

Fremsat den 27. januar 2021 af klima-, energi- og forsyningsministeren (Dan Jørgensen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om fremme af vedvarende energi, biobrændstofloven, lov om naturgasforsyning og forskellige andre love¹⁾

(Gennemførelse af dele af direktiv om fremme af anvendelse af energi fra vedvarende energikilder, herunder bestemmelser om oprindelsesgarantier, tilladelsesprocesser, VE-fællesskaber samt bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser for biobrændstoffer, biomassebrændsler og flydende biobrændsler, m.v.)

§ 1

I lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som ændret senest ved lov nr. 2065 af 21. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/944/EU af 5. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 155, side 125, dele af 2011/92/EU af 13. december 2011, EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 124, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009, EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, som ændret ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, L 158, side 193, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1010/2019/EU af 5. juni 2019, EU-Tidende 2019, L 170, side 115, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF af 19. november 2008, EU-Tidende 2008, nr. L 328, side 28, og dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992, EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 193.«

2. I § 1, stk. 2, indsættes efter »produceres ved«: »bæredygtig«.

3. § 2, stk. 2, affattes således:

»Ved vedvarende energikilder forstås vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi, geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.«

4. § 2, stk. 3, ophæves.

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 3-5.

5. § 5, stk. 1, nr. 1 og 2, ophæves, og i stedet indsættes:

- »1) Affald: Affald som defineret i artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om affald (affaldsdirektivet), med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller forurenede med henblik på at opfylde denne definition.
- 2) Biogas: Gasformige brændsler produceret af biomasse. Ved biogas i §§ 43 b-43 f og 43 h-43 j forstås dog gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.
- 3) Biomasse: Den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, fra fiskeri, fra akvakultur, og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse. Ved biomasse i §§ 43 g, 43 h, 45 a, 45 b og 47 forstås dog den biomasse, der fremgår af bilag 1.
- 4) Biomassebrændsler: Gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.«

Nr. 3 bliver herefter nr. 5.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning), EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82.

6. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 3, der bliver nr. 5, som nyt nummer:

»6) Flydende biobrændsler: Flydende brændstof til energiformål, bortset fra transport, herunder elektricitet og opvarmning og køling, fremstillet på grundlag af biomasse.«

Nr. 4-7 bliver herefter nr. 7-10.

7. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 7, der bliver nr. 10, som nyt nummer:

»11) VE-fællesskab: Juridisk person, der er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af kapitalejere eller deltagere, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne juridiske person, hvis kapitalejere eller deltagere er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner, og hvis hovedformål er at give sine kapitalejere eller deltagere eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste.«

Nr. 8 bliver herefter nr. 12.

8. Overskriften til kapitel 2 affattes således:

»Kapitel 2

Foranstaltninger til fremme af udbygning med vedvarende energi«

9. Efter § 21 indsættes i *kapitel 2*:

»Bemyndigelser til fastsættelse af foranstaltninger til fremme af udbygning med vedvarende energi

§ 21 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om VE-fællesskaber, som ejer anlæg, der producerer vedvarende energi, som ikke er elektricitet. Reglerne kan omfatte bestemmelser om VE-fællesskabers ret til bl.a. at producere, forbruge, lagre og sælge vedvarende energi.«

10. Efter § 29 indsættes i *kapitel 3*:

»§ 29 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om

- 1) tidsfrister for tilladelsesprocessen for ansøgninger om tilladelser efter §§ 25 og 29, for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, og
- 2) at ansøgninger om tilladelser efter §§ 25 og 29 for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden lovgivning samt undtagelser hertil.«

11. I § 43 b, stk. 7, ændres »§ 50 a« til: »§§ 50 a, 56 d og 56 f og § 58, nr. 3«.

12. I § 43 c, stk. 6, i § 43 d, stk. 4, ændres »og § 50 a« til: »§ 50 a, § 56 c, stk. 1, nr. 7, § 56 f og § 58, nr. 3«.

13. I § 43 h, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »biogas eller«: »af«, og i § 43 h, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »kWh fra anvendelse af biogas eller«: »af«.

14. § 50, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Der ydes ikke pristillæg efter §§ 45 a og 47 for elektricitet fremstillet ved afbrænding af forbrændingseget affald. Der ydes endvidere ikke pristillæg eller andre ydelser efter §§ 43 b-43 g og 45 a-47, hvis der ydes støtte efter § 3, stk. 3, i lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser. 2. pkt. gælder dog ikke pristillæg efter § 45 b, når elektricitet er produceret af et kraftvarmeværk, som ydes støtte efter § 3, stk. 3, nr. 4, i lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser.«

15. § 50, stk. 5, 2. og 3. pkt., ophæves.

16. Efter kapitel 6 b indsættes:

»Kapitel 6 c

Bæredygtighed og reduktion af drivhusgasemissioner m.v.

§ 56 c. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, herunder opgraderet biogas leveret til gassystemet, jf. dog § 56 d.

Stk. 2. Ministeren kan herunder fastsætte regler om følgende:

- 1) Bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.
- 2) Størrelser på anlæg omfattet af krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.
- 3) Typer af biomassebrændsler og flydende biobrændsler omfattet af krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.
- 4) Krav om, at biomassebrændsler, der anvendes til energiformål i virksomheder, skal opfylde bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.
- 5) Indberetning og offentliggørelse af oplysninger om og dokumentation for opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i medfør af nr. 1, herunder dokumentation for, at der er etableret en forudgående, uafhængig kontrol af de oplysninger, der indberettes.
- 6) Metoder for beregning af drivhusgasbesparelser af biomassebrændsler og flydende biobrændsler.
- 7) Opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for modtagelse af ydelser efter §§ 43 c, 43 d, 43 f og 43 g, § 45 a eller § 45 b.
- 8) Myndighedskontrol og tilsyn med opfyldelse af krav og kriterier fastsat i medfør af dette stykke, herunder om indhentelse af oplysninger, som er nødvendige for

varetagelsen af disse opgaver, og om fastsættelse af krav til og kontrol af verifikatorer, der udfører kontrol af aktørernes dokumentation.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at importerede eller nationalt producerede træpiller, træbriketter eller brænde skal opfylde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i medfør af stk. 2, herunder krav til kontrol og dokumentation m.v., med mindre importøren eller producenten kan dokumentere, at træpillerne, træbriketterne eller brændet ikke skal anvendes til at producere elektricitet eller varme.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan bemyndige en institution under ministeriet eller en anden offentlig myndighed til i henhold til regler udstedt i medfør af stk. 1, nr. 8, at føre kontrol og tilsyn med opfyldelse af de regler, der er udstedt i medfør af stk. 1 og stk. 2.

§ 56 d. Biomassebrændsler, herunder biogas, der anvendes i transportsektoren, er ikke omfattet af § 56 c om fastsættelse af regler om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan dog fastsætte regler om opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for modtagelse af tilskud efter § 43 b.

§ 56 e. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at modtagelse af pristillæg eller andre ydelser efter §§ 47 og 49 er betinget af opfyldelsen af de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner.

§ 56 f. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, opgraderer, renser eller anvender biogas. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at modtagelse af pristillæg eller tilskud efter §§ 43 b-43 g er betinget af overholdelse af regler fastsat af ministeren om begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, opgraderer, renser, anvender eller sælger biogas.«

17. I § 58, udgår »nærmere«.

18. I § 58, nr. 1, ændres »§ 29, stk. 1, og« til: »§ 29, stk. 1,«.

19. I § 58, nr. 2, ændres »tilladelser.« til: »tilladelser og«.

20. I § 58 indsættes som nr. 3:

»3) tilsyn og kontrol i henhold til regler udstedt i medfør af § 56 c, stk. 1, nr. 8, og § 56 f.«

§ 2

I biobrændstofloven, jf. lovebekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret ved lov nr. 1568 af 27. december 2019 og lov nr. 2209 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel ændres

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2015 nr. L 239, side 1,« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning), EU-tidende 2018, nr. L 328, side 82,«

2. § 1, 1. pkt., affattes således:

»Loven har til formål at fremme anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, VE-brændstoffer samt brændstoffer med et lavt drivhusgasaftryk med henblik på at integrere vedvarende energi og reducere vugge til grav-emissioner af drivhusgasser fra transport og at bidrage til opfyldelsen af Danmarks internationale klimaforpligtelser.«

3. § 2 affattes således:

»§ 2. I denne lov forstås ved følgende:

- 1) Affald: Affald som defineret i artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om (affaldsdirektivet) med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller er forurennet med henblik på at opfylde denne definition.
- 2) Avancerede biobrændstoffer: Biobrændstoffer, der er fremstillet af de råprodukter, der er anført i bilag 1, del A.
- 3) Biobrændstoffer: Flydende brændstof til transport, som er produceret på grundlag af biomasse.
- 4) Biogas: Gasformige brændsler produceret af biomasse
- 5) Biomasse: Den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, fra fiskeri, fra akvakultur og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse.
- 6) Biomassebrændsel: Gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.
- 7) Brændstof: Energi i gasformig eller flydende form anvendt til transport.
- 8) Brændstofleverandør: En enhed, som leverer brændstof til markedet, og som er ansvarlig for ekspedition af brændstof gennem et punktopkrævningssted, eller i tilfælde af elektricitet, eller hvor der ikke opkræves nogen afgift, eller hvor det er behørigt begrundet, enhver anden relevant enhed udpeget af en medlemsstat.
- 9) Drivhusgasser: CO₂, CH₄ og N₂O.
- 10) Elleverandør: Den enhed, der er ansvarlig for ekspedition af elektricitet gennem et punktafgiftsopkræv-

ningssted, og som leverer elektricitet til brug i vej køretøjer.

- 11) Landtransport: Drift af vejgående køretøjer og jernbanedrift
- 12) Restprodukt: Et stof, som ikke er det slutprodukt eller de slutprodukter, der er det primære formål med produktionsprocessen, og processen er ikke bevidst ændret for at producere det.
- 13) Restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug: Restprodukter, som direkte genereres af landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug, og som ikke omfatter restprodukter fra tilknyttede erhvervssektorer eller tilknyttet forarbejdning
- 14) Transport: Drift af vejgående køretøjer, jernbaner og mobile ikkevejgående maskiner, herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje, når de ikke er til søs, landbrugs- og skovbrugstraktorer samt fritidsfartøjer, når de ikke er til søs.
- 15) UER (Upstream emission reduction): Den opstrømsdrivhusgasemissionsreduktion fra olie- eller gasforsyningskæden, som en brændstofleverandør gør gældende, målt i gCO₂eq.
- 16) Vedvarende energikilder: Vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.
- 17) Virksomhed: Den virksomhed, der angiver og betaler energiafgift efter mineralolieafgiftsloven for det flydende brændstof, der sælges til transport, eller den naturgasleverandør, der er leverandør af gasformige brændstoffer fra en gastankstation, eller selskaber, som hverken angiver eller betaler energiafgift for brændstoffet, men sælger brændstoffet til et selskab, som angiver og betaler energiafgift og selv forbruger brændstoffet.
- 18) Vugge til grav-emissioner af drivhusgasser: Alle nettoemissioner af CO₂, CH₄ og N₂O, der kan tilskrives brændstoffet, herunder alle iblandede komponenter, eller tilført energi. Dette omfatter alle relevante stadier fra udvinding eller dyrkning, herunder ændret arealanvendelse, transport og distribution, forarbejdning og forbrænding, uanset hvor disse emissioner finder sted.««

4. § 3 affattes således:

»§ 3. Til opfyldelse af de iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav, der er fastsat i denne lov eller i regler, der er fastsat i medfør af denne lov, kan en virksomhed alene medregne biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, der overholder krav til disses bæredygtighed eller drivhusgasreduktionskrav fastsat i medfør af § 4. Forpligtelsen skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler for transportområdet, herunder for luft- og søfart, i relation til anvendelse af og krav til brændstoffer

med henblik på reduktion af drivhusgasser og iblanding af vedvarende energi på transportområdet.

Ministeren kan herunder fastsætte regler om følgende:

- 1) Anvendelse og størrelse af drivhusgasreduktionskrav og iblandingskrav.
- 2) Begrænsning af anvendelse af visse typer af brændstoffer.
- 3) Differentierede krav til forskellige brændstofleverandører i forhold til drivhusgasreduktionskrav eller iblandingskrav.
- 4) Begrænsning for anvendelse af UER-kreditter.
- 5) Flertællingsmekanismer.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om en lavere andel af iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav end dem, der er fastsat i medfør af stk. 2, såfremt særlige hensyn gør sig gældende, herunder

- 1) en krise, hvor der er behov for træk på beredskabslagrene,
- 2) at avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er anført i bilag 1, del A, er uforholdsmæssigt dyre,
- 3) mangel på bæredygtige biobrændstoffer eller biomassebrændsler til transport eller
- 4) i tilfælde af brug af andre vedvarende energiteknologier i transportsektoren end anvendelsen af biobrændstoffer, biomassebrændsler til transport.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kun brændstoffer, der ikke har modtaget offentlig støtte, kan medregnes i et iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om definition og krav til dokumentation af virksomhedernes opgørelser af de biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, der er anført i bilag 1, del A og B.

Stk. 6. En virksomhed kan opfylde sine forpligtelser efter regler fastsat i medfør af stk. 2 eller 3 ved aftale med en eller flere virksomheder om, at de helt eller delvis opfylder virksomhedens forpligtelser efter regler fastsat i medfør af stk. 2 og 3.«

5. I § 3 a udgår »jf. § 3 e.«.

6. § 3 b, stk. 1-4, ophæves.

Stk. 5 og 6 bliver herefter til stk. 1 og 2.

7. I § 3 b, stk. 6, der bliver stk. 2, ændres »reduktionsforpligtelsen, jf. stk. 1« til: »en drivhusgasreduktionsforpligtelse fastsat i medfør af § 3, stk. 2«.

8. § 3 c, 3 d og 3 e ophæves.

9. § 4, stk. 1, affattes således:

»Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler med henblik på at gennemføre EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om VE-brændstoffer, biobrændstoffer eller biomassebrændsler til transport og deres bæredygtighed og reduktion af drivhusgasser fra transport.«

10. I § 5, stk. 1, ændres »§ 3, stk. 1 og 3, § 3 b, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 3, stk. 10, eller § 3 b, stk. 2-4« til: »regler fastsat i medfør af § 3, stk. 1-3«.

11. I § 5, stk. 2, ændres »§ 3, stk. 8, eller § 3 c« til: »§ 3, stk. 6«.

12. § 8, stk. 1, nr. 1-4 og 9, ophæves.
Nr. 5-8 bliver herefter nr. 1-4.

13. I § 8, stk. 1, nr. 7, der bliver nr. 3, indsættes efter »§ 6, stk. 2,« »eller«.

14. I § 8, stk. 1, nr. 8, der bliver nr. 4, ændres »§ 7, stk. 1, eller« til: »§ 7, stk. 1.«

§ 3

I lov om naturgasforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 126 af 6. februar 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 466 af 18. maj 2011, § 2 i lov nr. 546 af 28. april 2020 og § 3 i lov nr. 2211 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning), EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

2. I § 2, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Loven finder derudover anvendelse på brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet for så vidt angår oprindelsesgarantier efter § 36.«

3. I § 6 indsættes før nr. 1 som nye numre:

- »1) Biogas: Gasformige brændsler produceret af biomasse. Ved biogas i §§ 35 g og 35 h forstås dog gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.
- 2) Biomasse: Den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgræne, fra fiskeri, fra akvakultur, og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse.«

Nr. 1-7 bliver herefter nr. 3-9.

4. I § 6 indsættes efter nr. 7, der bliver nr. 9, som nyt nummer:

- »10) Gas fra vedvarende energikilder: Gas, der fremstilles ved anvendelse af vedvarende energikilder, som defineret i lov om fremme af vedvarende energi.«

Nr. 8-28 bliver herefter nr. 11-31.

5. I § 35 d, stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »producerer«: », renser«.

6. Efter kapitel 6 b indsættes:

»Kapitel 6 c

Oprindelsesgaranti for gas fra vedvarende energikilder

§ 36. Med henblik på at garantere oprindelsen af gas fra vedvarende energikilder udsteder klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning oprindelsesgarantier. Ministeren overfører, annullerer og fører tilsyn med oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

Stk. 2. Ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder. Ministeren fastsætter herunder regler om

- 1) betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier,
- 2) hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde, og
- 3) betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.«

§ 4

I lov om Energinet, jf. lovbekendtgørelse nr. 118 af 6. februar 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 2211 af 29. december 2020, foretages følgende ændring:

1. I § 2, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »lov om elforsyning,«: »administrative opgaver vedrørende gas fra vedvarende energikilder i medfør af lov om naturgasforsyning,«.

§ 5

I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1215 af 14. august 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret ved Rådets direktiv 2013/18/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 230« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning), EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

2. I § 1 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Lovens formål er endvidere at fremme anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder ved varmeproduktion til brug for virksomheders produktion og tjenesteydelser.«

3. Efter § 1 indsættes:

»§ 1 a. I denne lov forstås ved:

- 1) Fjernvarme: distribution af termisk energi i form af damp eller varmt vand fra centrale eller decentrale produktionssteder gennem et net til flere bygninger eller anlæg til anvendelse ved rum- eller procesopvarmning
- 2) Overskudsvarme: uundgåelig varme produceret som biprodukt fra industri- eller elproduktionsanlæg eller i tertiærsektoren, der ville blive bortledt uudnyttet i luft eller vand uden adgang til et fjernvarmesystem.
- 3) Energi fra vedvarende energikilder eller vedvarende energi: energi fra vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivelserenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.«

4. I § 2, stk. 1, nr. 3, ændres »Fjernvarmeforsyningsanlæg, solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v., herunder« til: »Varmeproduktionsanlæg, herunder solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v. og«, og »køling og« ændres til: »køling, samt«.

5. I § 29, stk. 1, nr. 1, ændres »fjernvarme« til: »kollektiv varmeforsyning«.

6. Efter kapitel 7 indsættes:

»Kapitel 7 a

Oprindelsesgaranti for varme fra vedvarende energikilder

§ 30. Med henblik på at garantere oprindelsen af energi til varme fra vedvarende energikilder udsteder klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning oprindelsesgarantier. Ministeren overfører, annullerer og fører tilsyn med oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder.

Stk. 2. Ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Stk. 3. Ved varme fra vedvarende energikilder forstås varme fra vedvarende energi, som defineret i § 1 a, nr. 3.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 5, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder. Ministeren fastsætter herunder regler om

- 1) betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier,
- 2) hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde,

- 3) indhentning af nødvendige oplysninger i forbindelse med tilsyn og
- 4) betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.«

§ 6

I lov om fjernkøling, jf. lovbekendtgørelse nr. 804 af 12. august 2019, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel indsættes efter »side 28«: », og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning), EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

2. I § 1 indsættes før stk. 1 som nyt stykke:

»Ved fjernkøling forstås distribution af termisk energi i form af afkølede væsker fra centrale eller decentrale produktionssteder gennem et net til flere bygninger eller anlæg til anvendelse ved rum- eller proceskøling.«

Stk. 1 og 2 bliver herefter stk. 2 og 3.

3. Efter § 6 a indsættes før overskriften før § 7:

»Oprindelsesgaranti for køling fra vedvarende energikilder

§ 6 b. Med henblik på at garantere oprindelsen af energi til køling fra vedvarende energikilder udsteder klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning oprindelsesgarantier. Ministeren overfører, annullerer og fører tilsyn med oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder.

Stk. 2. Ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Stk. 3. Ved køling fra vedvarende energikilder forstås vedvarende energi, som defineret i lov om fremme af vedvarende energi.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 5, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder. Ministeren fastsætter herunder regler om

- 1) betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier,
- 2) hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde,
- 3) indhentning af nødvendige oplysninger i forbindelse med tilsyn og
- 4) betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.«

4. I overskriften før § 7 indsættes efter »Klageadgang«: »og administrative bestemmelser«.

5. I § 7 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om betaling af gebyr ved indbringelse af klage for Energiklagenævnet over afgørelser truffet efter § 6 b om oprindelsesgarantier eller regler udstedt i medfør heraf.«

6. Efter § 8 indsættes før overskriften før § 9:

»§ 8 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af denne lov, bestemmelser fastsat i henhold til loven eller EU-retsakter om forhold omfattet af loven, skal ske digitalt. Ministeren kan herunder udstede regler om anvendelse af et bestemt digitalt system. Ved fastsættelse af regler efter 1. pkt. skal der fastsættes regler om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse personer og virksomheder. Der kan endvidere fastsættes regler om klageadgang, der afviger fra den klageadgang, der i øvrigt gælder på det enkelte område.

Stk. 2. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

7. I § 9, stk. 1, indsættes efter »§ 5«: »eller undlader at efterkomme påbud efter § 6 b, stk. 4, herunder påbud om at berigtige et ulovligt forhold«.

§ 7

I lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 119 af 6. februar 2020, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 704 af 8. juni 2018, lov nr. 2196 af 29. december 2020 og senest ved § 2 i lov nr. 2211 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 5 indsættes efter nr. 25 som nyt nummer:

»26) *Repowering*: Fornyelse af elproduktionsanlæg, som producerer VE-elektricitet, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet.«

Nr. 26-32 bliver herefter nr. 27-33.

2. I § 5, nr. 31, der bliver nr. 32, ændres »omfattet af« til: »som defineret i«.

3. I § 6 b, stk. 13, indsættes efter »borgerenergifællesskaber«: »og i VE-fællesskaber«.

4. I § 9, 1. pkt., indsættes efter »borgerenergifællesskaber«: », VE-fællesskaber«.

5. Efter § 11 indsættes:

»§ 11 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren opretter eller udpeger et eller flere kontaktpunkter, der på anmodning fra opstillere vejleder om den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder samt de aktiver, der er nødvendige for deres tilslutning til nettet.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan oprette, administrere og fastsætte krav til en hjemmeside, som bl.a. indeholder oplysninger om processen, jf. stk. 1.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med relevante ministre fastsætte nærmere regler om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om et eller flere kontaktpunkter samt krav inden for denne lov til processen, jf. stk. 1. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan herunder fastsætte regler om:

- 1) Kontaktpunktet eller kontaktpunkternes virke.
- 2) At ansøgninger om bevilling efter § 10 og ansøgninger om tilladelse efter § 11 for anlæg med henblik på produktion af VE-elektricitet skal behandles og afgøres inden for en nærmere fastsat periode samt undtagelser hertil.
- 3) At ansøgninger om bevilling efter § 10 og ansøgninger om tilladelse efter § 11 for anlæg med henblik på produktion af VE-elektricitet skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden lovgivning samt undtagelser hertil.«

6. I overskriften før § 63 a indsættes efter »Oprindelsesgaranti«: »for VE-elektricitet«.

7. I § 63 a, stk. 1, ændres »elektricitet« til »VE-elektricitet«.

8. I § 63 a indsættes efter stk. 1, som nyt stykke:

»Stk. 2. Ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.«

Stk. 2-7 bliver herefter stk. 3-8.

9. I § 63 a, stk. 3, der bliver til stk. 4, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

10. I § 63 a, stk. 4, 1. pkt., der bliver til stk. 5, 1. pkt., ændres »og 2« til: »og 3«.

11. I § 63 a, stk. 4, 2. pkt., der bliver til stk. 5, 2. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

12. I § 63 a, stk. 5, der bliver til stk. 6, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

13. I § 63 a, stk. 6, der bliver til stk. 7, ændres »eller 2« til: »eller 3«.

14. I § 63 a, stk. 7, der bliver til stk. 8, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«, og efter »oplysningerne« indsættes: »og overholdelse af betingelserne«.

15. I § 84, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »borgerenergifællesskaber«: », VE-fællesskaber«.

§ 8

I lov om anvendelse af Danmarks undergrund, jf. lovbekendtgørelse nr. 1533 af 16. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2015, nr. L 239, side 1« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelse af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

2. I § 1 a indsættes som *nr. 4*:

»4) Geotermisk energi: Energi, som lagres i form af varme under jordens faste overflade.«

3. Efter § 18 d indsættes i *kapitel 4 a*:

»§ 18 e. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at ansøgninger om godkendelser efter § 10, stk. 2 og 3, og § 28, stk. 1, angående elproducerende geotermianlæg skal afgøres inden for en af ministeren fastsat frist, og at sådanne ansøgninger skal behandles samtidig med andre ansøgninger om tilladelser og godkendelser efter anden lovgivning.«

§ 9

I lov om fremme af energibesparelser i bygninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1300 af 3. september 2020, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2005, nr. L 255, side 22, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning nr. 1024/2012/EU om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked (»IMI-forordningen«), EU-Tidende 2013, nr. L 354, side 132, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (omarbejdning), EU-Tidende 2010, nr. L 153, side 13, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/844/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv 2010/31/EU om bygningers energimæssige ydeevne og direktiv 2012/27/EU om

energieffektivitet, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 75, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1999/2018/EU af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 663/2009/EF og nr. 715/2009/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF og 2015/652/EU og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 525/2013/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/944/EU af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 158, side 125, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82.«

2. I § 2 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. I denne lov forstås ved energi fra vedvarende energikilder energi fra vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

3. I § 24 e, stk. 1, ændres »artikel 14, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009« til: »artikel 18, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018«.

§ 10

I lov om CO₂-kvoter, jf. lovbekendtgørelse nr. 62 af 19. januar 2021, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om et system for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Unionen og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF, EU-Tidende 2003, nr. L 275, side 32, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/410/EU af 14. marts 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 76, side 3. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning 2010/1031/EU af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning

for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet, EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Kommissionens forordning 2013/389/EU af 2. maj 2013, om oprettelse af et EU-register i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 280/2004/EF og nr. 406/2009/EF, og om ophævelse af Kommissionens forordning (EU) nr. 920/2010 og nr. 1193/2011, EU-Tidende 2013, nr. L 122, side 1, Kommissionens forordning 2019/1122/EU af 12. marts 2019 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF for så vidt angår driften af EU-registeret, EU-Tidende 2019, nr. L 177, side 3, Kommissionens gennemførelsesforordning 2018/2066/EU af 19. december 2018 om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og om ændring af Kommissionens forordning 2012/601/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 334, side 1, Kommissionens forordning 2018/2067/EU af 19. december 2018 om verifikation af data og om akkreditering af verifikatorer i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF, EU-Tidende 2018, nr. L 334, side 94, og Kommissionens gennemførelsesforordning 2019/1842/EU af 31. oktober 2019 om regler for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF for så vidt angår yderligere regler for justeringer af gratis fordelingen af emissionskvoter som følge af ændringer i aktivitetsniveauet, EU-Tidende 2019, nr. L 282, side 20. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«

2. § 26, stk. 2, ophæves.

§ 11

Stk. 1. Loven træder i kraft den 30. juni 2021, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 10 træder i kraft den 1. januar 2022.

Stk. 3. Regler fastsat i medfør af § 2, stk. 3, i lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125

af 7. februar 2020, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 738 af 30. maj 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye forskrifter.

Stk. 4. Regler fastsat i medfør af § 50, stk. 5, 2. pkt., i lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som ændret senest ved lov nr. 2065 af 21. december 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 56 c i lov om fremme af vedvarende energi, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 16.

Stk. 5. Regler udstedt i medfør af § 3, stk. 10 og 11, i biobrændstofloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret senest ved lov nr. 2209 af 29. december 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3, stk. 3 eller stk. 7, i biobrændstofloven, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 4.

Stk. 6. Regler fastsat i medfør af § 3 b, stk. 5 og 6, i biobrændstofloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret senest ved lov nr. 2209 af 29. december 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3 b, stk. 1 eller stk. 2, i biobrændstofloven, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 5.

Stk. 7. Regler fastsat i medfør af § 4, stk. 1, i biobrændstofloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret senest ved lov nr. 2209 af 29. december 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør nyaffattelsen af § 4, stk. 1, i biobrændstofloven, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 8.

Stk. 8. Regler fastsat i medfør af § 63 a, stk. 2-4 og 7, i lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 119 af 6. februar 2020, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 2211 af 29. december 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 63 a, stk. 3-5 og 8, som affattet ved denne lovs § 7, nr. 8-11 og 14.

Stk. 9. Regler fastsat i medfør af § 2, stk. 3, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1300 af 3. september 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 2, stk. 4, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, som affattet ved denne lovs § 9, nr. 2.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
 - 2.1. Direktiv om fremme af anvendelse af energi fra vedvarende energikilder
 - 2.2. Fælles EU-mål og nationale mål for 2021-2030 for andele af energi fra vedvarende energikilder m.v. (artikel 3 m.fl.)
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. VE-tilladelsesproces
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.1.3. Den foreslåede ordning
 - 3.1.3.1. Tilladelsesprocessen og tidsfrister
 - 3.1.3.2. Kontaktpunkt og online procedurehåndbog
 - 3.1.3.3. Samtidighed i sagsbehandlingen
 - 3.2. Oprindelsesgarantier
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.2.3. Den foreslåede ordning
 - 3.3. VE-fællesskaber
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.3.2.1. Deling og køb af vedvarende energi
 - 3.3.2.2. Nettetariffer, herunder lokale fordele i netdriften og pligten til at samarbejde om at lette deling af vedvarende energi
 - 3.3.2.3. Adgang til grænseoverskridende deltagelse i VE-fællesskaber
 - 3.3.3. Den foreslåede ordning
 - 3.4. Integration af vedvarende energi i transportsektoren samt krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.4.3. Den foreslåede ordning
 - 3.5. Krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for flydende biobrændsler
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.5.3. Den foreslåede ordning
 - 3.6. Krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biomassebrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.6.3. Den foreslåede ordning
 - 3.7. Krav til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser på CO₂-kvoteområdet
 - 3.7.1. Gældende ret
 - 3.7.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.7.3. Den foreslåede ordning
4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Klima- og miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Det primære formål med lovforslaget er at gennemføre og muliggøre gennemførelse af størstedelen af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af vedvarende energikilder (omarbejdning), herefter benævnt VE II-direktivet, der skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021. Den øgede anvendelse af vedvarende energi understøtter EU's forpligtelse i henhold til Paris-aftalen samt EU's 2030-mål for klima og vedvarende energi.

Med lovforslaget muliggøres også gennemførelse af den politiske aftale af 2. oktober 2020 om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi, som blev indgået som opfølgning på Klimaftale for energi og industri m.v. af 22. juni 2020 mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Alternativet. Aftalen, der skal sikre ambitiøse krav om bæredygtighed og reduktion af drivhusgasemissioner for træbiomasse til energi samt krav til dokumentation og verifikation, supplerer VE II-direktivets krav på dette område.

Med lovforslaget foreslås det derfor at udvide den gældende bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for at modtage støtte til anvendelse af bl.a. biogas og fast biomasse, så ministeren også kan fastsætte tilsvarende krav for så vidt angår ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler og flydende biobrændsler til energiformål. Opfyldelse af VE II-direktivets kriterier herom er en forudsætning for, at de anvendte biomassebrændsler kan indgå i Danmarks bidrag til at opfylde Unionens mål for andele af vedvarende energi i det udvidede endelige bruttoenergiforbrug, såfremt produktionen sker på anlæg over en vis størrelse. Bemyndigelsen vil således blive udnyttet til at stille krav om opfyldelse af direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i forbindelse med anvendelsen af biomassebrændsler produceret af biomasse, herunder landbrugsbiomasse, skovbiomasse og bionedbrydeligt affald af biologisk oprindelse.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte skrappe krav til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser end VE II-direktivet, herunder at flere aktører omfattes af kravene. Den konkrete anvendelse af bemyndigelsen til at overimplementere direktivet vil afhænge af politiske aftaler for området og ske ved bekendtgørelse efter forelæggelse for den relevante aftalekreds. Bemyndigelsen vil bl.a. blive udnyttet til at udmønte ovennævnte politiske aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi. Den gældende bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til fastsættelse af regler om begrænsning af metanudslip i forbindelse med produktion af

støttet biogas foreslås endvidere udvidet til også at omfatte produktionen af ikkestøttet biogas.

Lovforslaget muliggør gennemførelse af den politiske aftale af 4. december 2020 mellem regeringen (Socialdemokratiet), Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten om grøn omstilling af vejtransporten vedrørende bl.a. det i aftalen nævnte CO₂-fortrængningskrav. Med lovforslaget foreslås det endvidere at indføre en bemyndigelse til klima-, energi-, og forsyningsministeren til at fastsætte nærmere krav til integration af vedvarende energi i transportsektoren, herunder drivhusgasfortrængningskrav og krav om anvendelse af bio- og VE-brændstoffer. Anvendelsen af bemyndigelsen i lovforslagets forslag til biobrændstoflovens § 3, stk. 2 vil ske via udstedelse af en bekendtgørelse. Udstedelse af regler i medfør af § 3, stk. 2, der ikke følger EU-lovgivnings minimumsbestemmelser eller totalharmoniserede regler, skal bygge på en politisk aftale. Derudover vil bekendtgørelser, der udmønter en politisk aftale i medfør af § 3, stk. 2, inden udstedelse forelægges alle de partier, der er en del af den pågældende politiske aftale. Bemyndigelsesbestemmelserne indføres for dels at sikre, at VE II-direktivet implementeres rettidigt og for samtidig at kunne tage højde for udmøntningen af politiske aftaler om den fremtidige regulering af området.

VE II-direktivets regler om VE-fællesskaber gennemføres med lovforslaget på samme måde som det omarbejdede elmarkedsdirektivs borgerenergifællesskaber, som er gennemført med lov nr. 2196 af 29. december 2020 om ændring af lov om elforsyning. Lovforslaget skal dermed sikre, at det bliver muligt for borgere, virksomheder og lokale myndigheder at deltage i VE-fællesskaber. Det foreslås at indsætte to bemyndigelser til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om, hvilke rettigheder og pligter VE-fællesskaber har. Regeringen ønsker med lovforslaget at fremme omstillingen til vedvarende energi ved at sikre, at alle får mulighed for at indgå i VE-fællesskaber og dermed give mulighed for at engagere borgere og lokalsamfund i en forbrugerdrevet grøn omstilling. VE-fællesskaber skal kunne producere, forbruge, lagre, sælge og inden for fællesskabet dele vedvarende energi.

Med lovforslaget foreslås nye oprindelsesgarantisystemer i overensstemmelse med oprindelsesgarantisystemet for elektricitet fra vedvarende energikilder (i det følgende kaldet VE-elektricitet), hvorfor der foreslås regler for oprindelsesgarantier for gas, varme eller køling fra vedvarende energikilder. Med lovforslaget får producenter af vedvarende energi dermed mulighed for at få udstedt oprindelsesgarantier. Oprindelsesgarantier medvirker til at fremme salget af elektricitet, gas, varme eller køling fra vedvarende energikilder og samtidig bidrager oprindelsesgarantierne til, at forbrugerne får mere gennemsigtige oplysninger om oprindelsen af den elektricitet, gas, varme eller køling fra vedvarende energikilder, som udbydes på markedet. Der eksisterer

i dag regler for oprindelsesgarantier for VE-elektricitet i lov om elforsyning med tilhørende bekendtgørelser. Med lovforslaget foreslås præcisering af disse regler samt forslag til nye regler, som skal gennemføre VE II-direktivet for oprindelsesgarantier for VE-elektricitet fra vedvarende energikilder. Med lovforslaget foreslås nye oprindelsesgarantisystemer i overensstemmelse med oprindelsesgarantisystemet for VE-elektricitet, hvorfor der foreslås regler for oprindelsesgarantier for gas, varme eller køling fra vedvarende energikilder. Med lovforslaget foreslås endvidere at indføre bemyndigelser til, at klima-, energi-, og forsyningsministeren fastsætter nærmere krav til oprindelsesgarantier for gas, varme eller køling fra vedvarende energikilder.

Med lovforslaget foreslås at indføre bemyndigelser til, at klima-, energi-, og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler, som vil lette tilladelsesprocessen for etablering af vedvarende energianlæg ved fastsættelse af tidsfrister for myndighedernes sagsbehandling og en oplysnings- og koordineringsindsats. Konkret udpeges Energistyrelsen som kontaktpunkt for VE-opstillere. Kontaktpunktet skal vejlede opstillere om alle relevante processer for ansøgning om og tildeling af tilladelser til produktion af energi fra vedvarende energikilder. Funktionen vil blive varetaget via en nyoprettet hjemmeside. Kontaktpunktet og hjemmesiden vil være et tilbud til opstillere, og anvendelsen heraf vil derfor være valgfri. Ændringerne forventes særligt at være til gavn for mindre opstillere af VE-anlæg. Tidsfristerne for tilladelsesprocessen vil være gældende for elproduktionsanlæg, der producerer VE-elektricitet, og vil omfatte flere myndigheders tilladelser, som vil variere afhængigt af typen af anlæg

Endelig foreslås regler om pligtmæssig digital kommunikation inden for lov om fjernkølings anvendelsesområde. Endvidere indeholder lovforslaget mindre ændringer af lov om fremme af energibesparelser i bygninger med henblik på at inkorporere en definition fra og henvisninger til VE II-direktivet. Inden for EU's CO₂-kvotehandelssystem (EU ETS) er der ændret EU-regler med betydning for, hvordan VE II-direktivet skal implementeres inden for kvoteområdet, hvorfor der er foreslået ændringer i lov om CO₂-kvoter.

2. Baggrund

2.1. Direktiv om fremme af anvendelse af energi fra vedvarende energikilder

VE II-direktivet skal være gennemført i dansk lovgivning senest den 30. juni 2021. VE II-direktivet er en omarbejdning af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 med senere ændringer om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, herefter benævnt VE I-direktivet, som ophæves den 1. juli 2021. Med VE II-direktivet indføres en række nye krav, ligesom flere af de oprindelige krav skærpes eller justeres.

Formålet med VE II-direktivet er i overensstemmelse med artikel 194, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) at fremme anvendelsen af vedvaren-

de energikilder. Det fremgår af direktivet, at den øgede anvendelse af energi fra vedvarende energikilder udgør et vigtigt element i den pakke af foranstaltninger, som er nødvendige for at reducere drivhusgasemissionerne og efterkomme Unionens forpligtelse under Parisaftalen om klimaændringer fra 2015 efter den 21. partskonference under De forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (Parisaftalen) og under Unionens 2030-ramme for klima- og energipolitikkerne, herunder det bindende EU-mål om at nedskære emissioner med mindst 40 pct. set i forhold til 1990-niveauet frem til 2030.

Det foreslås, at direktivet gennemføres delvist ved ændringer af lov om elforsyning, lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling, lov om fremme af vedvarende energi (efterfølgende benævnt VE-loven), lov om bæredygtige biobrændstoffer og om reduktion af drivhusgasser (efterfølgende benævnt biobrændstofloven), lov om fremme af energibesparelser i bygninger, lov om anvendelse af Danmarks undergrund (efterfølgende benævnt undergrundsloven) og lov om Energinet. Lovforslaget omfatter endvidere ændringer af lov om CO₂-kvoter, der er en konsekvens af, at VE II-direktivet på kvoteområdet implementeres gennem ændringer i direkte gældende EU-ret frem for national lovgivning som hidtil.

De resterende relevante dele af direktivet foreslås gennemført ved bestemmelser på bekendtgørelsesniveau ved udnyttelse af foreslåede eller gældende bemyndigelser i ovennævnte love.

2.2. Fælles EU-mål og nationale mål for 2021-2030 for andele af energi fra vedvarende energikilder m.v. (artikel 3 m.fl.)

VE II-direktivet sætter rammerne for fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder.

Artikel 3, stk. 1, indeholder krav om, at medlemsstaterne i fællesskab sikrer opfyldelsen af et bindende EU-mål om, at andelen af energi fra vedvarende energikilder senest i 2030 udgør mindst 32 pct. af Unionens endelige bruttoenergiforbrug.

De enkelte medlemsstater skal i henhold til artikel 3, stk. 2, og som led i såkaldte integrerede, nationale energi- og klimaplaner fastsætte nationale bidrag for i fællesskab at nå det overordnede EU-mål på 32 pct. Disse planer skal udarbejdes i overensstemmelse med en række bestemmelser i Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2018/1999/EU af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen. Danmark afleverede sin endelige plan til Europa-Kommissionen den 20. december 2019 og oplyste vedrørende sit bidrag til opfyldelse af det fælles EU-mål, at Danmark forventer, at andelen af energi fra vedvarende energikilder vil udgøre 55 pct. af Danmarks bruttoenergiforbrug i 2030. Denne andel forudsætter medregning af al vedvarende energi, herunder elektricitet, varme, køling og brændsler produceret ved anvendelse af biomassebrænd-

sler. Den nationale energi- og handlingsplan skal ajourføres i 2024 og erstattes af en ny plan senest den 1. januar 2029.

Fra og med 2023 skal medlemsstaterne aflægge toårige integrerede nationale energi- og klimastatusrapporter til Kommissionen, der bl.a. indeholder en rapportering om vedvarende energi, herunder redegør for gennemførelsen af de nationale energi- og klimaplaners mål, målsætninger, politikker og foranstaltninger på dette område. Fra og med 2023 skal medlemsstaterne endvidere årligt udarbejde en drivhusgasopgørelse baseret på endelige data og aflægge rapport herom til Kommissionen.

Artikel 3, stk. 4, i VE II-direktivet indeholder krav om, at hver enkelt medlemsstat fra og med 2021 på årsbasis som minimum opfylder det samme nationale mål for, hvor stor en andel af den pågældende medlemsstats endelige bruttoenergiforbrug, der stammer fra vedvarende energikilder, som det der gjaldt for 2020 i henhold til VE I-direktivet. Disse referenceandele er for hver medlemsstat anført i VE II-direktivets bilag 1, del A, kolonne 3. Danmark er i medfør heraf forpligtet til at sikre, at mindst 30 pct. af Danmarks udvidede endelige bruttoenergiforbrug stammer fra vedvarende energikilder i 2021 og fremover.

Endelig stiller artikel 25 krav om nationale mål for brugen af vedvarende energi på transportområdet. Artiklen fastslår således, at andelen af vedvarende energi i transportsektoren skal udgøre mindst 14 pct. i 2030. Det fastslås endvidere, at dele af dette mål skal udgøres af avancerede biobrændstoffer. Anvendelsen af avancerede biobrændstoffer skal udgøre mindst 0,2 pct. i 2022, mindst 1 pct. i 2025 og mindst 3,5 pct. i 2030. Den enkelte medlemsstat kan vælge at udnytte muligheden for dobbelttælling, således at de reelle andele i stedet er 0,1 pct., 0,5 pct. og 1,75 pct. VE II-direktivet søger samtidigt at sikre en høj grad af bæredygtighed af de biobrændstoffer, biogas og biomassebrændsler, der kan anvendes til opfyldelse af målene, herunder, at man søger at reducere brugen af biobrændstoffer med en høj ILUC-effekt til opfyldelse af målene.

Det skal bemærkes, at området for drivhusgasreduktioner i transportsektoren også reguleres af artikel 7 a, stk. 2, i brændstofkvalitetsdirektivet, hvoraf det fremgår at medlemsstaterne, fra 2020, skal reducere deres drivhusgasemissioner med mindst 6 pct. årligt målt i forhold til en referencerværdi fra 2010, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/30/EF af 23. april 2009 om ændring af direktiv 98/70/EF for så vidt angår specifikationerne for benzin, diesel og gasolie og om indførelse af en mekanisme for overvågning og reduktion af emissionerne af drivhusgasser og om ændring af Rådets direktiv 1999/32/EF for så vidt angår specifikationerne for brændstof, der benyttes i fartøjer til sejlads på indre vandveje, og om ophævelse af direktiv 93/12/EØF.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. VE-tilladelsesproces

3.1.1. Gældende ret

Indholdet i artikel 16 i VE II-direktivet er nyt i forhold til VE I-direktivet. Hverken lov om elforsyning, VE-loven eller undergrundsloven indeholder i dag en VE-tilladelsesproces, som beskrevet i VE II-direktivet, med kontaktpunkt og procedurehåndbog eller tilsvarende løsning.

Efter de gældende regler skal opstillere af vedvarende energianlæg på land i de fleste tilfælde selv danne overblik over alle relevante processer for ansøgning om og tildeling af tilladelser på tværs af kompetente myndigheder, der varierer efter typen af vedvarende energianlæg, og ansøge om de relevante tilladelser hos hver enkelt relevant fagkompetent myndighed. Denne proces kan være vanskelig at overskue og kan udgøre en udfordring for særligt mindre opstillere, der ikke har erfaring med at tilrettelægge processen for etablering af vedvarende energianlæg. Den nuværende praksis kan derfor udgøre en begrænsende faktor for etablering af anlæg og udnyttelsen af vedvarende energi generelt.

Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, i lov om elforsyning, for en uddybende beskrivelse af tilladelserne i tilladelsesprocessen.

3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Det forventes, at en central indgang til information om hele processen og koordinering mellem de ansvarlige myndigheder for de relevante tilladelser til at opføre og drive vedvarende energianlæg vil medføre, at særligt opstillere af mindre projekter for vedvarende energi og VE-egenforbrugers projekter, vil opleve mindre kompleksitet og øget gennemsigthed i processen. Dette skal tilskynde til en mere effektiv håndtering af procedurer, hvilket kan medføre, at administrationsomkostningerne reduceres for opstillerne.

På baggrund af kravene i VE II-direktivets artikel 16 foreslår Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet derfor, at der oprettes et kontaktpunkt for alle opstillere, der kan vejlede om tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, således at en opstiller ikke er nødt til at kontakte hvert enkelt administrativt organ for at kunne få vejledning om processen for ansøgning om tilladelser, medmindre opstilleren foretrækker at gøre dette.

For anlæg på havet bliver alle relevante myndigheders krav til anlæggets etablering og drift, for så vidt angår de dele af anlægget, der etableres på havet, formidlet i de tilladelser, som meddeles af Energistyrelsen. Energistyrelsen har således allerede en praksis, hvorefter styrelsen vejleder om, hvilke tilladelser opstiller skal ansøge om, og koordinerer mellem forskellige myndigheder for at sikre, at alle relevante myndigheders krav til anlæggets etablering og drift fremgår af tilladelserne.

På baggrund af denne praksis for anlæg på havet forventes det, at Energistyrelsen tilsvarende vil blive udpeget til at

være kontaktpunkt for vedvarende energianlæg på land og dermed vil blive kontaktpunkt for alle opstillere omfattet af artikel 16 i VE II-direktivet. Udpegningen af kontaktpunktet vil ikke medføre en ændring af reglerne for tilladelserne eller behandlingen af ansøgninger herom, hverken for anlæg på havet eller for anlæg på land. Kontaktpunktet tillægges ikke med lovforslaget kompetence til at instruere andre myndigheder i forbindelse med disse myndigheders sagsbehandling af tilladelser, godkendelser og lignende til vedvarende energianlæg. Endvidere foreslås der ingen ændringer af den nugældende lovgivning for så vidt angår klageadgang m.v. for myndighedernes afgørelser.

Til kontaktpunktets virke samt for at imødekomme kravet i VE II-direktivets artikel 16, stk. 3, om en online procedurehåndbog, foreslår Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at kontaktpunktet opretter en hjemmeside, der skal fungere som en samlet platform for kontaktpunktets vejledning med mulighed for også at kunne ansøge om tilladelser i digital form gennem hjemmesiden, eksempelvis via links til andre myndigheders ansøgningsportaler. Kontaktpunktet vil være et tilbud til opstillere, og anvendelsen vil derfor være valgfri. Det betyder, at opstillere af vedvarende energianlæg fortsat vil kunne ansøge om tilladelser direkte hos de relevante myndigheder eller gennem eksisterende portaler.

For at koordinere påbegyndelse af tidsfrister og samtidig i tilladelsesprocessen for opstilling og drift af vedvarende energianlæg har Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget koordineret med de ressortmyndigheder, hvis tilladelser vurderes omfattet af tilladelsesprocessen som nævnt i VE II-direktivets artikel 16, stk. 1. Disse myndigheder vil anvende eksisterende bemyndigelsesbestemmelser i egen lovgivning eller vil indsætte de nødvendige bemyndigelsesbestemmelser i egen lovgivning med henblik på implementering i egne bekendtgørelser af VE II-direktivets tidsfrister på deres eget område. Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil udstede en rammebekendtgørelse, der beskriver kravene til kontaktpunktet og fastsætter relevante tidsfrister for sagsbehandling, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort. Rammebekendtgørelsen vil endvidere, efter forhandling med relevante ministre, fastsætte rammer for samtidig i sagsbehandling for alle tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen på tværs af de kompetente myndigheder samt indeholde relevante definitioner.

VE II-direktivets tidsfrister skal forstås som samlede frister for flere myndigheders tilladelser, herunder alle relevante kompetente myndigheders procedurer, til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af VE-elektricitet. Der vil derfor i de kompetente myndigheders relevante bekendtgørelser blive indsat en henvisning til kontaktpunktets rammebekendtgørelse, som vil beskrive nærmere vilkår gældende for denne samlede tidsfrist, herunder, at der vil blive koordineret gennem kontaktpunktet om påbegyndelse af den samlede tidsfrist, og at selve tidsfristen ikke vil starte på forskellige tidspunkter hos de ansvarlige myndigheder, men først når alle ansøgninger er modtaget i

fyldstgørende stand. Dette vil gælde, hvor der ikke er noget juridisk til hinder for, at opstiller indleverer alle ansøgninger samtidig. For alle tidsfrister gælder det desuden, at de kan forlænges med varigheden af de procedurer, der følger af forpligtelser hhv. efter gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler.

Formålet med henvisningen i de kompetente myndigheders relevante bekendtgørelser vil være at skabe opmærksomhed om, at rammebekendtgørelsen også vil være relevant for den enkelte myndigheds behandling af ansøgninger om tilladelser, og at vilkårene heri vil skulle følges.

Rammebekendtgørelsen vil også beskrive procedurerne nærmere, herunder at reglerne er fastsat efter forhandling mellem de ansvarlige ministre.

Lovforslaget vil ikke gennemføre VE II-direktivets artikel 16, stk. 8, om simpel underretning af repowering-projekter henset til, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at bestemmelsen allerede er opfyldt for de vedvarende energianlæg, der er omfattet af bekendtgørelse nr. 743 af den 30. maj 2020 om nettilslutning af vindmøller, solcelleanlæg, bølgekraftanlæg og vandkraftværker, samt at implementeringen er valgfri og ikke aktuel for de vedvarende energianlæg, der ikke er omfattet af den førnævnte bekendtgørelse.

Det bemærkes i øvrigt, at behandling af tilladelser under tidsfristen fortsat er omfattet af de almindelige forvaltningsretlige regler, dvs. at sager i den offentlige forvaltning skal behandles inden for rimelig tid og ikke må trække unødigt ud, uanset at tidsfristen måtte give mere tid, end der er nødvendigt for sagsbehandlingen.

3.1.3. Den foreslåede ordning

Med den foreslåede § 11 a i lov om elforsyning bemyndiges klima-, energi- og forsyningsministeren til at oprette eller udpege et eller flere kontaktpunkter, at oprette og administrere en hjemmeside og efter forhandling med relevante ministre at fastsætte nærmere regler om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, samt at fastsætte regler om kontaktpunktet eller kontaktpunkternes virke, at fastsætte tidsfrister for behandling af ansøgning om bevilling eller tilladelse efter §§ 10 og 11 i lov om elforsyning og at fastsætte regler om samtidig i behandling af ansøgninger efter §§ 10 og 11 i lov om elforsyning. Bemyndigelserne vil blive beskrevet i afsnittene 3.1.3.1. til 3.1.3.3. og forventes, efter forhandling med relevante ministre, at fastsætte nærmere regler om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil.

Med de foreslåede § 29 a, nr. 1, i VE-loven og § 18 e i undergrundsloven kan klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere fastsætte nærmere regler om, at myndighederne skal træffe afgørelse inden for en nærmere fastsat periode for ansøgninger om relevante tilladelser efter §§ 25 og 29 i

VE-loven og § 10, stk. 1 og 3, og § 28, stk. 1, i undergrundsløven, samt at disse ansøgninger skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden relevant lovgivning samt undtagelser hertil.

Dette lovforslag indeholder ikke ændringer i eksisterende kompetencer til at behandle de tilladelser, der er omfattet af VE II-direktivets artikel 16, eller indholdet af de kompetencer. Kompetencen til at udstede tilladelser ligger fortsat hos de myndigheder, der hidtil har haft denne kompetence. Kontaktpunktets rolle vil ikke være at behandle ansøgninger, men at vejlede om og lette hele den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser.

3.1.3.1. Tilladelsesprocessen og tidsfrister

Det foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med relevante ministre, fastsætter nærmere regler om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil. VE II-direktivets artikel 16 anvender begreberne ”den administrative proces” og ”tilladelsesprocessen”. Ifølge VE II-direktivet omfatter tilladelsesprocessen de relevante administrative tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af VE-elektricitet, samt de aktiver, der vil være nødvendige for deres tilslutning til nettet. Den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser fortolkes som hele forløbet og alle aspekter for ansøgning om og tildeling af alle tilladelser for alle anlæg, der opføres og drives med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder.

Tilladelsesprocessen er således en del af den administrative proces. Denne sondring mellem ”den administrative proces” og ”tilladelsesprocessen” er relevant, særligt fordi der for elproducerende anlæg ifølge direktivet gælder en tidsfrist for tilladelsesprocessen.

Relevante administrative tilladelser forstås som projekttrettede myndighedstilladelser med henblik på at etablere og drive det konkrete projekt. Tilladelsesprocessen forstås således, at den ikke dækker selve anlægsfasen af projektet.

Det betyder, at kommunernes planlægningsproces og fysiske planlægning, jf. lov om planlægning (planloven), falder uden for tilladelsesprocessen og tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16, idet plangrundlaget, herunder lokalplan og kommuneplanstillæg, ikke udgør egentlige tilladelser i VE II-direktivets forstand og principielt vil kunne udnyttes af andre opstillere. Plangrundlaget udgør imidlertid et fundament og er en forudsætning for efterfølgende projekttrettede tilladelser. Det samme gør sig gældende for statens planlægningsproces og fysiske planlægning på havet.

Forundersøgelsestilladelsen, jf. VE-lovens § 22, falder ligeledes uden for tilladelsesprocessen og tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16, idet der ikke er tale om en tilladelse til at opføre et vedvarende energianlæg. Forundersøgelsestilladelsen er en tilladelse til at foretage forundersøgelseraktiviteter på søterritoriet, som staten har højhedsret over, i form

af geotekniske og geofysiske undersøgelser. Tilladelsen danner alene grundlag for at kunne søge om efterfølgende tilladelser i de tilfælde, hvor Energistyrelsen godkender resultaterne af forundersøgelserne, og opstiller fortsat ønsker at opføre elproduktionsanlægget på lokaliteten.

Det betyder ligeledes, at ibrugtagningstilladelsen til et projekt efter byggeloven, jf. lovebekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016, ligger uden for tilladelsesprocessen og dermed tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16, da tilladelsesprocessen ikke omfatter selve anlægsfasen, og det i øvrigt ikke ligger inden for myndighedernes disposition, hvornår anlægget er færdigbygget og dermed, hvornår denne fase finder sted. Det samme gælder veterinærtilladelsen efter forordningen om animalske biprodukter for biogas-projekter, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 af 21. oktober 2009 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter og afledte produkter, som ikke er bestemt til konsum, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1774/2002 (forordningen om animalske biprodukter), da denne tilladelse meddeles efter, at biogasanlægget er færdigbygget og taget i brug.

Derudover medfører det, at nettilslutning, som i Danmark er en privatretlig aftale mellem opstiller og en netvirksomhed, i en dansk kontekst ligger uden for tilladelsesprocessen og dermed tidsfristen i VE II-direktivets forstand.

Ovenstående vil dog være processer, som vil være omfattet af den administrative proces og dermed forventes omfattet af kontaktpunktets vejledning herom. Der henvises til punkt 3.1.3.2.

Tilladelsesprocessen for elproduktionsanlæg, der producerer elektricitet fra vedvarende energi, må ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 5, ikke overstige to år, medmindre der er tale om et anlæg med en elkapacitet på under 150 kW eller repowering af et elproduktionsanlæg, hvor tilladelsesprocessen ikke må overstige et år.

For alle tidsfristerne vil gælde en undtagelse om, at tilladelsesprocessen vil kunne forlænges med et år, hvor dette er behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder, jf. VE II-direktivets artikel 16, stk. 4 og stk. 6.

Tidsfristen vil ikke berøre forpligtelser henholdsvis efter gældende EU-miljøret, søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilægelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, jf. VE II-direktivets artikel 16, stk. 7. Tilladelser vil således kunne være omfattet af tilladelsesprocessen, men vil kunne undtages tidskravet i det omfang de følger af gældende EU-miljøret. Eksempelvis vil procedurer, der følger af lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekters (VVM), jf. lovebekendtgørelse nr. 973 af 25. juni 2020 (miljøvurderingsloven), kunne forlænge tidsfristen med varigheden af disse procedurer.

For de procedurer, som vil kunne forlænge tidsfristen, og som tidsmæssigt ligger før øvrige tilladelser for et elprodu-

cerende vedvarende energianlæg, som eksempelvis VVM-processen, placeres forlængelsen af tidsfristen i starten af tilladelsesprocessen. I de tilfælde, hvor procedurer, der følger af gældende EU-miljøret, løber forud for indgivelse af øvrige ansøgninger om tilladelse til at opføre og drive vedvarende energianlæg, som eksempelvis VVM-processen, starter myndighedernes sagsbehandlingsfrist som udgangspunkt, når disse procedurer er afsluttet.

Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, for en uddybende beskrivelse af tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil.

Det bemærkes i øvrigt, at behandling af tilladelser under tidsfristen fortsat er omfattet af de almindelige forvaltningsretlige regler. Det vil sige, at sager i den offentlige forvaltning skal behandles inden for rimelig tid og ikke må trække unødigt ud, uanset at tidsfristen måtte give mere tid, end der er nødvendigt for sagsbehandlingen.

Endvidere vil gælde, at VE II-direktivets tidsfrister ikke vil forringe forpligtelser, der måtte påhvile myndighederne i medfør af andre aftaler. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, for en uddybende beskrivelse af tilladelserne og servicemål for bygge- og miljøsager.

3.1.3.2. Kontaktpunkt og online procedurehåndbog

Det foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil oprette eller udpege et eller flere kontaktpunkter, der på anmodning vil vejlede opstillere om den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. Kontaktpunktet forventes at lette den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til opstilling af anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, i overensstemmelse med kravene til kontaktpunktet i VE II-direktivets art. 16.

Kontaktpunktet vil være forpligtet til at vejlede om den administrative proces på en gennemsigtig måde frem til, at de ansvarlige myndigheder træffer en eller flere afgørelser ved slutningen af processen. Derudover vil kontaktpunktet kunne forsyne opstilleren med alle nødvendige oplysninger og inddrage andre administrative myndigheder, hvor det vil være relevant.

Kontaktpunktet vil skulle vejlede om den administrative proces, men forventes ikke at have faglig kompetence inden for samtlige af de områder, der vedrører ansøgning om og tildeling af tilladelser til produktion af energi fra vedvarende energikilder. For spørgsmål af faglig karakter eller specifikke spørgsmål inden for et fagområde forventes det derfor, at kontaktpunktet vil kunne formidle kontakt til de relevante fagkompetente myndigheder.

Til kontaktpunktets virke forventes det, at der vil blive oprettet en hjemmeside. Hjemmesiden forventes at opfylde

kravet om, at der vil skulle stilles en online procedurehåndbog til rådighed for initiativtagere til projekter til produktion af energi fra vedvarende energikilder, som også udtrykkeligt vil skulle omhandle mindre projekter og VE-egenforbrugeres projekter. Ved VE-egenforbruger forstås en slutkunde, som producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet, uden at det udgør slutkundens primære forretnings- eller erhvervs-mæssige virksomhed.

Hjemmesiden forventes bl.a. at ville indeholde oplysninger om den administrative proces, så opstillere vil kunne danne sig et samlet overblik over tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, eksempelvis ved hjælp af links til andre myndigheders vejledning og kontaktpersoner hos de andre myndigheder, som fortsat vil have ansvaret for egen fagspecifik vejledning.

For at gøre det nemmere for opstillere vil det være muligt at indgive ansøgninger omfattet af tilladelsesprocessen gennem hjemmesiden, og der vil være henvisninger til, hvor andre ansøgninger omfattet af den administrative proces vil kunne indgives. Det forventes, at hjemmesiden vil integrere eksisterende digitale løsninger, eksempelvis hvor myndigheder har lovkrav om, at ansøgningerne skal indgives på en bestemt måde eller gennem en bestemt hjemmeside.

3.1.3.3. Samtidighed i sagsbehandlingen

Det foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med de relevante ministre vil kunne fastsætte regler om, som et led i tilladelsesprocessens påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, at tidsfristen vil begynde at løbe, når alle tilladelser, der vil kunne indleveres og sagsbehandles parallelt, er indgivet fyldestgørende. Reglerne forventes fastsat i en rammebekendtgørelse udstedt af Energistyrelsen. Bekendtgørelsen forventes at specificere samtidighed som en forudsætning for tidsfristens samlede påbegyndelse og afslutning. Dette forventes at lette implementeringen af tidsfristerne og tilgodese opstillere med en samlet hurtig sagsbehandling.

Med samtidighed i sagsbehandlingen skal forstås samtidig og parallel påbegyndelse af tidsfristen for de relevante og ansvarlige myndigheders behandling af ansøgninger om tilladelser og ikke samtidighed i afgørelserne af de forskellige ansøgninger om tilladelser.

Samtidighed i sagsbehandlingen indebærer, at der f.eks. for en solcellepark med en effekt på over 25 MW samtidig vil foreligge fyldestgørende ansøgning om byggetilladelse til den relevante kommune og fyldestgørende ansøgning om etableringstilladelse og elproduktionsbevilling til Energistyrelsen, eller at der for en vindmøllepark på land med en effekt på over 25 MW samtidig vil foreligge fyldestgørende ansøgning om byggetilladelse til den relevante kommune, ansøgning til Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen om attest til luftfartsafmærkning eller dispensation fra servitut og ansøg-

ning til Energistyrelsen om elproduktionsbevilling, således at sagsbehandlingen vil kunne foregå parallelt.

Det forventes, at der for så vidt angår sagsbehandlingen af de tilladelser, der vil kunne ske samtidig, vil blive fastsat regler om, at tidsfristen først vil begynde at løbe, når alle nødvendige oplysninger er tilgængelige, således at sagsbehandlingen vil kunne påbegyndes parallelt. Det er alene de fagkompetente myndigheder, der vil kunne afgøre, hvorvidt en ansøgning inden for eget fagområde er fyldestgørende. Kontaktpunktet vil kunne have en koordinerende rolle med at modtage besked herom fra de pågældende myndigheder, der behandler ansøgninger og udsteder en tilladelse, ligesom kontaktpunktet vil kunne have en rolle med at orientere de ansvarlige myndigheder om tidsfristens påbegyndelse. Opstillere vil få mulighed for at kunne følge med i påbegyndelsen af tidsfristen ved at tage kontakt til kontaktpunktet herom.

Adgangen for myndighederne til at starte egen sagsbehandling, så snart en ansøgning foreligger fyldestgørende, vil ikke blive berørt af, at den samlede tidsfrist først vil gælde, når alle ansøgninger er indgivet fyldestgørende.

Da lovforslaget ikke vil ændre ved myndighedernes opgaver og ressortfordelingen for tilladelser, vil tidsfristerne blive implementeret af de relevante myndigheder. Kontaktpunktet tillægges ikke med lovforslaget kompetence til at instruere andre myndigheder i forbindelse med disse myndigheders sagsbehandling af tilladelser, godkendelser og lignende til vedvarende energianlæg. Endvidere foreslås der ingen ændringer af den nugældende lovgivning for så vidt angår klageadgang m.v. for myndighedernes afgørelser.

For anlæg på land, der både skal have en elproduktionsbevilling efter § 10 i lov om elforsyning og en etableringstilladelse efter § 11 i lov om elforsyning, vil det være en forudsætning, at etableringstilladelsen gives først. I og med at det er Energistyrelsen, der træffer afgørelse i begge tilfælde, og at der i princippet kan ansøges herom samtidig, forventes Energistyrelsen at kunne sagsbehandle ansøgningerne i forlængelse af hinanden inden for tidsfristen.

For ansøgninger, hvor det ikke vil være muligt at indlevere og behandle ansøgninger samtidig, vil disse skulle behandles serielt. Dette vil f.eks. være tilfældet i forbindelse med ansøgninger om tilladelser til havvindmølleparker, hvor tiden mellem tildeling af etableringstilladelse og ansøgning om elproduktionstilladelse vil undtages tidsfristen, idet tilladelserne er indbyrdes afhængige, og det således ikke er muligt at indlevere ansøgningerne samtidigt. Tilsvarende vil gælde, når opstiller mellem meddelelse af etableringstilladelse og ansøgning om elproduktionstilladelse bruger tid på at modne projektet, herunder træffer endelig investeringsbeslutning, foretager udbud og indgår kontrakter med leverandører samt påbegynder anlægsarbejdet. Dette er normalt en længerevarende proces og vil ligeledes være undtaget tidsfristen.

Der vil i tilfælde med seriel sagsbehandling kunne være behov for en særlig tæt koordination mellem flere myndigheder, foranlediget af Energistyrelsen som kontaktpunkt, for at kunne imødekomme den samlede tidsfrist i de aktive faser af tilladelsesprocessen. I disse tilfælde vil tidsfristen alene omfatte myndighedernes sagsbehandling af de enkelte ansøgninger og ikke tiden imellem myndighedernes sagsbehandling.

For projekter på havet meddeles hovedparten af tilladelserne af Energistyrelsen. Det vurderes derfor, at der alene i sjældne tilfælde med seriel sagsbehandling, vil være behov for en ekstra tæt koordination mellem flere myndigheder for at imødekomme den samlede tidsfrist. Der vil kunne blive behov for vejledning og konkrete aftaler mellem myndighederne i disse tilfælde for at imødekomme tidsfristerne.

For så vidt angår elproducerende geotermianlæg vil en rettighedshavers efterforskningsaktiviteter i relation til afdækning af potentialet for den geotermiske energi typisk strække sig over en længere årrække i forhold til tilladelse efter § 5 i undergrundsloven. En sådan tilladelse vil være faseinddelt. Rettighedshavers aktiviteter under de forskellige faser kræver godkendelser efter § 10, stk. 2 og 3, eller § 28, stk. 1, i undergrundsloven. De godkendelser efter undergrundsloven, der er relevante i den konkrete fase, og andre nødvendige tilladelser og godkendelser efter anden lovgivning vil være omfattet af kravet om samtidig sagsbehandling, således at tidsfristen for de relevante myndigheders sagsbehandling påbegyndes parallelt. Netop fordi tilladelsen til efterforskning og indvinding af geotermisk energi efter undergrundsloven § 5 er faseinddelt og strækker sig over en længere årrække, vil det ikke være muligt for rettighedshaveren at indlevere alle nødvendige ansøgninger samtidig. Der vil således for elproducerende geotermianlæg være tale om seriel sagsbehandling men med samtidig påbegyndelse af tidsfristen for de relevante myndigheders sagsbehandling i de konkrete faser. Tidsfristen for sagsbehandling vil alene omfatte myndighedernes sagsbehandling af de enkelte ansøgninger og ikke tiden mellem myndighedernes sagsbehandling.

Det bemærkes i øvrigt, at sagsbehandlingstiden i forbindelse med klima-, energi- og forsyningsministerens tilladelse til efterforskning og indvinding af geotermisk energi, jf. § 5 i undergrundsloven, ikke vil indgå i opgørelsen af den samlede sagsbehandlingstid, da denne tilladelse ikke kan anses for at være en projektrettet tilladelse.

Endvidere bemærkes det, at der på nuværende tidspunkt ikke eksisterer elproducerende geotermianlæg i Danmark.

3.2. Oprindelsesgarantier

3.2.1. Gældende ret

Der er regler om oprindelsesgarantier for VE-elektricitet med henblik på gennemførelse af VE I-direktivet i lov om elforsyning, bekendtgørelse nr. 1323 af 30. november 2010, som ændret ved § 1 i bekendtgørelse nr. 138 af 10. februar 2012, om oprindelsesgaranti for VE-elektricitet og bekendt-

gørelse nr. 447 af 20. maj 2016 om oprindelsesgaranti for elektricitet fra højeffektiv kraftvarmeproduktion.

§ 63 a, stk. 1, 4-5 og 7, i lov om elforsyning indeholder bemyndigelser om oprindelsesgarantier, herunder regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for elektricitet, tilsyn og kontrol samt at den, der anmoder om oprindelsesgaranti skal afholde nødvendige omkostninger.

Derudover kan klima-, energi- og forsyningsministeren påbyde den, der har udarbejdet oplysninger vedrørende oprindelsesgarantier, at berigtige forholdene, når det påvises, at oplysningerne er urigtige eller vildledende efter § 63 a, stk. 6.

Efter § 68 a, stk. 1, kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om, at kollektive elforsyningsvirksomheder træffer afgørelse i forhold omfattet af bl.a. § 63 a og regler fastsat i medfør af disse bestemmelser. Ministeren kan videre fastsætte regler om, at kollektive elforsyningsvirksomheder udfører administrative opgaver i medfør af disse bestemmelser.

Efter § 68 a, stk. 2, kan afgørelser, som er truffet af kollektive elforsyningsvirksomheder i medfør af regler fastsat efter stk. 1, påklages til ministeren medmindre andet følger af regler fastsat efter § 78, stk. 6 og 7, om hvilke opgaver Forsyningstilsynet skal varetage, eller § 90, stk. 1, nr. 1, om adgangen til at klage over afgørelser.

Bemyndigelsesbestemmelserne i § 63 a, stk. 1, 4 og 7, er udmøntet i bekendtgørelse om oprindelsesgaranti for VE-elektricitet og i bekendtgørelse om oprindelsesgaranti for elektricitet fra højeffektiv kraftvarmeproduktion. Bekendtgørelserne indeholder bl.a. krav til udstedelse, herunder hvilke oplysninger oprindelsesgarantien skal indeholde, om der er ydet investerings- eller produktionsstøtte, gyldighed, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier samt betaling for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier samt for kontrol og tilsyn.

Bemyndigelsesbestemmelserne i § 68 a, stk. 1 og 2, sammenholdt med §§ 63 a og 90 er udmøntet i samme bekendtgørelse ved, at Energinet som kollektiv elforsyningsvirksomhed træffer afgørelser, udfører administrative opgaver samt fører kontrol og tilsyn med oprindelsesgarantisystemet for VE-elektricitet. Det fremgår ligeledes af § 11 i bekendtgørelse om oprindelsesgaranti for VE-elektricitet og § 13 i bekendtgørelse om oprindelsesgaranti for elektricitet fra højeffektiv kraftvarmeproduktion, at klage over Energinets afgørelser kan indbringes for Energiklagenævnet. Det er således Energinet, der i dag udsteder, administrerer og fører tilsyn med oprindelsesgarantier for VE-elektricitet, herunder elektricitet produceret ved højeffektiv kraftvarmeproduktion.

Lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning og lov om fjernkøling indeholder ikke bestemmelser om oprindelsesgarantier for gas, varme eller køling fra vedvarende ener-

gikilder. Energinet udsteder i dag på frivillig basis biogascertifikater for opgraderet biogas, der tilføres det sammenhængende naturgassystem. Energinets opgave har hjemmel i § 12 a i lov om naturgasforsyning, hvoraf det fremgår, at et transmissionsselskab ved udførelsen af sine opgaver skal bidrage til at sikre, at der skabes de bedst mulige betingelser for konkurrence på markeder for handel med naturgas.

Artikel 19, stk. 1-13, i VE II-direktivet indeholder regler om oprindelsesgarantier for energi fra vedvarende energikilder, hvis indhold i vidt omfang indeholder de samme krav som i VE I-direktivet, og som er implementeret i gældende § 63 a i elforsyningsloven.

Artikel 19, stk. 2, 3, 6, 7 og 11, indeholder nye krav i forhold til VE I-direktivet. Disse beskrives i det følgende. De øvrige bestemmelser i artikel 19, som ikke beskrives i det nedenstående, er allerede implementeret i dansk ret vedrørende oprindelsesgarantier for VE-elektricitet, dog ikke vedrørende oprindelsesgarantier for gas, varme eller køling fra vedvarende energikilder.

Artikel 19, stk. 2, indeholder som noget nyt, at når der udstedes oprindelsesgarantier til en producent, som modtager finansiel støtte fra en støtteordning skal medlemsstaten sikre, at oprindelsesgarantiens markedsværdi på passende vis tages i betragtning i den relevante støtteordning. Oprindelsesgarantiens markedsværdi er blevet taget i betragtning på passende vis i følgende tilfælde: a) hvor finansiel støtte ydes via en udbudsprocedure eller et omsætteligt grønt certificeringssystem, b) hvor oprindelsesgarantiernes markedsværdi tages administrativt i betragtning i niveauet af finansiel støtte, eller c) hvor oprindelsesgarantierne ikke udstedes direkte til producenten, men til en leverandør eller forbruger, der køber energien fra vedvarende energikilder enten i et konkurrencepræget miljø eller i en langsigtet VE-elkøbsaftale. For at tage oprindelsesgarantiens markedsværdi i betragtning, kan medlemsstaterne eksempelvis beslutte at udstede en oprindelsesgaranti til producenten og straks annullere den.

Artikel 19, stk. 3, indeholder som noget nyt, at medlemsstaterne skal sikre, at alle oprindelsesgarantier, som ikke er blevet annulleret 12 måneder efter produktion af den pågældende energienhed, udløber senest 18 måneder efter produktionen af energienheden. Førstnævnte krav mht. 12 måneder er en videreførelse af VE I-direktivets artikel 15, stk. 3, mens sidstnævnte krav mht. 18 måneder er nyt.

Artikel 19, stk. 6, indeholder som noget nyt, at medlemsstaterne eller de udpegede kompetente organer skal sikre, at de krav, som de pålægger oprindelsesgarantierne, er i overensstemmelse med standard CEN – EN 16325.

Artikel 19, stk. 7, indeholder som noget nyt, at en oprindelsesgaranti som minimum skal specificere om oprindelsesgarantien vedrører elektricitet, gas, herunder brint, opvarmning eller køling. Det er alene krav om udspecificering af gas, herunder brint, som er nyt.

Artikel 19, stk. 11, indeholder som noget nyt, at medlemsstaterne ikke må anerkende oprindelsesgarantier, der er udstedt af et tredjeland, medmindre Unionen har indgået en aftale med det pågældende tredjeland om gensidig anerkendelse af oprindelsesgarantier udstedt i Unionen og kompatible oprindelsesgarantiordninger, der er etableret i dette tredjeland, og kun hvor energi importeres og eksporteres direkte.

3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

VE II-direktivet afløser VE I-direktivet, og den primære forskel er, at der i VE I-direktivet ikke stilles krav til, at medlemsstaterne skal udstede oprindelsesgarantier for gas, varme eller køling fra vedvarende energikilder. Artikel 19 indeholder derfor som et nyt krav, at medlemsstaterne skal udstede oprindelsesgarantier for ovennævnte vedvarende energikilder ved anmodning derom.

Der er allerede for VE-elektricitet et velfungerende oprindelsesgarantisystem. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet foreslår derfor, at den gældende ordning videreføres for oprindelsesgarantisystemet for VE-elektricitet, og at der etableres oprindelsesgarantisystemer for gas, varme og køling fra vedvarende energikilder.

Baggrunden for videreførelsen er hensynene til brancherne og aktørerne, herunder el- og gasproducenter, da oprindelsesgarantier for disse forsat vil blive udstedt som hidtidigt. Dette vil ligeledes indebære, at den nuværende administration af oprindelsesgarantisystemet for VE-elektricitet samt den frivillige ordning for biogascertifikater vil blive reguleret med få omkostninger til følge, samt at eksisterende viden og ekspertise bibeholdes, idet systemet er kendt og velfungerende.

Hensigten med oprindelsesgarantier er at give forbrugerne mulighed for at købe energi fra vedvarende energikilder ved, at forbrugerne tilkøber dokumentation for oprindelsen i tillæg til deres køb af energi.

Oprindelsesgarantier er et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde energi er produceret fra vedvarende energikilder. Oprindelsesgarantier er derved den nødvendige dokumentation for den købte vedvarende energi og sikrer samtidig, at den ikke allerede er blevet solgt til andre forbrugere.

Oprindelsesgarantier er en potentiel indtægtskilde for producenter af vedvarende energi, da de kan omsættes. Købere af oprindelsesgarantier, som f.eks. forbrugere eller virksomheder, får mulighed for at markedsføre sig med og dokumentere, at der er købt energi fra vedvarende energikilder. Det bemærkes, at køb af en oprindelsesgaranti ikke er ensbetydende med, at det er sammenhængende med det konkrete forbrug af energi.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering,

at det er nødvendigt at foreslå nye regler, herunder bemyndigelsesbestemmelser, i lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning og lov om fjernkøling med henblik på at opfylde VE II-direktivets krav om oprindelsesgarantisystemer for gas, varme og køling fra vedvarende energikilder. Der er ligeledes behov for en mindre ændring af lov om Energinet, da det foreslås, at Energinet vil varetage de administrative opgaver vedrørende oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder, hvilket der ikke er hjemmel til i gældende ret.

For så vidt angår de eksisterende regler om oprindelsesgarantier for VE-elektricitet i lov om elforsyning med tilhørende bekendtgørelser, vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at disse i vidt omfang opfylder de nye krav i VE II-direktivet, men at der er behov for præcisering af visse regler samt forslag til nye regler, som skal gennemføre VE II-direktivet for oprindelsesgarantier for VE-elektricitet fra vedvarende energikilder.

Det foreslås at videreføre, at Energinet varetager opgaverne med oprindelsesgarantisystemet for VE-elektricitet, og at Energinet ligeledes varetager opgaver med oprindelsesgarantisystemet for gas fra vedvarende energikilder, der tilføres det sammenhængende naturgassystem, idet Energinet har de relevante data for el- og gasproduktion. Endvidere udsteder Energinet allerede i dag på frivillig basis biogascertifikater for opgraderet bionaturgas, der tilføres det sammenhængende naturgassystem, hvorfor det vurderes hensigtsmæssigt at drage nytte af den viden og erfaring, som Energinet allerede har på området i dag. Ministeret foreslår derved at videreføre den frivillige biogascertifikatordning, men at det fremover vil ske gennem en lovreguleret ordning. Mht. brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet foreslås det, at ministeren vil delegere sine kompetencer til Energistyrelsen eller Energinet, når modellen for oprindelsesgarantisystemet er afklaret. For så vidt angår udstedelse af oprindelsesgarantier for varme og køling fra vedvarende energikilder, foreslås det, at Energistyrelsen, efter delegation fra klima-, energi- og forsyningsministeren, udsteder, overfører og annullerer oprindelsesgarantier samt administrerer og fører tilsyn med disse. Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, da Energistyrelsen har viden om varme- og kølesektoren og allerede har kontakten til de relevante aktører.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det gældende markedsafregningsprincip for oprindelsesgarantisystemet for VE-elektricitet og den frivillige ordning om biogascertifikater bør videreføres. Det betyder, at den energimængde, som fremgår af oprindelsesgarantien, måles fra det målepunkt, hvor den vedvarende energi fra produktionsanlægget leveres til markedet. Oprindelsesgarantier annulleres af energileverandøren til deklarering af den energi, der markedsafregnes med slutkunden. For så vidt angår oprindelsesgarantisystemerne for varme og køling fra vedvarende energikilder vil det være princip om afregning til det kollektive net.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at oprindelsesgarantisystemerne vil omfatte energi fra vedvarende energikilder, som er tilsluttet det kollektive elnet, det sammenhængende naturgassystem, det sammenhængende fjernvarmenet eller det sammenhængende fjernkølingsnet. Baggrunden for dette er, at ministeriet finder det hensigtsmæssigt, at oprindelsesgarantisystemerne kun omfatter energi, der bringes på el- og gasmarkederne samt de sammenhængende varme- og kølingsnet, som er dokumenteret via måling, men omfatter ikke f.eks. egetforbrug fra solcelleanlæg på boliger. Dog vil brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet, også være omfattet, for at sikre en tilstrækkelig gennemførelse af VE II-direktivet. De nærmere regler derom vil blive fastlagt ved udmøntning af de foreslåede bemyndigelser om oprindelsesgarantier.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at forpligtelsen i direktivets artikel 19, stk. 2, til at tage markedsværdien i betragtning alene gælder for støtteordninger til vedvarende energi, hvor der tildeles støtte efter, at direktivet er implementeret, eller hvor der løbende sker en revurdering af støtteniveauet. Det vil sige, at kravet alene gælder for støtteordninger, der ikke er lukket for tilgang for nye støttemodtagere på tidspunktet for implementering af direktivet.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at det skal være muligt for producenter af energi fra vedvarende energikilder at modtage oprindelsesgarantier, ligesom det er tilfældet i dag, uanset om der modtages støtte til produktionen af den vedvarende energi. Baggrunden for denne vurdering er, at producenter af vedvarende energikilder og -handlere for så vidt angår VE-elektricitet og gas fra vedvarende energikilder allerede er bekendt med den gældende ordning for elektricitet og frivillige ordning for gas, da den viderefører kendte rammebetingelser for de involverede aktører.

VE II-direktivets artikel 19, stk. 2, stiller krav om, at medlemsstaterne skal sikre, at oprindelsesgarantiens markedsværdi på passende vis er taget i betragtning i den relevante støtteordning. Som beskrevet i afsnit 3.2.1, angiver direktivet de situationer, hvor det formodes, at værdien er taget i betragtning på passende vis i ethvert af følgende tilfælde: a) hvor finansiel støtte ydes via en udbudsprocedure eller et omsætteligt grønt certificeringssystem, b) tages administrativt i betragtning i niveauet af finansiel støtte, eller c) hvor oprindelsesgarantierne ikke udstedes direkte til producenten, men til en leverandør eller forbruger, der køber energien fra vedvarende energikilder, enten i et konkurrencepræget miljø eller i en langtidssigtet VE-elkøbsaftale. En medlemsstat kan også vælge at tage markedsværdien i betragtning ved at annullere oprindelsesgarantier til vedvarende energiproduktion, som har modtaget statsstøtte.

Kravet om at tage markedsværdien af oprindelsesgarantierne i betragtning i støtteordninger er rettet mod medlemsstaterne. Ministeriet vil derfor fremadrettet i udformningen af nye støtteordninger sikre, at markedsværdien af oprindelses-

garantier tages i betragtning i overensstemmelse med direktivet, jf. afsnit 3.2.3.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det er hensigtsmæssigt at fastsætte de mere detaljerede bestemmelser om oprindelsesgarantier gennem udnyttelse af lovforslagets bemyndigelsesbestemmelser og gældende bemyndigelsesbestemmelser i lov om elforsyning, da der er tale om en detaljeret og teknisk regulering. Derudover vil den foreslåede ordning med bemyndigelsesbestemmelser sikre en vis fleksibilitet til at tilpasse reglerne i takt med udvikling af oprindelsesgarantisystemerne.

3.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at de overordnede rammer for oprindelsesgarantier fastsættes i lovgivningen, mens det foreslås med lovforslaget at indføre hjemmel i henholdsvis lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning, og lov om fjernkøling til, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om oprindelsesgarantier for henholdsvis gas, varme og køling fra vedvarende energikilder. Ordningen vil muliggøre udstedelse af oprindelsesgarantier til producenter af el, gas, varme eller køling fra vedvarende energikilder, som tilføres elnettet, det sammenhængende naturgassystem, det sammenhængende fjernvarmenet eller det sammenhængende fjernkølingsnet, samt til producenter af brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i eller transporteres gennem naturgassystemet.

De nærmere regler forventes at blive fastsat i bekendtgørelse og forventes i vidt omfang at svare til de gældende regler for oprindelsesgarantier for VE-elektricitet. Dog vil der blive udarbejdet nye regler i det omfang, der i direktivet stilles nye krav til oprindelsesgarantier. Det forventes ved udmøntning af de foreslåede bemyndigelser i lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning og lov om fjernkøling, at der bliver fastsat regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for gas, varme og køling fra vedvarende energikilder samt om tilsyn med oprindelsesgarantier.

Som det fremgår af afsnit 3.2.2, foreslås det, at spørgsmålet om, hvordan markedsværdien af en oprindelsesgaranti tages i betragtning på passende vis i nye støtteordninger, håndteres i fastlæggelsen af den pågældende støtteordning, som vil skulle være i overensstemmelse med de statsstøtteretlige regler. Der er derfor ikke for nuværende behov for regulering herom i lov eller bekendtgørelse.

Det foreslås, at administrationen af oprindelsesgarantier hovedsageligt vil fortsætte som hidtil, hvor Energinet administrerer udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for VE-elektricitet. Ligeledes foreslås det, at Energinet administrerer udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder, der tilføres det sammenhængende naturgassystem, da Energinet allerede har erfaring fra den frivillige ordning for biogascertifikater. Mht. brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet

foreslås det, at ministeren vil delegere sine kompetencer til Energistyrelse eller Energinet, når modellen for oprindelsesgarantisystemet er afklaret.

For så vidt angår varme og køling foreslås det, at Energistyrelsen efter delegation fra klima-, energi- og forsyningsministeren administrerer udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Her skal udvikles en model for udstedelse af garantierne for disse energiformer, som der ikke tidligere er blevet udstedt oprindelsesgarantier for, og det er Energistyrelsen, der har viden om varme- og kølesektoren og kontakten til de relevante aktører.

Den foreslåede ændring af lov om elforsyning § 63 a vedrører en præcisering af visse regler samt forslag til nye regler, som skal gennemføre VE II-direktivet for oprindelsesgarantier for VE-elektricitet fra vedvarende energikilder.

Ved gennemførelsen af direktivet foreslås at videreføre det eksisterende oprindelsesgarantisystem for VE-elektricitet og principperne for den frivillige ordning for biogascertifikater, hvilket betyder, at den vedvarende energiproduktion skal være tilført det kollektive elnet eller det sammenhængende naturgassystem. Dog vil brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet tillige være omfattet. De nye oprindelsesgarantisystemer for varme og køling afgrænses til det sammenhængende fjernvarmenet og det sammenhængende fjernkølingsnet.

For nærmere om den foreslåede oprindelsesgarantiordning henvises til lovforslagets § 3, nr. 2, 4 og 6, § 4, nr. 1, § 5, nr. 6, § 6, nr. 3 og 5, § 7, nr. 2 og 6-14, samt bemærkningerne hertil.

3.3. VE-fællesskaber

For at øge forbrugerens inddragelse i energiomstillingen introduceres VE-fællesskaber i VE II-direktivets artikel 22. Lokale borgere og myndigheder – herunder kommuner, inddrages i projekter for vedvarende energi, hvilket giver forbrugerne flere valgmuligheder, når de ønsker at deltage i udbygningen med vedvarende energi. Mulighederne for at indgå i VE-fællesskaber har på den måde til formål at øge lokal borgerinddragelse i projekter for vedvarende energi og dermed øge accepten af opstilling af anlæg til produktion af vedvarende energi og fremme omstillingen til vedvarende energi.

Reglerne om VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, har en nær kobling til reglerne om borgerenergifællesskaber i lov om elforsyning. VE-fællesskaber, hvor der ikke er en mellemstor virksomhed, som er kapitalejer eller deltager, betragtes som et borgerenergifællesskab, og regler herfor vil derfor blive fastlagt efter den gældende bemyndigelse hertil i lov om elforsyning.

VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, og hvor kapitalejere eller deltagere i VE-fællesskabet er en mellemstor virksomhed, vil være omfattet af dette lovforslag. For disse

VE-fællesskaber fastsættes regler tilsvarende dem, som gælder for borgerenergifællesskaber.

3.3.1 Gældende ret

VE-fællesskaber er som juridisk person ikke reguleret i dansk ret. VE-fællesskaber er en ny juridisk person, der introduceres i artikel 22 i VE II-direktivet og er derfor også nyt i forhold til VE I-direktivet.

VE-fællesskaber kan omfatte alle former for vedvarende energi, som defineret i § 2, stk. 2, i VE-loven, og regler udstedt i medfør af § 2, stk. 3, i VE-loven.

Visse danske regler har dog betydning for gennemførelsen af reglerne om VE-fællesskaber i dansk ret. Særligt reglerne om borgerenergifællesskaber i lov om elforsyning har betydning for VE-fællesskaber, der ejer VE-anlæg, som producerer elektricitet.

Det følger af § 5, nr. 5, i lov om elforsyning, at borgerenergifællesskaber er en juridisk person, der er baseret på frivillig og åben deltagelse og reelt kontrolleres af deltagere eller kapitalejere, der er fysiske personer, lokale myndigheder, herunder kommuner, eller små virksomheder, hvis primære formål er at give sine deltagere eller kapitalejere eller de lokalområder, hvor det drives, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele frem for at give økonomisk gevinst.

VE-fællesskaber, der ejer VE-anlæg, som producerer elektricitet, undtagen VE-fællesskaber, hvor der indgår en mellemstor virksomhed som kapitalejer eller deltager i VE-fællesskabet, vil være at betragte som et borgerenergifællesskab i medfør af reglerne om borgerenergifællesskaber i lov om elforsyning.

Disse VE-fællesskaber vil på baggrund heraf være underlagt de gældende regler for borgerenergifællesskaber. Det drejer sig om anvendelsesområdet for lov om elforsyning i § 2, stk. 1, reguleringen af kommuners varetagelse af opgaver i § 4, stk. 1, det frie leverandørvalg i § 6, 2. pkt., reglen om undtagelse til leveringspligten i § 6 b, stk. 13, regler om deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug, lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, om etablering og om balanceansvar og balancering i § 9, reglerne om udformning af nettarifferne i §§ 73, 73 a og 73 b samt reglerne i § 84, stk. 1, 2. pkt. om, at ministeren kan indhente oplysninger, der er nødvendig for varetagelse af ministerens opgaver efter loven, efter bestemmelser fastsat i henhold til loven eller efter EU-retsakter eller internationale forpligtelser om forhold om fattet af loven.

Det følger af § 2, stk. 1, i lov om elforsyning, at loven finder anvendelse på produktion, transport, handel og levering af elektricitet.

Det følger af § 4, stk. 1, 2. pkt., at en kommune kan deltage i selskaber med begrænset ansvar, som varetager virksomhed, som er omfattet af § 2, stk. 1. Det bevirker, at en kommune

kan deltage i selskaber med begrænset ansvar, der varetager virksomhed vedrørende produktion, transport, handel og levering af elektricitet.

Kommuner har herved en klar adgang til at deltage i borgerenergifællesskaber, som deltager eller kapitalejer under forudsætning af, at borgerenergifællesskabet er organiseret som et selskab med begrænset ansvar.

Det følger af § 6, stk. 1, 2. pkt., at en elforbruger frit kan vælge elhandelsvirksomhed og elprodukt. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med leveringspligten i § 6 b, stk. 1, der forpligter elhandelsvirksomheder, der leverer elprodukter til husholdningsforbrugere, til, på anmodning om og mod betaling, at levere ethvert elprodukt til husholdningsforbrugere inden for det eller de netområder, hvor elhandelsvirksomheden tilbyder elprodukter.

For VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, bør delingen af elektricitet inden for fællesskabet ske gennem en aftale mellem en elhandelsvirksomhed og et fællesskab, hvor elhandelsvirksomheden varetager ansvar for både produktion og forbrug i fællesskabet. På forbrugssiden skal hele VE-fællesskabets elforbrug således leveres af den samme elhandelsvirksomhed, der også varetager balanceansvaret for VE-fællesskabets produktion.

Alle kunder kan dog have mere end én elektricitetsleveringskontrakt på samme tid forudsat, at den krævede tilslutning og de nødvendige målepunkter er etablerede. Dette aftaleforhold påvirker ikke den adgang en elforbruger, der også er deltager eller kapitalejer i et VE-fællesskab, har til at vælge en anden elhandelsvirksomhed til at levere elektricitet for elforbrugeren på et særskilt målepunkt.

Alle kunder - herunder deltagere eller kapitalejere i borgerenergifællesskaber - kan således frit købe elektricitet fra en leverandør efter eget valg

Et VE-fællesskab vil dog også selv kunne etablere sig som elhandelsvirksomhed i medfør af VE-fællesskabets ret efter VE II-direktivets artikel 22, stk. 2, litra c. Denne bestemmelse forpligter medlemsstaterne til at sikre, at VE-fællesskaber kan få adgang til alle egnede energimarkeder. Hvis et VE-fællesskab etablerer sig som elhandelsvirksomhed med det formål at levere elektricitet til dets medlemmer, vil VE-fællesskabet, hvis der ikke træffes særskilt beslutning om alternativ regulering, være omfattet af alle almindelige regler om elhandelsvirksomheder i lov om elforsyning og bekendtgørelser udstedt i medfør af bestemmelser i lov om elforsyning.

Det følger af § 6 b, stk. 13, at ministeren kan fastsætte regler om undtagelser fra leveringspligten i stk. 1, herunder om levering af elektricitet i forbindelse med aggregering og levering af elektricitet til deltagere eller kapitalejere i borgerenergifællesskaber. Reglerne om undtagelse til leveringspligten for så vidt angår borgerenergifællesskaber er udmøntet i bekendtgørelse nr. 2252 af 29. december 2020 om borgerenergifællesskaber og forholdet mellem borgere-

nergifællesskaber og elhandelsvirksomheder og kollektive elforsyningsvirksomheder (borgerenergifællesskabsbekendtgørelsen).

Det følger af § 9, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler vedrørende aktive kunder, borgerenergifællesskaber og aggregatorvirksomheder, herunder bestemmelser om deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug og lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, regler om etablering og regler om balanceansvar og balancering. Ligeledes kan reglerne indeholde forpligtelser for elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder. Disse regler er udmøntet i borgerenergifællesskabsbekendtgørelsen, hvor netvirksomhederne forpligtes til at samarbejde om at lette deling af elektricitet inden for borgerenergifællesskaber, og inden for rammerne af § 73 a at samarbejde om at udvikle en tarif til borgerenergifællesskaber, hvis fællesskabets brug af nettet giver anledning til besparelser for de kollektive elforsyningsvirksomheder.

§§ 73 og 73 a indeholder regler om udformning af nettarifferne. Det følger af § 73, at de kollektive elforsyningsvirksomheders prisfastsættelse af deres ydelser, herunder nettarifferne, skal ske efter rimelige, objektive og ikkediskriminerende kriterier for, hvilke omkostninger de enkelte køberkategorier giver anledning til. Prisdifferentiering af hensyn til effektiv udnyttelse af elnettet og til elforsyningsikkerhed er tilladt. Prisdifferentiering på baggrund af en geografisk afgrænsning er kun tilladt i særlige tilfælde.

Ifølge de specielle bemærkninger til § 73, stk. 1, fremgår det, at princippet i § 73 er, at prisen for elektricitet skal fastsættes med udgangspunkt i omkostningerne til levering af elektricitet til de pågældende kunder, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 151 som fremsat, side 30. I § 73 a, stk. 1, fremgår det, at priser og betingelser for anvendelse af transmissions- og distributionsnet fastsættes af de kollektive elforsyningsvirksomheder efter offentliggjorte metoder, som er godkendt af Forsyningstilsynet.

Endelig fremgår det i § 73 b, stk. 1, 1. pkt., at energibranchens organisationer kan udarbejde standardiserede vejledninger om fastsættelse af tariffer og betingelser m.v. for net- og transmissionsvirksomhedernes ydelser.

Det fremgår herved af §§ 73, 73 a og 73 b, at der i dansk ret gælder en række principper, som netvirksomhederne og energibranchens organisationer skal iagttage i udformningen af nettarifferne. Tarifsystemet rammer betyder, at det er branchen, der udformer metoderne for opgørelse af tariffer, hvorefter metoderne efterfølgende godkendes af Forsyningstilsynet. Det fremgår således modsætningsvist, at klima-, energi- og forsyningsministeren ikke er tillagt kompetencen til at udforme metoderne for opgørelse af tariffer.

Ministerens kan derfor ikke direkte diktere tarifudformningen eller netvirksomhedernes udbud af specifikke produkter, men ministeren kan, inden for rammerne af EU-reglerne,

bestemme hvilke hensyn, der skal inddrages, når metoderne udvikles.

Borgerenergifællesskabers produktion og forbrug af elektricitet kan lede til netfordele for den relevante netvirksomhed. Sådanne fordele vil bl.a. kunne bestå i en mindre belastning af det samlede net som følge af samtidighed mellem produktion og forbrug. En sådan fordel vil også kunne være til stede, hvis borgerenergifællesskabet råder over lagerkapacitet, der sikrer lokalt forbrug af lokalt produceret elektricitet med en følgende mindre belastning af det samlede net. I tilfælde af, at sådanne fordele kan påvises, bør fordelene være afspejlede i VE-fællesskabets samlede betaling af nettarif til den relevante netvirksomhed.

Et VE-fællesskab er geografisk afgrænset af den generelle geografiske afgrænsning i § 2, stk. 2, i lov om elforsyning. Derudover er der et nærhedskrav i VE II-direktivets artikel 2, nr. 16. Et VE-fællesskab vil således i princippet kunne etablere sig frit inden for land- og søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone og på trods af nærhedskravet i VE II-direktivet godt være etableret på tværs af netområder. Et VE-fællesskab, der er etableret på tværs af netområder, og som overholder kravet om nærhed mellem produktion og kapitalejere og deltagere, vil kun kunne tilbydes en tarif, der afspejler fordele, i forhold til afregning af den del af VE-fællesskabets målepunkter, der ligger inden for det pågældende netområde. Inden for et netområde vil der ikke kunne skelnes mellem, hvor VE-fællesskabets målepunkter er placeret for at få adgang til en afregning af fordele, og vilkårene skal være ens uanset beliggenhed inden for netområdet. Dog kan den indbyrdes beliggenhed godt spille en rolle i forhold til afregningen.

§ 84, stk. 1, 2. pkt., giver klima-, energi- og forsyningsministeren ret til at indhente oplysninger fra kollektive elforsyningsvirksomheder, elhandelsvirksomheder, aggregatorvirksomheder, borgerenergifællesskaber og elproducenter, når oplysningerne er nødvendige for varetagelsen af ministerens opgaver efter loven, efter bestemmelser fastsat i henhold til loven eller efter EU-retsakter eller internationale forpligtelser om forhold omfattet af loven.

§ 28, stk. 2, nr. 12 og 13, angiver det som en del af Energisets opgaver at udarbejde forskrifter for netvirksomhedernes målinger, samt at udarbejde forskrifter, som er nødvendige for elmarkedets funktion, herunder forskrifter om aktørernes pligter og rettigheder.

VE-fællesskaber er en ny aktør i VE II-direktivet i forhold til VE I-direktivet. For at øge forbrugeres inddragelse i energiomstillingen introduceres VE-fællesskaber i VE II-direktivet. Lokale borgere og myndigheder skal inddrages i projekter for vedvarende energi, hvilket skal give forbrugere flere valgmuligheder. Mulighederne for at indgå i VE-fællesskaber har på den måde til formål at øge lokal borgerinddragelse i projekter for vedvarende energi og dermed øge accepten af opstilling af anlæg til produktion af vedvarende

energi, og herved fremme omstillingen til vedvarende energi.

I præambelbetragtning 70 fremgår det, at "[l]okale borgeres og lokale myndigheders inddragelse i projekter for vedvarende energi i form af VE-fællesskaber har udmøntet sig i en betydelig merværdi i form af lokal accept af vedvarende energi og adgang til yderligere privat kapital, hvilket resulterer i lokale investeringer, flere valgmuligheder for forbrugere og en øget inddragelse af borgere i energiomstillingen. Et sådan lokalt engagement er så meget desto vigtigere i en situation, hvor den vedvarende energis kapacitet vokser. Foranstaltninger, der gør det muligt for VE-fællesskaber at konkurrere på lige vilkår med andre producenter, har også til formål at øge lokal borgerinddragelse i projekter for vedvarende energi og dermed øge accepten af vedvarende energi." I præambelbetragtning 71 fremgår det yderligere, at "[f]or at undgå misbrug og sikre bred deltagelse bør VE-fællesskaber kunne forblive uafhængige af individuelle medlemmer og andre traditionelle markedsaktører, der deltager i fællesskabet som medlemmer eller aktionærer, eller som samarbejder på anden vis såsom gennem investeringer. Endvidere fremgår det, at "VE-fællesskaber bør have mulighed for at udveksle energi indbyrdes, der er produceret af anlæg, som deres fællesskaber ejer. Fællesskabernes medlemmer bør dog ikke fritages for relevante omkostninger, gebyrer, afgifter og skatter, som ville skulle betales af endelige forbrugere, der ikke er fællesskabsmedlemmer, af producenter i en lignende situation, eller hvor enhver form for offentlig netinfrastruktur anvendes til overførsler." Endelig fremgår det af præambelbetragtning 72, at "[p]rivat forbrugere og fællesskaber, der giver sig af med VE-egetforbrug, bør bevare deres rettigheder som forbrugere, herunder retten til at have en kontrakt med en leverandør efter eget valg og til at skifte leverandør."

VE-fællesskabet er i henhold til VE II-direktivets artikel 2, nr. 16, defineret som en retlig enhed, a) der i henhold til gældende national ret er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af aktionærer eller medlemmer, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne retlige enhed, b) hvis aktionærer eller medlemmer er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner, og c) hvis hovedformål er at give sine aktionærer eller medlemmer eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste.

SMV'er skal i henhold til VE II-direktivets artikel 2, nr. 8, forstås som mikrovirksomheder, små virksomheder eller mellemstore virksomheder som defineret i artikel 2 i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF.

VE II-direktivets artikel 22 indeholder regler om VE-fællesskaber.

Det følger af artikel 22, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at slutkunder, navnlig privatkunder, er berettiget til at

deltage i et VE-fællesskab samtidig med, at de bevarer deres rettigheder eller forpligtelser som slutkunder, og uden at være underlagt urimelige eller diskriminerende betingelser eller procedurer, som vil kunne forhindre dem i at deltage i et VE-fællesskab, for private virksomheders vedkommende er det forudsat at deres deltagelse ikke udgør deres primære handels- eller erhvervmæssige virksomhed.

Det følger af artikel 22, stk. 2, at medlemsstaterne skal sikre, at VE-fællesskaber har ret til at producere, forbruge, lagre og sælge vedvarende energi, herunder via VE-elkøbsaftaler og inden for VE-fællesskabet at dele vedvarende energi, der produceres af de af VE-fællesskabet ejede produktionsenheder, med forbehold for de øvrige krav fastsat i denne artikel og under overholdelse af VE-fællesskabsmedlemmernes rettigheder og forpligtelser som kunder.

Det følger af artikel 22, stk. 4, at for at fremme og lette udviklingen af VE-fællesskaber, skal medlemsstaterne bl.a. sikre, at VE-fællesskaber, der leverer energi, yder aggregering eller andre kommercielle energitjenester, er underlagt de bestemmelser, der er relevante for sådanne aktiviteter. Derudover skal det sikres, at den relevante netvirksomhed samarbejder med VE-fællesskaber, for at lette energioverførsler inden for VE-fællesskaber. Endvidere skal det sikres, at VE-fællesskaber ikke behandles diskriminerende, men at de bidrager på en fyldestgørende, rimelig og afbalanceret måde til systemets samlede deling af omkostninger i overensstemmelse med en gennemsigtig cost-benefit-analyse af distribuerede energikilder udarbejdet af de nationale kompetente myndigheder.

Det følger af artikel 22, stk. 6, at medlemsstaterne kan fastsætte, at VE-fællesskaber skal være åbne for grænseoverskridende deltagelse.

3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at VE-loven bør indeholde en definition af et VE-fællesskab, der er i overensstemmelse med definitionen af et VE-fællesskab i VE II-direktivet artikel 2, nr. 16. Definitionen i VE-loven bør dog af selskabsretlige grunde afvige fra VE-direktivets definition. For det første bør "retlig enhed" ændres til "juridisk person". For det andet bør "aktionærer" og "medlemmer" ændres til "kapitalejere" og "deltagere". Ministeriet vurderer i denne forbindelse, at begge modifikationer bør ske af hensyn til korrekt anvendelse af dansk juridisk terminologi. For så vidt angår henvisningen til deltagerne i et VE-fællesskab bør denne følge den danske selskabsret og i den forbindelse ikke indskrænke muligheden for valg af selskabsform for VE-fællesskabet. En fysisk eller juridisk person kan således bl.a. deltage i en forening, et interessentskab eller et a.m.b.a. En fysisk eller juridisk person kan ligeledes være kapitalejer i et anpartsselskab eller et aktieselskab. Efter definitionen i artikel 2, nr. 16, kan både fysiske personer, små og mellemstore virksomheder, og lokale myndigheder, herunder kommuner, indgår i VE-fællesska-

ber. Ordlyden medfører, at lokale myndigheder i Danmark omfatter kommuner, mens stat og regioner ikke kan indgå i VE-fællesskaber, da hverken stat eller regioner i forbindelse med VE-fællesskaber anses for at falde ind under begrebet lokal myndighed.

Ministeriet vurderer, at reguleringens tekniske karakter og hensynet til at fremme smidighed i reguleringen bevirker, at artikel 22 i VE II-direktivet om VE-fællesskaber mest hensigtsmæssigt gennemføres ved bekendtgørelse udstedt med hjemmel i bestemmelser, der giver klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om VE-fællesskaber.

Ministeriet vurderer overordnet, at adgangen til at regulere i medfør af en sådan bemyndigelsesbestemmelse skal afgrænses af direktivets krav til medlemsstaterne om sikring af rettigheder for VE-fællesskaber og forpligtelser for VE-fællesskaber. På denne baggrund vil den materielle reguleringskompetence i bemyndigelsesbestemmelsen derfor være sammenfaldende med direktivets bestemmelser i artikel 22. For nærmere herom henvises til gældende ret i afsnit 3.3.1.

Ministeriet vurderer, at klima-, energi- og forsyningsministeren bør fastsætte regler om rettigheder for VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, som forpligter elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder. Disse aktører vil som udgangspunkt kun kunne forpligtes i det omfang VE II-direktivets bestemmelser kræver det til sikring af rettigheder for VE-fællesskaber.

Ministeriet vurderer derudover, at bemyndigelsesbestemmelsen skal afgrænses til udvalgte områder. Områderne er 1) VE-fællesskabers deling og køb af vedvarende energi, 2) en pligt til, at netvirksomhedernes tarifprodukter skal afspejle lokale fordele i netdriften og 3) VE-fællesskabers adgang til at være åbne for grænseoverskridende deltagelse. Disse afgrænsninger af reguleringskompetencen gennemgås nedenfor.

3.3.2.1. Deling- og køb af vedvarende energi

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at alle elforbrugere efter elforsyningslovens § 6 fortsat skal være omfattet af det frie leverandørvalg. Når elforbrugere i deres egenskab af deltagere eller kapitalejere i et VE-fællesskab får leveret elektricitet af en bestemt elhandelsvirksomhed, er dette udtryk for, at disse elforbrugere har gjort brug af deres frie valg efter § 6.

3.3.2.2. Nettariffer, herunder lokale fordele i netdriften og pligten til at samarbejde om at lette deling af vedvarende energi

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det af hensyn til korrekt gennemførelse af VE II-direktivets artikel 22, stk. 4, litra d, herunder klarhed om VE-fællesskabets særlige rettigheder som juridisk person, er nødvendigt ved bekendtgørelse at bestemme, at tarifieringen af VE-fællesskabers kapitalejere og deltagere skal udarbejdes ud fra en

særskilt vurdering af fordele og ulemper ved VE-fællesskabets samlede brug af det kollektive net. Denne vurdering skal være i overensstemmelse med resultaterne af den cost-benefit-analyse, som udarbejdes af de nationale kompetente myndigheder efter artikel 22, stk. 4, litra d. Ministeriet bemærker derved, at hvis VE-fællesskabets distribuerede energiresourcer i form af f.eks. produktion, forbrug eller lagring leder til fordele for netdriften, vil VE-fællesskabets kapitalejere og deltagere kunne have ret til, at dette afspejles i deres betaling af tariffer.

Ministeriet vurderer, at tarifiering af VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, ikke udgør et særligt tilfælde, jf. § 73, stk. 1, 3. pkt., i lov om elforsyning. Dette bevirker, at tarifieringen af VE-fællesskaber, herunder de fordele, der vil kunne gives VE-fællesskaber som beskrevet ovenfor, vil skulle vige for udgangspunktet om forbud mod geografisk differentiering. Ministeriet vurderer i tilknytning hertil, at tarifieringen af VE-fællesskaber vil skulle være den samme for flere VE-fællesskaber inden for et netområde, hvis de er etableret inden for det samme netområde. Dog er det ministeriets vurdering, at det vil være en mulighed i tarifieringen ud fra objektive kriterier, der er udtryk for forbrugs- og produktionsenhedernes indbyrdes nærhed til hinanden, særligt at tilgodese VE-fællesskaber. De kollektive elforsyningsvirksomheder kan vælge, at tarifieringen af VE-fællesskabet afgrænses til VE-fællesskabet som enhed i stedet for at tarifere deltagere og kapitalejere individuelt.

Ministeriet vurderer, at Klima-, Energi, og Forsyningsministeriet skal varetage opgaven med at udarbejde den cost-benefit-analyse af distribuerede energiresourcer, som følger af artikel 22, stk. 4, litra d. Resultaterne af analysen skal afspejles i vurderingen af tariffen rettet mod VE-fællesskaber som køberkategori eller mod deltagere og kapitalejere i VE-fællesskaber sammen med principperne i § 73, stk. 1, om rimelige, objektive og ikkediskriminerende kriterier for kollektive elforsyningsvirksomheders prisfastsættelse af deres ydelser. Hvis cost-benefit-analysen leder til, at der er behov for supplerende principper eller kriterier til brug for Forsyningstilsynets godkendelse efter § 73 a, stk. 1, vurderer ministeriet, at sådanne principper eller kriterier skal reguleres i regler fastsat ved bekendtgørelse udstedt med hjemmel i den foreslåede ændring af § 9 i lov om elforsyning, der giver klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om rettigheder og forpligtelser for VE-fællesskaber.

Ministeriet vurderer, at det vil være nødvendigt med regulering, der forpligter netvirksomhederne til at samarbejde med VE-fællesskaberne om at lette deres deling af elektricitet – herunder i de tilfælde, hvor VE-fællesskabet er etableret og drives på tværs af netområder. Ligeledes vurderer ministeriet, at det er nødvendigt med regulering, der inden for rammerne af lov om elforsyning forpligter netvirksomhederne til at samarbejde om at udvikle en tarif til VE-fællesskaberne, så de afspejler de reelle omkostninger eller besparelser, som VE-fællesskabets produktion og forbrug bevirker på netdriften.

3.3.2.3. Adgang til grænseoverskridende deltagelse i VE-fællesskaber

Ministeriet vurderer, at åbenhed for grænseoverskridende deltagelse i VE-fællesskaber efter artikel 22, stk. 6, vil bevirke en væsentligt forøget kompleksitet i forhold til regler og afregning på tværs af landegrænser.

Ministeriet vurderer derfor, at VE-fællesskaber ikke bør gives adgang til at være åbne for grænseoverskridende deltagelse.

3.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indføres en definition af VE-fællesskaber i § 5, nr. 11, i VE-loven, som følger artikel 2, nr. 16, i VE II-direktivet, hvorefter der ved et VE-fællesskab forstås en juridisk person, der er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af kapitalejere eller deltagere, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne retlige enhed, hvis kapitalejere eller deltagere er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner, og hvis hovedformål er at give sine kapitalejere eller deltagere eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste. Ordlyden medfører, at lokale myndigheder i Danmark omfatter kommuner, mens stat og regioner ikke kan indgå i VE-fællesskaber, da hverken stat eller regioner i forbindelse med VE-fællesskaber anses for at falde ind under begrebet lokal myndighed.

For nærmere herom henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

Efter det foreslåede vil VE-fællesskaber omfatte alle former for vedvarende energi, som defineret i § 2, stk. 2, i VE-loven, som foreslået ændret ved lovforslagets § 1, nr. 3.

Det foreslås at indsætte en bemyndigelsesbestemmelse i § 21 a i VE-loven, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om rettigheder og pligter for VE-fællesskaber, som ejer anlæg, der producerer vedvarende energi, som ikke er elektricitet.

Den foreslåede ændring af § 21 a i VE-loven vil medføre, at ministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at sikre gennemførelsen af VE II-direktivets artikel 22, der fastsætter nærmere krav for medlemsstaternes gennemførelse af regler om VE-fællesskaber. Reglerne kan omfatte bestemmelser om VE-fællesskabers ret til bl.a. at producere, forbruge, lagre og sælge vedvarende energi. Bemyndigelsen i VE-loven vil kun omfatte VE-fællesskaber, der ikke vedrører produktion af elektricitet.

For nærmere herom henvises til lovforslagets § 1, nr. 9, og bemærkningerne hertil.

For VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, fastsættes

regler tilsvarende dem, som gælder for borgerenergifællesskaber.

Det foreslås at indsætte en bemyndigelse i § 6, stk. 13, i lov om elforsyning, til at fastsætte regler om undtagelse til leveringspligten for levering af elektricitet til kapitalejere eller medlemmer af VE-fællesskaber.

Den foreslåede ændring af § 6, stk. 13, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om undtagelser fra leveringspligten i § 6, stk. 1, for levering af elektricitet, som VE-fællesskabet producerer og deler inden for VE-fællesskabet, som derved bliver undtaget fra leveringspligten.

For nærmere herom henvises til lovforslagets § 7, nr. 3 og bemærkningerne hertil, samt Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser i afsnit 3.3.2.1.

Det foreslås at indsætte en bemyndigelse i § 9 i lov om elforsyning til at fastsætte regler om VE-fællesskaber, der producerer elektricitet.

Den foreslåede ændring af § 9 vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler for VE-fællesskaber vedrørende elektricitet, hvor en mellemstor virksomhed er kapitalejer eller deltager i VE-fællesskabet. Reglerne vil være de samme som for borgerenergifællesskaber, som fremgår af borgerenergifællesskabsbekendtgørelsen. Den foreslåede ændring forventes således at medføre, at der vil blive fastsat regler, der forpligter netvirksomhederne til at samarbejde med VE-fællesskaberne om at lette deres deling af elektricitet samt regler, der inden for rammerne af § 73 a i lov om elforsyning forpligter netvirksomhederne til at samarbejde om at udvikle en tarif til VE-fællesskaber, hvis fællesskabets brug af nettet giver anledning til besparelser for de kollektive elforsyningsvirksomheder.

For nærmere herom henvises til lovforslagets § 7, nr. 4, og bemærkningerne hertil samt Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser i afsnit 3.3.2.2.

3.4. Integration af vedvarende energi i transportsektoren samt krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport

3.4.1. Gældende ret

Der har været et iblandingskrav for bæredygtige biobrændstoffer til landtransport siden 2010. Iblandingskravet er reguleret i biobrændstofloven, og i 2021 skal virksomheder, der er omfattet af loven, iblande mindst 7,6 pct. biobrændstoffer i alt brændstof til landtransport.

VE I-direktivet udgør en væsentlig del af baggrunden for Danmarks iblandingskrav om biobrændstoffer i landtransportsektoren. I VE I-direktivets artikel 3, stk. 4, fremgår det bl.a., at alle medlemsstater skal sikre mindst 10 pct. vedvarende energi i landtransport i 2020. Bæredygtige biobrænd-

stoffer eller el og brint lavet på f.eks. vind- eller vandkraft er i denne forbindelse at anse som vedvarende energi.

Efter § 3, stk. 1, i den gældende biobrændstoflov skal alle virksomheder, der sælger benzin og diesel til transport, naturgasleverandører, der sælger gasformige brændstoffer til en gastankstation og selskaber, der selv forbruger brændstoffet på årsbasis anvende mindst 7,6 pct. bæredygtige biobrændstoffer, målt efter energiindhold, i alt det brændstof, de sælger eller bruger til landtransport. Der er ikke krav om, at der skal være 7,6 pct. i benzin og 7,6 pct. i diesel, men der er et krav om, at der samlet set, for både benzin og diesel, skal være iblandet mindst 7,6 pct. bæredygtige biobrændstoffer i alt det brændstof, der sælges til landtransport.

Der kan både anvendes konventionelle biobrændstoffer, også kaldet 1. generations biobrændstoffer, der typisk er produceret fra sukkerrør, sukkerroer, korn, majs, palmeolie, sojaolie og rapsolie, 2. generations biobrændstoffer eller de såkaldte avancerede biobrændstoffer til opfyldelse af forpligtelsen på 7,6 pct.

I medfør af biobrændstoflovens § 3, stk. 13, kan klima-, energi- og forsyningsministeren dog fastsætte regler om, at biobrændstoffer produceret af råprodukter med høj risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen begrænses i at tælle med ved opfyldelse af iblandingskrav, der er fastsat i denne lov.

Bemyndigelsen er udmøntet i § 10 bekendtgørelse nr. 2277 af 29. december 2020 om biobrændstoffers bæredygtighed m.v.

2. generations biobrændstoffer er typisk produceret fra affald, restprodukter, celluloseholdige materialer, der ikke er beregnet til fødevarer, eller lignocellulose råprodukter.

Avancerede biobrændstoffer produceres ligesom 2. generation biobrændstoffer på bl.a. affalds- og restprodukter, celluloseholdige materialer, der ikke er beregnet til fødevarer, lignocellulosisk materiale og andre materialer, der typisk ikke har andre anvendelsesområder, bortset fra afbrænding. De avancerede biobrændstoffer adskiller sig ved, at de anvendte affalds- og restprodukter m.v. kræver anvendelse af ny teknologi, der kun er ved at bevæge sig fra forsøgsstadiet til produktion i fuld skala.

De avancerede biobrændstoffer og 2. generations biobrændstoffer regnes typisk for de bæredygtige biobrændstoffer, der har den højeste drivhusgasfortrængning. Både de avancerede biobrændstoffer og 2. generations biobrændstofferne er dobbelttællende i forhold til opfyldelse af iblandingskravet på 7,6 pct., hvilket indebærer, at iblandingskravet på 7,6 pct. vil kunne opfyldes ved anvendelsen af 3,8 pct. af disse dobbelttællende biobrændstoffer, eller en kombination af disse brændstoftyper og 1. generations biobrændstoffer.

Af artikel 7 a, stk. 2, i brændstofkvalitetsdirektivet fremgår det, at brændstofleverandører skal reducere deres drivhusga-

semissioner med mindst 6 pct. fra 2020. Kravet blev gennemført i dansk lov ved ændring af biobrændstofloven ved lov nr. 1607 af 22. december 2010.

Kravet indebærer, at alle virksomheder, der er omfattet af biobrændstofloven, fra 2020 skal reducere deres drivhusgasemissioner med mindst 6 pct. årligt målt i forhold til en referenceværdi fra 2010. Reduktionen kan ske ved anvendelse af f.eks. biobrændstoffer men også elektricitet, der leveres til brug i vej køretøjer samt UER-kreditter (Upstream emission reduction) kan anvendes.

Efter den gældende lovgivning, der i hovedsagen er en gennemførelse af VE I-direktivet, er der ikke mulighed for, at medlemsstaterne kan skelne mellem forskellige bæredygtige biobrændstoffer. I VE I-direktivet er der, en ufravigelig regel om, at medlemsstaterne skal acceptere et biobrændstof, så længe det lever op til de i direktivet fastsatte bæredygtighedskriterier. Det er derfor ikke muligt, at skelne mellem forskellige bæredygtige biobrændstoffer på baggrund af bæredygtighedskriterier efter den gældende biobrændstoflov.

Den gældende bestemmelse i biobrændstoflovens § 3, stk. 5, medfører, at ved opgørelsen af en virksomheds forpligtelser til opfyldelse af iblandingskravet, anses bidrag fra råprodukter og brændstoffer anført i biobrændstoflovens bilag 1, del A og B, for at være dobbelt så store som bidrag fra andre biobrændstoffer. Del B består af råprodukter i form af brugt madolie og animalsk fedt. Denne bestemmelse er den eneste flertællingsbestemmelse i den gældende biobrændstoflov.

I det gældende VE I-direktiv er der ikke en begrænsning for medtælling af 2. generations biobrændstoffer, der er lavet med brugt madolie og animalsk fedt som råprodukt. En virksomhed vil således kunne vælge at opfylde hele sit iblandingskrav på 7,6 pct. ved at iblande 3,8 pct. 2. generations biobrændstoffer.

Efter § 17 i bekendtgørelse nr. 2277 af 29. december 2020 om biobrændstoffers bæredygtighed m.v., herefter biobrændstofbekendtgørelsen, gælder det, at i det omfang Kommissionen har besluttet, at frivillige ordninger i henhold til VE-I direktivets art. 18, stk. 4, indeholder nøjagtige data om bæredygtighedskriterier, der overholder VE I-direktivets bæredygtighedskriterier, så skal virksomheder ikke fremlægge yderligere dokumentation for overholdelse af bæredygtighedskriterier. De frivillige ordninger er typisk etableret af private selskaber, der har specialiseret sig i at opsætte regler og systemer, som kan dokumentere, at bæredygtighedskriterierne er overholdt for de biobrændstoffer, der er omfattet af den frivillige ordning, som et givet selskab er certificeret af.

Så længe et biobrændstof er certificeret som bæredygtigt i henhold til en sådan frivillig ordning, indebærer det, at en medlemsstats myndigheder ikke kan stille yderligere krav til dokumentation af biobrændstoffets bæredygtighed. Et af hovedsigterne med denne bestemmelse er at give de økonomiske aktører på området sikkerhed for, at den enkelte medlemsstat ikke kan underkende de bæredygtige biobrænd-

stoffer, de økonomiske aktører har indkøbt til at opfylde de iblandingskrav, som deres medlemsstat har fastsat. Ordningen giver således aktørerne sikkerhed for deres investeringer, og sikrer også de aktører, for hvem der påhviler et iblandingskrav, at de ikke efter årets udløb får underkendt et parti bæredygtige biobrændstoffer, hvilket kan medføre, at aktøren ikke har opfyldt sit iblandingskrav for det pågældende år.

Da reglerne om frivillige ordninger gælder på EU-niveau, er det lettere for aktørerne at handle bæredygtige biobrændstoffer mellem selskaberne, da et parti bæredygtige biobrændstoffer, der er godkendt af en frivillig ordning, vil tælle som bæredygtigt overalt i EU.

På samme måde som den frivillige ordning sikrer, at de biobrændstoffer, som aktørerne køber, er bæredygtige, sikres det på samme måde for medlemsstaterne, at de biobrændstoffer, der indgår i de enkelte medlemsstaters brændstofforbrug, er bæredygtige.

Den gældende § 13 i biobrændstofbekendtgørelsen, der er en gennemførelse af VE I-direktivets artikel 18, stk. 1, medfører, at en virksomhed skal dokumentere, at den opfylder bæredygtighedskriterierne i biobrændstofbekendtgørelse via et massebalanceprincip, der bl.a. tillader, at partier af råmaterialer eller biobrændstoffer med forskellige bæredygtighedskarakteristika kan blandes.

VE I-direktivet indeholder et massebalanceprincip, der tilsiger, at så længe ejeren af beholderen har systematiseret sit bogholderi på en sådan måde, at denne på en sikker måde kan håndtere, hvad der er kommet ind og ud af beholderen, så kan ejeren sælge dele af indholdet i beholderen i overensstemmelse med det, der er blandet i beholderen. I dette eksempel indebærer det, at selv om indholdet i beholderen nu består af halvt rapsolie og halvt palmeolie, så vil ejeren kunne udtage en andel af beholderen, og sælge dette som 100 pct. rapsolie eller palmeolie, så længe den solgte mængde ikke overstiger den mængde, der er tilgået af det pågældende råprodukt i beholderen.

Dette forudsætter, som nævnt, at ejeren har bogholderisystemer, der gør, at ejeren har fuldstændig kontrol med, hvad der er tilført og udtaget af beholderen. Det forudsætter endvidere, at ejeren kan dokumentere dette. Som tidligere beskrevet, findes der en række såkaldte frivillige ordninger, der har specialiseret sig i at udarbejde systemer, der sikrer nøjagtige data om bæredygtighedskriterier, og at disse overholder VE I-direktivets bæredygtighedskriterier.

Der findes frivillige ordninger i forhold til overholdelse af massebalanceprincippet. Det vil ofte være de samme frivillige ordninger, der både håndterer bæredygtighedskriterier og massebalanceprincippet hos den enkelte virksomhed. På samme måde som ved bæredygtighedskriterierne håndteres massebalanceprincippet typisk af disse frivillige ordninger.

Massebalanceopgørelsen skal afgrænses til et sted, som virksomheden eller dens leverandør ejer, driver eller le-

jer. Ved 'sted' forstås "en geografisk lokalitet med præcise grænser, inden for hvilke produkter kan blandes". Et sted kan f.eks. omfatte flere siloer eller tanke, så længe de befinder sig på samme fysiske lokalitet.

Med VE II-direktivet er bæredygtighedskriterierne blevet videreført. For så vidt angår transportsektoren er kriterierne blevet skærpet i et begrænset omfang. Endvidere indføres med VE II-direktivet begrebet biomassebrændsler, der dækker gasformige og faste brændsler produceret af biomasse. I VE I-direktivet blev brændstofferne fortrængning af drivhusgasemissioner betragtet som en del af bæredygtighedskriterierne. I VE II-direktivet udsondres fortrængning af drivhusgasemissioner fra selve bæredygtighedskriterierne, og i stedet opstilles kriterier for "besparelse af drivhusgasemissioner" i artikel 29, der også indeholder bestemmelser vedrørende bæredygtighedskriterier.

Med VE II-direktivet udvides bæredygtighedskriterierne til at omfatte biobrændstoffer, biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der er lavet af biomasse fra skovbrug.

Endvidere er der i direktivets artikel 29, stk. 1 og 2, fastsat regler, der betyder, at kun biobrændstoffer, der er fremstillet af affald og restprodukter fra landbrugsarealer kan medtælle som vedvarende energi – herunder i brændstofleverandørenes forpligtelse – hvis de opfylder bestemte bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissioner, og hvis operatørerne eller de nationale myndigheder har indført overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden.

Ud over disse skærpselser er der fastsat nye regler i artikel 26 til at håndtere de såkaldte "indirekte ændringer i arealanvendelsen", der mere er kendt under den engelske betegnelse "indirect land use change" herefter benævnt ILUC. Ved ILUC forstås, at man inddrager den eventuelle øgede drivhusgasudledning som følger af, at de afgrøder der tidligere blev dyrket på den mark, hvor der nu dyrkes biobrændstoffer, skal produceres et andet sted.

Det følger af artikel 26, stk. 1 i VE II-direktivet, at medlemsstaterne har mulighed for at undtage eller skelne mellem forskellige brændstofleverandører og forskellige brændstoftyper ved fastsættelsen af forpligtelse for brændstofleverandører og derved sikre, at de varierende grader af modenhed og omkostningerne ved forskellige teknologier kan tages i betragtning.

Det fremgår endvidere, at medlemsstaterne kan undtage brændstofleverandører, der leverer brændstoffer i form af elektricitet eller vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, fra forpligtelsen til at overholde minimumsandelen af avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er opført i direktivets bilag IX, del A, for så vidt angår disse brændstoffer.

Af direktivets præambel fremgår det, at bestemmelsen bl.a.

er tiltænkt brugt i tilfælde, hvor vedvarende alternativer måske ikke er tilgængelige eller omkostningseffektive for alle brændstofleverandører, og hvor det derfor vil være passende at tillade medlemsstaterne at sondre mellem brændstofleverandører og om nødvendigt undtage bestemte typer af brændstofleverandører fra forpligtelsen. I præambelen beskrives det dog samtidigt, at handel med transportbrændstoffer er ukompliceret, hvorfor brændstofleverandører i medlemsstater med ringe udbud af de relevante ressourcer sandsynligvis let vil kunne anskaffe brændstoffer fra vedvarende energikilder andetsteds fra.

Kommissionen har med hjemmel i artikel 26, stk. 2, 4. afsnit, udstedt "Kommissionens delegerede forordning 2019/807/EU af 13. marts 2019 om supplerende regler til VE II-direktivet vedrørende råprodukter med høj ILUC risiko. I forordningen findes en liste over de råprodukter, for hvilke der er en høj risiko for ILUC. Biobrændstoffer lavet på palmeolie er p.t. det eneste råprodukt, der står på listen. Efter VE II-direktivet skal Kommissionen senest den 1. september 2023 revidere de kriterier, som listen er bygget på.

Ovenstående delegerede forordning betyder, at Danmark i 2020 ikke kan medregne større andele bæredygtige biobrændstoffer, der er lavet med palmeolie som råprodukt, end det der blev forbrugt i Danmark i 2019 af bæredygtige biobrændstoffer lavet på palmeolie medmindre palmeolien er certificeret som havende en lav ILUC-effekt i henhold til Kommissionens delegerede forordning.

VE II-direktivet har i artikel 29, stk. 10, bibeholdt den hidtidige minimumsgrænse for vugge-til-grav drivhusgasemissionsbesparelser på 50 pct. gældende for biobrændstoffer, biogas til transport samt flydende biobrændsler, som produceres på anlæg, der blev sat i drift senest den 5. oktober 2015, og 60 pct. for anlæg der blev sat i drift efter den 5. oktober 2015. Dertil er der for anlæg, der sættes i drift fra den 1. januar 2021 sat en grænse på mindst 65 pct.

Af artikel 25, stk. 2, fremgår det, at flydende eller gasformige brændstoffer til transport, der ikke er af biologisk oprindelse, skal have en drivhusgasemissionsbesparelse på mindst 70 pct. fra 1. januar 2021. Af samme bestemmelse fremgår det, at Kommissionen senest den 1. januar 2021 vil vedtage en delegeret retsakt for at fastsætte passende minimumstærskler for drivhusgasemissionsbesparelser for genanvendt kulstofbrændsel.

Det følger af artikel 25, stk. 1, at medlemsstaterne har mulighed for, under nærmere forudsætninger, at anvende flydende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse. Dette giver mulighed for, at de såkaldte PtX-brændstoffer, der typisk er lavet af CO₂ og brint, kan anvendes til opfyldelse af et iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav. Endvidere gives medlemsstaterne mulighed for at tillade, at anvendelsen af såkaldt "genanvendt kulstofbrændsel" kan tælle med i et sådant krav.

Både PtX-brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel er nye tiltag på området, og Kommissionen har endnu ikke udarbejdet en metode til pålidelig opgørelse af drivhusgasemissionsbesparelsen fra disse nye brændstoftyper.

Ifølge direktivet skal Kommissionen senest den 31. december 2021 vedtage delegerede retsakter til at præcisere metoden til vurdering af drivhusgasemissionsbesparelser fra vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologiske oprindelse, og fra genanvendt kulstofbrændsel, hvilket skal sikre, at der ikke sker medtælling for undgåede emissioner for CO₂, hvis opsamling allerede er medtalt andetsteds.

Det følger af artikel 25, stk. 1 i VE II-direktivet, at medlemsstaterne kan vælge mellem at fastsætte et iblandingskrav eller et drivhusgasreduktionskrav for at sikre en VE-andel i transportsektoren på mindst 14 pct. i 2030 samt under hensyn til de krævede minimumsandelev for avancerede biobrændstoffer i 2022, 2025 og 2030 på henholdsvis 0,1, 0,5 og 1,75 pct.

Endvidere er det i VE II-direktivet fastsat, at bidrag fra el forbrugt i eldrevne køretøjer til vejtransport og el forbrugt i elektrificeret jernbanetransport nu kan tælle hhv. 4 og 1,5 gange mod det overordnede mål for transportområdet på 14 pct. i VE II-direktivet.

Endelig er det i VE II-direktivet fastsat, at bidraget fra brændstoffer, der leveres til luftfart og søfart, med undtagelse af brændstoffer, som er produceret af fødevarer- og foderafgrøder, kan tælle med en faktor 1,2 mod det overordnede mål for transportområdet på 14 pct.

I VE I-direktivet blev der i 2015 indført en begrænsning af medtælling af bæredygtige biobrændstoffer produceret af fødevarer- og foderafgrøder. Begrænsningen betyder, at bidraget fra biobrændstoffer produceret af fødevarer- og foderafgrøder maksimalt kan udgøre 7 pct. ved beregning af VE-bidraget fra transport 2020, målt i forhold til det endelige energiforbrug i vej- og jernbanetransportsektorerne.

Denne bestemmelse er videreført i VE II-direktivets artikel 26, stk. 1, dog med den tilføjelse, at VE-bidraget fra bæredygtige biobrændstoffer produceret af fødevarer- og foderafgrøder ved beregning af VE-andelen maksimalt kan udgøre ét procentpoint højere end det faktiske niveau for 2020, og under alle omstændigheder højst 7 pct. i år 2020.

Det fastsættes endvidere i artikel 26 i VE II-direktivet, at såfremt en medlemsstat beslutter sig for at sætte en grænse for anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer produceret af fødevarer- og foderafgrøder på mindre end 7 pct., så har medlemsstaten mulighed for at sænke det generelle mål på 14 pct. med en tilsvarende procentsats. Dette indebærer, at hvis en medlemsstat beslutter at sætte en grænse for anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer produceret af fødevarer- og foderafgrøder på f.eks. 5 pct., så kan denne

medlemsstat beslutte at sænke det generelle VE-mål fra 14 pct. til 12 pct.

VE II-direktivet fastslår i artikel 27, stk. 3, at ved beregningen af andelen af elektricitet fra vedvarende energikilder i den elektricitet, der leveres til vej- og jernbanekøretøjer med henblik på opfyldelse af direktivets krav om 14 pct. vedvarende energi i transportsektoren, skal der anvendes toårsperioden inden det år, hvor elektriciteten leveres på deres område. Det vil sige, at det er gennemsnittet af vedvarende energi i elnettet i Danmark 2 år forinden det aktuelle år, der skal lægges til grund, når det beregnes hvor meget vedvarende energi i form af el, der er anvendt i elektriske vejkøretøjer det pågældende år.

Det fastsættes dog også i samme bestemmelse, at såfremt det tydeligt kan påvises, at der er tale om elektricitet, der kommer direkte fra et anlæg, som producerer elektricitet fra vedvarende energikilder, kan den pågældende elektricitet fuldt ud medregnes som vedvarende elektricitet.

Endvidere fremgår det af bestemmelsen, at for at sikre, at den forventede forøgelse af efterspørgslen efter elektricitet i transportsektoren mødes ved yderligere produktion af vedvarende energikapacitet, skal Kommissionen udvikle en ramme for additionalitet i transportsektoren. Der er ikke i direktivet sat en frist for, hvornår Kommissionen skal have udviklet denne ramme.

Handlen med bæredygtige biobrændstoffer repræsenterer en værdi, og der er derfor en risiko for, at kriminelle forsøger at svindle med salget af bæredygtige biobrændstoffer. En af metoderne til svindel er at sælge biobrændstoffer som bæredygtige, selv om de ikke er det.

Kommissionen skal, i henhold til artikel 28 i VE II-direktivet, sikre, at der oprettes en EU-database, der gør det muligt at spore flydende og gasformige transportbrændstoffer, der handles i EU. Databasen oprettes for at mindske risikoen for, at individuelle partier af bæredygtige biobrændstoffer påberåbes mere end én gang.

Medlemsstaterne skal pålægge den enkelte virksomhed at indberette oplysninger om gennemførte transaktioner og disse brændstoffers bæredygtighedsegenskaber, herunder deres drivhusgasemissioner for hele deres livscyklus fra produktionsstedet til den brændstofleverandør, der markedsfører brændstoffet.

Artikel 30, stk. 1 i VE II-direktivet indeholder ligesom VE I-direktivet et massebalanceprincip. Med VE II-direktivet er det nu skrevet specifikt ind i bestemmelsen om massebalance, at også gasnettet er omfattet af princippet. Det er herunder muligt, at man efter massebalanceprincippet kan tilføre biogas til naturgasnettet i Midtjylland og aftage det som biogas af nettet i København, hvor det bl.a. bruges til busruter i København, der kører på biogas.

3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

I henhold til Energistyrelsens Basisfremskrivning 2020 forventes Danmark, under fravær af nye tiltag, at have ca. 19 pct. vedvarende energi i transportsektoren i 2030. Danmark vil således opfylde VE II-direktivets 14 pct.-mål til vedvarende energi i transportsektoren i 2030 uden yderligere tiltag.

Denne forventede markante forøgelse af andelen af vedvarende energi i transportsektoren skyldes i hovedsagen to forhold.

Det første forhold er, at det forventes, at antallet af elbiler i Danmark vil stige betydeligt fra 2025 og fremover i forhold til antallet af elbiler i dag, og derudover forventes der er en øget elektrificering af jernbanen fra 2027.

Det andet forhold er VE II-direktivets flertællingsmekanismer. VE-andelen på 19 pct. er således ikke udtryk for den faktiske VE-andel.

Det er en betingelse i VE II-direktivets artikel 29, stk. 1, at for at Danmark kan medregne energien fra biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler i den nationale VE-andel, som indberettes til EU, at energien lever op til direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Opfyldelse af kriterierne er også en betingelse for modtagelse af finansiel støtte til forbrug af biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport. Finansiell støtte kan både omfatte direkte statsstøtte, men også eksempelvis afgiftsfritagelser.

Implementering af VE II-direktivet forudsætter, at der i dansk lovgivning fastsættes regler, der sikrer, at produktionen af biobrændstoffer opfylder direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det er på denne baggrund Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at der bør sikres bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler der sikrer, at VE II-direktivet gennemføres inden for gennemførelsesfristen den 30. juni 2021.

Det er endvidere Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt at sikre, at klima-, energi- og forsyningsministeren har en bred bemyndigelse til at udmønte politiske aftaler om brændstoffers bæredygtighed, krav til reduktion af drivhusgasemissioner, anvendelse af ikkebiologiske VE-brændstoffer samt krav til anvendelse af avancerede biobrændstoffer og biogas i en bekendtgørelse.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at anvendelsen af bemyndigelserne i lovforslagets forslag til biobrændstoflovens § 3, stk. 2 som udgangspunkt bør bygge på en politisk aftale. Derudover bør bekendtgørelser, der udmønter en politisk aftale i medfør af den foreslåede § 3 stk. 2, inden udstedelse forelægges alle de partier, der er en del af den pågældende politiske aftale.

Det er dog Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurde-

ring, at regler, der fastsættes med henblik på at gennemføre minimumsbestemmelser i EU-lovgivning eller i tilfælde af totalharmoniserede EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, ikke først forudsætter indgåelse af en politisk aftale.

3.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslaget, at der indføres en række bemyndigelsesbestemmelser i biobrændstofloven. Bemyndigelsesbestemmelserne foreslås indført dels for at sikre, at VE II-direktivet implementeres rettidigt, og for samtidig at kunne tage højde for udmøntningen af politiske aftaler om den fremtidige regulering af området. Bemyndigelsen vil bl.a. give ministeren mulighed for at gennemføre den politiske aftale af 4. december 2020 mellem regeringen (Socialdemokratiet), Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten om grøn omstilling af vejtransporten vedrørende bl.a. det i aftalen nævnte CO₂-fortrængningskrav. Anvendelsen af bemyndigelserne i lovforslagets forslag til biobrændstoflovens § 3, stk. 2, i form af udstedelse af bekendtgørelser skal som udgangspunkt bygge på en politisk aftale. Bekendtgørelserne vil inden udstedelse blive forelagt alle de partier, der er en del af den pågældende politiske aftale.

Regler der skal fastsættes som led i implementering af EU-lovgivning, herunder VE II-direktivet og brændstofkvalitetsdirektivet, og som følger direktivernes minimumsbestemmelser eller i tilfælde af totalharmonisering, vil dog ikke forudsætte en politisk aftale. Det forventes bl.a., at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte et reduktionskrav på 6 pct. i henhold brændstofkvalitetsdirektivet i medfør af den foreslåede bemyndigelse i biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 1, uden en politisk aftale herom, da kravet følger af direktivets artikel 7 a, stk. 2, og der er krav om minimumsimplementering. Fastsættelse af reduktionskrav, der er højere eller lavere end fastsat af EU-regler, forudsætter en politisk aftale.

Med lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 1, foreslås en bemyndigelsesbestemmelse, der bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om, hvorvidt integration af vedvarende energi fremover skal reguleres efter et iblandingskrav eller et drivhusgasreduktionskrav eller en kombination af disse.

Det foreslås endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at kunne fastsætte regler om anvendelse og størrelse af et nationalt drivhusgasreduktionskrav, herunder krav om anvendelse af avancerede biobrændstoffer og biogas, mulighed for medtælling af elektricitet samt brug af infrastrukturkreditter m.v.

Som anført ønskes det med lovforslaget at tage højde for fremtidige behov for ændringer i reguleringen, hvorfor der foreslås indsat en bemyndigelsesbestemmelse i biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 2, der giver klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler,

der begrænser anvendelsen af biobrændstoffer med en høj ILUC-effekt, herunder om der i øvrigt skal kunne skelnes mellem forskellige biobrændstoffer og biomassebrændsler produceret af fødevarer- og foderafgrøder, idet der tages hensyn til den bedste tilgængelige dokumentation vedrørende ILUC. Herudover vil den foreslåede bemyndigelse give ministeren mulighed for fastsættelse af eventuelle yderligere bæredygtighedskriterier for biomassebrændsler.

Endvidere foreslås det med forslag til biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren også kan fastsætte nærmere regler, som begrænser medtælling i et leverandørkrav (iblandingskrav eller drivhusgasfortrængningskrav) af brændstoffer baseret på fødevarer- og foderafgrøder.

Det foreslås endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren med forslag til biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 2, bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om medtælling i et leverandørkrav af biobrændstoffer fra biobrændstoflovens bilag 1, del B, der, som nævnt, omhandler råprodukter i form af brugt madolie og animalsk fedt.

Med den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 3, i biobrændstofloven foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om muligheden for at skelne mellem forskellige brændstofleverandører og brændstofftyper i forhold til fastsættelse af målkraft, hvor varierende grader af modenhed og omkostninger ved forskellige teknologier tages i betragtning.

Det foreslås endvidere med bestemmelsen, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, at brændstofleverandører, der leverer brændstoffer i form af elektricitet eller vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, kan undtages fra en forpligtelse til at overholde minimumsandelen af avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er opført i biobrændstoflovens bilag I, del A, for så vidt angår disse brændstoffer.

Opstrømsreduktioner, såkaldte UER-kreditter er en helt ny slags klimakreditter, der først har kunnet anvendes til at opfyldelse drivhusgasreduktionskravet i 2020. De opstrømsreduktioner, som UER'erne repræsenterer, kan handles frit på markedet. Opstrømsreduktioner tæller imidlertid ikke med i et dansk drivhusgasreduktionsmål. Samtidig kan der være visse vanskeligheder med at føre en effektiv kontrol i forhold til svindel og dobbelttælling. Det foreslås med lovforslaget, at det fremgår af biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 4, at klima-, energi- og forsyningsministeren, kan fastsætte en begrænsning for anvendelse af opstrømsreduktioner.

Det foreslås med lovforslaget, at det fremgår af biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 5, i, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af flertællingsmekanismer af visse typer brændstoffer i forbindelse med brændstofleverandørernes

opfyldelse af et leverandørkrav, hvor det er muligt i forhold til VE II-direktivet.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 4, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kun brændstoffer, der ikke har modtaget offentlig støtte, kan anvendes mod CO₂-fortrængningskrav eller iblandingskrav. Bestemmelsen følger af, at en leverandørforpligtelse på transportområdet som f.eks. en iblandings- eller en CO₂ reduktionsforpligtelse i VE II-direktivet, opfattes som en støtteordning. EU-statsstøtteredningslinjer skal derfor tages nøje i betragtning, når brændstoffer omfattes af en sådan leverandørforpligtelse. Det gælder blandt andet hensynet til at sikre fair og lige konkurrence og at sikre mod overkompensation.

Med den foreslåede § 4, stk. 1, i biobrændstofloven, foreslås det endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at indarbejde de nye bæredygtighedskriterier for biomassebrændsler fra skovbrug i den eksisterende lovgivning, ligesom de nuværende bæredygtighedskriterier foreslås opdateret til formuleringerne i VE II-direktivet.

De nye bæredygtighedskriterier, og de nye kriterier for reduktioner af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer til transport forventes ikke at få større betydning for dokumentation for overholdelsen af nævnte kriterier for de virksomheder, der er omfattet af loven. Dette følger af, virksomhederne som nævnt allerede næsten udelukkende anvender de frivillige ordninger til at dokumentere bæredygtigheden af de anvendte biobrændstoffer og overholdelsen af kriterier for reduktioner af drivhusgasemissioner. Det bemærkes, at hovedparten af de frivillige ordninger, og i særdeleshed de frivillige ordninger, der benyttes af de danske virksomheder, allerede er ved at tilpasse sig til de nye og de justerede bæredygtighedskriterier, og at ordningerne har påbegyndt godkendelsesprocedurerne af disse hos Kommissionen.

Det forventes endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil gennemføre de harmoniserede dele af brændstofkvalitetsdirektivet i en bekendtgørelse frem for som nu, hvor de fremgår direkte af biobrændstofloven.

Med den foreslåede § 4, stk. 1, i biobrændstofloven vil klima-, energi- og forsyningsministeren i en bekendtgørelse kunne sikre, at det gældende massebalanceprincip tilpasses, så det er i overensstemmelse med de nye regler om massebalanceprincippet i VE II-direktivet.

Dette indebærer f.eks., at der vil kunne tilføres bionaturgas til gasnettet i en landsdel, og at det efterfølgende vil kunne tages ud af gasnettet som bionaturgas i en anden landsdel ved hjælp af massebalanceprincippet.

Det foreslås derudover at klima-, energi- og forsyningsministeren i § 4, stk. 1, bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om virksomhedernes indberetninger af oplysninger om gennemførte transaktioner samt brændstoffers bæredygtighedsegenskaber m.v., herunder deres drivhusgasemissio-

ner for hele deres livscyklus fra produktionsstedet til den brændstofleverandør, der markedsfører brændstoffet.

3.5. Krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for flydende biobrændsler

3.5.1. Gældende ret

Ved vedtagelsen af VE I-direktivet blev der indført bæredygtighedskriterier, herunder krav til besparelse af drivhusgasemissioner, for de biobrændstoffer og flydende biobrændsler, der kunne anvendes til opfyldelse af målene i VE I-direktivet.

EU's kvoteregler indeholder bestemmelser, der betyder, at udledning af drivhusgasser fra biomasse, der ikke lever op til minimumkravene for bæredygtighed ifølge VE I-direktivet, skal behandles på lige fod med fossile udledninger. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan derfor i medfør af lov om CO₂-kvoters § 26, stk. 2, fastsætte regler om biobrændstoffers og flydende biobrændslers bæredygtighed, herunder om dokumentation af biobrændstoffers og flydende biobrændslers bæredygtighed, for kvotevirksomheder.

Gældende national ret indeholder ikke regler eller hjemmel til fastsættelse af regler om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for flydende biobrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, der ikke er omfattet af regler for handel med CO₂-kvoter.

Det er en betingelse i VE II-direktivets artikel 29, stk. 1, at anlæg der modtager finansiel støtte til produktion af energi ved anvendelse af bl.a. flydende biobrændsler lever op til direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Det er endvidere en forudsætning for, at Danmark kan medregne energien fra flydende biobrændsler i den nationale VE-andel, som skal indberettes til EU i overensstemmelse med artikel 3, stk. 4. Se nærmere herom i afsnit 2.1.1 ovenfor.

Ved flydende biobrændsler forstås i henhold til VE II-direktivets afgrænsning i artikel 2, nr. 32, flydende brændstof til energiformål bortset fra transport, herunder elektricitet og opvarmning og køling, fremstillet på grundlag af biomasse.

Flydende biobrændsler anvendes til produktion af elektricitet og varme i en form, der også benævnes bioolie. Bioolie kan i visse tilfælde anvendes som fyringsolie. Store kraftvarmeanlæg kan anvende fyringsolie som et reservebrændsel eller som et opstartsbrændsel.

Det følger af betragtning nr. 94 i præambelen til VE II-direktivet, at der for biobrændstoffer og flydende biobrændsler gælder et princip om totalharmonisering. Det indebærer, at der ikke kan fastsættes yderligere nationale krav til bæredygtighedskriterier og drivhusgasemissionsbesparelseskrav. Harmoniseringen af kriterierne sikrer, at det indre energimarked fungerer, og letter således handelen mel-

lem medlemsstaterne med biobrændstoffer og flydende biobrændsler, der opfylder kravene.

Det følger af artikel 26, stk. 1 i VE II-direktivet, at ved beregning af en medlemsstats endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder omhandlet i VE II-direktivets artikel 7, må bidraget fra flydende biobrændsler, hvor de er produceret af fødevarer- og foderafgrøder, ikke være mere end et procentpoint højere end andelen af sådanne brændstoffer til vej- og jernbanetransportsektoren i den pågældende medlemsstats endelige energiforbrug i 2020 med højst 7 pct. målt i forhold til det endelige energiforbrug i vej- og jernbanetransportsektorerne.

I VE I-direktivet blev flydende biobrændslers fortrængning af drivhusgasemissioner betragtet som en del af bæredygtighedskriterierne. I VE II-direktivet udsondres fortrængning af drivhusgasemissioner fra selve bæredygtighedskriterierne, og i stedet opstilles kriterier for "besparelse af drivhusgasemissioner" i artikel 29, der også indeholder bestemmelser vedrørende bæredygtighedskriterier.

Med VE II-direktivet udvides bæredygtighedskriterierne til at omfatte flydende biobrændsler, der er lavet af biomasse fra skovbrug.

I henhold til artikel 29, stk. 1, litra a-c, er opfyldelse af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner bl.a. en forudsætning for, at energi fra biomassebrændsler kan tages i betragtning dels som bidrag til opfyldelse af det fælles EU-mål om en andel af energi fra vedvarende energikilder på 32 pct. og Danmarks bidrag hertil, dels til opfyldelse af Danmarks forpligtelse til at sikre, at mindst 30 pct. af det endelige nationale bruttoenergiforbrug stammer fra vedvarende energikilder fra og med 2021, jf. artikel 3, stk. 1 og 4, og afsnit 2.1.1. ovenfor. Opfyldelse af direktivets kriterier er endvidere en forudsætning for, at der vil kunne ydes finansiel støtte (jf. direktivets definition på en støtteordning i artikel 2, nr. 5) til forbrug af bl.a. biomassebrændsler efter eksisterende eller fremtidige støtteordninger. Dette gælder, uanset om et retskrav på støtte baseres på tilsagn meddelt før VE II-direktivets vedtagelse eller gennemførelse, eller om der er tale om senere meddelte tilsagn.

Flydende biobrændsler, der er fremstillet ved anvendelse af restprodukter eller affald, der stammer fra landbrugsarealer, kan i henhold til artikel 29, stk. 2, alene komme i betragtning, hvis operatørerne eller de nationale myndigheder har indført overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden af at anvende disse. Oplysningerne om, hvordan disse virkninger overvåges og håndteres skal indberettes til de nationale myndigheder i henhold til direktivets artikel 30, stk. 3.

Flydende biobrændsler der produceres af biomasse fra landbrugsarealer, må i henhold til artikel 29, stk. 3, ikke fremstilles af råmaterialer fra et område, som i 2008 eller senere

havde eller har en i bestemmelsen nærmere angivet status af høj biodiversitet, uanset om disse arealer fortsat har denne status. Der er her bl.a. tale om særlige skovarealer eller andre træbevoksede arealer, arealer udlagt til naturbeskyttelse eller græsarealer med høj biodiversitet. Dette kriterium kan i visse tilfælde fraviges, såfremt det dokumenteres, at produktionen af det pågældende råmateriale ikke har forstyrret disse naturbeskyttelsesformål.

Endvidere må flydende biobrændsler, jf. artikel 29, stk. 4, som udgangspunkt ikke være fremstillet af råmaterialer fra arealer med stort kulstoflager, som i 2008 havde en i direktivet nærmere angivet status, f.eks. som vådområde, men som ikke længere har denne status. Dette kriterium finder ikke anvendelse, hvis arealet på det tidspunkt, hvor råmaterialet blev udvundet, havde samme status som i januar 2008.

Det er i henhold til artikel 29, stk. 5, endvidere et krav, at flydende biobrændsler ikke er fremstillet af råmaterialer fra arealer, der var tørvebundsarealer i 2008, medmindre det dokumenteres, at dyrkning og høst af dette råmateriale ikke indebærer afvanding af hidtil udrænet jord.

Flydende biobrændsler der produceres af biomasse fra skovbrug, skal i henhold til artikel 29, stk. 6, stamme fra skove hvor fældningen er lovlig, hvor skove genplantes på fældede arealer, og hvor internationalt og nationalt udlagte naturbeskyttelsesområder, herunder i vådområder og tørvemoser, beskyttes. Det følger endvidere af artikel 29, stk. 6, at fældningen skal udføres under hensyn til jordbundens kvalitet og biodiversiteten med det formål at minimere negative virkninger. Endelig indeholder artikel 29, stk. 6, et kriterium om, at fældningen opretholder eller forbedrer skovens produktionskapacitet på lang sigt.

Kriterierne kan overholdes gennem national eller regional lovgivning, der finder anvendelse i fældningsområdet, samt overvågnings- og håndhævelsesystemer, eller gennem systemer til styring på skovbrugets kildeområdeniveau.

Det følger af artikel 2, nr. 30 i VE-direktivet, at kildeområde er et geografisk afgrænset område, som råprodukter i form af biomasse stammer fra, hvorfra der er pålidelige og uafhængige oplysninger, og hvor forholdene er tilstrækkelig ensartede til, at risikoen i forbindelse med biomassens bæredygtigheds- og lovligheds karakteristika kan vurderes.

Artikel 29, stk. 7 i VE II-direktivet indeholder kriterier for arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF). Disse kan opfyldes ved, at a) landet eller den regionale organisation for økonomisk integration, hvorfra skovbiomassen stammer, i) er part i Parisaftalen og enten ii) har forelagt et nationalt bestemt bidrag for de Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC), som omfatter emissioner og optag i landbrug, skovbrug og arealanvendelse, hvormed det sikres, at ændringer i kulstoflagrene i forbindelse med hugst af biomasse medregnes i landets forpligtelse til at mindske eller begrænse drivhusgasemissioner, jf. landets nationalt bestemte bidrag (NDC),

eller iii) har indført nationale eller regionale love i overensstemmelse med Parisaftalens artikel 5, som finder anvendelse i fældningsområdet, med henblik på at bevare og øge kulstoflagre og –dræn, og det dokumenteres, at rapporterede emissioner fra LULUCF-sektoren ikke overstiger optag.

Hvis ovenstående dokumentation ikke er tilgængelig, kan VE II-direktivets kriterier for LULUCF opfyldes ved, at der er indført systemer til styring på skovbrugets kildeområdeniveau for at sikre, at niveauet af kulstoflagre og –dræn i skovene opretholdes eller forbedres på lang sigt.

Det følger af artikel 29, stk. 10, litra a i VE II-direktivet, at hvor flydende biobrændsler skal kunne medtælle som vedvarende energi, skal drivhusgasemissionsbesparelserne være mindst 50 pct. for flydende biobrændsler produceret i anlæg, der var i drift senest den 5. oktober 2015.

Det følger af artikel 29, stk. 10, litra b i VE II-direktivet, at hvor flydende biobrændsler skal kunne medtælle som vedvarende energi, skal drivhusgasemissionsbesparelserne være mindst 60 pct. for flydende biobrændsler produceret i anlæg, der var sat i drift fra den 6. oktober 2015 og indtil den 31. december 2020.

Det følger af artikel 29, stk. 10, litra c i VE II-direktivet, at hvor flydende biobrændsler skal kunne medtælle som vedvarende energi, skal drivhusgasemissionsbesparelserne være mindst 65 pct. for flydende biobrændsler produceret i anlæg, der sættes i drift fra den 1. januar 2021.

VE II-direktivets artikel 30 vedrører kontrol med overholdelse af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det følger af artikel 30, stk. 3, at medlemsstaterne skal træffe foranstaltninger til at sikre, at de økonomiske aktører forelægger pålidelige oplysninger om overholdelsen af disse kriterier og efter anmodning stiller data, der blev anvendt til at udarbejde oplysningerne, til rådighed for den relevante medlemsstat. Endvidere skal medlemsstaterne kræve af de økonomiske aktører, at de sørger for en tilstrækkelig standard for en uafhængig kontrol af oplysninger, de forelægger, og at de dokumenterer, at dette er blevet gjort. Med henblik på at overholde kriterierne i artikel 29, stk. 6, litra a, og artikel 29, stk. 7, litra a, for skovbiomasse kan første eller anden parts revision anvendes indtil skovbiomassens første opsamlingssted. Den uafhængige kontrol skal bl.a. bekræfte, at de systemer, der anvendes af de økonomiske operatører, er nøjagtige, pålidelige og sikret mod svindel, herunder ved en kontrol, som sikrer, at materialer ikke bevidst ændres eller kasseres, så partiet eller en del deraf kan blive til affald eller et restprodukt.

Disse forpligtelser finder anvendelse, uanset om det flydende biobrændsel er produceret inden for Unionen eller er importeret. Oplysninger om geografisk oprindelse og type af råprodukt skal for hver brændstofleverandør (ved brændstoffer forstås her biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler) stilles til rådighed for forbrugerne på

aktørenes, leverandørernes eller de relevante myndigheders websteder og ajourføres én gang om året.

Det følger af artikel 30, stk. 1, i direktivet, at medlemsstater endvidere skal stille krav til de økonomiske aktører om, at de skal anvende et massebalancesystem, der sikrer, at hvert parti råmaterialer kun medtælles en gang, og at der foreligger oplysninger om partiets bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskarakteristika samt om, hvorvidt der er ydet støtte til produktionen af det pågældende parti. Når et parti er forarbejdet, så skal oplysninger om partiets bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskarakteristika justeres og tildeles det pågældende output ved anvendelse af en omregningsfaktor, der vil afhænge af om et parti råmaterialer resulterer i et eller flere output.

3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Korrekt implementering af VE II-direktivet forudsætter således, at der i dansk lovgivning fastsættes regler, der sikrer, at produktionen af flydende biobrændsler opfylder direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

På denne baggrund er det Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at der er behov for hjemmel til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om opfyldelse af VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for flydende biobrændsler.

3.5.3. Den foreslåede ordning.

Med lovforslaget foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i forbindelse med al anvendelse af flydende biobrændsler til produktion af elektricitet, varme eller køling. Ministeren bemyndiges herunder til bl.a. at fastsætte regler om hvilke anlæg, der omfattes af kravene, og metoder for beregning af drivhusgas effekten.

Det er hensigten, at eventuelle fremtidige fjernkøleanlæg, der producerer køling ved anvendelse af flydende brændsler ligeledes skal overholde de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissioner. Reglerne vil derfor blive udformet på en måde, så disse anlæg også vil kunne blive omfattet af kriterierne.

Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 16, for mere om den foreslåede bemyndigelses forventede anvendelse.

3.6. Krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biomassebrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler

3.6.1. Gældende ret

Klima-, energi- og forsyningsministeren er i henhold til § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning bemyndiget til at fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner og om, at opfyldelse af disse kriterier er en betingelse for at opnå støtte i henhold til en række statsstøtteordninger reguleret i §§ 43 b-d, f og g, 45 a, 45 b og 47 i VE-loven og § 35 g lov om naturgasforsyning. I henhold til disse støtteordninger kan der ydes støtte til hhv. salg af biogas til transport, til anvendelse af biogas til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion, til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse omfattet af bilag 1 i VE-loven, til elektricitet produceret ved afbrænding af biomasse omfattet af bilag 1 i VE-loven, til anvendelse af solenergi, bølgekraft eller vandkraft eller andre vedvarende energikilder, til opgraderet biogas leveret til naturgasforsyningsnettet og til rensset biogas leveret til bygasnet.

Ovennævnte bemyndigelser er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 301 af 25. marts 2015 om bæredygtig produktion af biogas, som ændret ved bekendtgørelse nr. 448 af 20. maj 2016. I henhold til bekendtgørelsens § 3 skal bæredygtig produktion af biogas hovedsagelig baseres på anvendelse af rest- og affaldsprodukter. Endvidere fastsætter § 3 et loft over andelen af energiafgrøder, der må indgå i støtteberettiget biogasproduktion. Energiafgrøder er i bilag 1 til bekendtgørelsen defineret som biomasse i form af helsæd, kolber, rødder og kerner fra majs, roer, korn, græs, kløvergræs og jordskokker. I henhold til § 3 a i bekendtgørelsen må tilskudsberettiget biogas, der sælges til transport, dog ikke være produceret af korn, majs, roer eller jordskokker. Loftet for andelen af energiafgrøder blev vedtaget i 2013, som udmøntning af en tillægsbetænkning til Energiaftalen 2012, hvor aftaleparterne var enige om at begrænse brugen af energiafgrøder til biogas. Alle parterne bag Energiaftalen 2012, undtagen Liberal Alliance, var med i aftalen. Loftet blev fastsat til 25 pct. i gennemsnit pr. årlig indberetningsperiode fra den 1. august 2015 til den 31. juli 2018 og er herefter gradvist reduceret. For perioden fra den 1. august 2018 til den 31. juli 2021 er loftet fastsat til 12 pct. Kravet udløber den 31. juli 2021. Der er foretaget en evaluering af anvendelsen af energiafgrøder i biogasproduktionen, og niveauet fra den 1. august 2021 og frem afhænger af, hvad der træffes politisk beslutning om.

Bemyndigelserne i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning til at udstede regler om, at støtte er betinget af overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier er udmøntet i § 7, stk. 2, nr. 1, og § 11, stk. 3, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 1627 af 27. december 2019 om pristillæg til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller af forgasningsgas fremstillet ved biomasse, § 7, stk. 2, nr. 1, og § 11, stk. 3, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 1628 af 27. december 2019 om pristillæg til opgraderet biogas leveret til et sammenkoblet gassystem og til rensset biogas leveret til et bygasnet og § 6,

stk. 2, nr. 1, og § 11, stk. 3, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 25 af 10. januar 2020 om tilskud til biogas, der sælges til brug for transport, eller anvendes til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion. I henhold til disse bestemmelser er tilsagn om og udbetaling af støtte efter de pågældende støtteordninger betinget af, at den anvendte eller solgte biogas opfylder de krav for bæredygtig produktion, der er fastsat i bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas.

Af bemærkningerne til ovennævnte bemyndigelser i VE-loven og i naturgasforsyningsloven, jf. herved Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 39, som fremsat, side 37-39 og side 41-42, fremgår bl.a., at det forventes, at bemyndigelsen i henhold til § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og § 35 d, stk. 4, 2. pkt. i lov om naturgasforsyning, udnyttes til at stille krav om opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, herunder til implementering af VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelser af drivhusgasemissioner samt til fastsættelse af ny energiafgrænsning, som betingelse for opnåelse af støtte.

Gældende national ret indeholder ikke hjemmel til at fastsætte krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner til ikkestøttet anvendelse eller salg af biomasse til energiformål.

Artikel 29, stk. 2-7 og 10, i VE II-direktivet indeholder som noget nyt i forhold til VE I-direktivet bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes i anlæg af en vis størrelse til produktion af elektricitet, opvarmning, køling eller til produktion af brændsler, der anvendes til elektricitet, opvarmning eller køling, f.eks. opgraderet biogas leveret til gassystemet og rensat biogas til bygasnet.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 94, at biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsel altid bør produceres på en bæredygtig måde. Det fremgår videre, at de, når de anvendes til opfyldelse af EU-mål fastsat i direktivet, eller hvis de nyder godt af støtteordninger, derfor bør pålægges bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Af præambelbetragtning nr. 94 fremgår ligeledes, at hvor kriterierne for biobrændstoffer og flydende biobrændsler er harmoniseret af hensyn til det indre marked, bør medlemsstaterne kunne fastlægge yderligere krav og kriterier for så vidt angår biomassebrændsler.

Ved biomassebrændsler forstås i henhold til VE II-direktivets artikel 2, nr. 27, gasformige og faste brændsler produceret af biomasse, f.eks. biogas, træpiller og flis. Biomassebrændsler produceres ved anvendelse af biomasse, der stammer fra den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, fra fiskeri, fra akvakultur og biomasse der stammer fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse, jf. herved definitionen i artikel 2, stk. 24, i VE II-direktivet.

I henhold til artikel 29, stk. 1, litra a-c, er opfyldelse af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner bl.a. en forudsætning for, at energi fra biomassebrændsler kan tages i betragtning dels som bidrag til opfyldelse af det fælles EU-mål om en andel af energi fra vedvarende energikilder på 32 pct. og Danmarks bidrag hertil, dels til opfyldelse af Danmarks forpligtelse til at sikre, at mindst 30 pct. af det endelige nationale bruttoenergiforbrug stammer fra vedvarende energikilder fra og med 2021, jf. artikel 3, stk. 1 og 4, og afsnit 2.1.1. Opfyldelse af direktivets kriterier er endvidere en forudsætning for, at der vil kunne ydes finansiel støtte, til forbrug af bl.a. biomassebrændsler efter eksisterende eller fremtidige støtteordninger, jf. direktivets definition på en støtteordning i artikel 2, nr. 5. Dette gælder, uanset om et retskrav på støtte baseres på tilsagn meddelt for VE II-direktivets vedtagelse eller gennemførelse, eller om der er tale om senere meddelte tilsagn.

Energi fra biomassebrændsler produceret af primære produkter og restprodukter fra landbrug, skovbrug, akvakultur og fiskeri skal opfylde såvel bæredygtighedskriterierne i artikel 29, stk. 3-7, i VE-direktivet, som kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i henhold til artikel 29, stk. 10, litra d. Ved »restprodukter« forstår restprodukter, som direkte genereres af landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug, og som ikke omfatter restprodukter fra tilknyttede erhvervssektorer eller tilknyttet forarbejdning, jf. artikel 2, nr. 44.

Restprodukter fra landbrug skal endvidere opfylde bæredygtighedskriteriet om bevarelse af jordbundens kvalitet og kulstofindhold i artikel 29, stk. 2.

For så vidt angår landbrugsbiomasse omfatter bæredygtighedskriterierne i artikel 29, stk. 2-5, dog alene primære produkter og restprodukter fra landbrugsarealer. Kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner i artikel 29, stk. 10, litra d, omfatter primære produkter og restprodukter fra både landbrugsarealer og animalsk landbrugsproduktion.

Restprodukter fra andre erhverv end de ovennævnte, herunder erhverv tilknyttet skovbrug, er alene omfattet af kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner i henhold til artikel 29, stk. 10, litra d, men ikke af bæredygtighedskriterierne.

Al bionedbrydeligt affald af biologisk oprindelse, herunder affald fra animalsk landbrugsproduktion, er som udgangspunkt omfattet af kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner, men ikke af bæredygtighedskriterierne i stk. 2-7. Affald fra landbrugsarealer skal dog tillige opfylde bæredygtighedskriteriet i stk. 2.

Biologisk kommunalt affald er hverken omfattet af bæredygtighedskriterier eller kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Eksempelvis skal biogas produceret af husdyrgødning (gylle) alene opfylde kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det fremgår af artikel 29, stk. 1, 4. led, at faste biomassebrændsler skal opfylde de bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, der er fastsat i artikel 29, stk. 2-7 og 10, hvis de anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, opvarmning, køling eller brændsler med en samlet nominel indfyret termisk effekt på 20 MW eller derover. Gasformige biomassebrændsler skal opfylde kriterierne, hvis de anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, opvarmning, køling eller brændsler med en samlet indfyret nominel effekt på 2 MW eller derover. Medlemsstaterne kan vælge at anvende kriterierne for bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner på anlæg med en lavere effekt.

Endelig kan medlemsstaterne i henhold til artikel 29, stk. 14, fastsætte yderligere kriterier for biomassebrændsleres bæredygtighed med henblik på at opfylde de formål, som fremgår af artikel 29, stk. 1, litra a-c. Vælger medlemsstater at gøre dette, vurderer Kommissionen senest den 31. december 2026 de pågældende yderligere kriteriers indvirkning på det indre marked, om nødvendigt ledsaget af et forslag til harmonisering heraf.

VE II-direktivet fastsætter en række specifikke bæredygtighedskriterier for biomasse fra landbrug og biomasse fra skovbrug.

Biomassebrændsler, der er fremstillet ved anvendelse af restprodukter eller affald, der stammer fra landbrugsarealer, kan i henhold til artikel 29, stk. 2, alene komme i betragtning, hvis operatørerne eller de nationale myndigheder har indført overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden af at anvende disse. Oplysningerne om, hvordan disse virkninger overvåges og håndteres skal indberettes til de nationale myndigheder i henhold til direktivets artikel 30, stk. 3. Det forventes, at Europa-Kommissionen udsteder nærmere retningslinjer for opfyldelse af dette bæredygtighedskriterium, herunder med eksempler på operationelle tilgange til at påvise overholdelse.

Biomassebrændsler, der produceres af biomasse fra landbrugsarealer, må i henhold til artikel 29, stk. 3, ikke fremstilles af råmaterialer fra et område, som i 2008 eller senere havde eller har en i bestemmelsen nærmere angivet status af høj biodiversitet, uanset om disse arealer fortsat har denne status. Der er her bl.a. tale om særlige skovarealer eller andre træbevoksede arealer, arealer udlagt til naturbeskyttelse eller græsarealer med høj biodiversitet. Dette kriterium kan i visse tilfælde fraviges, såfremt det dokumenteres, at produktionen af det pågældende råmateriale ikke har forstyrret disse naturbeskyttelsesformål.

Endvidere må biomassebrændslerne, jf. artikel 29, stk. 4, som udgangspunkt ikke være fremstillet af råmaterialer fra arealer med stort kulstoflager, som i 2008 havde en i direktivet nærmere angivet status, f.eks. som vådområde, men som ikke længere har denne status. Dette kriterium finder ikke

anvendelse, hvis arealet på det tidspunkt, hvor råmaterialet blev udvundet, havde samme status som i januar 2008.

Det er i henhold til artikel 29, stk. 5, endvidere et krav, at biomassen ikke er fremstillet af råmaterialer fra arealer, der var tørvebundsarealer i 2008, medmindre det dokumenteres, at dyrkning og høst af dette råmateriale ikke indebærer afvanding af hidtil udrænnet jord.

Biomassebrændsler, der produceres af biomasse fra skovbrug, skal i henhold til artikel 29, stk. 6, stamme fra skove hvor fældningen er lovlig, hvor skove genplantes på fældede arealer, og hvor internationalt og nationalt udlagte naturbeskyttelsesområder, herunder i vådområder og tørvemoser, beskyttes. Det følger endvidere af artikel 29, stk. 6, at fældningen skal udføres under hensyn til jordbundens kvalitet og biodiversiteten med det formål at minimere negative virkninger. Endelig indeholder artikel 29, stk. 6, et kriterium om, at fældningen opretholder eller forbedrer skovens produktionskapacitet på lang sigt.

Kriterierne kan overholdes gennem national eller regional lovgivning, der finder anvendelse i fældningsområdet, samt overvågnings- og håndhævelsessystemer, eller gennem systemer til styring på skovbrugets kildeområdeniveau.

Det følger af artikel 2, nr. 30, i VE-direktivet, at kildeområde er et geografisk afgrænset område, som råprodukter i form af biomasse stammer fra, hvorfra der er pålidelige og uafhængige oplysninger, og hvor forholdene er tilstrækkelig ensartede til, at risikoen i forbindelse med biomassens bæredygtigheds- og lovligheds karakteristika kan vurderes.

Artikel 29, stk. 7, i VE II-direktivet indeholder kriterier for arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF). Disse kan opfyldes ved, at a) landet eller den regionale organisation for økonomisk integration, hvorfra skovbiomassen stammer, i) er part i Parisaftalen og enten ii) har forelagt et nationalt bestemt bidrag for de Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC), som omfatter emissioner og optag i landbrug, skovbrug og arealanvendelse, hvormed det sikres, at ændringer i kulstoflagrene i forbindelse med hugst af biomasse medregnes i landets forpligtelse til at mindske eller begrænse drivhusgasemissioner, jf. landets nationalt bestemte bidrag (NDC), eller iii) har indført nationale eller regionale love i overensstemmelse med Parisaftalens artikel 5, som finder anvendelse i fældningsområdet, med henblik på at bevare og øge kulstoflagre og -dræn, og det dokumenteres, at rapporterede emissioner fra LULUCF-sektoren ikke overstiger optag.

Hvis ovenstående dokumentation ikke er tilgængelig, kan VE II-direktivets kriterier for LULUCF opfyldes ved, at der er indført systemer til styring på skovbrugets kildeområdeniveau for at sikre, at niveauet af kulstoflagre og -dræn i skovene opretholdes eller forbedres på lang sigt.

Størstedelen af den biomasse, der anvendes til produktion af biomassebrændsler, er biomasse fra landbrug eller skovbrug, og bæredygtighedskriterierne i artikel 29, stk. 2-7, i VE-di-

rektivet knytter sig til skove og til landbrugsarealer og andre arealer (arealkriterier).

Anvendelsen af biomasse fra fiskeri eller akvakultur til produktion af biomassebrændsler er i øjeblikket ubetydelig samlet set for EU, og der er ikke udviklet bæredygtighedskriterier specifikt for denne type biomasse i direktivet. Arealkriterier vil dog også være anvendelige for dele af denne biomasse, f.eks. i forbindelse med dambrug.

I henhold til artikel 29, stk. 10, litra d, er det et krav, at drivhusgasemissionsbesparelserne er på mindst 70 pct. for elektricitet, opvarmning og køling produceret af biomassebrændsel anvendt i anlæg, hvor den fysiske produktion af opvarmning, køling eller elektricitet er påbegyndt den 1. januar 2021 eller senere, og på mindst 85 pct., hvor den fysiske produktion er påbegyndt den 1. januar 2026 eller senere. Omfattet af dette krav er produktion af brændsler, herunder opgraderet og rensat biogas, der leveres til hhv., naturgasforsyningsnettet og til bygasnet, når de anvendes til opvarmning, køling eller elektricitet.

Besparelserne i drivhusgasemissioner skal beregnes i forhold til de fossile brændstoffer, de sammenlignes med. Beregningen skal ske i overensstemmelse med artikel 31, stk. 1, der sammenholdt med direktivets bilag VI indeholder regler for, hvordan drivhusgaseffekten i produktionskæden for biomassebrændsler skal beregnes, herunder ved angivelse af en række standardværdier og alternative beregningsmetoder.

Kriterierne i artikel 29, stk. 10, litra d, er minimumskriterier, og medlemsstaterne kan derfor fastsætte strengere kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, udvide kriterierne for drivhusgasemissionsbesparelser til også at gælde for anlæg, der har påbegyndt den fysiske produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler tidligere end den 1. januar 2021.

VE II-direktivets artikel 30 vedrører kontrol med overholdelse af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det følger af artikel 30, stk. 3, at medlemsstaterne skal træffe foranstaltninger til at sikre, at de økonomiske aktører forelægger pålidelige oplysninger om overholdelsen af disse kriterier og efter anmodning stiller data, der blev anvendt til at udarbejde oplysningerne, til rådighed for den relevante medlemsstat. Endvidere skal medlemsstaterne kræve af de økonomiske aktører, at de sørger for en tilstrækkelig standard for en uafhængig kontrol af oplysninger, de forelægger, og at de dokumenterer, at dette er blevet gjort. Med henblik på at overholde kriterierne i artikel 29, stk. 6, litra a, og artikel 29, stk. 7, litra a, for skovbiomasse kan første eller anden parts revision anvendes indtil skovbiomassens første opsamlingssted. Den uafhængige kontrol skal bl.a. bekræfte, at de systemer, der anvendes af de økonomiske operatører, er nøjagtige, pålidelige og sikret mod svindel, herunder ved en kontrol, som sikrer, at materialer ikke bevidst ændres

eller kasseres, så partiet eller en del deraf kan blive til affald eller et restprodukt.

Disse forpligtelser finder anvendelse, uanset om biomassebrændslerne er produceret inden for Unionen eller er importeret. Oplysninger om geografisk oprindelse og type af råprodukt skal for hver brændstofleverandør (ved brændstoffer forstås her biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler) stilles til rådighed for forbrugerne på aktørernes, leverandørernes eller de relevante myndigheders websteder og ajourføres én gang om året.

Med henblik på at dokumentere overholdelsen af ovennævnte krav, kan aktørerne vælge at gøre brug af en såkaldt frivillig certificeringsordning. De nationale eller internationale ordninger, der her kan komme på tale, er ordninger, hvor Europa-Kommissionen i henhold til artikel 30, stk. 4, har afgjort, at de kan påvise overholdelse af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det følger af artikel 30, stk. 1, i direktivet, at medlemsstater endvidere skal stille krav til de økonomiske aktører om, at de skal anvende et massebalancesystem, der sikrer, at hvert parti kun medtælles en gang, og at der foreligger oplysninger om partiets bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskarakteristika samt om, hvorvidt der er ydet støtte til produktionen af det pågældende parti. Når et parti er forarbejdet, så skal oplysninger om partiets bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskarakteristika justeres og tildeles det pågældende output ved anvendelse af en omregningsfaktor, der vil afhænge af om et parti råmaterialer resulterer i et eller flere output.

3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Som det fremgår af afsnit 2.1.1 ovenfor, har Danmark underrettet Kommissionen om, at det forventede danske bidrag til opfyldelse af det fælles EU-mål på 32 pct. i VE II-direktivets artikel 3, stk. 1, er, at 55 pct. af det danske energiforbrug i 2030 består af energi produceret ved anvendelse af vedvarende energikilder. Det er en forudsætning, at al elektricitet, varme, køling og brændsler produceret ved anvendelse af biomassebrændsler indgår i denne målsætning på 55 pct.

Det er en betingelse i VE II-direktivets artikel 29, stk. 1, at anlæg, der modtager finansiel støtte til produktion af energi ved anvendelse af biomassebrændsler, lever op til direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Finansiel støtte kan både omfatte direkte statsstøtte, men også eksempelvis afgiftsfritagelser. Det er endvidere en forudsætning for, at Danmark kan medregne energien i den nationale VE-andel, som skal indberettes til EU i overensstemmelse med artikel 3, stk. 4. Se nærmere herom i afsnit 2.1.1 ovenfor.

Det er på denne baggrund Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at den gældende bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte reg-

ler om, at overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner bør udvides, således at ministeren ligeledes får hjemmel til at stille krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i forhold til ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling og brændsler, bortset fra biogas, der anvendes i transportsektoren.

En udvidelse af den eksisterende hjemmel er i denne forbindelse nødvendig for at sikre, at der også for ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler kan fastsættes regler, der sikrer fyldestgørende implementering af VE II-direktivets bestemmelser i artikel 30 og 31 sammenholdt med bilag V og VI, dels om metoder for beregning af drivhusgasbesparelsen ved anvendelsen af biomassebrændsler, dels om kontrol og tilsyn med overholdelsen af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner, herunder regler om, at virksomhederne skal sikre forudgående, uafhængig kontrol af de oplysninger, de forelægger for de nationale myndigheder til dokumentation herfor.

Det er endvidere Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt at sikre, at klima-, energi- og forsyningsministeren har en bred bemyndigelse til at udmønte politiske aftaler om bæredygtighed og krav til reduktion af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes til støttet eller ikkestøttet produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler

Regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Alternativet indgik den 22. juni 2020 en klimaaftale for energi og industri. Som opfølgning indgik parterne den 2. oktober 2020 Aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi. Det fremgår af aftalen, at denne skal sikre ambitiøse lovkrav om bæredygtighed og reduktion af drivhusgasemissioner af træbiomasse, der anvendes til produktion af elektricitet og varme, herunder krav til dokumentation og verifikation, da biomasse står for hovedparten af den vedvarende energi, der benyttes i Danmark. Det skal således sikres, at den anvendte biomasse er så bæredygtig som muligt. Det fremgår endvidere, at udmøntning af aftalen i videst mulige omfang vil skulle mindske risikoen for, at der anvendes ikkebæredygtig produceret biomasse i Danmark, samtidigt med, at der tages fornødent hensyn til forsyningssikkerheden og forbrugernes varmepriser.

Endvidere fremgår det af aftalen, at den skal bidrage til at sikre, at træbiomasse der anvendes i Danmark kommer fra steder, hvor skovens kulstoflagre og –dræn opretholdes og at udledningerne i produktionskæden samtidig begrænses. Dette skal bidrage til den globale klimainsats og til opnåelse af europæiske klimamål.

Det følger af aftalen, at flere anlæg vil skulle omfattes af krav om overholdelse af kriterier for bæredygtighed og besparelser af drivhusgasemissioner, end hvad der følger af

VE II-direktivet. Klima-, energi- og forsyningsministeren forpligtes således i henhold til aftalen til at fastsætte krav om, at alle el- og varmeanlæg på 5 MW eller derover skal overholde bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fra og med den 30. juni 2021. Denne anlægsgrænse skal i henhold til aftalen nedsættes til 2,5 MW fra og med 2023. Endvidere skal ministeren sikre, at der fra og med den 30. juni 2021 fastsættes krav til industrianlæg på 20 MW eller derover. Denne grænse skal nedsættes til 2,5 MW fra og med 2023. Endvidere vil der fra og med den 30. juni 2021 skulle stilles krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner til importører og producenter af træpiller, der årligt importerer hhv. producerer mindst 20.000 tons træpiller. Det følger endvidere af aftalen, at denne grænse skal nedsættes til 5000 ton årligt fra og med 2023, hvor også importører og producenter af træbriketter og af brænde, omfattes af kravene.

Det er endvidere aftalt med parterne, at ministeren efter forelæggelse for og godkendelse fra aftalekredsen vil kunne sænke grænserne yderligere fra og med 2025.

Med aftalen er det herudover besluttet, at flere typer træbiomasser, end dem, der er omfattet af VE II-direktivets krav, vil skulle omfattes af krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Således vil rester fra træindustrien og træbiomasse fra ikkekov skulle omfattes. Ministeren vil i henhold til aftalen endvidere skulle fastsætte krav om opfyldelse af endnu et bæredygtighedskriterium, der skal sikre, at særligt værdifulde områder identificeres og beskyttes, og at der tages hensyn til særlige arter. Herudover forpligter aftalen ministeren til at fastsætte et særligt dansk klimakrav, der skal bidrage til, at skovkulstoflagrene ikke går tilbage på kortere og mellem-lang sigt. Det ekstra klimakrav indebærer, at der fremover ikke må bruges træbiomasse til produktion af elektricitet og varme, fra lande hvis skove er i tilbagegang, medmindre det kommer fra bæredygtigt forvaltede skove, eller der er tale om restprodukter.

De krav der følger af aftalen vil endvidere komme til at gælde for anlæg, hvor der produceres køling ved anvendelse af træbiomasse, i det omfang sådanne anlæg på et tidspunkt vil blive etableret i Danmark.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at regler om bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner fastsættes af ministeren ved bekendtgørelse efter bemyndigelse, dels på grund af reglernes teknisk komplekse karakter, dels fordi dette vil skabe størst mulig fleksibilitet i forhold til eventuel fremtidig tilpasning af reglerne. Derudover vil det give de omfattede aktører et bedre overblik når alle relevante regler samles i en bekendtgørelse.

Det bemærkes, at udmøntning af politiske aftaler, der går videre end direktivets minimumskrav til bæredygtighed og drivhusgasemissioner kan medføre en pligt til at genanmel-

de allerede godkendte støtteordninger til Kommissionen med henblik på fornyet statsstøttegodkendelse. Ifald de skærpede krav medfører en pligt til statsstøtteretlig gen anmeldelse af en eller flere støtteordninger, må kravene ikke træde i kraft før Kommissionen har godkendt de ændrede støttebetingelser, jf. art. 108, stk. 3, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF).

3.6.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslagets § 1, nr. 16, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner ved enhver anvendelse af biomassebrændsler, der anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, herunder opgraderet biogas leveret til gassystemet og rensat biogas til bynet, bortset fra biogas anvendt i transportsektoren. Det foreslås, at ministeren skal kunne fastsætte regler herom, uanset om der er tale om støttet eller ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler.

De til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner vil som minimum være VE II-direktivets kriterier, men vil kunne udvides, hvis der indgås politiske aftaler om supplerende nationale kriterier.

Med lovforslaget vil ministeren endvidere blive bemyndiget til at kunne fastsætte regler om opfyldelse af de enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner ved anvendelse af biomassebrændsler til energiformål i virksomheder eller ved import eller produktion af træpiller, træbriketter eller brænde.

Forslaget vil udvide den gældende bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte krav om overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for at modtage støtte til anvendelse af bl.a. biogas og fast biomasse, så ministeren også vil kunne fastsætte tilsvarende krav for så vidt angår ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling og brændsler.

Den foreslåede bemyndigelse vil kunne anvendes til implementering af VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, eventuelt senere ændringer af disse eller andre EU-regler på området.

Endvidere gives ved bemyndigelsen hjemmel til, at ministeren, til udmøntning af en politisk aftale, fastsætter nationale bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der supplerer eller går længere end direktivets minimumskriterier. Den konkrete udmøntning vil ske ved bekendtgørelse efter forelæggelse for den relevante aftalekreds.

Det forventes, at den foreslåede bemyndigelse bl.a. vil blive udmøntet til fastsættelse af regler ved bekendtgørelse,

der sikrer opfyldelse af VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i forbindelse med enhver anvendelse af biomassebrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler.

Disse regler vil bl.a. omfatte fastsættelse af bæredygtighedskriterier, kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, størrelsen på de anlæg, der producerer elektricitet, varme, køling og brændsler ved anvendelse af biomasse, og som vil være omfattet af krav om opfyldelse af de fastsatte kriterier, krav til indberetning og dokumentation for at disse kriterier er opfyldt, herunder dokumentation for, at de forpligtede virksomheder har etableret en forudgående, uafhængig kontrol (verifikation) af de oplysninger, der indberettes, fastlæggelse af kredsen af virksomheder, der er forpligtet til at sikre denne dokumentation, metoder for beregning af drivhusgasbesparelser samt bestemmelser om myndighedskontrol og -tilsyn. For så vidt angår landbrugsbiomasse, vil den konkrete udmøntning ved bekendtgørelse af direktivets krav i artikel 29, stk. 2, om indførelse af overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden ske under iagttagelse af de forventede retningslinjer herom fra Kommissionen og efter inddragelse af den relevante aftalekreds.

Det forventes endvidere, at der vil blive fastsat regler om, at det vil blive muligt at anvende EU-godkendte frivillige ordninger til at dokumentere opfyldelse af VE-direktivets kriterier.

Det forventes endvidere, at ministeren ved bekendtgørelse vil udmønte Aftale om bæredygtighedskrav for træbiomasse til energi, der den 2. oktober 2020, er indgået mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Alternativet. Dette indebærer, at der ved bekendtgørelse dels vil blive fastsat regler om, at alle el- og varmeanlæg på 5 MW eller derover vil skulle overholde bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fra og med den 30. juni 2021. Denne anlægsgrænse vil blive nedsat til 2,5 MW fra og med 2023. Dels vil der fra og med den 30. juni 2021 blive fastsat krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner til industrianlæg på 20 MW eller derover. Denne grænse vil blive nedsat til 2,5 MW fra og med 2023. Endvidere vil der fra og med den 30. juni 2021 blive stillet krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner til importører og producenter af træpiller, der importerer eller producerer mindst 20.000 tons træpiller årligt. Denne grænse vil blive nedsat til 5.000 ton årligt fra og med 2023, hvor også importører og producenter af årligt mindst 5.000 ton træbriketter eller brænde, forventes omfattet under forudsætning af, at det vurderes i overensstemmelse med EU-retten.

Under forudsætning af fornyet forelæggelse og accept fra aftalekredsen, vil ministeren kunne udnytte bemyndigelsen til en yderligere sænkning af grænserne fra og med 2025.

Endvidere forventes det, at klima-, energi- og forsyningsministeren, ved udmøntning af Aftale om bæredygtighedskrav for træbiomasse til energi, vil fastsætte krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelser af drivhusgasemissioner for rester fra træindustrien og træbiomasse fra ikkeskov, der anvendes til produktion af elektricitet og varme. Endelig forventes det, at ministeren i overensstemmelse med aftalen, dels vil fastsætte krav om opfyldelse af et bæredygtighedskriterium, der skal sikre, at særligt værdifulde områder identificeres og beskyttes, og at der tages hensyn til særlige arter, dels vil fastsætte krav, der indebærer, at det ikke fremover vil være muligt at bruge træbiomasse til produktion af elektricitet eller varme, fra lande, hvis skove er i tilbagegang, medmindre det kommer fra bæredygtigt forvaltede skove, eller der er tale om restprodukter.

De krav der følger af aftalen vil endvidere komme til at gælde for anlæg, hvor der produceres køling ved anvendelse af træbiomasse, i det omfang sådanne anlæg på et tidspunkt vil blive etableret i Danmark.

Det forventes, at denne bekendtgørelse vil træde i kraft samtidigt med den forventede ikrafttræden, den 30. juni 2021, af dette lovforslag. Såfremt bekendtgørelsen udmønter krav, der går videre end minimumskravene til bæredygtighed og drivhusgasemissioner, skal det vurderes om, der er en statsstøtteretlig pligt til at genanmelde en eller flere allerede godkendte støtteordninger, jf. nærmere her i afsnit 3.6.2 ovenfor.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere indebære, at ministeren på et senere tidspunkt bl.a. vil kunne ændre eller supplere ovennævnte krav og kriterier for bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner eller ændre kredsen af aktører, der er omfattet af lovgivningens krav og kriterier. Dette vil eksempelvis kunne ske på baggrund af nærmere retningslinjer fra Kommissionen om fortolkningen af VE II-direktivets krav til overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, udstedelsen af delegerede retsakter i henhold til direktivet, ændrede EU-regler på området, efter en evaluering af kravene eller såfremt den teknologiske udvikling måtte gøre det nødvendigt.

For nærmere om bemyndigelsens rækkevidde henvises til lovforslagets § 1, nr. 16, og bemærkningerne hertil.

3.7. Krav til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser på CO₂-kvoteområdet

3.7.1. Gældende ret

Lov om CO₂-kvoter implementerer EU's regler for handel med kvoter for drivhusgasemissioner, jf. direktiv 2003/87/EF om et system for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Unionen (»kvotedirektivet«).

EU's kvoteregler samt den nationale lovgivning, der udmønter disse, sammenfattes under betegnelsen »det europæiske

kvotehandelssystem«. Den engelske forkortelse »EU ETS« er blevet en gængs betegnelse i Danmark og vil også blive anvendt i det følgende, sammen med betegnelsen »kvoteordningen«.

Kvotefordelingen dækker drivhusgasudledninger fra elproduktion, fjernvarme, industrianlæg, olie- og gasproduktion samt flytrafik. Industriens emissioner opstår som regel ved fyring af kedler med fossile brændsler, men kvotefordelingen omfatter også en række procesemissioner, for eksempel ved produktion af cement, glas, tegl, stål og mineralolieprodukter.

Kvotefordelingssystemet er en markedsbaseret ordning, hvor udledningsrettigheder (kvoter) sættes i omløb ved offentlige auktioner og efterfølgende kan handles på et sekundærmarked. Hensigten med den markedsbaserede ordning er, at markedsmekanismerne resulterer i en fleksibel prisdannelse for CO₂-udledning. Denne fleksibilitet skal sikre, at udledderne handler udledningsrettigheder og gennemfører drivhusgasreduktioner på den mest omkostningseffektive måde.

Reglerne indebærer, at de omfattede virksomheder skal overvåge og rapportere deres drivhusgasudledninger omregnet til CO₂-ækvivalenter. Hvert år skal virksomhederne indlevere (returnere) et antal CO₂-kvoter til staten svarende til sidste års fossile CO₂-udledning i ton. EU udsteder kun et bestemt, og konstant faldende, antal kvoter hvert år, således at kvotefordelingen tillader en ret præcis styring af drivhusgasudledningen fra de omfattede sektorer.

For virksomheder omfattet af EU ETS har bæredygtighedskriterierne i det gældende VE I-direktiv betydning på to måder. For det første er kvotevirksomheder på linje med alle andre virksomheder forpligtet til at overholde de generelle danske regler, der implementerer direktivets bæredygtighedskriterier. Dette kan for eksempel betyde, at bestemte typer virksomheder kun må anvende brændsler af en bestemt kvalitet. For det andet indeholder EU's kvoteregler yderligere bestemmelser, der betyder, at udledning af drivhusgasser fra biomasse, der ikke lever op til minimumskravene ifølge VE I-direktivet, skal behandles på lige fod med fossile udledninger. Dette betyder i praksis bl.a., at en kvotevirksomhed har pligt til at svare CO₂-kvoter for afbrænding af biomasse, som ikke lever op til gældende krav om bæredygtighed.

Ifølge gældende EU-ret på kvotefordelingen vil det frem til udgangen af 2021 være overladt til de enkelte medlemslande at beskrive de bæredygtighedskrav, som kvotevirksomhederne skal iagttage for at sikre, at udledninger fra biomasse må holdes uden for den kvotefordeltede del af virksomhedens CO₂-regnskab. Det fremgår i denne forbindelse som en EU-retlig forudsætning, at biobrændstoffer (i praksis flybrændstof) og flydende biobrændsler (for eksempel biodiesel til generatorer) kun skal anerkendes som biomasse under kvotefordelingen, hvis VE I-direktivets minimumskriterier for bæredygtighed er opfyldt.

Der henvises herom til præmis 2 til Kommissionens forordning 601/2012/EU om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF («MR-forordningen»), samt til præmis 4 til Kommissionens gennemførelsesforordning 2018/2066/EU om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og om ændring af Kommissionens forordning (EU) nr. 601/2012.

På denne baggrund indeholder gældende lov om CO₂-kvoter i § 26, stk. 2, en bestemmelse, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om biobrændstoffers og flydende biobrændsler bæredygtighed, herunder om dokumentation af biobrændstoffers og flydende biobrændsler bæredygtighed. Det følger af lov om CO₂-kvoters EU-fodnote, at denne bestemmelse skal forstås som en hjemmel til at implementere VE I-direktivet på lov om CO₂-kvoters område.

Ifølge lovbemærkningerne giver bestemmelsen »ikke ministeren adgang til at fastsætte andre bæredygtighedskrav, end de der følger af VE I-direktivet, idet disse er fuldt harmoniserede, jf. artikel 17, stk. 8, i VE-direktivet«. Der henvises til Folketingstidende 2012-2013, tillæg A, L 7, som fremsat, side 30, om den daværende bestemmelse (§ 26, stk. 4, 2. pkt.). En senere nyaffattelse af denne bestemmelse, lov om CO₂-kvoters nuværende § 26, stk. 2, har ikke tilsigtet ændringer i gældende ret. Der henvises til Folketingstidende 2014-2015, tillæg A, L 11, som fremsat, side 18.

Lovhjemlen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1619 af 15. december 2016 om bæredygtighed m.v. af biobrændstoffer og flydende biobrændsler, som anvendes til aktiviteter omfattet af lov om CO₂-kvoter («CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen»). Hjemlen er desuden udnyttet til en bestemmelse i bekendtgørelse nr. 2134 af 21. december 2020 om CO₂-kvoter m.v. («kvotebekendtgørelsen»), som i § 17, stk. 3, henviser til CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen.

Med virkning fra 1. januar 2022 træder der nye EU-retlige bestemmelser i kraft på CO₂-kvoteområdet, som indebærer en skærpelse af de krav, der skal være opfyldt, for at en virksomhed under kvoteordningen kan gøre gældende, at udledninger stammer fra biomasse og derfor må holdes uden for den kvotepligtige del af virksomhedens CO₂-regnskab. Der henvises til Kommissionens gennemførelsesforordning 2020/2085 af 14. december 2020 om ændring og berigtigelse af gennemførelsesforordning (EU) 2018/2066 om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF («MR-ændringsforordningen»), jf. især artikel 1, pkt. 1, 6, 7 og 10, artikel 3, samt præmis 1 og 10.

Disse EU-retlige ændringer betyder for det første, at kvoteordningens krav til biomassens bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse, som hidtil har fulgt minimumkravene

i VE I-direktivet, fra 1. januar 2022 bringes i overensstemmelse med de ændrede krav i VE II-direktivet. For det andet udvides kravene til at gælde faste og gasformige biomassebrændsler i tillæg til de allerede regulerede biomassetyper, som er biobrændstoffer og flydende biobrændsler. For det tredje fastsættes kravene til biomasses bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse på kvoteområdet fremover i direkte gældende EU-ret, jf. MR-ændringsforordningen, hvorefter bl.a. MR-forordningens artikel 38 om biomassekildestrømme i stationære produktionsenheder, og artikel 54 om biobrændstoffer til luftfartøjer fremover henviser direkte eller indirekte til kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse i VE II-direktivs artikler 29-31.

3.7.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

De beskrevne ændringer i MR-forordningen medfører, at klima-, energi- og forsyningsministerens eksisterende hjemmel til regeludstedelse i § 26, stk. 2, pr. 1. januar 2022 ikke længere kan opretholdes som hidtil. Bestemmelsen er udformet med kravene i VE I-direktivet for øje og tager eksempelvis ikke højde for samtlige de biomassetyper, der vil være omfattet af krav om bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse på kvoteområdet efter 2021.

Endvidere vil denne hjemmelsbestemmelse, samt de i medfør af denne udstedte administrative regler, blive overflødige, da det hidtidige behov for at implementere VE-direktivets krav specifikt på kvoteområdet bortfalder, når spørgsmålet som følge af MR-ændringsforordningen bliver reguleret i direkte gældende EU-ret. Dermed bortfalder den implementeringsforpligtelse, som § 26, stk. 2, tilgodeser, idet direkte gældende EU-ret kun helt undtagelsesvist bør gengives i medlemsstaters lovgivning.

Det forekommer i denne forbindelse ikke hensigtsmæssigt at omformulere § 26, stk. 2, til for eksempel en hjemmel til at gengive eller supplere direkte gældende EU-ret, da klima-, energi- og forsyningsministeren i forvejen råder over egnede hjemler til dette formål, navnlig i lov om CO₂-kvoters kapitel 6.

3.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve § 26, stk. 2, i lov om CO₂-kvoter med virkning fra 1. januar 2022, når MR-ændringsforordningen gør det overflødigt med nationale bestemmelser til implementering af VE-kriterier for biomasse specifikt på kvoteområdet. Som følge af den foreslåede ophævelse bortfalder den i medfør af denne regel udstedte bekendtgørelse nr. 1619 af 15. december 2016 om bæredygtighed m.v. af biobrændstoffer og flydende biobrændsler, som anvendes til aktiviteter omfattet af lov om CO₂-kvoter («CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen»).

Den foreslåede ændring vil betyde, at kvotevirksomhederne ved køb og anvendelse af biomasse kan orientere sig i den VE-lovgivning, der vil gælde generelt for virksomheder i

Danmark, der anvender biomasse. Disse regler kan efter omstændighederne indeholde strengere krav til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, end hvad der følger af VE II-direktivets minimumkrav.

Kvotevirksomhederne kan endvidere orientere sig i direkte gældende EU-ret, hvilket vil sige MR-forordningen og de hertil knyttede vejledningsdokumenter fra Kommissionen, om hvilke kriterier der som minimum skal være opfyldt, for at udledning af drivhusgasser fra biomasse kan holdes uden for den kvotepligtige del af virksomhedens CO₂-regnskab.

I forhold til kvotebekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 2134 af 21. december 2020 om CO₂-kvoter m.v., betyder den foreslåede ophævelse af CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen, at henvisningen i § 17, stk. 3, til denne bekendtgørelse vil miste sin genstand og følgelig står til ophævelse ved førstkommande regelrevision.

I det omfang der fremover måtte blive behov for at fastsætte nationale regler vedrørende biomasses anvendelse specifikt på kvotområdet, herunder om kvotevirksomheders dokumentationspligter, kan sådanne regler også efter ophævelse af lov om CO₂-kvoters § 26, stk. 2, blive fastsat med hjemmel i klima-, energi- og forsyningsministerens generelle bemyndigelser til at fastsætte nærmere regler om overvågning, verifikation og rapportering af drivhusgasudledning, jf. lovens kapitel 6, herunder § 26, stk. 1.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Nedenfor gennemgås lovforslagets hovedpunkter enkeltvis for en nærmere vurdering af økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Folketingets partier indgik i januar 2018 en aftale om digitaliseringsklar lovgivning, som skal sikre et mere enkelt og klart lovgrundlag, som er let at forstå og omsætte til sikre og brugervenlige digitale løsninger. Digitaliseringsstyrelsens vejledning herom fra maj 2018 indeholder syv principper for digitaliseringsklar lovgivning, som er blevet vurderet for dette lovforslag, jf. afsnittene nedenfor.

Der er ikke i øvrigt vurderet at være økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige, herunder kommuner og regioner, ud over det som fremgår nedenfor.

VE-tilladelsesproces

Lovforslagets del om VE-tilladelsesprocessen forventes at medføre anvendelse af ressourcer hos Energistyrelsen til etablering af en hjemmeside som procedurehåndbog med vejledning om hele den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til udnyttelse af energi fra vedvarende energikilder, samt med mulighed for digital indgivelse af ansøgninger omfattet af tilladelsesprocessen. Da hjemmesiden vil blive bygget ind i virk.dk, forventes der

ikke væsentlige risici forbundet med it-understøttelse og -styring.

Lovforslagets del om VE-tilladelsesprocessen forventes at medføre anvendelse af ressourcer hos Energistyrelsen til etablering af en hjemmeside som procedurehåndbog med vejledning om hele den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til udnyttelse af energi fra vedvarende energikilder, samt med mulighed for digital indgivelse af ansøgninger omfattet af tilladelsesprocessen. Det er i forbindelse med lovforslaget estimeret, at udvikling af hjemmesiden vil kunne afholdes inden for et beløb på 0,5 mio. kr. Behovet for ressourcer forventes at være størst ved etableringen af hjemmesiden med efterfølgende begrænsede vedligeholdelsesomkostninger. Da hjemmesiden er bygget ind i virk.dk, forventes der ikke væsentlige risici forbundet med it-understøttelse og -styring.

Den forventede vejledningsforpligtelse af opstillere om den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder harmonerer generelt med den nuværende vejledningsforpligtelse for de respektive myndigheder, herunder både statslige myndigheder og kommuner. Efter etablering forventes hjemmesiden at bidrage til at lette vejledningsforpligtelsen for myndighederne ved at tilbyde en fælles platform for den samlede relevante information for opstillere af vedvarende energianlæg. Kontaktpunktets koordinerende rolle må imidlertid forventes at kunne medføre anvendelse af ressourcer hos Energistyrelsen, som dog forventes at kunne afholdes inden for styrelsens nuværende ramme.

De foreslåede tidsfrister for tilladelsesprocessen og herunder de relevante administrative tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder ventes ikke at medføre nævneværdige konsekvenser for det offentlige.

Lovforslagets del om VE-tilladelsesprocessen følger principperne for digitaliseringsklar lovgivning. De foreslåede bestemmelser er klare i anvendelse af begreber og følger en fast struktur i samtlige af de love, hvor der foreslås indsat hjemmel. Det fremgår klart, hvor der er undtagelser, og i bemærkningerne til lovforslaget er det beskrevet i detaljer, hvordan bekendtgørelsen, der udmønter reglerne, skal udformes. Der er hjemmel i § 92 b i lov om elforsyning til, at al kommunikation med kontaktpunktet skal være digital, hvilket vil blive beskrevet i bekendtgørelsen, der udmønter de foreslåede regler i lovforslaget. De relevante myndigheder, der behandler ansøgninger, er på deres eget ressourceansvarlige for, at den digitale kommunikation er i overensstemmelse med principperne.

Kontaktpunktets hjemmeside er ikke designet endnu, men forventes at følge alle regler for webtilgængelighed. Energistyrelsen vil ikke selv skulle håndtere alle data, der vil blive anvendt til ansøgningerne på hjemmesiden, da løsningen forventes bygget ind i virk.dk, og modtagerne vil være

de ansvarlige myndigheder for de respektive tilladelser, der ansøges om. Energistyrelsen baserer sig derfor på Erhvervsstyrelsens ekspertise på området og erfaring med drift af virk.dk, herunder for persondata. Løsningen tilsigter dog ikke i særligt omfang genbrug af data inden for rammerne af gældende regler for databeskyttelse, da de relevante myndigheder fortsat sagsbehandler i deres egne it-systemer.

Oprindelsesgarantier

Lovforslagets del om oprindelsesgarantier for varme og køling fra vedvarende energikilder vil medføre nye opgaver for Energistyrelsen og derved behov for en mindre tilførsel af ressourcer. De nye opgaver vedrører Energistyrelsens bidrag til at udvikle og implementere administrationen af oprindelsesgarantisystemer for varme og køling fra vedvarende energikilder, herunder til et digitalt system (IT-værktøjer). Det vurderes, at de nye opgaver samlet set vil kræve et ekstra årsværk og en engangsudgift på ca. 250.000-500.000 kr., summeret til ca. 1,1-1,4 mio. kr. for staten. Administrationen af oprindelsesgarantisystemet for varme og køling fra vedvarende energikilder for så vidt angår udstedelse, overførsel, annullering og tilsyn foreslås at være gebyrfinansieret.

Med hensyn til de foreslåede nye oprindelsesgarantisystemer for varme eller køling fra vedvarende energikilder, og den hermed forbundne afgørelsesvirksomhed og foreslåede klageadgang til Energiklagenævnet forventes det, at nævnet ville kunne få et øget ressourceforbrug. Dog forventes det at være meget begrænset.

Lovforslagets del om oprindelsesgarantier vurderes derved samlet set at medføre begrænsede implementeringsmæssige konsekvenser for staten.

De syv principper for digitaliseringsklar lovgivning er iagttaget. Særligt i forhold til princip 2 om digital kommunikation foreslås det i lovforslaget, at der fastsættes regler om pligtmæssig digital kommunikation i lov om fjernkøling.

Lovforslaget indeholder ikke krav om anvendelse af bestemte digitale systemer, herunder digitale selvbetjeningsløsninger. Det foreslås at fremtidssikre lovgivningen, således at der også gives klima-, energi- og forsyningsministeren en bemyndigelse til at fastsætte regler om anvendelse af et bestemt digitalt system i lov om fjernkøling.

I forhold til princip 6 om anvendelse af eksisterende infrastruktur er det lagt til grund for forslaget om anvendelse af bestemte digitale systemer, at såfremt denne bemyndigelse på et senere tidspunkt vil blive udnyttet, vil det tilstræbes at anvende eksisterende offentlig it-infrastruktur frem for udvikling af nye it-systemer.

VE-fællesskaber

Det er frivilligt at indgå i VE-fællesskaber og udøve aktiviteter igennem VE-fællesskabet, også for kommuner. Indførelsen af muligheden for at indgå i VE-fællesskaber medfører ikke i sig selv økonomiske konsekvenser eller implementerings-

teringskonsekvenser for det offentlige. Såfremt kommuner ønsker at indgå i et VE-fællesskab og udøve aktiviteter i egenskab af et VE-fællesskab, og disse aktiviteter medfører udgifter og administration i forhold til tilladelse el.lign., vurderes lovforslaget at kunne medføre sådanne konsekvenser.

Lovforslagets del om VE-fællesskaber følger principperne for digitaliseringsklar lovgivning. De vil i øvrigt også blive vurderet i forbindelse med udmøntning af bemyndigelsesbestemmelserne.

Integration af vedvarende energi i transportsektoren samt krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport

Lovforslagets del om reduktion af drivhusgasser fra transport vil medføre administrative konsekvenser for staten. Dels må der forventes yderligere administrative opgaver i Energistyrelsen i forhold til vurdering af nye brændstoffer fra vedvarende energi, dels forventes det, at der skal foretages mange vurderinger af råprodukter, der ønskes godkendt som avancerede biobrændstoffer.

Det forventes yderligere, at biobrændstofbekendtgørelsen skal udmønte mange af de muligheder, som lovforslaget forventes at medføre, ligesom der vil skulle udarbejdes nye vejledninger til f.eks. nye beregningsmetoder til opgørelse af brændstoffer, der samproduceres, til beregning af drivhusgasbesparelser fra PtX-brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel og til den kommende EU-database m.v.

Derudover må det forventes, at det tilsyn, som VE II-direktivets artikel 30, stk. 9, pålægger medlemsstaterne i forhold til driften af certificeringsorganer, vil medføre nye arbejdsopgaver. Dette er et nyt arbejdsområde, der introduceres med VE II-direktivet over for medlemsstaterne, og det er på nuværende tidspunkt vanskeligt at vurdere det præcise omfang af opgaven, men den forventes at blive af en ikke-ubetydelig størrelse.

Det vurderes, at disse nye arbejdsopgaver vil kræve 1 ekstra årsværk i Energistyrelsen.

Der skal herudover muligvis implementeres et digitalt indberetningssystem, som vil medføre en engangsudgift på ca. 200.000 kr. i 2021.

Lovforslagets del om reduktion af drivhusgasser fra transport følger principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler

Med lovforslaget foreslås det, at der i VE-loven indsættes bemyndigelsesbestemmelser til klima-, energi- og forsyningsministeren, der bl.a. muliggør implementering af VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemi-

ssionsbesparelser, herunder regler for myndighedskontrol af den dokumentation, som aktørerne pålægges at indberette.

Det forventes, at de tiltag, der kan udstedes regler om i medfør af forslaget til bemyndigelser til klima-, energi- og forsyningsministeren jf. lovforslagets § 1, nr. 16, i forhold til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser fremover vil kræve administration i Energistyrelsen, herunder vejledning til omfattede virksomheder, tilpasning af regler som følge af nye guidelines og implementeringsakter fra EU-Kommissionen og kommunikation til borgere og Folketinget om bæredygtighed af biomasse generelt. Herudover forventes det, at der skal udvikles et digitalt indberetningssystem, som vil medføre en éngangsudgift i 2021 til ekstern konsulentbistand til udarbejdelse af et indberetningssystem samt ressourcer til udvikling af indberetningssystemet i Energistyrelsen i årene 2021-2022.

Principper for digitaliseringsklar lovgivning er iagttaget. Særligt i forhold til princip 7, hvor der ved indførelsen af et digitalt indberetningssystem sikres, at der på effektiv vis kan kommunikeres digitalt mellem de økonomiske aktører og Energistyrelsen.

Krav til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser på CO₂-kvoteområdet

Det har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige, at kravene til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser på CO₂-kvoteområdet fremover fremgår af direkte gældende EU-ret.

Principper om digitaliseringsklar lovgivning er iagttaget.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Nedenfor gennemgås lovforslagets hovedpunkter enkeltvis for en nærmere vurdering af økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v. Der er ikke vurderet at være økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v., ud over det som fremgår nedenfor.

De 5 principper om agil erhvervsrettet regulering vurderes ikke relevante for de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser om VE-tilladelsesprocesser, oprindelsesgarantier, VE-fællesskaber, integration af vedvarende energi i transportsektoren samt krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport og krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for flydende biobrændsler og biomassebrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler. Principperne vil derfor blive vurderet i forbindelse med udmøntning af de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser.

Lovforslaget vurderes ikke at medføre overimplementering i forhold til EU-retten. Se i afsnit 8 om forholdet til EU-retten for en nærmere gennemgang.

VE-tilladelsesproces

Hensigten med VE II-direktivets artikel 16, om tilrettelæggelse og varighed af tilladelsesprocessen, er at mindske kompleksiteten for og understøtte særligt mindre opstillere af anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. Implementering af tidsfrister for myndighedernes sagsbehandling af tilladelser indeholdt i tilladelsesprocessen samt etablering af et kontaktpunkt, der samler relevant information og vejleder opstillere, forventes at medføre positive konsekvenser for erhvervslivet.

Der forventes ingen væsentlige negative økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af VE II-direktivets artikel 16. Det vil være valgfrit for opstillere at anvende kontaktpunktet, og opstillere kan derfor fortsat ansøge separat hos hver myndighed uden at anvende kontaktpunktet.

Der forventes ikke at være øvrige efterlevelseskonsekvenser for erhvervslivet som følge af implementeringen af VE II-direktivets artikel 16.

De foreslåede ændringer vurderes ikke at påvirke virksomhedernes mulighed for at udvikle, teste, innovere på og anvende digitale teknologier og forretningsmodeller, stiller ikke krav om anvendelse af specifikke teknologier andet end vedvarende energi, er udformet i samspil med de myndigheder, der sagsbehandler relevante tilladelser og sikrer brugervenlig digitalisering ved at muliggøre samlede ansøgninger. Energistyrelsen vurderer derfor, at lovforslaget overholder principperne for agil erhvervsrettet lovgivning, hvor relevant.

Oprindelsesgarantier

De foreslåede oprindelsesgarantisystemer for varme, køling og gas fra vedvarende energikilder foreslås gebyrfinansieret af de energiproducenter og kontohavere, der anmoder om udstedelse, overførelse og annullering af oprindelsesgarantier fra vedvarende energikilder. Oprindelsesgarantisystemerne er frivillige ordninger, som energiproducenter og kontohavere kan benytte sig af. Der vil således kun være økonomiske eller administrative omkostninger for virksomheder, som vælger at anmode om udstedelse, overførelse og annullering af oprindelsesgarantier.

Energiproducenter og kontohavere er ikke forpligtede til at anmode om udstedelse af oprindelsesgarantier. Oprindelsesgarantier kan ses som en mulighed for potentielt at opnå en ekstra indtægt, men det vil ikke påvirke energiproducenter eller kontohaveres indtægt negativt, hvis de ikke anmoder om udstedelse. Virksomhederne vurderer selv, om der kan opnås en økonomisk fortjeneste ved at anmode om udstedelse af oprindelsesgarantier. Der forventes omstillingsomkostninger for Energinet på ca. 1 årsværk samt derudover omkostninger til IT m.v.

På trods af, at der er tale om frivillige ordninger, bør der som udgangspunkt foretages en vurdering af de administra-

tive konsekvenser for de virksomheder, der vælger at gøre brug af oprindelsesgarantisystemerne. Denne vurdering vil dog først foreligge ved udmøntning af bemyndigelserne i den foreslåede § 36, stk. 3, i lov om naturgasforsyning i lovforslaget § 3, nr. 6, den foreslåede § 30, stk. 5, i lov om varmforsyning i lovforslagets § 5, nr. 6, den foreslåede § 6 b, stk. 5, i lov om fjernkøling i lovforslagets § 6, nr. 3 og gældende § 63 a, stk. 1, i lov om elforsyning.

VE-fællesskaber

Det er frivilligt at indgå i VE-fællesskaber og udøve aktiviteter igennem VE-fællesskaber. For de erhvervsdrivende, som ønsker at indgå i et VE-fællesskab og udøve aktiviteter igennem VE-fællesskabet, vurderes lovforslaget at kunne medføre økonomiske eller administrative konsekvenser, i det omfang disse aktiviteter medfører udgifter og administration i forhold til tilladelse el.lign.

På trods af, at der er tale om en frivillig ordning, bør der som udgangspunkt foretages en vurdering af de administrative konsekvenser for de virksomheder, der vælger at udøve aktiviteter igennem VE-fællesskabet. Denne vurdering vil dog først foreligge ved udmøntning af den foreslåede bemyndigelse i § 21 a i VE-loven i lovforslaget § 1, nr. 9, og de foreslåede ændringer af § 6, stk. 13, og § 9, stk. 1, i lov om elforsyning i lovforslagets § 7, nr. 3 og 4.

Integration af vedvarende energi i transportsektoren samt krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledning for biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport

De økonomiske konsekvenser af lovforslaget afhænger af, hvorledes bemyndigelsesbestemmelsen i den foreslåede § 3, stk. 2, i biobrændstofloven udmøntes. Vælges det at foretage en minimumsimplementering af transportdelen af VE II-direktivet, vil de økonomiske konsekvenser være meget begrænsede, da Danmark, som nævnt i afsnit 3.4.1., allerede har indarbejdet brændstofkvalitetsdirektivet og det deri indeholdte krav om mindst 6 pct. reduktion af drivhusgasser fra 2020 og frem.

Det eneste målkrav, der ikke er sikret opfyldt med den gældende lovgivning, er kravet om, at der i 2030 skal være iblandet mindst 1,75 pct. avancerede biobrændstoffer. I den gældende biobrændstoflov vil iblandingskravet for avancerede biobrændstoffer være på 0,9 pct. i 2030. Prisen for avancerede biobrændstoffer forventes at falde over de næste 10 år, men det er vanskeligt med en rimelig sikkerhed at vurdere, hvad merudgiften vil være i 2030.

Såfremt bemyndigelsesbestemmelsen i den foreslåede § 3, stk. 2, i overensstemmelse med en politisk aftale, udmøntes på en sådan måde, at det eksisterende niveau for drivhusgasreduktioner øges, vil det kunne have yderligere økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, og afhængigt af størrelsen af iblandingskravet eller drivhusgasreduktionskravet, kan de blive betydelige.

Krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledning

ger for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler

Med lovforslaget foreslås det, at der i VE-loven indsættes bemyndigelsesbestemmelser til klima-, energi- og forsyningsministeren, der bl.a. muliggør implementering af VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, herunder hvilke biomasse og aktører, der pålægges at overholde kriterierne.

Omfanget af de administrative og økonomiske konsekvenser for erhvervslivet vil afhænge af, hvordan de nærmere regler udformes i en bekendtgørelse. Den konkrete udmøntning vil bl.a. afhænge af indholdet af politiske aftaler og af eventuelle retningslinjer fra Kommissionen for implementeringen af direktivets minimumskrav, herunder de forventede retningslinjer for landbrugsbiomasse vedr. indførelse af overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden, jf. direktivets artikel 29, stk. 2, samt forventede retningslinjer fra Kommissionen for implementering af bæredygtighedskrav til skovbiomasse, jf. direktivets artikel 29, stk. 6.

Ud over implementering af direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, vil bekendtgørelsen bl.a. blive anvendt til udmøntning af Aftale om bæredygtighedskrav for træbiomasse til energi, der den 2. oktober 2020, er indgået mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Alternativet.

Den endelige vurdering af de økonomiske og administrative konsekvenser vil først foreligge ved udmøntning af de foreslåede bemyndigelser i den foreslåede § 56 c, stk. 1 og 2, § 56 e og § 56 f i VE-loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

De forventede administrative konsekvenser som følge af udmøntning af de foreslåede bestemmelser vil primært være i form af løbende administrative omkostninger forbundet med dokumentation af efterlevelse af kravene.

Det vil tilstræbes, at reguleringen sikrer brugervenlig digitalisering ved indføringen af et indberetningssystem, som aktørerne skal anvende, når bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser skal registreres og dokumenteres.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Det vurderes, at lovforslaget ikke har administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Nedenfor gennemgås lovforslagets relevante hovedpunkter enkeltvis for en nærmere vurdering af forholdet til klima- og miljømæssige konsekvenser. Der er ikke i øvrigt vurderet at være klima- og miljømæssige konsekvenser, ud over det som fremgår nedenfor.

VE-tilladelsesproces

Det vurderes, at lovforslaget foreslår initiativer, der tilskynder til en mere effektiv håndtering af procedurer, hvilket kan medføre, at administrationsomkostningerne reduceres for opstillerne. Det kan lede til mere opstillet vedvarende energi, lavere priser for den vedvarende energi eller begge virkninger.

Oprindelsesgarantier

Det vurderes, at lovforslaget har begrænsede positive klima- og miljømæssige konsekvenser, for lovforslagets del om oprindelsesgarantier, da oprindelsesgarantier kan medvirke til at fremme salget af energi fra vedvarende energikilder. Baggrunden for dette er, at det er hensigten, at fremme forbrugernes efterspørgsel af energi fra vedvarende energikilder, da forbrugerne får mere gennemsigtige og verificerede oplysninger om oprindelsen af den energi fra vedvarende energikilder, som udbydes på markedet.

VE-fællesskaber

Formålet med VE-fællesskaber er at engagere borgerne i en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig omstilling af energisystemet i kraft af deres aktiviteter inden for VE-udbygning, fleksibelt forbrug, lagring, energieffektiviseringer m.v.

Den direkte klimaeffekt vurderes dog at være positiv, men relativt begrænset, dels idet den samlede resulterede effekt på den generelle VE-udbygning formentlig er begrænset, og dels idet lovforslaget med en neutral tilgang ikke overkompenserer VE-fællesskaberne, og udbredelsen derfor forventes at være relativt begrænset. Når reglerne træder i kraft den 30. juni 2021 og åbner for VE-fællesskaber, er det svært at sige, i hvilket omfang VE-fællesskaber vil udbrede sig. Det er ikke muligt at sætte tal på den potentielle samlede CO₂-effekt, udover at den forventes at være positiv, men relativt begrænset.

Integration af vedvarende energi i transportsektoren samt krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport

Lovforslaget indeholder en række bemyndigelser, som ikke i sig selv forventes at have positive eller negative konsekvenser for miljøet.

De klima- og miljømæssige konsekvenser vil afhænge af, hvorledes bemyndigelsesbestemmelsen i den foreslåede § 3, stk. 2, i biobrændstofloven udmøntes.

Som udgangspunkt vil det være sådan, at så længe der ikke fastsættes et drivhusgasreduktionskrav, eller tilsvarende iblandingskrav, der er højere end 6 pct. vil det som udgangspunkt ikke have klima- og miljømæssige konsekvenser.

Såfremt bemyndigelsesbestemmelsen i den foreslåede § 3, stk. 2, udmøntes på en sådan måde, at det eksisterende niveau for drivhusgasreduktioner øges, vil det have positive

klima- og miljømæssige konsekvenser. Afhængigt af størrelsen af iblandingskravet eller drivhusgasreduktionskravet kan de blive betydelige.

Krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler

Det vurderes, at lovforslagets del om bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, har positive klimamæssige konsekvenser.

Klimaeffekterne af biomasse skal ifølge internationale regler på området opgøres i den såkaldte LULUCF-sektor (arealsektor, herunder kulstoflagre i skove og jorde) og ikke i energisektoren. Når biomasse anvendes som brændsel til energi-formål i Danmark, sættes udledningen således til nul i henhold til disse regler. I Danmarks 70 pct. klimamål indgår LULUCF-sektoren.

Alle EU-lande er desuden omfattet af EU's LULUCF-regulering, som betyder, at landenes kulstofbalance i jorde og skove ikke må forværres over forpligtelsesperioden. Endvidere er landene omfattet af en byrdefordelingsaftale for de ikke-kvotebelagte sektorer, som fastsætter regler for modregning af såkaldte LULUCF-kreditter fra forbedret kulstofbalance i skove og jorder i medlemsstaternes reduktionsforpligtelser i disse sektorer.

Danmark importerer imidlertid også biomasse fra lande uden for EU. Disse lande har ikke nødvendigvis forpligtede klimaregulering, der omfatter LULUCF. Der er derfor ikke altid belæg for at regne afbrænding af biomasse som CO₂-neutral. I praksis afhænger biomassens klimaeffekt af en række forhold, bl.a. typen af biomasse, kulstofbalancen i hugstområdet, om fældede træer erstattes af nye, udledningen i produktionskæden m.v.

Bæredygtighedskravene bidrager til, at skovens funktion som kulstoflager og -dræn opretholdes, at der anvendes klimavenlige restprodukter og at udledningerne i produktionskæden begrænses. Kravene bidrager dermed til den globale klimaindsats, samt til opnåelse af danske og europæiske klimamål i det omfang, de har indflydelse på dansk og europæisk skovbrug.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget muliggør gennemførelse af dele af artikel 2 om definitioner, artikel 16 om VE-tilladelsesproces, artikel 19, stk. 3 og 9-11, og delvist artikel 19, stk. 2 og 5-7, om oprindelsesgarantier, artikel 22 om VE-fællesskaber og artikel 25-31 om integration af vedvarende energi i transportsektoren og om bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler i VE II-direktivet i dansk ret.

Det skal bemærkes, at en række af de af direktivets definiti-

oner i artikel 2, der med lovforslaget indsættes i flere love, alene tjener til afgrænsning af de bemyndigelser til implementering af direktivet, der foreslås med lovforslaget. Den egentlige implementering af disse i dansk ret vil således ske i administrative forskrifter udstedt med hjemmel i de foreslåede bemyndigelser.

Herudover gennemfører lovforslaget artikel 16, stk. 1 og 3, i VE II-direktivet, for så vidt angår udpegnings af et kontaktpunkt, der på anmodning af ansøgeren skal vejlede om og lette hele den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelse, og at kontaktpunktet stiller en procedurehåndbog til rådighed for initiativtagere til projekter til produktion af vedvarende energi, som også udtrykkelig omhandler mindre projekter og VE-egenforbrugeres projekter, og gør også disse oplysninger tilgængelige online. VE II-direktivets bestemmelser om udpegnings af kontaktpunkt og procedurehåndbog er nye i VE II-direktivet. Den øvrige implementering af artikel 16 i VE II-direktivet vil ske ved den implementering, der gives hjemmel til i dette lovforslag.

Implementeringen af VE II-direktivets artikel 16, stk. 1 og 3, vurderes ikke at indebære statsstøtte, bl.a. henset til, at bestemmelserne ikke beskriver nogen form for statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med det indre marked, i det omfang den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne, eller gennemfører ændringer i eksisterende statsstøtteforanstaltninger.

Derudover gennemfører lovforslaget artikel 19, stk. 1, og delvist artikel 19, stk. 2 og 5-7, i VE II-direktivet i dansk ret. VE II-direktivets bestemmelser om oprindelsesgarantier er videreført fra VE I-direktivets artikel 15 om oprindelsesgaranti for elektricitet, der produceres fra vedvarende energikilder. Dog er der tillige nye krav. Se nærmere under afsnit 3.2.1 for en uddybende gennemgang.

VE II-direktivet skal være gennemført i national lovgivning senest den 30. juni 2021 og afløser VE I-direktivet.

De fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering er iagttaget. Det vurderes, at EU-reguleringen vedrørende artikel 16, stk. 1 og 3, i VE II-direktivet, opfylder de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering: art. 16, stk. 1 og 3, går ikke videre end minimumskravene i EU-reguleringen, danske virksomheder stilles ikke dårligere i international konkurrence, art. 16, stk. 1 og 3, har ikke rum for fleksibilitet og undtagelser, art. 16, stk. 1 og 3, vurderes ikke at kunne implementeres gennem alternativer til regulering, og art. 16, stk. 1 og 3, træder i kraft på fristen i direktivet.

Det vurderes, at EU-reguleringen vedrørende artikel 19 i VE II-direktivet indeholder fleksibilitet i relation til implementeringen, jf. princip 3 om at fleksibilitet og undtagelsesmuligheder i EU-reguleringen bør udnyttes. Artikel 19,

stk. 2, giver medlemsstaten mulighed for at beslutte ikke at udstede oprindelsesgaranti til en producent, som modtager finansiel støtte fra en støtteordning, udstede oprindelsesgaranti og straks annullere den, udstede oprindelsesgarantier og overføre ejendomsretten til staten for al støttet produktion eller fortsætte med den hidtil gældende praksis med fortsat udstedelse for støttet produktion efter artikel 15 i VE I-direktivet. Sidstnævnte implementeringsmodel er valgt implementeret. Baggrunden herfor er, at modellen vil være mindst indgribende for de involverede aktører. Der henvises til afsnit 3.2.3. om den foreslåede ordning for en uddybende gennemgang.

Det følger af princip 5, at byrdefuld EU-regulering bør træde i kraft senest muligt og under hensyntagen til de fælles ikrafttrædelsesdatoer. Dette indebærer, at det foreslås, at lovforslaget træder i kraft den 30. juni 2021, der er VE II-direktivets implementeringsfrist. Det vurderes mest hensigtsmæssigt, at lovforslaget træder i kraft så sent som muligt frem for at følge de fælles ikrafttrædelsesdatoer, der ville have indebåret, at lovforslaget allerede skulle træde i kraft den 1. januar 2021.

Forslaget om at ophæve hjemmelsbestemmelsen i § 26, stk. 2, i lov om CO₂-kvoter vil bringe loven i overensstemmelse med ændringer i EU-retten som følge af MR-ændringsforordningen. Uden denne ændring ville lov om CO₂-kvoter fra den 1. januar 2022 videreføre en forældet og misvisende implementeringshjemmel til klima-, energi- og forsyningsministeren.

Bortset fra det, der er anført ovenfor under afsnit 3.6.2 og 3.6.3 om, at udmøntning af politiske aftaler, der går videre end direktivets minimumskrav til bæredygtighed og drivhusgasemissioner for biomassebrændsler til energiformål, kan medføre en pligt til at genanmelde allerede godkendte støtteordninger til Kommissionen med henblik på fornyet statsstøttegodkendelse, indeholder lovforslaget ingen statsstøttereftlige aspekter.

Der er vurderet, at lovforslaget ikke indeholder EU-retlige aspekter ud over det ovenfor anførte.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 20. oktober 2020 til 19. november 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet – Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademiet for de Tekniske Videnskaber, Akkrediteringsinstitutionen, Akkrediteringsrådet, Altinex Oil Denmark A/S, Ankenævnet på Energiområdet, Antenneforeningen Vejen, Arbejdstilsynet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Asfaltindustrien, Assens Forsyning, A. P. Møller Holding, Benzinforhandlernes Fælles Repræsentation, Better Energy, BFI-indkøb, Bilfærgernes Rederiforening, Bio-Energipark Tønder, BIOFOS, Billund Vand A/S, Biofos A/S, Biogas Danmark, Bopa Law, Bornholms Energi

og Forsyning (BOEF), Brancheforeningen Dansk Luftfart, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Brancheforeningen for Små- og Mellemstore Vindmøller, Brintbranchen, Bryggeriforeningen, Bygge-, Anlægs- og Trækartellet (BATT-kartellet), Byggecentrum, Byggeskadefonden, Cepos, Cevea, Cerius, Circle K A/S, Clean Energy Invest ApS, Copenhagen Merchants, CO-industri, Concito, Dajolka, Daka, Dakofo, DAKA Danmark, Dana Petroleum, DANAK (Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond), DANICA RESOURCES APS, Danmarks Almene Boliger (BL), Danmarks Akkrediteringsinstitution, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Tekniske Universitet (DTU), Danoil Exploration A/S, Dansk Affaldsforening, Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Dansk Biogasrådgivning, Dansk Biotek, Dansk Byggeri, Dansk Center for Lys, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Facilities Management (DFM), Dansk Fjernvarme, Dansk Fjernvarme Geotermi, Dansk Gartneri, Dansk Gas Forening, Dansk Gasteknisk Center (DGC), Dansk Miljøteknologi, Dansk Shell A/S, Dansk Solcelleforening, Dansk Standard, Dansk Transport og Logistik (DLTL), Dansk Varefakta Nævn, Dansk Ventilation, Danske Advokater, Danske Arkitektvirksomheder, Danske Energiforbrugere (DENFO), Danske Halmleverandører, Danske Maritime, Danske Mediedistributører, Danske Regioner, Danske Tegl, Danske Udlejere, DANVA, DANVAK, DCC, De Danske Bilimportører, De frie Energiselskaber, DEA Deutsche Erdoel AG, DEBRA (Dansk Energi Brancheforening), DELTA Dansk Elektronik, DGC, DI – Organisation for erhvervslivet, DI Bioenergi, DLA Piper Danmark, DLG, Dommerfuldmægtigforeningen, Drivkraft Danmark, DTU – Institut for Vindenergi, DTU – Myndighedsbetjening, E. ON Danmark A/S, Emmelev Mølle, Energi Danmark, Energi Fyn, Energiforum Danmark, Energiklagenævnet, Energisammenslutningen, Energitjenesten, Eniig, Energy Supply, Erhvervsflyvningens Sammenslutning (ES-DAA), ENVO Group A/S, Equinor, European Energy, Eurowind Energy A/S, Evida, EWE Energie AG, Fagligt Fælles Forbund (3F), Finansrådet, Realkreditforeningen og Realkreditrådet – Finans Danmark, Fjernvarme Fyn, Fonden Kraka, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske El-bilister (FDEL), Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske belyningsarmaturer (FABA), Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske husholdningsapparater (FEHA), Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), Foreningen Danske Kraftvarmeværker, Foreningen for Slutbrugere af Energi, Forsyningstilsynet, Fredericia Spildevand A/S, Frederiksberg Forsyning, Frederiksberg Kommune, Frem-syn, FSR Danske revisorer, GEOOP, Green Lab Skive,

Green Network, Greenpeace, GreenTech Advisor, GreenWays, GTS (Godkendt Teknologisk service), GrønGas, Høshøj Kraftvarmeforsyning, Havarikommissionen, Hededanmark, Hess Danmark ApS, HOFOR A/S, HOFOR el og varme, HOFOR Fjernkøling A/S, HOFOR Vind A/S, Hornsøld Købmandsgaard A/S, Håndværksrådet, Inbicon, Ingeniørforeningen i Danmark (IDA), Institut for produktudvikling (IPU), Intelligent Energi, Ineos Danmark, IT-Branchen, Kamstrup A/S, Kjærgaard A/S, Klima Energi A/S, Klimarådet, KL, Kooperationen (Den Kooperative arbejdsgiver- og interesseorganisation i Danmark), Københavns Kommune - Teknik- og Miljøforvaltningen, Københavns Kommune - Økonomiforvaltningen, Københavns Kulturcenter, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landbrugets Biomasseleverandører, Landsbygefonden, Landsforeningen af Solcelleejere, Landsforeningen Naboer til Kæmpevindmøller, LCA Center, Lemvig Biogas A.m.b.a., Lemvig Varmeværk A.m.b.a., Limfjordens Bioenergi, Lundsby Biogas, Mariager Fjord Vand A/S, Marine Ingredients Denmark, Maskinmestrenes Forening, Materialeplatformen, Middelgrundens Vindmøllelaug, Møllerup Mølle, Molio, Mærsk Drilling, Mærsk Olie og Gas A/S, Maabjerg Energy Center – MEC, NEAS Energy A/S, Nature Energy, NOAH Energi og Klima, Nordic Green, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Norlys, Novozymes, Noreco, NRGi Renewables A/S, Nævnenes Hus, Offentlig Ansattes Organisationer (OAO), Offshoreenergy.dk, OK, Oles Olie, Olie Gas Danmark, Partnerskabet for Bølgekraft, Plastindustrien, Q8, Radius Elnet A/S, Rederiforeningen af 2010, Ren Energi Oplysning (REO), Regstrup Natur og miljøforening, Rigsrevisionen, Rådet for grøn omstilling, SEAS-NVE, Siemens Gamesa, Skibs- og Bådebyggeriernes Arbejdsgiverforening Danske Maritime, SMV Danmark, Solar Elements A/S, Solar Lightning Consultants ApS, Solaropti, Solenergi Danmark A/S, Solum, Spirit Energy, Spyker Energy ApS, Statens Byggeforsknings Institut, Syddansk Økologi, Synergi, Søfartens Ledere, Sønderborg Fjernvarme, Sønderborg Kommune, Sønderjysk Biogas, Sønderjysk Landboforening, Tekniq Arbejdsgiverne, Total Nordic, Teknologisk Institut, Thisted Kommune, Thisted Varmeforsyning, TRE-FOR/EWII, UNO X, Vandmiljø Randers, Varmepumpefabrikantforeningen, Vattenfall A/S, Vedvarende Energi, Vejle Spildevand, VELTEK – VVS- og El-Tekniske Leverandørers Brancheforening, Verdens Skove, Vestas Wind systems A/S, Vindenergi Danmark, VNG Danmark AS, WellPerfom, Wind Denmark, Wind Estate A/S, Wintershall Nordsee B. V., WWF Verdensnaturfonden, Økologisk Landsforening, Ørsted, Aalborg Kloak A/S, Aalborg Portland A/S, Aalborg Universitet, Aarhus Universitet og 92-gruppen.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	<p><i>VE-tilladelsesproces</i></p> <p>Det er i forbindelse med lovforslaget estimeret, at udvikling af en hjemmeside vil kunne afholdes inden for et beløb på 0,5 mio. kr. Behovet for ressourcer forventes at være størst ved etableringen af hjemmesiden med efterfølgende begrænsede vedligeholdelsesomkostninger. Udgifter til etablering og drift kan afholdes inden for Energistyrelsens nuværende ramme.</p> <p><i>Integration af vedvarende energi i transportsektoren m.v.</i></p> <p>De foreslåede bemyndigelser medfører ikke i sig selv konsekvenser for det offentlige. Der forventes begrænsede meromkostninger til administration i Energistyrelsen svarende til 1 årsværk samt en engangsudgift på 2-300.000 kr. til etablering af et indberetningssystem.</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i></p> <p>Ca. 1,1-1,4 mio. kr. for staten. Ingen for kommuner og regioner.</p> <p><i>VE-fællesskaber</i></p> <p>Det er frivilligt at indgå i VE-fællesskaber og udøve aktiviteter igennem VE-fællesskabet, også for kommuner. Indførelsen af muligheden for at indgå i VE-fællesskaber medfører ikke i sig selv økonomiske konsekvenser for det offentlige. Såfremt lokale myndigheder ønsker at indgå i VE-fællesskab og udøve aktiviteter i egenkab af et VE-fællesskab, og disse aktiviteter medfører udgifter og administration i forhold til tilladelse el.lign., vurderes lovforslaget at kunne medføre sådanne konsekvenser.</p> <p><i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende bio-brændsler</i></p> <p>De foreslåede bemyndigelser vil ikke i sig selv medføre konsekvenser for det offentlige. Men de regler, der kan udstedes i medfør af de foreslåede bestemmelser, forventes at kræve administration i Energistyrelsen, herunder til vejledning af omfattede virksomheder, udarbejdelse af indberetningssystem, tilpasning af regler som følge af nye guidelines og implementeringsakter fra Kommissionen og kommunikation til borge-</p>

		<p>re og Folketinget om bæredygtighed af biomasse generelt.</p> <p><i>CO2-kvoteområdet</i></p> <p>Ingen</p>
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	<p><i>VE-tilladelsesproces</i></p> <p>Der forventes en mindre merudgift, men den forventes at kunne afholdes inden for Energistyrelsens nuværende ramme.</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i></p> <p>Begrænset omfang</p> <p><i>VE-fællesskaber</i></p> <p>Ingen</p> <p><i>Integration af vedvarende energi i transportsektoren m.v.</i></p> <p>Begrænset omfang</p> <p><i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende bio-brændsler</i></p> <p>De foreslåede bemyndigelser vil ikke i sig selv medføre konsekvenser for det offentlige. Men det forventes, at der som følge af de regler, der kan udstedes med hjemmel i de foreslåede bestemmelser skal indføres et digitalt indberetningssystem, som vil medføre en éngangsudgift i 2021 til ekstern konsulentbistand til at udarbejde platformen samt ressourcer til administration i Energistyrelsen i årene 2021-2022.</p> <p><i>CO2-kvoteområdet</i></p> <p>Ingen</p>
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	<p><i>VE-tilladelsesproces</i></p> <p>Implementering af tidsfrister for myndighedernes sagsbehandling af tilladelser indeholdt i tilladelsesprocessen, samt etablering af et kontaktpunkt, der samler relevant information og vejleder opstillere, forventes at medføre positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i></p> <p>Ingen</p> <p><i>VE-fællesskaber</i></p>	<p><i>VE-tilladelsesproces</i></p> <p>Ingen</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i></p> <p>Vurdering foreligger ved udarbejdelse af bekendtgørelse, dog vil der i forbindelse med udvikling af opgaven med oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder kræve et ekstra årsværk for Energinet i forbindelse med omstillingen.</p> <p><i>VE-fællesskaber</i></p>

	<p>Ingen</p> <p><i>Integration af vedvarende energi i transportsektoren m.v.</i></p> <p>Ingen.</p> <p><i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler</i></p> <p>Ingen</p> <p><i>CO2-kvoteområdet</i></p> <p>Ingen</p>	<p>Vurdering foreligger ved udarbejdelse af bekendtgørelse.</p> <p><i>Integration af vedvarende energi i transportsektoren m.v.</i></p> <p>De foreslåede bemyndigelser medfører ikke i sig selv konsekvenser for erhvervslivet. Anvendelsen af de foreslåede bemyndigelser i lovforslagets forslag til biobrændstoflovens § 3, stk. 2 i form af en bekendtgørelse skal bygge på en politisk aftale. De økonomiske konsekvenser vil afhænge af den konkrete udmøntning.</p> <p><i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler</i></p> <p>Med lovforslaget foreslås det, at der i VE-loven indsættes bemyndigelsesbestemmelser til klima-, energi- og forsyningsministeren, der bl.a. muliggør implementering af VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, herunder hvilke biomasse og aktører, der pålægges at overholde kriterierne. Omfanget af de økonomiske konsekvenser for erhvervslivet vil afhænge af, hvordan de nærmere regler udformes i en bekendtgørelse.</p> <p><i>CO2-kvoteområdet</i></p> <p>Ingen</p>
<p>Administrative konsekvenser for erhvervslivet</p>	<p><i>VE-tilladelsesproces</i></p> <p>Implementering af tidsfrister for myndighedernes sagsbehandling af tilladelser indeholdt i tilladelsesprocessen, samt etablering af et kontaktpunkt, der samler relevant information og vejleder opstillere, forventes at medføre positive administrative konsekvenser for erhvervslivet.</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i></p> <p>Ingen</p> <p><i>VE-fællesskaber</i></p> <p>Ingen</p> <p><i>Integration af vedvarende energi i transportsektoren m.v.</i></p> <p>Ingen</p> <p><i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler</i></p>	<p><i>VE-tilladelsesproces</i></p> <p>Ingen</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i></p> <p>Vurdering foreligger ved udarbejdelse af bekendtgørelse</p> <p><i>VE-fællesskaber</i></p> <p>Vurdering foreligger ved udarbejdelse af bekendtgørelse.</p> <p><i>Integration af vedvarende energi i transportsektoren m.v.</i> Lovforslaget forventes at afstedkomme en meget begrænset forøgelse af de administrative byrder for erhvervslivet.</p> <p><i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler</i></p> <p>Med lovforslaget foreslås det, at der i VE-loven indsættes bemyndigelsesbestemmelser til</p>

	Ingen <i>CO2-kvoteområdet</i> Ingen	klima-, energi- og forsyningsministeren, der bl.a. muliggør implementering af VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, herunder hvilke biomasser og aktører, der pålægges at overholde kriterierne. Omfanget af de administrative konsekvenser for erhvervslivet vil afhænge af, hvordan de nærmere regler udformes i en bekendtgørelse. <i>CO2-kvoteområdet</i> Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klima- og miljømæssige konsekvenser	<i>VE-tilladelsesproces</i> Lovforslaget kan direkte ved reducerede administrationsomkostninger lede til mere opstillet vedvarende energi, lavere priser for den vedvarende energi eller begge virkninger. <i>Oprindelsesgarantier</i> Lovforslagets del om oprindelsesgarantier medfører begrænsede positive klima- og miljømæssige konsekvenser, da oprindelsesgarantier kan medvirke til at fremme salget af energi fra vedvarende energikilder. <i>VE-fællesskaber</i> Den direkte klimaeffekt vurderes at være positiv, men relativt begrænset, idet den samlede resulterende effekt på den generelle VE-udbygning formentlig er begrænset, og dels idet lovforslaget med en neutral tilgang ikke overkompenserer VE-fællesskaberne, og udbredelsen derfor forventes at være relativt begrænset. <i>Integration af vedvarende energi i transportsektoren m.v.</i> De foreslåede bemyndigelser medfører ikke i sig selv klima- og miljømæssige konsekvenser. Anvendelsen af de foreslåede bemyndigelser i lovforslagets forslag til biobrændstoflovens § 3, stk. 2, i form af en bekendtgørelse skal bygge på en politisk aftale. De økonomiske konsekvenser vil afhænge af den konkrete udmøntning. <i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler</i> Ingen <i>CO2-kvoteområdet</i> Ingen	<i>VE-tilladelsesproces</i> Ingen <i>Oprindelsesgarantier</i> Ingen <i>VE-fællesskaber</i> Ingen <i>Integration af vedvarende energi i transportsektoren m.v.</i> De foreslåede bemyndigelser medfører ikke i sig selv klima- og miljømæssige konsekvenser. Anvendelsen af de foreslåede bemyndigelser i lovforslagets forslag til biobrændstoflovens § 3, stk. 2, i form af en bekendtgørelse skal bygge på en politisk aftale. De økonomiske konsekvenser vil afhænge af den konkrete udmøntning. <i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler</i> Ingen <i>CO2-kvoteområdet</i> Ingen

Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget muliggør gennemførelse af dele af artikel 2 om definitioner, artikel 16 om VE-tilladelsesproces, artikel 19, stk. 3 og 9-11, og delvist artikel 19, stk. 2 og 5-7, om oprindelsesgarantier og artikel 22 om VE-fællesskaber i VE II-direktivet og artikel 25-31 om integration af vedvarende energi i transportsektoren og om bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler.</p> <p>Herudover gennemfører lovforslaget artikel 16, stk. 1 og 3, og artikel 19, stk. 1, og delvist artikel 19, stk. 2 og 5-7, i VE II-direktivet.</p> <p>De fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering er iagttaget.</p> <p>Bortset fra det, der er anført ovenfor under afsnit 3.6.2 og 3.6.3, indeholder denne del af lovforslaget ingen statsstøtteretlige aspekter.</p> <p>Forslaget om at ophæve hjemmelsbestemmelsen i § 26, stk. 2, i lov om CO₂-kvoter vil bringe loven i overensstemmelse med ændringer i EU-retten som følge af MR-ændringsforordningen.</p> <p>Der er vurderet, at lovforslaget ikke indeholder EU-retlige aspekter ud over det ovenfor anførte.</p>	
<p>Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Går videre end minimumskrav i EU-regulering</p> <p>(sæt X)</p>	JA	<p>NEJ</p> <p>X</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Den gældende fodnote til titlen til lov om fremme af vedvarende energi (herefter benævnt VE-loven) indeholder en opregning af de direktiver, som VE-loven helt eller delvist gennemfører.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af fodnoten til VE-lovens titel, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/944/EU af 5. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 155, side 125, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011, EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 124, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009, EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, som ændret ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, L 158, side 193, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1010/2019/EU af

5. juni 2019, EU-Tidende 2019, L 170, side 115, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF af 19. november 2008, EU-Tidende 2008, nr. L 328, side 28, og dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992, EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 193.

Baggrunden for den foreslåede nyaffattelse af fodnoten er, at to af de direktiver, der er anført i den gældende fodnote, vil være ophævet og erstattet af andre direktiver den 30. juni 2021, som er den forventede ikrafttrædelsesdato for dette lovforslag, jf. lovforslagets § 11, stk. 1. Endvidere er en række af de andre af de direktiver, der er anført i den gældende fodnote, ændret i videre omfang end det, der fremgår af den gældende fodnote.

Den foreslåede nyaffattelse af fodnoten indebærer, at det vil fremgå af denne, at direktiv 2009/72/EF om fælles regler for det indre marked for elektricitet er blevet ophævet og erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/944/EU af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet, at direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder den

30. juni 2021 ophæves, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet er ændret ved direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle er ændret ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013 og ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1010/2019/EU af 5. juni 2019, og at Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter senest er ændret ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013.

Til nr. 2

§ 1 i VE-loven indeholder lovens formålsbestemmelse. Det følger af § 1, stk. 2, at loven særligt skal medvirke til at sikre opfyldelse af nationale og internationale målsætninger om at forøge andelen af energi, som produceres ved anvendelse af vedvarende energikilder.

Det følger af den foreslåede ændring af § 1, stk. 2, i VE-loven, at der efter »produceres ved« indsættes »bæredygtig«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at det af formålsbestemmelsen kommer til at fremgå, at den vedvarende energi, som skal medvirke til at sikre opfyldelse af nationale og internationale målsætninger om at forøge andelen af vedvarende energi, skal produceres ved en bæredygtig anvendelse af de vedvarende energikilder.

Den foreslåede ændring skal bl.a. sikre, at formålsparagrafen i VE-loven afspejler EU's målsætning, som denne bl.a. fremgår af VE II-direktivet, om bæredygtig anvendelse af vedvarende energikilder. Den foreslåede indsættelse af begrebet bæredygtig i lovens formålsbestemmelse skal således sammenholdes med lovforslagets forslag til indsættelse af ny § 56 c i VE-loven, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte krav om overholdelse af de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 3

Det fremgår af § 2, stk. 2, i VE-loven, at der ved ”vedvarende energikilder” bl.a. forstås vindkraft, vandkraft, biogas, biomasse, solenergi, bølge- og tidevandsenergi og geotermisk varme.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 2, stk. 2, at der ved ”vedvarende energikilder” forstås vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi, geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.

Den foreslåede nyaffattelse af afgrænsningen af begrebet vedvarende energikilder sammenholdt med den foreslåede ophævelse af bemyndigelsen i lovens § 2, stk. 3, til klima-

energi- og forsyningsministeren til at fastsætte nærmere regler om hvilke energiformer som kan betegnes som vedvarende energikilder, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, vil sikre, at lovens definition og anvendelse af begrebet vedvarende energikilder som udgangspunkt er identisk med VE II-direktivets definition af begrebet. Om det hidtidige anvendelsesområde for bestemmelsen i § 2, stk. 3, se bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4.

Til nr. 4

Det følger af den gældende § 2, stk. 3, i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke energiformer som kan betegnes som vedvarende energikilder.

Formålet med den gældende bemyndigelse er at sikre at ministeren, i de tilfælde hvor det bliver relevant, kan fastsætte definitionen af vedvarende energikilder i national lovgivning med henblik på at sikre overensstemmelse med VE I-direktivets definition af begrebet vedvarende energikilder. Bemyndigelsen skal ses i sammenhæng med den gældende definition af vedvarende energikilder i § 2, stk. 2, i VE-loven, der ikke er udtømmende beskrevet og ikke fuldt ud sammenfaldende med VE I-direktivets definition af vedvarende energikilder.

Bemyndigelsen er dels blevet udmøntet i bekendtgørelse om oprindelsesgaranti for VE-elektricitet, der i forbindelse med afgrænsningen af begrebet oprindelsesgaranti for VE-elektricitet angiver vindkraft, solenergi, aerotermisk energi, geotermisk energi, hydrotermisk energi og havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas som relevante kilder til vedvarende energi, jf. § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1323 af 30. november 2010. Dels er bemyndigelsen udmøntet i Elmærkningsbekendtgørelsen, der definerer begrebet VE-elektricitet som elektricitet, som er fremstillet som nævnt i § 1 i bekendtgørelse om oprindelsesgaranti for VE-elektricitet, jf. § 1, stk. 2, nr. 8, i bekendtgørelse nr. 1322 af 30. november 2010. Begge bekendtgørelser implementerer VE I-direktivets bestemmelser vedrørende oprindelsesgaranti.

Det foreslås, at § 2, stk. 3, ophæves.

Forslaget til ophævelse skal ses i sammenhæng med forslaget til nyaffattelse af definitionen af vedvarende energikilder i § 2, stk. 2, i VE-loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 3. Her foreslås det, at definitionen af vedvarende energikilder ændres, så definitionen følger den definition, der fremgår af VE II-direktivet.

Ophævelsen vil medføre, at ministeren ikke længere vil have mulighed for at fastsætte nærmere regler om, hvilke energiformer som kan betegnes som vedvarende energikilder.

Da det med lovforslaget er foreslået, at definitionen i § 2, stk. 2, i VE-loven ændres til den definition, der følger af VE II-direktivet, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, er der således ikke længere behov for, at ministeren kan fastsætte en anden

definition af vedvarende energikilder med henblik på at sikre overensstemmelse med den tilsvarende definition i VE II-direktivet.

Til nr. 5

§ 5 i VE-loven indeholder en række definitioner.

Det foreslås, at § 5, stk. 1, nr. 1 og 2, ophæves, og at der i stedet indsættes nye numre 1-4.

VE-loven indeholder på nuværende tidspunkt ikke en definition af begrebet affald.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt *stk. 1, nr. 1*, at »affald« i VE-loven vil blive defineret som affald som defineret i artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om affald (affaldsdirektivet), med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller forurenede med henblik på at opfylde denne definition.

Formålet med indsættelsen af definitionen på affald i VE-loven er at implementere VE II-direktivets definition af affald i national ret. I henhold til artikel 2, nr. 23, definerer direktivet således »affald« som affald defineret i artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2008/98/EF om affald, med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller forurenede med henblik på opfyldelse af denne definition.

Det følger af artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2008/98/EF om affald, at affald er ethvert stof eller enhver genstand, som indehaveren skiller sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at VE II-direktivets definition på affald indsættes i VE-loven.

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, nr. 1, i VE-loven, at »biogas« i VE-loven defineres som gas, der dannes ved nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt *stk. 1, nr. 2, 1. pkt.*, at »biogas« i VE-loven vil blive defineret som gasformige brændsler produceret af biomasse. Der er tale om en nyaffattelse af den gældende definition på biogas i VE-loven.

Den foreslåede definition i *stk. 1, nr. 2, 1. pkt.*, er identisk med VE II-direktivets definition af biogas, jf. artikel 2, nr. 28, og foreslås indsat med henblik på at sikre korrekt implementering af VE II-direktivet. Den foreslåede indsættelse skal således ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 16, hvorved der foreslås indsat en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om overholdelse af bl.a. VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner ved anvendelse af biomassebrændsler, herunder biogas, til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 1, nr. 2, 2.*

pkt., at der ved »biogas« i §§ 43 b-43 j dog skal forstås gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

VE II-direktivets definition af biogas er bredere end den gældende definition i VE-loven, der alene medtager gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold. VE-II-direktivets definition omfatter også gas fremstillet ved termisk forgasning af biologisk materiale. Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at lovens afgrænsning af de pågældende støtteordninger er i overensstemmelse med de statsstøttegodkendelser, der ligger til grund for ordningerne.

Det følger af det gældende § 5, stk. 1, nr. 2, i VE-loven, at begrebet biomasse i VE-loven defineres som materiale, som fremgår af lovens bilag 1. Begrebet biomasse anvendes i reguleringen af en række støtteordninger i lovens §§ 44-47 om energi produceret fra forskellige anlæg, der anvender biomasse.

Den gældende definition af begrebet biomasse afgrænser hvilke typer af biomasse, der kan anvendes til støtteberettiget energiproduktion i overensstemmelse med de statsstøttegodkendelser, der ligger til grund for de pågældende støtteordninger. Definitionen af biomasse efter bilag 1 svarer til det, der i regler udstedt i medfør af miljøbeskyttelsesloven, jf. bekendtgørelse nr. 84 af 26. januar 2016 om biomasseaffald, defineres som biomasseaffald. Biomasseaffald er eksempelvis rent træ (herunder spåner og savsmuld), træaffald fra produktion og bearbejdning af rent, limet træ med et indhold af lim, der ikke overstiger 1 pct. målt som vægtprocent af tørstof, halm, kerner og sten fra frugter og bær og frugtrester m.v. Organisk affald fra eksempelvis husholdninger eller virksomheder, herunder industriaffald, er ikke omfattet af begrebet biomasse efter bilag 1 eller i miljøbeskyttelseslovens forstand.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af definitionen af »biomasse« i *stk. 1, nr. 3, 1. pkt.*, at begrebet biomasse vil skulle forstås som den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, fra fiskeri, fra akvakultur og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse.

Den foreslåede definition af biomasse svarer til VE II-direktivets definition af biomasse. Dog er der efter konsultation mellem Energistyrelsen og Europa-Kommissionen foretaget enkelte præciseringer, da direktivets definition er sproglig og grammatisk upræcis og indebærer risiko for misfortolkning.

Baggrunden for den foreslåede nyaffattelse af definitionen af begrebet biomasse i VE-loven er, at der med lovforslaget foreslås indsat en ny § 56 c i VE-loven, der skal muliggøre implementering af VE II-direktivets artikel 29-31, jf. lovforslagets § 1, nr. 16. Derfor bør definition af biomasse

i VE-loven som udgangspunkt svare til VE II-direktivets definition.

Med biologisk nedbrydelighed forstås, at det pågældende produkt eller materiale kan omsættes ved naturlige processer via mikroorganismer, f.eks. bakterier og svampe, og dermed indgå i et naturligt kredsløb.

Med biologisk oprindelse forstås, at der er tale om ikke fossilt organisk materiale, som stammer fra planter eller dyr. Hvis det organiske materiale er lagret i en geologisk formation, er der tale om fossil oprindelse. Eksempler på fossile ressourcer er kul, olie og naturgas.

Det følger bl.a. af den foreslåede definition, at bionedbrydeligt kommunalt affald af biologisk oprindelse er omfattet af begrebet biomasse.

Kommunalt affald skal forstås som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/851/EU af 30. maj 2018. Det følger af direktivets artikel 3, nr. 2 b, at kommunalt affald defineres som a) blandet affald og særskilt indsamlet affald fra husholdninger, herunder papir og pap, glas, metal, bioaffald, træ, tekstiler, emballage, affald af elektrisk og elektronisk udstyr, udtjente batterier og akkumulatorer samt storskrald, herunder madrasser og møbler, og som b) blandet affald og særskilt indsamlet affald fra andre kilder, når dette affald med hensyn til type og sammensætning er sammenligneligt med affald fra husholdninger.

Kommunalt affald omfatter ikke affald fra produktion, landbrug, skovbrug, fiskeri, septiktanke, spildevandsledninger og spildevandsbehandling, herunder spildevandsslam, ud-rangerede køretøjer eller bygge- og nedrivningsaffald.

Denne definition berører ikke fordelingen af ansvaret for affaldshåndtering mellem offentlige og private aktører.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 3, 2. pkt.*, at biomasse i §§ 43 g, 43 h, 45 a og 47 skal forstås som den biomasse, der fremgår af bilag 1.

Den foreslåede definition af biomasse i § 5, stk. 1, nr. 3, 1. pkt., i VE-loven, jf. ovenfor, er bredere end den gældende definition i VE-loven, der følger af bilag 1. Bilag 1 omfatter dog alene biomasse, der er støtteberettiget. Det foreslås, at den nuværende definition i VE-loven af biomasse for støtteberettiget biomasse bibeholdes i et bilag 1 til VE-loven, og at der i forslaget til § 5, stk. 1, nr. 3, 2. pkt. indsættes en henvisning til bilag 1. På den baggrund foreslås det, at biomasse i §§ 43 g, 43 h, 45 a, 45 b og 47, defineres som biomasse, der fremgår af bilag 1. Den biomasse, der finder anvendelse for de støtteordninger, der er omfattet af de pågældende bestemmelser, fremgår af bilag 1 til VE-loven.

Den gældende VE-lov indeholder ikke en definition af biomassebrændsler.

Det foreslås, at der i *stk. 1, nr. 4*, indsættes en definition på biomassebrændsler, der definerer biomassebrændsler som gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.

Der har ikke tidligere været en definition af biomassebrændsler i VE-loven, men da begrebet anvendes i VE II-direktivet og i forslaget til § 56 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, findes det nødvendigt, at definitionen indsættes i VE-loven.

Nr. 3 bliver herefter nr. 5.

Til nr. 6

§ 5 i VE-loven indeholder en række definitioner, men ikke en definition af flydende biobrændsler.

Det følger af forslaget til § 5, *stk. 1, nr. 6*, at flydende biobrændsler skal forstås som flydende brændstof til energiformål, bortset fra transport, herunder elektricitet og opvarmning og køling, fremstillet på grundlag af biomasse.

Den foreslåede definition implementerer artikel 2, nr. 32, i VE II-direktivet.

Begrebet flydende biobrændsler foreslås med lovforslagets § 1, nr. 16, anvendt i forslaget til § 56 c i VE-loven. På den baggrund foreslås det, at definitionen af flydende biobrændsler indsættes i VE-loven.

Nr. 4-7 bliver herefter nr. 7-10.

Til nr. 7

§ 5 i VE-loven indeholder en række definitioner, men ikke en definition af VE-fællesskaber.

Det følger af forslaget til § 5, *stk. 1, nr. 11*, at VE-fællesskaber skal forstås som en juridisk person, der er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af kapitalejere eller deltagere, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne juridiske person, hvis kapitalejere eller deltagere er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner, og hvis hovedformål er at give sine kapitalejere eller deltagere eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste.

Det foreslås at indsætte en definition af VE-fællesskaber, der næsten er identisk med VE II-direktivets definition af VE-fællesskaber i artikel 2, nr. 16. Med henblik på korrekt gennemførelse af bestemmelsen bør definitionen dog af selskabsretlige grunde afvige fra VE II-direktivets definition i artikel 2, nr. 16. For det første bør "retlig enhed" ændres til "juridisk person". For det andet bør "aktionærer" og "medlemmer" ændres til "kapitalejere" og "deltagere". Det er vurderingen, at begge modifikationer bør ske af hensyn til korrekt anvendelse af dansk juridisk terminologi. For så vidt angår henvisningen til deltagerne i et VE-fællesskab bør denne følge den danske selskabsret og i den forbindelse ikke indskrænke muligheden for valg af selskabsform for VE-

fællesskabet. En fysisk eller juridisk person kan således bl.a. deltage i en forening, et interessentskab eller et a.m.b.a. En fysisk eller juridisk person kan ligeledes være kapitalejer i et anpartsselskab eller et aktieselskab. Efter definitionen i artikel 2, nr. 16, kan både fysiske personer, små og mellemstore virksomheder, og lokale myndigheder, herunder kommuner, indgår i VE-fællesskaber. Ordlyden medfører, at lokale myndigheder i Danmark omfatter kommuner, mens stat og regioner ikke kan indgå i VE-fællesskaber, da hverken stat eller regioner i forbindelse med VE-fællesskaber anses for at falde ind under begrebet lokal myndighed.

Med den foreslåede definition anses VE-fællesskabet efter ordlyden som uafhængig, det vil sige uafhængigt af de individuelle deltagere og andre traditionelle markedsaktører, der deltager i fællesskabet, som kapitalejere eller deltagere, eller som samarbejder på anden vis såsom gennem investeringer. For yderligere herom henvises der til gældende ret i afsnit 3.3.1.

Begrebet VE-fællesskaber foreslås med lovforslagets § 1, nr. 9, anvendt i forslaget til indsættelse af § 21 a i VE-loven. På den baggrund foreslås det, at definitionen af VE-fællesskaber indsættes i VE-loven.

Nr. 8 bliver herefter nr. 12.

Til nr. 8

Den gældende overskrift til kapitel 2 i VE-loven, der omfatter §§ 6-21, og vedrører bl.a. den gældende værditabsordning, salgsoptionsordning, ordning om VE-bonus, grøn pulje og garantifond, har ordlyden ”Foranstaltninger til fremme af udbygningen med vindmøller, solcelleanlæg, bølgekraftanlæg og vandkraftværker”.

Det foreslås, at *overskriften* til kapitel 2 affattes som: ”Foranstaltninger til fremme af udbygningen med vedvarende energi”.

Med ændringen af overskriften til kapitel 2 udvides overskriften til at omfatte andre energiformer end de 4, der er nævnet i den gældende overskrift.

Ved den ændrede overskrift til kapitel 2 sikres, at kapitlet kan omfatte foranstaltninger til fremme af de former for vedvarende energi, som fremgår af definition af vedvarende energi i VE-loven. Derfor skal den foreslåede ændring ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 3, hvorved der foreslås indsat en definition af vedvarende energikilder, som er identisk med VE II-direktivets definition heraf.

Til nr. 9

Den juridiske person, VE-fællesskab, er ikke reguleret i VE-loven.

Det foreslås, at der efter § 21 indsættes en *overskrift*, der affattes som: ”Bemyndigelser til fastsættelse af foranstaltninger til fremme af udbygning med vedvarende energi”.

Det foreslås, at der indføres en bemyndigelse i en ny bestemmelse i § 21 a i VE-loven, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler vedrørende VE-fællesskaber, som ejer anlæg, der producerer vedvarende energi, som ikke er elektricitet. Reglerne kan omfatte bestemmelser om VE-fællesskabers ret til bl.a. at producere, forbruge, lagre og sælge vedvarende energi.

Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 21 a er at give klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om gennemførelse af de obligatoriske bestemmelser i VE II-direktivets artikel 22 for VE-fællesskaber.

De obligatoriske bestemmelser i artikel 22 er hhv. stk. 1 om slutkunders ret til at deltage i VE-fællesskaber samtidig med, at de bl.a. bevarer deres rettigheder eller forpligtelser som slutkunder, stk. 2 om VE-fællesskabers rettigheder til at producere, forbruge, lagre, sælge og dele vedvarende energi og stk. 4 om den befordrende ramme, som medlemsstaterne skal tilvejebringe for at fremme og lette udviklingen af VE-fællesskaber.

Hjemlen til at fastsætte regler om VE-fællesskaber i medfør af den foreslåede § 21 a foreslås afgrænset af VE II-direktivets obligatoriske bestemmelser i artikel 22 som nævnt ovenfor.

Den foreslåede ændring indebærer, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om de VE-fællesskaber, som ejer anlæg, der producerer vedvarende energi, som ikke er elektricitet, til gennemførelse af de obligatoriske bestemmelser i VE II-direktivets artikel 22.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved udmøntning af bemyndigelsen fastsætter regler ved bekendtgørelse om VE-fællesskaber, som gennemfører bestemmelserne i artikel 22.

For nærmere om de obligatoriske bestemmelser henvises til gældende ret i afsnit 3.3.1.

Der henvises i øvrigt til den foreslåede ordning i afsnit 3.3.3.

Til nr. 10

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om en samlet sagsbehandlingstid for myndighedernes meddelelse af tilladelser for anlæg, der udnytter energi fra vand og vind på havet, med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder. Den gældende praksis vil kort blive gennemgået umiddelbart nedenfor.

Adgangen til at udnytte energi fra vand og vind på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone tilkommer alene den danske stat. Adgangen til at foretage forundersøgelser og efterfølgende udnyttelse af energi kan derfor kun finde sted efter tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren.

Det er Energistyrelsen, der varetager statens højhedsret til søterritoriet i forbindelse med tilladelse til forundersøgelser, etablering og drift af elproduktionsanlæg. Det betyder, at tilladelse til etablering og drift af anlægget samtidig er en tilladelse til at udnytte energi fra vand og vind på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone.

For elproduktionsanlæg, der udnytter vedvarende energi fra vand og vind på havet, meddeles tilladelse til at foretage forundersøgelser i medfør af § 22 i VE-loven (forundersøgelsestilladelse). Når forundersøgelserne er afsluttet, indsendes en forundersøgelserapport til Energistyrelsen, som tager stilling til, om forundersøgelserapporten kan godkendes, jf. § 24 i VE-loven.

På baggrund af den godkendte forundersøgelserapport kan opstiller ansøge om tilladelse til etablering i medfør af § 25 i VE-loven (etableringstilladelse). Etableringstilladelsen erstatter en tilladelse meddelt i medfør af lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekters (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 973 af 25. juni 2020 (miljøvurderingsloven), § 25 (VVM-tilladelse), jf. § 9 i bekendtgørelse nr. 913 om samordning af miljøvurderinger og digital selvbetjening m.v. for planer, programmer og konkrete projekter omfattet af lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekters (VVM) af 30. august 2019 (miljøvurderingsbekendtgørelsen).

Hvis opstiller skal etablere elforsyningsnet på søterritoriet, meddeler Energistyrelsen tilladelse hertil i medfør af § 22 a i lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 119 af 6. februar 2020 med senere ændringer (lov om elforsyning).

Derudover skal opstiller indhente tilladelse fra øvrige relevante myndigheder, f.eks. godkendelse af afmærkning af hensyn til flysikkerhed, som meddeles af Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen i medfør af lov om luftfart, jf. lovbekendtgørelse nr. 1149 af 13. oktober 2017 med senere ændringer, og accept af sejladsrisiko, der meddeles af Søfartsstyrelsen i medfør af lov om sikkerhed til søs, jf. lovbekendtgørelse 1629 af 17. december 2018 med senere ændringer.

Anlægget må først tages i drift med henblik på udnyttelse af energi, når Energistyrelsen har meddelt tilladelse hertil i medfør af § 29 i VE-loven (elproduktionstilladelse). For at opstiller kan udøve elproduktion fra anlæg over 25 MW, kræver det bevilling i medfør af § 10 i lov om elforsyning (elproduktionsbevilling), som udstedes af Energistyrelsen. Elproduktionstilladelse og elproduktionsbevilling meddeles efter praksis samtidigt.

For de projekter, hvor opstiller selv etablerer ilandføring og tilslutning til elnettet, skal opstiller desuden indhente nødvendige kommunale tilladelser, herunder byggetilladelse, landzonetilladelse og eventuelle dispensationer.

Kræver projektet etablering eller udvidelse af landanlæg som forudsætning for tilslutning til elnettet, skal netoperatøren ansøge Miljøstyrelsen om tilladelse hertil i medfør af miljøvurderingslovens § 25 (VVM-tilladelse). Der har

hidtil været praksis for, at opstiller benytter netoperatørens VVM-tilladelse til etablering af ilandføring og tilslutning til elnettet, der hører til anlægget på havet.

En ansøgning om repowering vil efter gældende ret blive behandlet efter den relevante sektorlovgivning, som en ansøgning om at foretage projektændringer. Tidsfristen for tilladelsesprocessen for repowering-projekter skal derfor forstås i sammenhæng med gældende regler om projektændringer. Repowering er fornyelse af elproduktionsanlæg, som producerer vedvarende energi, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet. Der henvises til den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, jf. lovforslagets § 7, nr. 5, for en nærmere beskrivelse af sammenhængen mellem repowering og projektændringer.

Anlæg med en elkapacitet på under 150 kW kan være underlagt samme lovgivning som anlæg på havet med en elkapacitet over 150 kW, men tilladelsesprocessen kan være kortere end for større anlæg, fordi der ikke altid vil blive stillet samme krav til anlæggets etablering og drift, som følge af anlæggets karakter. Det vil være en konkret vurdering, hvorvidt anlægget kræver VVM-tilladelse efter miljøvurderingslovens § 25, og eksempelvis vil anlægget ikke kræve elproduktionsbevilling efter § 10 i lov om elforsyning.

Det følger af den foreslåede § 29 a, nr. 1, i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at ansøgninger om tilladelser ansøgt efter §§ 25 og 29, for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, skal afgøres inden for en nærmere fastsat periode samt undtagelser hertil.

Den foreslåede § 29 a, nr. 1, i VE-loven, vil muliggøre en gennemførelse af VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7, ved at bemyndige klima-, energi- og forsyningsministeren til at gennemføre tidsfrister for tilladelsesprocessen på tværs af alle relevante myndigheder, i en forventet rammebekendtgørelse udstedt af Energistyrelsen.

VE II-direktivet fastsætter i artikel 16, stk. 4-6, krav om varigheden af tilladelsesprocessen for kraftværker. Denne tidsfrist vil som udgangspunkt være to år, men begrænses til ét år for repowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW.

Derudover gælder ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 7, at tidsfristen ikke vil berøre forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, og vil kunne forlænges med varigheden af sådanne procedurer.

Endeligt gælder det ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 4 og stk. 6, at tidsfrister vil kunne forlænges med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder.

I en dansk kontekst anvendes betegnelsen ”kraftværker” almindeligvis mere snævert sammenlignet med ordets anvendelse i VE II-direktivet. ”Kraftværker” forudsættes anvendt i VE II-direktivet som en samlet betegnelse for anlæg, der producerer elektricitet, hvorfor det må forudsættes, at betegnelsen ”kraftværker” i VE II-direktivet svarer til betegnelsen ”elproduktionsanlæg” i dansk ret.

For repowering-projekter gælder det efter VE II-direktivets artikel 16, stk. 6, at sådanne usædvanlige omstændigheder, der kan forlænge tidsfristen med op til et år, kan være tvungne sikkerhedsmæssige grunde, hvor repowering-projektet har en væsentlig indvirkning på nettet eller anlæggets oprindelige kapacitet, størrelse eller ydeevne.

Det vil være op til den relevante myndighed, for hvem tidsfristen ikke kan imødekommes, at vurdere, hvorvidt der foreligger usædvanlige omstændigheder, der kan forlænge den etårige eller toårige tidsfrist med op til et år.

Det bemærkes i øvrigt, at behandling af tilladelser under tidsfristen fortsat er omfattet af de almindelige forvaltningsretlige regler, det vil sige, at sager i den offentlige forvaltning skal behandles inden for rimelig tid og ikke må trække unødigt ud, uanset at tidsfristen måtte give mere tid, end der er nødvendigt for sagsbehandlingen.

Den foreslåede § 29 a, nr. 1, i VE-loven, har baggrund i et ønske om at sikre en mere effektiv håndtering af procedurer for at etablere og drive et vedvarende energianlæg med henblik på at reducere administrationsomkostningerne. Der gives bemyndigelse til, at kravet om, at tilladelserne skal meddeles inden for en nærmere fastsat periode, kan indføres for at sikre, at de administrative procedurer strømlines med mulighed for at effektivisere processerne på det rette administrative niveau, samt bidrage til at sikre forudsigelige tidsrammer for procedurerne samt enkle og mindre byrdefulde godkendelsesprocedurer.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen i en rammebekendtgørelse vil fastsætte regler om, at tilladelser ansøgt efter §§ 25 og 29 i VE-loven med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, skal behandles og afgøres inden for to år. For repowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW vil tidsfristen være begrænset til ét år.

Disse tidsfrister vil kunne forlænges med varigheden af forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilægelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, samt med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder.

Forundersøgelsestilladelsen, jf. § 22 i VE-loven, falder uden for tilladelsesprocessen og tidsfristen i artikel 16, idet der ikke er tale om en tilladelse til at opføre et vedvarende energianlæg. Forundersøgelsestilladelsen er en tilladelse til

at foretage forundersøgelseraktiviteter på søterritoriet, som staten har højhedsret over, i form af geotekniske og geofysiske undersøgelser. Tilladelsen danner alene grundlag for at kunne søge om efterfølgende tilladelser i de tilfælde, hvor Energistyrelsen godkender resultaterne af forundersøgelserne, og opstiller vælger at udnytte tilladelsen.

Energistyrelsens godkendelse af forundersøgelserrapporten, jf. § 24 i VE-loven, er omfattet af tilladelsesprocessen i VE II-direktivets artikel 16, idet dette processkridt indebærer en godkendelse af opstillers miljøkonsekvensrapport. Godkendelsen udgør således en del af grundlaget for, at Energistyrelsen efterfølgende kan meddele etableringstilladelse. Varigheden af ansøgningsproceduren for godkendelse af forundersøgelserrapporten kan imidlertid forlænge tidsfristen, eftersom en myndigheds godkendelse af en miljøkonsekvensrapport, følger af forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet), EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1 og er en forudsætning for at kunne etablere projektet.

Etableringstilladelsen, jf. § 25 i VE-loven, er omfattet af tilladelsesprocessen og tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16. Tilladelsen erstatter en tilladelse meddelt i medfør af miljøvurderingslovens § 25 (VVM-tilladelse), jf. miljøvurderingsbekendtgørelsens § 9. Den foreslåede § 29 a, nr. 1, i VE-loven, indebærer, at procedurer knyttet til etableringstilladelsen, der følger af forpligtelser i henhold til EU-miljøretten, kan forlænge tidsfristen med varigheden af disse procedurer. I praksis betyder det, at de procedurer, der følger af EU-miljøretten, som i tid ligger forud for ansøgning om etableringstilladelse, kan forlænge den samlede tidsfrist.

Elproduktionstilladelsen, jf. § 29 i VE-loven er omfattet af tilladelsesprocessen og tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16. Det samme gør sig gældende for elproduktionsbevillingen, jf. § 10 i lov om elforsyning.

For anlæg på havet, hvor ansøgningerne i tilladelsesprocessen behandles serielt, vil tidsfristerne i VE II-direktivet beregnes fra tidspunktet, hvor alle ansøgninger, i første serie af ansøgninger i den serielle sagsbehandling, foreligger fyldestgørende. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 29 a, nr. 2, i VE-loven nedenfor, samt de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 3, i lov om elforsyning, jf. lovforslagets § 7, nr. 5, for en nærmere beskrivelse af seriel sagsbehandlingen af ansøgninger.

Det indebærer, at det alene er myndighedernes sagsbehandlingstid, der vil indgå i beregningen af tidsfristen. Den tid, det tager opstillere at indlevere tilstrækkelige oplysninger til, at en ansøgning om tilladelse anses for fyldestgørende, vil således ikke være omfattet af tidsfristen.

Tilsvarende gælder, at tiden mellem to eller flere serier af ansøgninger i en seriel sagsbehandling ikke indgår i bereg-

ningen af tidsfristen. I denne periode vil opstillere af vedvarende energianlæg på havet typisk bruge tid på at modne projektet, herunder træffe endelig investeringsbeslutning, foretage udbud og indgå kontrakter med leverandører samt påbegynde anlægsarbejdet. Dette indebærer, at tiden mellem første serie af ansøgninger og anden serie af ansøgninger i den serielle sagsbehandling ikke skal tælle med i beregning af tidsfristen. I praksis indebærer det, at tiden fra meddelelse af etableringstilladelse og ansøgning om elproduktionstilladelse samt elproduktionsbevilling er undtaget tidsfristen.

Det vil sige, at alle nødvendige oplysninger vil skulle være tilgængelige for de respektive myndigheder, før tidsfristen kan påbegyndes. Adgangen for myndighederne til at starte egen sagsbehandling, så snart ansøgningen foreligger fyldestgørende, berøres ikke af, at tidsfristen først gælder, når alle ansøgninger i første serie af ansøgninger er indgivet fyldestgørende. Det er alene de fagkompetente myndigheder, der vil kunne afgøre, hvorvidt en ansøgning inden for eget fagområde anses for fyldestgørende.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om, at tilladelser til anlæg, der udnytter vand og vind på havet, med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, behandles samtidigt med ansøgninger efter anden lovgivning. Den gældende praksis vil kort blive gennemgået umiddelbart nedenfor.

Adgangen til at udnytte energi fra vand og vind på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone tilkommer alene den danske stat. Adgangen til at foretage forundersøgelser og opnå efterfølgende ret til udnyttelse af energi kan derfor kun finde sted efter tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren.

Det er Energistyrelsen, der varetager statens højhedsret til søterritoriet i forbindelse med tilladelse til forundersøgelser, etablering og drift af elproduktionsanlæg. Det betyder, at tilladelse til etablering og drift af anlægget samtidig er en tilladelse til at udnytte energi fra vand og vind på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone.

Hovedparten af de ansøgninger, der er nødvendige for at opføre og drive anlæg på havet, behandles af Energistyrelsen. Det følger af Energistyrelsens praksis, at styrelsen vejleder opstiller om processerne for så vidt angår de dele af anlægget, der etableres på søterritoriet, og styrelsen fungerer således som kontaktpunkt, som beskrevet i de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, jf. lovforslagets § 7, nr. 5. For anlæg på havet bliver myndighedernes krav til anlæggets etablering og drift formidlet i de tilladelser, som meddeles af Energistyrelsen. Koordinationen mellem myndighederne sker på Energistyrelsens foranledning og sikrer, at relevante myndigheders krav til anlæggets etablering og drift fremgår af tilladelserne.

Energistyrelsen vejleder ikke om tilladelsesprocesserne for de dele af anlægget, der etableres på land. Tilladelsesproces-

serne for henholdsvis de dele af anlægget, der etableres på land og de dele af anlægget, der etableres på havet, forløber uafhængigt af hinanden.

Det følger af den foreslåede i § 29 a, nr. 2, i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at ansøgninger om tilladelser, der er ansøgt efter §§ 25 og 29 for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, behandles samtidig med ansøgninger efter anden relevant lovgivning samt undtagelser hertil.

Den foreslåede § 29 a, nr. 2, i VE-loven, vil muliggøre en gennemførelse af VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7, ved at bemyndige klima-, energi- og forsyningsministeren til at gennemføre samtidighed i forhold til påbegyndelse af tidsfristen for sagsbehandlingen på tværs af alle relevante myndigheder, i en forventet rammebekendtgørelse udstedt af Energistyrelsen.

VE II-direktivet fastsætter i artikel 16, stk. 4-6, krav om varigheden af tilladelsesprocessen for kraftværker. Denne tidsfrist vil som udgangspunkt være to år, men begrænses til ét år for repowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW.

Derudover gælder ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 7, at tidsfristen ikke vil berøre forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, og vil kunne forlænges med varigheden af sådanne procedurer.

Endeligt gælder det ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 4 og stk. 6, at tidsfrister vil kunne forlænges med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder. Usædvanlige omstændigheder er alene beskrevet med eksempel for repowering-projekter, hvor det beskrives som f.eks. tvingende sikkerhedsmæssige grunde, hvor repowering-projektet har en væsentlig indvirkning på nettet eller anlæggets oprindelige kapacitet, størrelse eller ydeevne.

I en dansk kontekst anvendes betegnelsen "kraftværker" almindeligvis mere snævert sammenlignet med ordets anvendelse i VE II-direktivet. "Kraftværker" forudsættes anvendt i VE II-direktivet som en samlet betegnelse for anlæg, der producerer elektricitet, hvorfor det må forudsættes, at betegnelsen "kraftværker" i VE II-direktivet svarer til betegnelsen "elproduktionsanlæg" i dansk ret.

At ansøgning om tilladelser efter §§ 25 og 29 i VE-loven behandles samtidigt med ansøgninger efter anden relevant lovgivning betyder, at alle ansøgninger til tilladelser til at opføre og drive et vedvarende energianlæg på havet skal behandles parallelt.

Den foreslåede § 29 a, nr. 2, i VE-loven, vil skulle bidrage til at muliggøre en realisering af de frister, der er fastsat

i VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7, samt sikre, at de administrative procedurer strømlines med mulighed for at effektivisere processerne på tværs af en eller flere myndigheder med henblik på at kunne imødekomme tidsfristerne.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen vil fastsætte regler om, at tilladelser ansøgt efter §§ 25 og 29 i VE-loven for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, skal behandles samtidigt med ansøgninger efter anden lovgivning samt undtagelser hertil, for at imødekomme de frister, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7.

Tilladelsesprocessen for anlæg på havet bevirker imidlertid, at der ikke kan gælde samtidighed i behandlingen af alle ansøgninger i tilladelsesprocessen.

Sagsbehandlingen af ansøgningerne for anlæg på havet forventes at kunne behandles serielt, således at de tilladelser, der knytter sig til etablering af anlægget behandles særskilt og forskudt i tid i forhold til de tilladelser, der knytter sig til anlæggets drift. For anlæg på havet vil behandlingen af ansøgninger ske serielt, det vil sige i serier bestående af flere ansøgninger, dog således at sagsbehandlingen inden for en serie sker samtidig. Dette skyldes, at ansøgning om elproduktionstilladelse, jf. § 29 i VE-loven, forudsætter opfyldelse af vilkår fastsat i den meddelte etableringstilladelse, jf. § 25 i VE-loven, hvilket indebærer, at ansøgninger ikke kan indleveres samtidigt.

Første serie af ansøgninger i den serielle sagsbehandling består af etableringstilladelsen, jf. § 25 i VE-loven, godkendelse af afmærkning af hensyn til flysikkerhed i medfør af luftfartsloven og accept af sejladsrisiko i medfør af lov om sikkerhed til søs. Disse ansøgninger kan behandles samtidig på tværs af hhv. Energistyrelsen, Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen og Søfartsstyrelsen. Det forventes, at ansøgning om byggetilladelse i medfør af bygge-loven til etablering af de dele af anlægget, der etableres på land, vil kunne behandles samtidig med de øvrige ansøgninger i første serie i den serielle sagsbehandling.

Anden serie af ansøgninger i den serielle sagsbehandling består af elproduktionstilladelsen, jf. § 29 i VE-loven og elproduktionsbevillingen, jf. § 10 i lov om elforsyning, som begge behandles af Energistyrelsen. Disse ansøgninger behandles ligeledes samtidigt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Det følger af den gældende § 43 b, stk. 7, at ansøger for at modtage tilskud efter stk. 2 og 3 skal opfylde de krav, som fremgår af regler udstedt i medfør af § 50, stk. 5, og § 50 a.

Det følger af den foreslåede ændring af § 43 b, stk. 7, i VE-loven, at henvisningen i denne bestemmelse til § 50, stk.

5, og § 50 a i VE-loven ændres til en henvisning til §§ 50 a, 56 d og 56 f og § 58, nr. 3, i VE-loven.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af, at § 50, stk. 5, 2. og 3. pkt., foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, og at disse bestemmelser foreslås videreført i henholdsvis §§ 56 d og 56 f og § 58, nr. 3, i VE-loven for støtteordningen omfattet af lovens § 43 b, og i § 56 c, stk. 1, nr. 7, § 56 f og § 58, nr. 3, for støtteordningerne omfattet af lovens §§ 43 c og 43 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 16 og 20, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 12

Det følger af den gældende § 43 c, stk. 6, at ansøger for at modtage tilskud skal opfylde de krav, som fremgår af regler udstedt i medfør af § 50, stk. 5, og § 50 a.

Det følger af den gældende § 43 d, stk. 4, at ansøger for at modtage tilskud skal opfylde de krav, som fremgår af regler udstedt i medfør af § 50, stk. 5, og § 50 a.

Det følger af de foreslåede ændringer af § 43 c, stk. 6, og § 43 d, stk. 4, i VE-loven, at disse bestemmelser henvisninger til § 50 a i VE-loven ændres til henvisninger til § 50 a, § 56 c, stk. 1, nr. 7, § 56 f og § 58, nr. 3, i VE-loven.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af, at § 50, stk. 5, 2. og 3. pkt., foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, og at disse bestemmelser foreslås videreført i henholdsvis §§ 56 d og 56 f og § 58, nr. 3, i VE-loven for støtteordningen omfattet af lovens § 43 b, og i § 56 c, stk. 1, nr. 7, § 56 f og § 58, nr. 3, for støtteordningerne omfattet af lovens §§ 43 c og 43 d, jf. lovforslagets § 1, nr. 16 og 20, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 13

Det fremgår af den gældende § 43 h, stk. 1, 1. pkt., i VE-loven, at årsnormen for elektricitet fra anlæg omfattet af § 43 f, stk. 4, eller § 43 g, stk. 4, som senest den 1. januar 2018 leverer elektricitet til elforsyningsnettet, fastlægges som 12 gange den maksimale månedlige elproduktion målt i kWh fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse i 2018.

Det følger af den foreslåede ændring af § 43 h, stk. 1, 1. pkt., at der efter »biogas eller« indsættes et »af«.

Formålet med den foreslåede ændring i § 43 h, stk. 1, 1. pkt., er, at det præciseres, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet ved biomasse.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke kan opstå tvivl om, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet af biomasse. Den foreslåede ændring er alene en sproglig præcisering, der ikke har noget materielt indhold.

Det fremgår af den gældende § 43 h, stk. 2, 1. pkt., at årsnormen for elektricitet fra anlæg omfattet af § 43 f, stk. 4, eller § 43 g, stk. 4, som efter den 1. januar 2018 har leve-

ret elektricitet til elforsyningsnettet, og for anlæg omfattet af § 43 f, stk. 5, eller § 43 g, stk. 5, fastlægges som 12 gange den maksimale månedlige elproduktion målt i kWh fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse i de første 12 måneder, anlægget har leveret elektricitet til elforsyningsnettet fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas.

Det følger af den foreslåede ændring af § 43 h, stk. 2, 1. pkt., at der efter »kWh fra anvendelse af biogas eller« indsættes et »af«.

Formålet med ændringen af stk. 2, 1. pkt., er, at det præciseres, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet ved biomasse.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke kan opstå tvivl om, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet ved biomasse. Den foreslåede ændring er alene en sproglig præcisering, der ikke har noget materielt indhold.

Det fremgår af det gældende § 43 h, stk. 3, 1. pkt., at årsnormen for elektricitet fra anlæg omfattet af § 43 f, stk. 4 eller 5, eller § 43 g, stk. 4 eller 5, som efter den 1. januar 2018 har idriftsat udvidelser, fastlægges som 12 gange den maksimale månedlige elproduktion målt i kWh fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse i de første 12 måneder, efter anlægget har idriftsat udvidelsen, jf. dog stk. 4.

Det følger af den foreslåede ændring af § 43 h, stk. 3, 1. pkt., at der efter »biogas eller« indsættes et »af«.

Formålet med ændringen af stk. 3, 1. pkt., er, at det præciseres, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet ved biomasse.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke kan opstå tvivl om, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet ved biomasse. Den foreslåede ændring er alene en sproglig præcisering, der ikke har noget materielt indhold.

Til nr. 14

Det følger af den gældende § 50, stk. 3, 1. pkt., at der ikke ydes pristillæg efter §§ 45 a og 47 for elektricitet fremstillet ved afbrænding af affald. Det fremgår af den gældende stk. 3, 2. pkt., at der endvidere ikke ydes pristillæg eller andre ydelser efter §§ 43 b-43 g og 45 a-47, hvis der ydes støtte efter § 3, stk. 3, i lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser. Det fremgår af den gældende stk. 3, 3. pkt., at 2. pkt. dog ikke gælder pristillæg efter § 45 b, når elektricitet er produceret af et kraft-varme-værk, som ydes støtte efter § 3, stk. 3, nr. 4, i lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser.

Det følger af § 1, nr. 8, i lov nr. 1532 af 18. december 2018 om ændring af lov om fremme af vedvarende energi og lov om elforsyning (Pristillæg til elektricitet produceret ved

afbrænding af biomasse, digitalisering m.v.), at § 50, stk. 3, 1. pkt., i VE-loven affattes således, at der ydes pristillæg efter §§ 45 a, 45 b og 47 for elektricitet fremstillet ved afbrænding af affald.

§ 1, nr. 8, blev sat i kraft 29. juni 2020 ved bekendtgørelse nr. 972 om ikrafttræden af visse bestemmelser i lov om ændring af lov om fremme af vedvarende energi og lov om elforsyning (Pristillæg til elektricitet produceret ved afbrænding af biomasse, digitalisering m.v.) og i lov om ændring af lov om fremme af vedvarende energi, lov om naturgasforsyning og lov om elforsyning (Ændring af støtteordninger til anvendelse af biogas). Ved samme ikrafttrædelsesbekendtgørelse blev § 1, nr. 23, i lov nr. 1566 af 27. december 2019 om ændring af lov om fremme af vedvarende energi, lov om naturgasforsyning og lov om elforsyning (Ændring af støtteordninger til anvendelse af biogas), sat i kraft. § 1, nr. 23, i lov nr. 1566, indeholder en nyaffattelse af § 50, stk. 3.

Ikrafttrædelsen af ændringen i VE-lovens § 50, stk. 3, som affattet ved § 1, nr. 8, i lov nr. 1532 var en fejl. Det foreslås derfor, at VE-lovens § 50, stk. 3, nyaffattes for at undgå tvivl om gældende ret og sikre klart hjemmelsgrundlag.

Det følger af forslaget til nyaffattelse af *stk. 3, 1. pkt.*, at der ikke ydes pristillæg efter §§ 45 a og 47 for elektricitet fremstillet ved afbrænding af forbrændingseget affald.

I forhold til gældende ret foreslås det, at der i stk. 3, 1. pkt. efter »afbrænding af« indsættes »forbrændingseget«.

Det følger af bekendtgørelse om affald, jf. bekendtgørelsens § 3, nr. 23, at forbrændingseget affald er affald, der ikke er egnet til materialenyttiggørelse, og som kan destrueres ved forbrænding, uden at forbrænding heraf giver anledning til udledning af forurenende stoffer i uacceptabelt omfang. Det fremgår endvidere, at forbrændingseget affald ikke omfatter affald, som det efter lovgivningen er forbudt at forbrænde og affald, der efter lovgivningen, herunder et regulativ vedtaget af kommunalbestyrelsen, skal indsamles eller anvendes til materialenyttiggørelse eller anden behandling, herunder deponering, eller som konkret anvises til materialenyttiggørelse eller anden behandling, herunder deponering.

Formålet med forslaget til ændringen er at sikre, at affald i § 50, stk. 3, i VE-loven, som henviser til §§ 45 a og 47, forstås som forbrændingseget affald og ikke som forslaget til definition af affald, som foreslås indsat i § 5, stk. 1, nr. 1, i VE-loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Definitionen af forbrændingseget affald fremgår af § 3, nr. 20, i bekendtgørelse nr. 2159 af 9. december 2020 om affald.

Det følger af forslaget til nyaffattelse af *stk. 3, 2. pkt.*, at der endvidere ikke ydes pristillæg eller andre ydelser efter §§ 43 b-43 g og 45 a-47, hvis der ydes støtte efter § 3, stk. 3, i lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser.

Bestemmelsen har til formål at forhindre, at virksomhederne får dækket de samme omkostninger to gange, idet der kan være et vist overlap mellem de omkostninger, der ydes tilskud til efter pristillæggene m.v. i medfør af lov om vedvarende energi, og de investeringsomkostninger, der kan opnås tilskud til efter lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser. Forbudet mod kumulation af investerings- og driftsstøtte sikrer, at tildelingen af driftsstøtte efter loven ikke fører til en overskridelse af det maksimalt tilladte støtteniveau i henhold til EU's miljørammebestemmelser.

Det følger af forslaget til *stk. 3, 2. pkt.*, at *stk. 2* dog ikke gælder pristillæg efter § 45 b, når elektricitet er produceret af et kraft-varme-værk, som ydes støtte efter § 3, *stk. 3, nr. 4*, i lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser.

Med støtteordningen i § 45 b kan der ydes pristillæg til de eksisterende biomasseanlæg, som ikke er berettiget til pristillæg efter 45 a. Støttemodtagere omfattet af § 45 b vil udover de nuværende støttemodtagere efter §§ 45 og 46, som ikke er berettiget til tilskud efter forslagets § 45 a, *stk. 2 og 3*, være de anlæg, som modtager tilsagn om pristillæg efter forslaget til § 45 a, *stk. 2 og 3*, og som efter udløbet af deres tilsagnsperiode kan ansøge om at modtage pristillæg til de fortsatte meromkostninger ved at anvende biomasse til elproduktion.

Forslaget til § 50, *stk. 3*, vil, ligesom tilfældet er for den gældende, betyde at der vil kunne opnås driftsstøtte i form af pristillæg § 45 b for den elektricitet baseret på vedvarende energi, de afregner som leveret til elforsyningsnettet, hvis der samtidig ydes støtte efter § 3, *stk. 3, nr. 4* i lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser.

Til nr. 15

Det følger af gældende § 50, *stk. 5, 2. pkt.*, i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og om, at opfyldelse af disse kriterier er en betingelse for at opnå støtte i henhold til de statsstøtteordninger, der er reguleret i §§ 43 b-d, f og g, 45 a, 45 b og 47 i VE-loven.

I henhold til disse støtteordninger kan der ydes støtte til hhv. salg af biogas til transport, til anvendelse af biogas til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion, til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse omfattet af bilag 1 i VE-loven, til elektricitet produceret ved afbrænding af biomasse omfattet af bilag 1 i VE-loven, og til anvendelse af solenergi, bølgekraft eller vandkraft eller andre vedvarende energikilder.

Bemyndigelsen i § 50, *stk. 5, 2. pkt.*, er dels udmøntet ved bekendtgørelse nr. 301 af 25. marts 2015 om bæredygtig produktion af biogas som ændret ved bekendtgørelse nr.

448 af 20. maj 2016. Det fremgår af bekendtgørelsen, at bæredygtig produktion af biogas hovedsagelig skal baseres på anvendelse af rest- og affaldsprodukter. Endvidere fastsættes et loft for andelen af energiafgrøder, der må indgå i støtteberettiget biogasproduktion. Dette loft er blevet gradvist reduceret siden 2015. Energiafgrøder er i bilag 1 til bekendtgørelsen defineret som biomasse i form af helsæd, kolber, rødder og kerner fra majs, roer, korn, græs, kløvergræs og jordskokker. I henhold til § 3 a i bekendtgørelsen må tilskudsberettiget biogas, der sælges til transport, dog ikke være produceret af korn, majs, roer eller jordskokker.

Bemyndigelserne i § 50, *stk. 5, 2. pkt.*, i VE-loven og § 35 d, *stk. 4, 2. pkt.*, i lov om naturgasforsyning til at udstede regler om, at støtte er betinget af overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier er udmøntet i § 7, *stk. 2, nr. 1*, og § 11, *stk. 3, nr. 3*, i bekendtgørelse nr. 1627 af 27. december 2019 om pristillæg til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller af forgasningsgas fremstillet ved biomasse, § 7, *stk. 2, nr. 1*, og § 11, *stk. 3, nr. 2*, i bekendtgørelse nr. 1628 af 27. december 2019 om pristillæg til opgraderet biogas leveret til et sammenkoblet gassystem og til rensat biogas leveret til et bygasnet og § 6, *stk. 2, nr. 1*, og § 11, *stk. 3, nr. 2*, i bekendtgørelse nr. 25 af 10. januar 2020 om tilskud til biogas, der sælges til brug for transport, eller anvendes til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion. I henhold til disse bestemmelser er tilsagn om og udbetaling af støtte efter de pågældende støtteordninger betinget af, at den anvendte eller solgte biogas opfylder de krav for bæredygtig produktion, der er fastsat i bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas.

Det foreslås, at § 50, *stk. 5, 2. pkt.*, ophæves.

Den foreslåede ophævelse af § 50, *stk. 5, 2. pkt.*, skal ses i sammenhæng med den foreslåede indsættelse af §§ 56 c-56 e i VE-loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, og nyaffattelsen af § 4, *stk. 1*, i biobrændstofloven, jf. lovforslagets § 2, nr. 9. Det foreslåede § 56 c, *stk. 1, nr. 7*, i VE-loven vil således videreføre og udvide den gældende bemyndigelse i § 50, *stk. 5, 2. pkt.*, til at fastsætte regler om bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner og om, at modtagelse af pristillæg for biomassebrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, er betinget af opfyldelsen af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, jf. nærmere herom i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 16. Den foreslåede § 56 e vil videreføre den gældende bemyndigelse i § 50, *stk. 5, 2. pkt.*, til at fastsætte regler om bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for modtagelse af støtte efter §§ 47 og 49 i VE-loven. Den foreslåede nyaffattelse af § 4, *stk. 1*, i biobrændstofloven vil videreføre den tilsvarende bemyndigelse i § 50, *stk. 5, 2. pkt.*, i VE-loven til fastsættelse af regler vedrørende biogas til transport, jf. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 9.

Ophævelsen af § 50, *stk. 5, 2. pkt.*, i VE-loven er, sam-

menholdt med ovennævnte forslag til indsættelse af § 56 c og § 56 d i VE-loven og nyaffattelse af § 4, stk. 1, i biobrændstofferloven, af ren lovteknisk karakter og vil således bl.a. indebære en uændret videreførelse af den gældende bemyndigelse i § 50, stk. 5, 2. pkt. Baggrunden for disse ændringer af lovteknisk karakter er dels, at der med lovforslagets § 1, nr. 16, foreslås indsat et nyt kapitel 6 c i VE-loven, der omhandler bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for al regulering omfattet af VE-loven eller regler udstedt i medfør af VE-loven. Dels vurderes det hensigtsmæssigt at samle al regulering af krav til biogas til transport om opfyldelse af kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner i biobrændstofferloven. Med lovforslagets § 1, nr. 16, jf. forslaget til § 56 c i VE-loven, foreslås den eksisterende bemyndigelse udvidet. For mere om bemyndigelsens rækkevidde henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 16.

Ophævelsen skal endelig ses i sammenhæng med overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 11, stk. 4, der indebærer, at de bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af det gældende § 50, stk. 5, 2. pkt., vil forblive i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af den foreslåede § 56 c i VE-loven.

Det følger af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 5, 3. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere kan fastsætte regler om, at krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, anvender eller sælger biogas, skal overholdes som betingelse for at modtage pristillæg eller tilskud efter §§ 43 b-43 g i VE-loven, og om brugerbetaling.

Bemyndigelsen giver ministeren hjemmel til som betingelse for opnåelse af støtte at fastsætte krav om eksempelvis begrænsning af udslip af metan og andre drivhusgasser fra anlæg, der anvender, producerer eller sælger biogas. Ministeren kan endvidere fastsætte det som betingelse for opnåelse af støtte, at anlæggene indfører rutinemæssig egenkontrol for at identificere lækager, periodisk lader et godkendt målerfirma kvantificere f.eks. metantabet fra anlægget og iværksætter de nødvendige tiltag for at nedbringe metanudslip fra identificerede kilder til lækage. Herudover giver bemyndigelsen hjemmel til fastsættelse af regler om myndighedstilsyn og -kontrol, herunder ved udtagelse af anlæg til stikprøvekontrol, og om brugerbetaling heraf. For nærmere om bestemmelsens anvendelsesområde henvises til bemærkningerne til § 50, stk. 5, 3. pkt., jf. herved Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 39 som fremsat, side 37-39.

Bemyndigelsen i § 50, stk. 5, 3. pkt., er ikke udmøntet.

Det foreslås, at § 50, stk. 5, 3. pkt., ophæves.

Den foreslåede ophævelse af § 50, stk. 5, 3. pkt., skal dels ses i sammenhæng med den foreslåede indsættelse af en ny § 56 f, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, der bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser

fra anlæg, der producerer, opgraderer, renses, anvender eller sælger biogas, herunder om at modtagelse af pristillæg eller tilskud efter §§ 43 b-43 g i denne lov er betinget af overholdelse af disse regler, jf. lovforslagets § 1, nr. 16, og bemærkningerne hertil.

Dels skal den foreslåede ophævelse ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af § 58 i VE-loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, der bl.a. vil indebære, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostningerne ved tilsyn og kontrol med overholdelse af regler udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 56 f. For nærmere herom henvises til bemærkningerne til nr. 20.

Ophævelsen af § 50, stk. 5, 3. pkt., i VE-loven sammenholdt med ovennævnte indsættelse af en ny § 56 f i loven og ændring af lovens § 58 er af ren lovteknisk karakter og vil således bl.a. indebære en uændret videreførelse af den gældende bemyndigelse i § 50, stk. 5, 3. pkt. Der er dermed ikke tiltænkt nogen materiel ændring af bestemmelsen i den gældende § 50, stk. 5, 3. pkt. Baggrunden for disse ændringer er, at der med lovforslagets § 1, nr. 16, ligeledes foreslås indsat et nyt kapitel 6 c i VE-loven, der omhandler bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for al regulering omfattet af VE-loven eller regler udstedt i medfør af VE-loven.

Til nr. 16

Det følger af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasser og om, at opfyldelse af disse kriterier og krav er en betingelse for at opnå støtte i henhold til de statsstøtteordninger, der er reguleret i §§ 43 b-d, f og g, 45 a, 45 b og 47 i VE-loven.

Det følger endvidere af den gældende bestemmelse i § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasser og om, at opfyldelse af disse kriterier og krav er en betingelse for at opnå støtte i henhold til de statsstøtteordninger, der er reguleret i § 35 g i lov om naturgasforsyning.

Der kan i henhold til ovennævnte støtteordninger ydes støtte til salg af biogas til transport, til anvendelse af biogas til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion, herunder rumopvarmning, rumafkøling, varmt brugsvand og anden varmeproduktion, som ikke er omfattet af de øvrige støtteordninger, til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller af forgasningsgas fremstillet ved biomasse omfattet af bilag 1 i VE-loven, til elektricitet produceret ved afbrænding af biomasse omfattet af bilag 1 i VE-loven, til opgraderet biogas leveret til naturgasnettet, til renses biogas

leveret til bygasnet, og til anvendelse af solenergi, bølgekraft eller vandkraft eller andre vedvarende energikilder.

Bemyndigelserne i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning er i gældende ret udmøntet ved bekendtgørelse nr. 301 af 25. marts 2015 om bæredygtig produktion af biogas som ændret ved bekendtgørelse nr. 448 af 20. maj 2016. Bekendtgørelsen implementerer kriterier for bæredygtig produktion af biogas i form af krav til den maksimale brug af visse typer energiafgrøder i biogasproduktionen. De energiafgrøder, der indgår i reguleringen, beskrives i bekendtgørelsens bilag 1 og omfatter helsæd, kolber, rødder og kerner fra majs, roer, korn, græs, kløvergræs og jordskokker. Det fremgår endvidere af bekendtgørelsen, at produktionen hovedsagelig skal baseres på anvendelse af rest- og affaldsprodukter. Bekendtgørelsen fastsætter et loft for andelen af energiafgrøder, der må indgå i støtteberettiget biogasproduktion. Dette loft er blevet gradvist reduceret siden 2015. Fra den 1. august 2015 til og med den 31. juli 2018 måtte der per indberetningsperiode højst blive anvendt 25 pct. energiafgrøder i biogasproduktionen. Fra den 1. august 2018 til og med den 31. juli 2021 må der per indberetningsperiode højst anvendes 12 pct. energiafgrøder. Kravet udløber den 31. juli 2021. Der er foretaget en evaluering af anvendelsen af energiafgrøder i biogasproduktionen, og niveauet fra den 1. august 2021 og frem afhænger af, hvad der træffes politisk beslutning om.

Endvidere er den del af bemyndigelsen i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven, der vedrører fastsættelse af regler om, at støtte er betinget af overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier, udmøntet i § 7, stk. 2, nr. 1, og § 11, stk. 3, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 1627 af 27. december 2019 om pristillæg til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller af forgasningsgas fremstillet ved biomasse og i § 6, stk. 2, nr. 1, og § 11, stk. 3, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 25 af 10. januar 2020 om tilskud til biogas, der sælges til brug for transport, eller anvendes til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion. I henhold til disse bestemmelser er tilsagn om og udbetaling af støtte efter de pågældende støtteordninger betinget af, at den anvendte eller solgte biogas opfylder de krav for bæredygtig produktion, der er fastsat i bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas.

Bemyndigelsen i § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning er udmøntet i § 7, stk. 2, nr. 1, og § 11, stk. 3, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 1628 af 27. december 2019 om pristillæg til opgraderet biogas, der leveres til et sammenkoblet gassystem og til rensat biogas leveret til bygasnet, hvorefter tilsagn om og udbetaling af støtte efter den pågældende støtteordning i § 35 g i loven er betinget af, at den anvendte eller solgte biogas opfylder de krav for bæredygtig produktion, der er fastsat i bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas.

Det fremgår af bemærkningerne til § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning, at bemyndigelsen bl.a. forventes udnyttet til implementering af VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for

besparelse af drivhusgasemissioner og til fastsættelse af ny energiafgrødegrænse for støttet produktion af biogas, jf. herved Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 39 som fremsat, side 37-38.

Gældende ret indeholder ikke hjemmel til at fastsætte krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler eller for tilsvarende anvendelse af flydende biobrændsler uden for området for handel med kvoter for drivhusgasemissioner. Inden for kvoteområdet er der i bekendtgørelse nr. 1619 om bæredygtighed m.v. af biobrændstoffer og flydende biobrændsler, som anvendes til aktiviteter omfattet af lov om CO₂-kvoter af 15. december 2016, fastsat regler vedrørende overholdelse af bæredygtighedskriterier for driftsledere og luftfartsoperatører omfattet af kvotesystemet.

Det foreslås med lovforslaget, at der indsættes et nyt kapitel 6 c i VE-loven med overskriften »Bæredygtighed og reduktion af drivhusgasemissioner m.v.«.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 56 c, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal fastsætte regler om opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, herunder opgraderet biogas leveret til gassystemet. Undtaget fra den foreslåede bestemmelses anvendelsesområde er biomassebrændsler, herunder biogas, der anvendes i transportsektoren, jf. det foreslåede § 56 d og bemærkningerne hertil nedenfor.

Forslaget vil udvide den gældende bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for at modtage støtte til anvendelse af bl.a. biogas og fast biomasse således, at ministeren også vil kunne fastsætte tilsvarende krav, for så vidt angår ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler og flydende biobrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, der leveres med henblik på opvarmning, køling eller kraft-varme-produktion.

Bemyndigelsen omfatter ikke fastsættelse af regler om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for rå biogas eller opgraderet biogas m.v., der anvendes i transportsektoren. For mere om denne undtagelse henvises til det foreslåede § 56 d og bemærkningerne hertil. Regler vedrørende rå biogas eller opgraderet biogas, der anvendes i transportsektoren, reguleres som udgangspunkt i biobrændstofloven og i regler udstedt i medfør heraf. Dog reguleres opfyldelse af disse kriterier som en forudsætning for opnåelse af tilskud efter § 43 b i VE-loven, jf. det foreslåede § 56 d og bemærkningerne hertil nedenfor.

Således vil klima-, energi- og forsyningsministeren i henhold til den foreslåede bestemmelse skulle fastsætte regler om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser for al anvendelse af biomassebrændsler og flydende biobrændstoffer, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, herunder opgraderet biogas leveret til gassystemet, der leveres med henblik på opvarmning, køling og kraft-varme-produktion, uanset om denne anvendelse er omfattet af en støtteordning eller ej. Efter gældende ret kan krav om opfyldelse heraf alene fastsættes som betingelse for modtagelse af støtte og kun i relation til anvendelsen af biomassebrændsler.

Det forudsættes, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet ved udmøntning af bemyndigelsen i forslaget til § 56 c, stk. 1, vil inddrage Miljøministeriet i forhold til den nærmere udformning af kravene til biomasse fra skovbrug og anden træbiomasse.

Formålet med den foreslåede udvidelse af bemyndigelsen til også at omfatte fastsættelse af regler om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler og for flydende biobrændsler er at muliggøre, at al anvendelse, uanset om den er støttet eller ej, af biomassebrændsler og flydende biobrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler kan tælle med som bidrag til opfyldelse af Danmarks forpligtelser efter VE II-direktivets artikel 3.

Forslaget skal således ses i lyset af bestemmelsen i VE II-direktivets artikel 29, stk. 1, sammenholdt med Danmarks forpligtelser i henhold til direktivets artikel 3, stk. 1 og 4. I henhold til artikel 29, stk. 1, litra a-c, er opfyldelse af direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i artikel 29, stk. 2-7 og 10, en forudsætning for, at energi fra bl.a. biomassebrændsler og flydende biobrændsler kan tages i betragtning dels som Danmarks bidrag til opfyldelse af det fælles EU-mål om, at andelen af energi fra vedvarende energikilder senest i 2030 skal udgøre mindst 32 pct. af Unionens endelige energiforbrug, jf. artikel 3, stk. 1, i direktivet, dels til opfyldelse af Danmarks forpligtelse efter artikel 3, stk. 4, til at sikre, at mindst 30 pct. af det udvidede endelige energiforbrug stammer fra vedvarende energikilder fra og med 2021. For nærmere om disse forpligtelser, herunder den såkaldte nationale integrerede energi- og klimaplan, som bl.a. danner grundlag for Danmarks bidrag efter artikel 3, stk. 1, se pkt. 2.1.1 i de almindelige bemærkninger. For nærmere om artikel 29, se pkt. 3.6.1 i de almindelige bemærkninger.

Endvidere er formålet med den foreslåede bestemmelse at give klima-, energi- og forsyningsministeren hjemmel til fastsættelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, der går videre end VE II-direktivets kriterier.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer dels, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved bekendtgørelse vil kun-

ne fastsætte regler om bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for anvendelse af biomassebrændsler og flydende biobrændsler. Dels vil ministeren i medfør af hjemlen kunne fastsætte regler om, at anvendelse af hhv. biomassebrændsler og flydende biobrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling og brændsler, skal opfylde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat af ministeren.

Hjemlen giver mulighed for fastsættelse af regler, der implementerer VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, herunder direktivets afgrænsning af hvilke anlæg, der omfattes af direktivets krav, eventuelt senere ændringer af VE II-direktivets kriterier og andre EU-standarder på området.

Endvidere gives ved bemyndigelsen hjemmel til, at ministeren, til udmøntning af en politisk aftale, fastsætter nationale bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der supplerer eller går længere end direktivets minimumskriterier. Den konkrete udmøntning vil ske ved bekendtgørelse efter forelæggelse for den relevante aftalekreds.

Det forventes, at den foreslåede bemyndigelse bl.a. vil blive udmøntet til fastsættelse af regler ved bekendtgørelse, der sikrer opfyldelse af VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i forbindelse med enhver anvendelse af biomassebrændsler eller flydende brændsler til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, jf. nærmere herom i bemærkningerne til de foreslåede bestemmelser i stk. 2, nr. 1-8, nedenfor. Disse regler skal senest træde i kraft samtidig med fristen den 30. juni 2021 for implementering af VE II-direktivet. Det forventes derfor, at bekendtgørelsen vil træde i kraft den 30. juni 2021 samtidig med den forventede ikrafttræden af dette lovforslag, jf. lovforslagets § 11, stk. 1.

Den foreslåede bemyndigelse forventes endvidere anvendt til udmøntning af Aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi, der den 2. oktober 2020 er indgået mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Alternativet som opfølgning på Klimaaftale for energi og industri m.v. af 22. juni 2020.

For en nærmere gennemgang af indholdet i aftalen henvises til de specielle bemærkninger til § 56 c, stk. 2, nr. 1-5 og stk. 2, nedenfor, og de almindelige bemærkninger afsnit 3.6.2 og 3.6.3.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere indebære, at ministeren på et senere tidspunkt bl.a. vil kunne ændre eller supplere ovennævnte krav og kriterier for bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner eller ændre kredsen af aktører, der er omfattet af lovgivningens krav og krite-

rier. Dette vil eksempelvis kunne ske på baggrund af retningslinjer fra Kommissionen om fortolkningen af VE II-direktivets krav til opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, eller ved udstedelse af delegerede retsakter i henhold til direktivet, eller som følge af ændrede EU-regler på området, eller efter en evaluering af kravene eller såfremt den teknologiske udvikling måtte gøre det nødvendigt.

Udmøntning af den foreslåede bemyndigelse i § 56 c, stk. 1, vil bl.a. kunne ske ved fastsættelse af regler på en række områder, der er fremhævet i den ikke udtømmende opregning i stk. 2, nr. 1-8.

Det følger af forslaget til *stk. 2, nr. 1*, at ministeren kan fastsætte regler om bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, i overensstemmelse med VE II-direktivets bæredygtighedskriterier fastsat i artikel 29, stk. 2-7, og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i artikel 29, stk. 10, litra d, jf. nærmere herom afsnit 3.6.1 i de almindelige bemærkninger.

Drivhusgasemissionsbesparelsen for biomassebrændsler og flydende biobrændsler fastsættes ud fra standardværdier eller gennem en beregningsmetode. Den procentvise besparelse af drivhusgasser skal beregnes i forhold til en fossil reference.

For så vidt angår landbrugsbiomasse, vil den konkrete udmøntning ved bekendtgørelse af direktivets krav i artikel 29, stk. 2, om indførelse af overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden ske under iagttagelse af de forventede retningslinjer herom fra Kommissionen og efter inddragelse af den relevante aftalekreds.

Den foreslåede bemyndigelse vil indebære, at ministeren på et senere tidspunkt vil kunne ændre eller supplere bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler. Det kan bl.a. ske på baggrund af politiske aftaler, som følge af nødvendige tekniske ændringer, herunder eksempelvis ændrede opgørelsesmetoder, eller på baggrund af nye eller ændrede retningslinjer fra EU-Kommissionen.

Bemyndigelsen skal endvidere anvendes til at implementere VE II-direktivets bæredygtighedskriterier i artikel 29, stk. 2-7, og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser i artikel 29, stk. 10, litra a-c, for flydende biobrændsler. For flydende biobrændsler gælder et princip om totalharmonisering, og der vil derfor ikke kunne fastsættes yderligere kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, ligesom kredsen af aktører, der omfattes af kravene, ikke vil kunne udvides. For så vidt angår flydende biobrændsler, vil klima-, energi- og forsyningsministeren derfor alene kunne fastsætte

krav, der er identiske med VE II-direktivets kriterier i artikel 29, stk. 2-7 og 10.

For mere om VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser for flydende biobrændsler henvises til pkt. 3.5.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Endelig vil den foreslåede bemyndigelse kunne anvendes til udmøntning af Aftale om bæredygtighed til træbiomasse til energi, hvor det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af forslaget til § 56 c, stk. 2, nr. 1, i VE-loven vil fastsætte regler om, at der ud over de bæredygtighedskriterier, der for skovbiomasse følger af VE II-direktivet, vil blive stillet krav om, at særligt værdifulde områder identificeres og beskyttes og at der tages hensyn til særlige arter. De særlige arter forventes bl.a. at kunne være beskyttede arter eller arter, der fremgår af den danske rødliste over danske plante-, dyre- og svampearter, der er blevet vurderet til at være i risiko for at uddø, og tilsvarende lister i andre lande.

Herudover forventes det, at ministeren vil anvende den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte et særligt dansk klimakrav, der skal bidrage til, at skovkulstoflagrene ikke går tilbage på kortere og mellemlang sigt. Det forventes, at ministeren vil fastsætte regler om, at det særlige klimakrav kan opfyldes på tre måder. Enten ved a) dokumentation enten for kildeområdet eller for oprindelseslandet af at skovkultoflageret er opretholdt, b) dokumentation af at skovene i kildeområdet er skovcertificeret efter f.eks. FSC, PEFC eller tilsvarende skovcertificering eller c) dokumentation af at der kun anvendes restprodukter til energiformål. Det forventes i denne forbindelse, at restprodukter er rester fra træindustri, anden produktion som f.eks. frugtplantager, dokumenteret naturplejebiomas, samt rester fra skovbrug. Rester fra skovbrug er hugstrestre i form af toppe og grene og tyndingstræ. Det forventes endvidere, at der vil blive fastsat regler i bekendtgørelse for dokumentation af, at der er tale om rester fra skovbrug. Dette kan forventes at skulle dokumenteres på én af to måder: ved at dokumentere, at der ikke anvendes træ over 20 cm i diameter eller ved at dokumentere at højst 50 pct. af det afsatte træ fra kildeområdet er afsat til energiformål. Der vil kunne fastsættes undtagelser for disse regler i tilfælde af f.eks. stormfald, barkbilleangreb eller sygdom.

Det forventes endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse og i henhold til Aftale om bæredygtighed m.v. for træbiomasse vil fastsætte regler for træbiomasse om besparelser af drivhusreduktioner, der er skærpet i forhold til VE II-direktivets. For det første forventes det, at kravene til besparelser af drivhusreduktioner, til forskel fra VE II-direktivets, også vil omfatte eksisterende anlæg. Herudover forventes det, at ministeren vil fastsætte regler om at drivhusgasbesparelserne i produktionskæden fra den 30. juni 2021 vil være 75 pct., 80 pct. fra 1. januar 2025 og 83 pct. fra 1. januar 2028.

Det følger af forslaget til *stk. 2, nr. 2*, at ministeren vil skulle fastsætte regler om størrelser på anlæg omfattet af krav om opfyldelse af kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner.

Bemyndigelsen skal bl.a. anvendes til at implementere VE II-direktivets krav til hvilke anlæg, der skal overholde bæredygtighedskriterierne. Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren for gasformige biomassebrændsler og faste biomassebrændsler, undtaget træbiomasse, vil fastsætte regler om størrelse på anlæg, der er i overensstemmelse med VE II-direktivets minimumskrav. Det følger af direktivet, at biomassebrændsler skal opfylde direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, hvis de anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler med en samlet nominel indfyret termisk effekt på 20 MW eller derover for faste biomassebrændsler og i anlæg med en effekt på 2 MW eller derover for gasformige biomassebrændsler.

Det forventes, at for træbiomasse vil klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af det foreslåede *stk. 2, nr. 2*, fastsætte regler om, at alle anlæg, der producerer elektricitet, varme eller køling ved anvendelse af træbiomasse i anlæg med en installeret effekt på 5 MW eller derover, fra den 30. juni 2021 skal overholde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og krav til besparelse af drivhusgasemissioner. Det forventes, at ministeren vil fastsætte regler, der sænker grænsen til anlæg på 2,5 MW eller derover gældende fra den 1. januar 2023.

Herudover forventes det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil anvende det foreslåede *stk. 2, nr. 2*, til at fastsætte krav om, at virksomheder, der anvender træbiomasse til energiformål i anlæg på 20 MW eller derover, fra den 30. juni 2020 skal overholde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Det forventes endvidere, at ministeren vil fastsætte regler om, at grænsen fra den 1. januar 2021 sænkes til anlæg på 2,5 MW eller derover.

Den foreslåede bemyndigelse kan anvendes til at sænke grænserne yderligere. Det fremgår dog af Aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal have accept fra aftalekredsen, for at kunne sænke grænserne ud over de grænser, der fremgår af aftalen.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil anvende bemyndigelsen til at fastsætte en definition af kapacitet for anlæg samt regler for hvornår, sammenkoblede anlæg anses for et anlæg.

Det forventes, at der vil blive udstedt regler om, at der med kapacitet menes energiindhold pr. tidsenhed i tilført biomassebrændsel til anlægget. Dette gælder uanset, om biomassen afbrændes på anlægget til produktion af el, varme, køling eller procesenergi eller om energiindholdet indgår i det biomassebrændsel, som anlægget producerer.

Det forventes, at ministeren vil fastsætte regler om, at kapaciteten (megawatt) skal beregnes som et samlet anlæg, hvis flere anlæg har tæt fysisk sammenhæng på enten samme matrikel eller tilstødende matrikler.

Det følger af forslaget til *stk. 2, nr. 3*, at ministeren fastsætter regler om typer af biomassebrændsler og flydende biobrændsler omfattet af krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om, at de typer af biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der omfattes af krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, som udgangspunkt er de biomassebrændsler, der omfattes i henhold til VE II-direktivet. Bemyndigelsen kan dog også anvendes til udmøntning af politiske aftaler, der indeholder krav til biomassebrændsler, der ikke er omfattet af VE II-direktivets krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. For flydende biobrændsler gælder det, at VE II-direktivets krav skal implementeres, og at der ikke kan stilles yderligere nationale krav.

Det følger af VE II-direktivet, at primær biomasse fra landbrug, restprodukter fra landbrug, primær biomasse fra skovbrug, restprodukter fra skovbrug og restprodukter fra akvakultur og fiskeri skal overholde de relevante bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i direktivet, hvis anvendelsen af disse biomassebrændsler skal kunne medtælles som energi fra vedvarende energikilder, og hvis anvendelsen skal kunne blive berettiget til statsstøtte. For restprodukter fra træindustri og andre affalds- og restprodukter gælder der i VE II-direktivet udelukkende et krav om overholdelse af kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Bionedbrydeligt kommunalt affald af biologisk oprindelse er dog i henhold til direktivets artikel 29, *stk. 1, 3. afsnit*, også undtaget fra krav om opfyldelse af kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det forventes, at for træbiomasse vil klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af det foreslåede *stk. 2, nr. 3*, og i henhold til Aftale om bæredygtighed til træbiomasse til energi fastsætte regler om, at rester fra træindustrien, herunder savværker, og træbiomasse fra ikke-skov omfattes af krav om overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier for hhv. træbiomasse fra skovbrug og træbiomasse fra ikke-skov og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Træbiomasse fra ikke-skov kan bl.a. være træagtig biomasse fra f.eks. læhegn og små træbevoksede arealer i det åbne land.

Det følger af forslaget til *stk. 2, nr. 4*, at ministeren kan fastsætte krav om, at biomassebrændsler, der anvendes til

energiformål i virksomheder, skal opfylde bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Forslaget vil medføre, at ministeren kan fastsætte krav om overholdelse af kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, herunder til dokumentation og kontrol heraf, for virksomheder, der anvender biomassebrændsler til energiformål. Ministeren vil i medfør af bemyndigelsen kunne fastsætte regler om hvilke virksomheder, der kan omfattes, f.eks. baseret på anlægsstørrelse og hvilke typer af biomassebrændsler, som reglerne skal gælde for.

Bemyndigelsen foreslås for at gøre det muligt at udmønte politiske aftaler, der indeholder krav til anvendelse af biomassebrændsler til energiformål i virksomheder, der går længere end de krav, der efter gældende ret er til biogas, der anvendes til procesformål i virksomheder. Al biomassebrændsel anvendt til energiformål i virksomheder vil kunne omfattes af regler udstedt i medfør af bemyndigelsen.

Det forventes, at for træbiomasse vil klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af det foreslåede § 56 c, stk. 2, nr. 4, og i henhold til Aftale om bæredygtighed til træbiomasse til energi fastsætte regler om, at træbiomasse, der anvendes i anlæg på 20 MW eller til energiformål i virksomheder, fra den 30. juni 2021 skal overholde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelser af drivhusgasemissioner. Det forventes, at ministeren vil anvende bemyndigelsen til at sænke grænsen til anlæg på 2,5 MW eller derover med virkning fra den 1. januar 2023.

Den foreslåede bemyndigelse kan anvendes til at sænke grænserne yderligere. Det fremgår af Aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal have aftalekredsens accept før grænserne kan sænkes ud over det, der fremgår af aftalen.

Energiformål i virksomheder kan være produktionsprocesser, f.eks. til brænding, smeltning, brygning m.v., men kan også være til rumopvarmning, opvarmning af brugsvand eller produktion af elektricitet til en virksomhed.

Det følger af forslaget til *stk. 2, nr. 5*, at ministeren fastsætter regler om indberetning og offentliggørelse af oplysninger om og dokumentation for opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i medfør af nr. 1, herunder dokumentation for, at der er etableret en forudgående, uafhængig kontrol af de oplysninger, der indberettes.

Det forventes, at ministeren bl.a. vil anvende bemyndigelsen til at fastsætte et krav om, at aktørerne årligt skal indsende oplysninger, der dokumenterer opfyldelse af de relevante bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Det forventes, at der vil blive oprettet en digital platform, som oplysningerne skal indsendes igennem til Energistyrelsen. Hjemlen i § 58 b i VE-loven vil blive anvendt til at udstede regler om, at indsendelse af oplysningerne skal ske digitalt igennem en nærmere bestemt digital løsning. Oplysninger om geografisk oprindelse og typen

af råprodukt for hver virksomhed, der anvender biomassebrændsel til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler vil være en del af den forventede indberetning i henhold til regler fastsat i medfør af det foreslåede stk. 2, nr. 5. Disse oplysninger skal i henhold til VE II-direktivets artikel 30, stk. 3, 2. afsnit, stilles til rådighed for forbrugere på relevante hjemmesider og ajourføres én gang om året. Den foreslåede bemyndigelse vil kunne udnyttes til at stille krav om, at aktørerne offentliggør disse oplysninger på egne hjemmesider, eller at oplysningerne vil blive offentliggjort på Energistyrelsens hjemmeside eller begge steder.

Endvidere forventes det, at ministeren vil fastsætte regler om, at aktørerne skal indberette dokumentation pr. anlæg. Dette skyldes, at beregningen af drivhusgasemissionsbesparelser skal foretages for hele transportkæden og altså frem til det anlæg, der skal anvende biomassebrændslet eller den flydende biobrændsel.

Det forventes, at ministeren vil fastsætte regler om, at aktørerne skal dokumentere, at der har været etableret en uafhængig kontrol, og at de skal sikre en tilstrækkelig standard for den uafhængige kontrol af de oplysninger, som forelægges Energistyrelsen. Det forventes endvidere, at der fastsættes krav om, at aktører efter anmodning fra Energistyrelsen skal stille de data, der er anvendt til at udarbejde oplysninger, til rådighed for Energistyrelsen.

Herudover forventes det, at ministeren vil anvende bemyndigelsen til at fastsætte regler om, at den uafhængige kontrol (verifikation) af aktørernes oplysninger skal kunne bekræfte, at de systemer, der anvendes af aktørerne, er nøjagtige, pålidelige og sikret mod svindel, herunder ved en kontrol, som sikrer, at materialer ikke bevidst ændres eller kasseres, så partiet eller en del deraf kan blive til affald eller et restprodukt. Det forventes endvidere at være et krav, at den uafhængige kontrol skal evaluere frekvensen og metoden i prøveudtagningen og dataenes pålidelighed.

Det forventes endvidere, at Energistyrelsen i medfør af det foreslåede § 56 c, stk. 1-3, udarbejder en bekendtgørelse indeholdende en såkaldt håndbog om dokumentation for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, hvor kravene til bl.a. dokumentation vil blive uddybet.

Hvis den aktør, der bliver pålagt at indberette oplysninger om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser, er en fysisk person, vil oplysningerne skulle behandles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 679/2016/EU af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (herefter benævnt databeskyttelsesforordningen) og lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven).

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det er nødvendigt med hjemmel til at kunne fastsætte regler om indberetning af oplysninger om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser, også for fysiske personer. Det vurderes desuden, at den behandling af personfølsomme oplysninger, der kan ske i medfør af de senere fastsatte regler, kan ske med hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, idet behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave, som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, og som Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet er blevet pålagt med henblik på gennemførelse af artikel 30 og 31 i VE II-direktivet. Reglerne for indberetningen vil blive udmøntet i en bekendtgørelse. I forbindelse med udarbejdelsen af de nærmere regler vedrørende indberetning vil der blive taget hensyn til, at behandlingen er i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 5, herunder proportionalitetsprincippet og princippet om formålsbegrænsning. Klima-, Energi og Forsyningsministeriet vil i forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelsen vurdere, om der skal indhentes en udtalelse fra Datatilsynet, jf. databeskyttelseslovens § 28.

Det forventes, at for træbiomasse vil klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af det foreslåede stk. 2, nr. 5, og i henhold til Aftale om bæredygtighed til træbiomasse til energi fastsætte regler om, at den forelagte dokumentation for træbiomasse skal verificeres af en uafhængig tredjepart (en verifikator). Det forventes, at certificeringsordninger, som er godkendt af Kommissionen til formålet, vil kunne bruges til at dokumentere overholdelse af de krav, som følger af VE II-direktivet. Det forventes, at overholdelse også vil kunne dokumenteres på anden måde end certificering. Overholdelse af alle relevante krav, herunder de særlige danske krav, forventes at skulle bekræftes af en uafhængig tredjepart. Energistyrelsen forventes endvidere at stille kvalifikationskrav til verifikator.

Det følger af forslaget til *stk. 2, nr. 6*, at ministeren fastsætter regler om metoder for beregning af drivhusgaseffekten af biomassebrændsler og flydende biobrændsler.

Det forventes, at ministeren vil anvende bemyndigelsen til at fastsætte krav om, at de beregningsmetoder, der følger af VE II-direktivets artikel 31, stk. 1, skal følges. Beregningsmetoderne skal anvendes ved beregning af drivhusgaseffekten af flydende biobrændsler og biomassebrændsler. Den eksakte beregningsmetode afhænger af, om der findes en standardværdi for den pågældende produktionsvej. Standardværdierne fremgår af bilag V og VI til VE II-direktivet.

Det forventes, at beregningsmetoderne vil fremgå af den håndbog, som Energistyrelsen udarbejder.

EU-Kommissionen gennemgår løbende bilag V og VI med henblik på, hvis det er berettiget, at tilføje eller revidere værdier for produktionsveje for bl.a. flydende biobrændsler og biomassebrændsler. EU-Kommissionen er endvidere be-

myndiget til at ændre bilag V og VI ved at tilføje eller ændre standardværdier eller justere metoden.

Energistyrelsens håndbog vil løbende blive holdt ajour og følge eventuelle nye regler vedtaget af EU-Kommissionen på området.

Det følger af det foreslåede *stk. 2, nr. 7*, at ministeren fastsætter regler om, at modtagelse af ydelser efter §§ 43 c-43 g, § 45 a eller § 45 b i VE-loven vil være betinget af opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Den foreslåede bestemmelse har bl.a. til formål at muliggøre gennemførelse af artikel 29, stk. 1, litra c, i VE II-direktivet. I henhold til denne bestemmelse er opfyldelse af direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser i artikel 29, stk. 2-7 og 10, en forudsætning for, at der vil kunne ydes finansiel støtte (jf. direktivets definition på en støtteordning i artikel 2, nr. 5) til forbrug af bl.a. biomassebrændsler eller flydende biobrændsler efter eksisterende eller fremtidige støtteordninger. Dette gælder, uanset om et retskrav på støtte baseres på tilsagn meddelt før VE II-direktivets vedtagelse eller gennemførelse, eller om der er tale om senere meddelte tilsagn.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler, der betinger opnåelse af støtte til anvendelse af biomassebrændsler eller flydende biobrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler af, at nærmere fastsatte bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner der implementerer VE II-direktivets kriterier, er opfyldt.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren på denne baggrund vil fastsætte regler, der indebærer, at overholdelse af direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner er en betingelse for opnåelse af støtte i henhold til §§ 43 c og 43 d-43 g, § 45 a eller § 45 b i VE-loven, for så vidt angår den del af støtten, der omfatter produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, dvs. som udgangspunkt ikke procesformål.

Ministeren vil endvidere kunne anvende bemyndigelsen til fortsat at kunne fastsætte regler om, at overholdelse af kriterier for anvendelse af energiafgrøder til produktion af biogas er en betingelse for opnåelse af støtte.

Biomassebrændsler, der anvendes til procesformål, er undtaget fra VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, jf. afsnit 3.6.1 i de almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bemyndigelse viderefører dog gældende ret, herunder for så vidt angår fastsættelse af energiafgrødekrav til biogas, der anvendes til procesformål. Det forventes derfor, at ministeren i medfør af den foreslåede bestemmelse vil fastsætte regler om, at opnåelse af tilskud i henhold til § 43 c i VE-loven til biogas, der anvendes til procesformål

i virksomheder og for opnåelse af tilskud til procesformål i medfør af § 43 d er betinget af, at den anvendte biogas opfylder de krav for bæredygtig produktion, der er fastsat i den gældende bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas, og som forventes videreført i en ny bekendtgørelse om bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser.

§ 43 d i VE-loven sikrer et tilskud til biogas til opvarmning, herunder rumopvarmning, rumafkøling og varmt brugsvand og til fremstillingsprocesser, som ikke falder ind under definitionen på »proces« i den danske afgiftslovgivning. Men der kan være tale om formål, der falder uden for VE-direktivets anvendelsesområde, selvom formålet ikke er omfattet af definitionen på proces i den danske afgiftslovgivning. Det kan f.eks. være, at en virksomhed producerer rumvarme til sine egne lokaler eller varmt vand til fremstillingsprocesser i virksomheden. For så vidt angår tilskud til varmeproduktion, rumafkøling eller varmt brugsvand, der videredistribueres fra den støtteberettigede virksomhed og falder ind under VE-direktivets anvendelsesområde, forventes det, at overholdelse af direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner vil blive stillet som betingelse for modtagelse af tilskud.

For bemyndigelse vedrørende overimplementering af direktivet med henblik på at kunne stille krav om opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes til energiformål i virksomheder, uanset om de er støttede eller ej, se den foreslåede bestemmelse i § 56 c, stk. 2, nr. 4, og bemærkningerne hertil nedenfor.

Fastsætter klima-, energi- og forsyningsministeren som opfølgning på politiske aftaler eller efter forelæggelse for et af Folketinget nedsat udvalg nationale regler, der supplerer eller skærper direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, vil den foreslåede hjemmel endvidere give ministeren mulighed for fastsættelse af regler om, at overholdelse af disse yderligere eller skærpede kriterier er en forudsætning for opnåelse af støtte til anvendelse af biomassebrændsler. Ministeren vil herved bl.a. kunne fastsætte ændrede energiafgrødegrensere for produktionen af biogas, såfremt der indgås politisk aftale herom eller efter forelæggelse for et af Folketinget nedsat udvalg.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil endvidere i medfør af det foreslåede stk. 2, nr. 7, som opfølgning på politiske aftaler eller efter forelæggelse for et af Folketinget nedsat udvalg, kunne fastsætte regler om, at også biogas anvendt til procesformål skal overholde VE-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser som forudsætning for modtagelse af tilskud.

Såfremt de fastsatte krav ikke overholdes, vil der med hjemmel i § 55, stk. 4, i VE-loven kunne tilbageholdes støtte eller kræves tilbagebetaling af støtte for relevant tidsrum og mængde.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2, nr. 7, er en delvis vide-

reførelse af de gældende bestemmelser i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og skal ses i sammenhæng med den foreslåede ophævelse af denne bestemmelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Disse ændringer er som udgangspunkt af ren lovteknisk karakter. Den foreslåede bestemmelse vil således indebære en uændret videreførelse af den gældende bemyndigelse i lovens § 50, stk. 5, 2. pkt., til i relation til biomassebrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, at fastsætte regler om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for opnåelse af støtte efter de gældende støtteordninger på området.

Der er således ikke tiltænkt en materiel ændring af hjemlen i gældende ret til at fastsætte regler om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for opnåelse af støtte efter de gældende støtteordninger i §§ 43 b-43 g, § 45 a eller § 45 b.

Forslaget skal ses i sammenhæng med de foreslåede bestemmelser i §§ 56 d og e i VE-loven, der vil videreføre den gældende bemyndigelse i § 50, stk. 5, 2. pkt., til at fastsætte regler om bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for modtagelse af støtte efter §§ 43 b, 47 og 49 i VE-loven.

Det følger af forslaget til *stk. 2, nr. 8*, at ministeren kan fastsætte regler om myndighedskontrol og tilsyn med opfyldelse af krav og kriterier fastsat i medfør af dette stykke, herunder om indhentelse af oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af disse opgaver, og om fastsættelse af krav til og kontrol af verifikatorer, der udfører kontrol af aktørernes dokumentation.

I forhold til kontrol skal hjemlen bl.a. bruges til at fastsætte bestemmelser om indhentelse af supplerende oplysninger fra den pågældende virksomhed eller fysiske person.

Hvis den aktør, som Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet indhenter oplysninger om med hjemmel i det foreslåede stk. 2, nr. 8, er en fysisk person, vil oplysningerne skulle behandles i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det er nødvendigt med hjemmel til at kunne fastsætte regler om indhentelse af oplysninger i forbindelse med myndighedskontrol og tilsyn med opfyldelse af krav til bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner, også for fysiske personer, og at behandlingerne kan ske med hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, idet behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave, som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet er blevet pålagt med henblik på gennemførelse af artikel 30, stk. 3, i VE II-direktivet. Reglerne for kontrol, tilsyn og indhentelse af oplysninger vil blive udmøntet i en bekendtgørel-

se. I forbindelse med udarbejdelsen af de nærmere regler vedrørende kontrol, tilsyn og indhentelse af oplysninger vil der blive taget hensyn til, at behandlingen er i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 5, herunder proportionalitetsprincippet og princippet om formålsbegrænsning. Klima-, Energi og Forsyningsministeriet vil i forbindelse med udarbejdelsen af bekendtgørelsen vurdere, om der skal indhentes en udtalelse fra Datatilsynet, jf. databeskyttelseslovens § 28.

Det forventes, at der alene føres tilsyn med aktørerne, hvis Energistyrelsens kontrol af indsendte oplysninger eller andet giver anledning til det, herunder i form af stikprøvekontrol. Energistyrelsen vil i medfør af forslaget både kunne føre tilsyn med aktører, der vælger at anvende en certificeringsordning, og med aktører, der vælger at dokumentere overholdelse på anden vis.

Det forventes endvidere, at Energistyrelsen vil stille visse krav til de verifikatorer, der skal kvalitetssikre den dokumentation, som aktørerne skal indberette til Energistyrelsen. For skovbiomasse forventes det, at der vil blive stillet krav om, at verifikator skal være akkrediteret til at certificere efter mindst en skovcertificering, f.eks. FSC, PEFC eller lignende, og akkrediteret efter et "chain-of-custody scheme", f.eks. SBP eller lignende, og være godkendt til monitorering efter EU's tømmerforordning. Det forventes endvidere, at bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler om, at Energistyrelsen i nødvendigt omfang vil føre kontrol med verifikatorer.

Det forventes, at der vil blive fastsat regler om, at både verifikator og Energistyrelsen kan stille spørgsmål til aktører vedrørende opfyldelse af kravene til bæredygtighed og besparelser af drivhusgasemissioner og bede om supplerende materiale, hvis det skønnes nødvendigt.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere vil kunne fastsætte krav om, at importerede eller nationalt producerede træpiller, træbriketter eller brænde skal opfylde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i medfør af det foreslåede § 56 c, stk. 2, herunder krav til kontrol og dokumentation m.v. heraf, med mindre importøren eller producenten kan dokumentere, at træpillerne, træbriketterne eller brændet ikke skal anvendes til at producere elektricitet, varme eller køling.

Det forudsættes, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeren ved udmøntning af bemyndigelsen i det foreslåede *stk. 3*, vil inddrage Miljøministeriet.

Ministerens hele eller delvise udmøntning af den foreslåede bemyndigelse vil indebære en overimplementering af VE II-direktivet. Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil anvende den foreslåede bemyndigelse i § 56, stk. 3, til udmøntning af dele af Aftale om bæredygtighed til træbiomasse til energi. Det forventes, at ministeren i medfør af bestemmelsen og i henhold til aftalen vil fastsætte

regler om, at importører og producenter af mindst 20.000 ton træpiller årligt skal overholde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelser af drivhusgasemissioner. Det forventes endvidere, at aktørerne vil blive underlagt de samme krav til kontrol og dokumentation m.v., som pålægges aktører, der producerer energi ved anvendelse af biomassebrændsler. Det forventes, at importører og producenter af træbriketter og brænde omfattes fra 1. januar 2023, og at grænsen på samme tidspunkt sænkes til import/produktion af mindst 5000 ton årligt.

Den foreslåede bemyndigelse kan anvendes til at sænke grænserne yderligere. Det fremgår dog af Aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal have aftalekredsens accept før grænserne kan sænkes ud over det, der fremgår af aftalen.

Aftale om bæredygtighed til træbiomasse til energi har til formål at sikre, at træbiomasse, der anvendes til energiformål, er så bæredygtig som muligt og overholder fastsatte krav til besparelser af drivhusgasemissioner. Træpiller, træbriketter og brænde, der sælges til andre formål, men hvor det enten ikke kan dokumenteres eller ikke kan dokumenteres på tilfredsstillende vis, vil blive omfattet af kravene. Kravet om dokumentation for anden anvendelse skal sikre mod omgåelse af reglerne. Det forventes, at Energistyrelsen vil fastsætte nærmere regler om, hvad der kan udgøre fyldestgørende dokumentation.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan bemyndige en institution under ministeriet eller en anden offentlig myndighed til i henhold til regler udstedt i medfør af *stk. 1*, nr. 8, at føre kontrol og tilsyn med opfyldelse af de regler, der er udstedt i medfør af *stk. 1* og *stk. 2*.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan uddelegere hele eller dele af den forventede myndighedskontrol til en institution under ministeriet eller en anden offentlig myndighed.

Det forventes, at Energistyrelsen vil varetage hovedparten af opgaven med at føre kontrol og tilsyn med reglerne for bæredygtighed og besparelser af drivhusgasemissioner for flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der forventes udstedt i medfør af den foreslåede § 56, *stk. 1* og *stk. 2*.

Der skal dog fortages en undersøgelse af, hvordan kontrol og tilsynsopgaven bedst administreres, så virksomhederne oplever en ensartet og enkel myndighedskontrol. Miljøministeriet har allerede erfaring med kontrol på området, og det kan blive relevant at uddelegere til dem.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil i medfør af § 71 i VE-loven kunne påbyde, at forhold, der strider mod regler fastsat i medfør af den foreslåede § 56 c, bringes i orden straks eller inden en nærmere angivet frist. Efterkommes et sådant påbud ikke, vil dette i henhold til § 72, nr. 6, i VE-loven kunne straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det forventes endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om bødestraf i medfør § 73 i VE-loven for juridiske og fysiske personers overtrædelse af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 56 c.

De aktører, der kan blive mødt med et påbud eller en bødestraf, er aktører, der i henhold til regler udstedt i medfør af forslaget til § 56 c i VE-loven er forpligtede til at indberette dokumentation for overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser.

Bemyndigelsen til klima-, energi- og forsyningsministeren til i medfør af den foreslåede § 56 c at fastsætte regler vil blive delegeret til Energistyrelsen i medfør af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1068 af 25. oktober 2019 om Energistyrelsens opgaver og beføjelser.

(§ 56 d)

Det følger bl.a. af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasser og om, at opfyldelse af disse kriterier og krav er en betingelse for at opnå støtte i henhold til den statsstøtteordning for salg af biogas til transport, der er reguleret i lovens § 43 b.

Bemyndigelsen i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 301 af 25. marts 2015 om bæredygtig produktion af biogas som ændret ved bekendtgørelse nr. 448 af 20. maj 2016. Bekendtgørelsen implementerer kriterier for bæredygtig produktion af biogas i form af krav til den maksimale brug af visse typer energiafgrøder i biogasproduktionen. De energiafgrøder, der indgår i reguleringen, beskrives i bekendtgørelsens bilag 1 og omfatter helsæd, kolber, rødder og kerner fra majs, roer, korn, græs, kløvergræs og jordskokker. Det fremgår endvidere af bekendtgørelsen, at produktionen hovedsagelig skal baseres på anvendelse af rest- og affaldsprodukter.

Bekendtgørelsen fastsætter et loft for andelen af energiafgrøder, der må indgå i støtteberettiget biogasproduktion. Dette loft er blevet gradvist reduceret siden 2015. Fra den 1. august 2015 til og med den 31. juli 2018 måtte der per indberetningsperiode højst blive anvendt 25 pct. energiafgrøder i biogasproduktionen. Fra den 1. august 2018 til og med den 31. juli 2021 må der per indberetningsperiode højst anvendes 12 pct. energiafgrøder. Der er foretaget en evaluering af anvendelsen af energiafgrøder i biogasproduktionen, og niveauet fra den 1. august 2021 og frem afhænger af, hvad der træffes politisk beslutning om.

Endvidere er den del af bemyndigelsen i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven, der vedrører fastsættelse af regler om, at støtte er betinget af overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier, bl.a. udmøntet i § 6, stk. 2, nr. 1, og § 11, stk. 3, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 25 af 10. januar 2020 om tilskud til biogas, der sælges til brug for transport, eller anvendes til procesformål i virksomheder eller til var-

meproduktion. I henhold til bestemmelsen i § 11, stk. 3, nr. 2, er udbetaling af støtte efter de pågældende støtteordninger betinget af, at det dokumenteres, at den anvendte eller solgte biogas opfylder de krav for bæredygtig produktion, der er fastsat i bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas.

Det følger af det foreslåede § 56 d, 1. pkt., at biomassebrændsler, herunder biogas, der anvendes i transportsektoren, ikke er omfattet af § 56 c om fastsættelse af regler om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren ikke i medfør af det foreslåede § 56 c, stk. 1, vil kunne fastsætte regler om overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes til produktion af brændsler, herunder opgraderet biogas, der anvendes i transportsektoren. Baggrunden herfor er, at denne regulering som udgangspunkt fortsat vil ske i biobrændstofloven, jf. nærmere herom den foreslåede nyaffattelse af § 4, stk. 1, i biobrændstofloven, jf. lovforslagets § 2, nr. 9, og de specielle bemærkninger hertil.

Det følger af det foreslåede 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for modtagelse af tilskud efter § 43 b.

§ 43 b i VE-loven indeholder regler vedrørende tilskud til salg af biogas til brug for transport.

Der er med forslaget tale om en videreførelse af bestemmelsen i den gældende § 50, stk. 5, 2. pkt., for så vidt angår støtteordningen for biogas til transport, jf. § 43 b i VE-loven, som sker af lovtekniske grunde.

Forslaget til § 56 d, 2. pkt. indebærer ikke materielle ændringer. Det foreslås dog, at bestemmelsen ikke alene henviser til bæredygtighedskriterier, men også til kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser. Dette skyldes, at man i VE I-direktivet både knyttede kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser til begrebet bæredygtighedskriterier. Dette er ændret med VE II-direktivet, hvor der sondres mellem bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at modtagelse af tilskud efter støtteordningen, der fremgår af § 43 b i VE-loven, vil kræve, at de anvendte biomassebrændsler overholder de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser.

(§ 56 e)

Det følger bl.a. af § 50, stk. 5, 1. pkt., i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere reg-

ler om adgangen til og den nødvendige dokumentation for at modtage pristillæg og andre ydelser efter støtteordningerne i §§ 47 og 49.

Lovens § 47 omhandler elektricitet produceret på anlæg, hvor der alene anvendes solenergi, bølgekraft eller vandkraft eller andre vedvarende energikilder bortset fra biogas og biomasse. § 49 indeholder bestemmelser om en pulje til små VE-teknologier, som er til fremme af udbredelsen af elproduktionsanlæg med en mindre elproduktionskapacitet, herunder solceller, bølgekraftanlæg og andre VE-anlæg, som anvender energikilder eller teknologier af betydning for den fremtidige udbredelse af VE-electricitet.

Af § 50, stk. 5, 2. pkt., fremgår, at ministeren kan fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og om, at modtagelse af ydelserne er betinget af opfyldelsen af disse kriterier. Hjemlen i § 50, stk. 5, 2. pkt., har endnu ikke været udmøntet i forhold til støtteordningerne i §§ 47 og 49. Dette skyldes, at der indtil videre ikke har været behov for at fastsætte bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser i relation til disse støtteordninger.

Det følger af forslaget til § 56 e, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at modtagelse af pristillæg eller andre ydelser efter §§ 47 og 49 i VE-loven er betinget af opfyldelsen af de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner, herunder om dokumentation og kontrol m.v. heraf.

Forslaget til § 56 e er en videreførelse af den gældende bestemmelse i lovens § 50, stk. 5, 2. pkt., for så vidt angår støtteordningerne i §§ 47 og 49.

Baggrunden for at nyaffatte § 50, stk. 5, 2. pkt., i en ny bestemmelse er, at det med lovforslaget foreslås, at § 50, stk. 5, 2. pkt. ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, og de specielle bemærkninger dertil. Den del af den gældende bemyndigelse i § 50, stk. 5, 2. pkt., der vedrører biomassebrændsler, foreslås med lovforslaget medtaget i den foreslåede § 56 c, stk. 1, nr. 7. Støtteordningerne, der fremgår af §§ 47 og 49, vedrører ikke anvendelse af biomassebrændsler og er derfor ikke omfattet af den foreslåede § 56 c.

Da det ikke kan udelukkes, at der på grund af den teknologiske udvikling på et tidspunkt viser sig behov for fastsættelse af krav til bæredygtighed og til besparelse af drivhusgasemissioner for energi produceret ved anvendelse af de energikilder, der er omfattet af støtteordningerne i §§ 47 og 49 i VE-loven, foreslås den gældende bemyndigelse i § 50, stk. 5, 2. pkt., derfor videreført uændret i forslaget til § 56 e.

Det foreslås dog, at bestemmelsen ikke alene henviser til bæredygtighedskriterier, men også til kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser. Dette skyldes, at man i VE I-direktivet både knyttede kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser til begrebet bæredygtighedskriterier. Dette er ændret med VE II-direktivet, hvor der sondres

mellem bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser.

(§ 56 f)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 5, 3. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, anvender eller sælger biogas, skal overholdes som betingelse for at modtage pristillæg eller tilskud efter støtteordningerne i §§ 43 b-43 g i VE-loven, og om brugerbetaling.

Tilsvarende følger det af den gældende bestemmelse i § 35 d, stk. 4, 3. pkt., i lov om naturgasforsyning, at ministeren kan fastsætte regler om, at krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer eller opgraderer biogas, skal overholdes som betingelse for at modtage pristillæg eller tilskud efter støtteordningerne i §§ 43 b-43 g i VE-loven, og om brugerbetaling.

Om bestemmelsens anvendelsesområde, se bemærkningerne til den foreslåede ophævelse af § 50, stk. 5, 3. pkt., i VE-loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Bemyndigelsen i § 50, stk. 5, 3. pkt., i VE-loven er ikke udmøntet.

Det følger af forslaget til en ny bestemmelse i § 56 f, 1. pkt., i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, opgraderer, renser eller anvender biogas.

Den foreslåede bestemmelse er en udvidelse i forhold til gældende ret, der alene bemyndiger ministeren til fastsættelse af regler om udslip af drivhusgasser for anlæg, der modtager støtte til anvendelsen af biogas.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at ministeren kan fastsætte regler om overholdelse af krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, opgraderer, renser eller anvender biogas, uanset om der er tale om støttet anvendelse eller produktion eller ej.

Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er, at der under produktion og anvendelse af biogas kan opstå udslip af drivhusgasser, særligt metan, til atmosfæren som følge af utætheder i anlæg, der producerer biogas, samt i de anlæg der anvender biogassen, såsom opgraderings- og kraftvarmeanlæg. Da metan er en kraftig drivhusgas, er det vigtigt, at disse metanlækager reduceres mest muligt. Disse hensyn vil gøre sig gældende i forhold til såvel anlæg, der modtager støtte til anvendelse og produktion, som anlæg der i fremtiden måtte producere og anvende biogas uden støtte.

Det forventes, at ministeren vil bruge bemyndigelsen til bl.a. at fastsætte regler om metantab, som skal overholdes af de anlæg, som producerer og anvender biogassen.

Energistyrelsen igangsatte i juli 2019 en målrettet indsats for at reducere metanudslippet fra biogasanlæg og anlæg, der anvender biogas. Denne indsats forventes afsluttet i foråret 2021. Formålet med indsatsen er at få udarbejdet egenkontrolprogrammer og få foretaget metanlækagemålinger på en række biogasanlæg i Danmark. Under denne indsats bliver der dannet et solidt datagrundlag, kvalitetssikret og udviklet målemetoder samt samlet erfaringer og viden omkring sporing, måling og reduktion af metanlækager. Disse erfaringer skal bidrage til fremtidig målrettet og effektiv regulering på området.

Som en del af indsatsen skal der ses nærmere på forskellige metoder til kvantificering af metanlækager fra anlæg, der anvender og producerer biogas. Det foreslås derfor, at der kan fastlægges krav til både begrænsning og kontrol af udslip af drivhusgasser. Da Energistyrelsens målrettede indsats for at reducere metanudslip fra anlæggene bl.a. skal arbejde med kvalitetssikring og udvikling af målemetoder, og da der løbende udvikles på målemetoder for metantab, kan krav om begrænsning dog blive aktuelt på sigt. Indtil da vurderes det tilstrækkeligt at fastsætte krav til kontrol af metantab fra anlæggene. Fastlæggelsen af kravene kan bl.a. baseres på erfaringerne fra Energistyrelsens målrettede indsats for at reducere metanudslippet.

Krav om kontrol vil bl.a. kunne omfatte, at anlæggene indfører rutinemæssig egenkontrol for at identificere lækager, periodisk lader et godkendt målefirma kvantificere f.eks. metantabet fra anlægget, iværksætter de nødvendige tiltag for at nedbringe metanudslip fra identificerede kilder til lækage, samt at Energistyrelsen årligt udtager et antal anlæg til stikprøvekontrol.

Det følger af det foreslåede 2. pkt., at ministeren endvidere kan fastsætte regler om, at modtagelse af pristillæg eller tilskud efter støtteordningerne i §§ 43 b-43 g i VE-loven skal være betinget af overholdelse af regler fastsat af ministeren om begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, opgraderer, renses, anvender eller sælger biogas.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en uændret videreførelse af gældende ret, hvorefter ministeren kan fastsætte regler om, at modtagelse af støtte efter de pågældende støtteordninger er betinget af overholdelse af krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra de anlæg, der producerer, anvender eller sælger biogas. Det foreslås dog, at bestemmelsen præciseres, så det tydeligt fremgår, at også anlæg, hvor biogas renses, er omfattet af bestemmelsen.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 20, hvor det foreslås at indsætte et § 58, nr. 3, i VE-loven, der indfører brugerbetaling.

Det vil fremgå af de meddelte tilsagn om støtte, at det er en betingelse for udbetaling af støtte, at de til enhver tid gældende regler om udslip af metan og eventuelle andre

drivhusgasser overholdes både af det anlæg, der modtager støtten, og af det anlæg, som producerer biogassen. I tilfælde hvor støttemodtager og biogasproducent ikke er samme enhed, vil støttemodtageren være ansvarlig for at indhente den nødvendige dokumentation fra biogasproducenten.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil i medfør af § 71 i VE-loven kunne påbyde, at forhold, der strider mod regler fastsat i medfør af den foreslåede § 56 f, bringes i orden straks eller inden en nærmere angivet frist. Efterkommes et sådant påbud ikke, vil dette i henhold til § 72, nr. 6, i VE-loven kunne straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det forventes endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om bødestraf i medfør af § 73 i VE-loven for juridiske og fysiske personers overtrædelse af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 56 f.

De aktører, der kan blive mødt med et påbud eller en bødestraf, er aktører, der i henhold til regler udstedt i medfør af forslaget til § 56 f i VE-loven er forpligtede til at indberette dokumentation for overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser.

Bemyndigelsen til klima-, energi- og forsyningsministeren til i medfør af den foreslåede § 56 f at fastsætte regler vil blive delegeret til Energistyrelsen i medfør af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1068 af 25. oktober 2019 om Energistyrelsens opgaver og beføjelser.

Til nr. 17

Det følger af den gældende § 58 i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostningerne ved behandling af ansøgninger om tilladelse, herunder de tilladelser, der er nævnt i § 22, stk. 1, § 25, stk. 1, og § 29, stk. 1, i VE-loven, og ved tilsyn med overholdelse af vilkår i tilladelser.

Det følger af den foreslåede ændring, at »nærmere« udgår af ordlyden af § 58.

Der er med den foreslåede ændring tale om en sproglig præcisering af ordensmæssig karakter. Da der ikke allerede findes materielle bestemmelser om brugerbetaling for dækning af myndighedernes omkostninger ved behandling af ansøgninger om tilladelser eller ved udførelse af tilsyn i VE-loven, er det misvisende, at der i bestemmelsen står, at ministeren kan fastsætte nærmere regler.

Til nr. 18

Det følger af § 58, nr. 1, i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostningerne ved behandling af ansøgninger om tilladelse, herunder de tilladelser, der er nævnt i § 22, stk. 1, § 25, stk. 1, og § 29, stk. 1, i VE-loven.

Det følger af den foreslåede ændring af § 58, nr. 1, i VE-loven, at »§ 29, stk. 1, og« ændres til »§ 29, stk. 1,«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der i § 58 foreslås indsat et nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, og bemærkningerne hertil.

Forslaget indebærer ikke materielle ændringer.

Til nr. 19

Det følger af den gældende § 58, nr. 2, at ministeren kan fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostningerne ved tilsyn med overholdelse af vilkår i tilladelser.

Det følger af den foreslåede ændring af § 58, nr. 2, i VE-loven, at »tilladelser.« ændres til » tilladelser og«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der i § 58 foreslås indsat et nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, og bemærkningerne hertil.

Forslaget indebærer ikke materielle ændringer.

Til nr. 20

Det følger af den gældende § 58 i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostningerne ved behandling af ansøgning om tilladelse, herunder de tilladelser, der er nævnt i § 22, stk. 1, § 25, stk. 1, og § 29, stk. 1, i VE-loven, og ved tilsyn med overholdelse af vilkår i tilladelser.

Det følger endvidere af gældende ret, jf. § 50, stk. 5, 3. pkt., i VE-loven, at ministeren kan fastsætte regler om brugerbetaling for myndighedernes tilsyn og kontrol med regler fastsat i medfør af disse bestemmelser om krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, anvender eller sælger biogas.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 58, nr. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere vil kunne fastsætte regler om betaling til dækning af omkostninger til udførelse af tilsyn og kontrol i henhold til regler udstedt i medfør af § 56 c, stk. 1, nr. 8, og § 56 f, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

De opgaver, der vil kunne finansieres efter regler udstedt i medfør af bestemmelsen, er dels opgaver, som Energistyrelsen får i forbindelse med Energistyrelsens kontrol i henhold til regler udstedt i medfør af § 56 c, stk. 2, nr. 6, og § 56 c, stk. 3, af, om overholdelse af de ved bekendtgørelse fastsatte bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser sikres af aktørerne, herunder at de krævede oplysninger indberettes korrekt. Formålet med hjemlen er at give mulighed for, at dette tilsyn kan brugerfinansieres. Det vil i givet fald være de virksomheder eller fysiske personer, der undergår tilsynet, som skal betale omkostningerne efter en timesats, som ikke overstiger omkostningerne ved administrationen. Dermed sikres det, at hver virksomhed eller fysisk person betaler de omkostninger, som er forbundet med behandling af den enkelte aktørs sag, og der er således ikke tale om et fiskalt gebyr.

Myndighedsbehandlingen vil kunne indebære vurdering af indsendt materiale, afholdelse af møder om sagen, herunder eventuelle rejseomkostninger, udarbejdelse af dokumenter m.v. Den foreslåede bestemmelse vil endvidere indebære, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om betaling for dækning af omkostninger ved kontrol og tilsyn med overholdelse af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 56 e, der vedrører begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, anvender eller sælger biogas, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

Formålet hermed er at give mulighed for, at udgiften til f.eks. metanlækagemålinger i forbindelse med Energistyrelsens tilsyn og kontrol med udslip af drivhusgasser kan brugerfinansieres. Det forventes, at der udelukkende vil fastsættes brugerbetaling, der ikke overstiger omkostningerne ved administrationen, og at der således ikke vil være tale om et fiskalt gebyr.

Det forventes, at der føres tilsyn med aktørerne, hvis Energistyrelsens kontrol af indsendte oplysninger eller andet giver anledning til det samt i form af stikprøvekontrol. Tilsyn og kontrol vil også kunne omfatte certificeringsorganer, som foretager uafhængig revision i henhold til en frivillig ordning

Til § 2

Til nr. 1

Den gældende fodnote i biobrændstofloven indeholder en udtømmende oprensning af de direktiver, som biobrændstofloven gennemfører eller delvis gennemfører.

Biobrændstofloven gennemfører bl.a. dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder.

Det foreslås, at *fodnoten* i biobrændstofloven ændres således, at det af fodnoten vil fremgå, at biobrændstofloven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning).

Da VE II-direktivet erstatter VE I-direktivet, foreslås det, at fodnoten ikke længere henviser til VE I-direktivet. Det følger af VE II-direktivets artikel 37, at VE I-direktivet ophæves med virkning fra den 1. juli 2021.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, som delvist gen-

nemfører dele af VE II-direktivet, som skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021.

Til nr. 2

Det fremgår af § 1, 1. pkt., i den gældende biobrændstoflov, at lovens formål er at fremme anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer til landtransport og at reducere vugge til grav-emissioner af drivhusgasser fra transport med henblik på at bidrage til opfyldelsen af Danmarks internationale klimaforpligtelser.

I den gældende biobrændstoflovs § 2, nr. 8, er landtransport defineret som drift af vejgående køretøjer og jernbanedrift. Det følger af den gældende § 2, nr. 9, at transport defineres som drift af vejgående køretøjer, jernbaner og mobile ikke-vejgående maskiner, herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje, når de ikke er til søs, landbrugs- og skovbrugstraktorer samt fritidsfartøjer, når de ikke er til søs. Definitionen af transport er således mere omfattende end definitionen af landtransport, der kun omfatter vejgående køretøjer og jernbanedrift.

Biobrændstofloven har haft som hovedfokus at opfylde de krav til iblanding af vedvarende energi, der er stillet i VE I-direktivet. I den gældende biobrændstoflov er der ikke fastsat generelle målkrav, der er højere end det i VE I-direktivet fastsatte krav om mindst 10 pct. vedvarende energi i transportsektoren i 2020.

Det følger af VE II-direktivets artikel 25, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at der anvendes mindst 14 pct. vedvarende energi i transportsektoren i 2030.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 1, 1. pkt., at loven har til formål at fremme anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, VE-brændstoffer samt brændstoffer med et lavt drivhusgasaftryk med henblik på at integrere vedvarende energi, reducere vugge til grav-emissioner af drivhusgasser fra transport og at bidrage til opfyldelsen af Danmarks internationale klimaforpligtelser.

Den foreslåede nyaffattelse vil indebære, at det vil fremgå tydeligt af lovens formålsparagraf, at bæredygtige biobrændstoffer anvendes til opfyldelse af målkravet for transport, og at loven eller regler udstedt i medfør heraf indeholder regler vedrørende reducere af vugge til grav-emissioner af drivhusgasser fra transport.

Ved vugge til grav-emissioner forstås alle relevante stadier fra udvinding eller dyrkning, herunder ændret arealanvendelse, transport og distribution, forarbejdning og forbrænding af brændstoffet, uanset hvor disse emissioner finder sted. Med VE-brændstoffer forstås brændstoffer baseret på vedvarende energi, som ikke er af biologisk oprindelse, f.eks. PtX-brændstoffer. Med brændstoffer med lavt drivhusgasaftryk forstås brændstoffer, som har et lavere drivhusgasaftryk end det brændstof, det typisk erstatter. Dette inkluderer, men er ikke begrænset til, bio- og VE-brændstoffer,

idet også visse typer brændstoffer baseret på genanvendt kulstofbrændsel forventes at kunne bidrage til en reduktion af transportens vugge-til-grav emissioner.

Den foreslåede nyaffattelse vil endvidere indebære, at lovens formål vil være at bidrage til opfyldelsen af Danmarks internationale klimaforpligtelser.

Af afsnit 3.4.2. i de almindelige bemærkninger fremgår det, at Danmark i henhold til Energistyrelsens Basisfremskrivning 2020 uden nye tiltag vil få ca. 19 pct. vedvarende energi i transportsektoren i 2030. Danmark forventes altså – uden yderligere tiltag – at opfylde VE II-direktivets krav om en VE-andel i transportsektoren i 2030 på mindst 14 pct.

Den foreslåede nyaffattelse af § 1, 1. pkt., vil afspejle, at formålet med biobrændstofloven ikke kun er, at Danmark opfylder sine internationale klimaforpligtelser, men tillige, at formålet også er, at Danmark i medfør af bestemmelser i biobrændstofloven kan gå videre med reduktion af drivhusgasser fra transportsektoren, end de internationale klimaforpligtelser tilsiger.

Til nr. 3

Biobrændstoflovens § 2 indeholder en række definitioner.

Det foreslås med lovforslaget, at § 2 i biobrændstofloven nyaffattes.

Biobrændstofloven indeholder på nuværende tidspunkt ikke en definition af begrebet affald.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 2, nr. 1, at »affald« i biobrændstofloven vil blive defineret som affald som defineret i artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om affald (affaldsdirektivet) med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller forurenset med henblik på at opfylde denne definition.

Formålet med indsættelsen af definitionen på affald i biobrændstofloven er, at VE II-direktivets definition af affald implementeres i national ret. I henhold til artikel 2, nr. 23 i VE II-direktivet, definerer direktivet således affald som affald defineret i artikel 3, nr. 1, Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2008/98/EF om affald med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller forurenset med henblik på opfyldelse af denne definition.

Det følger af artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2008/98/EF om affald og om ophævelse af visse direktivet, at affald er ethvert stof eller enhver genstand, som indehaveren skiller sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at VE II-direktivets definition på affald indsættes i biobrændstofloven.

Det følger af den gældende § 2, nr. 1, at avancerede biobrændstoffer defineres som biobrændstoffer, der er fremstillet af råprodukter og andre brændstoffer, der er anført i bilag

1, del A. Den eksisterende definition af biobrændstoffer inkluderer såvel flydende som gasformige biobrændstoffer.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 2, nr. 2, at »avancerede biobrændstoffer« i biobrændstofloven vil blive defineret som flydende biobrændstoffer, der er fremstillet af råprodukter, der er anført i bilag 1, del A.

Den foreslåede definition er identisk med VE II-direktivets definition af avancerede biobrændstoffer, jf. direktivets artikel 2, nr. 34, og foreslås indsat med henblik på at sikre korrekt implementering af VE II-direktivet.

Der er tale om en nyaffattelse af den gældende definition af avancerede biobrændstoffer, som er identisk med den gældende definition, bortset fra at gasformige biobrændstoffer, i overensstemmelse med definitionen i VE II-direktivet, ikke længe er omfattet af definitionen. Dette vurderes dog ikke i praksis at få nogen nævneværdig betydning, eftersom VE II-direktivets bestemmelser vedrørende avancerede biobrændstoffer også nævner biogas fremstillet af råprodukter, der er anført i bilag 1, del A.

Det følger af den gældende § 2, nr. 2, at biobrændstof defineres som flydende eller gasformigt brændstof til brug for transportsektoren fremstillet på grundlag af biomasse.

Den gældende definition af biobrændstoffer omfatter både flydende og gasformigt brændstof. Definitionen er identisk med VE I-direktivets definition af biobrændstoffer.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 2, nr. 3, at »biobrændstoffer« i biobrændstofloven vil blive defineret som flydende brændstof til transport, som er produceret på grundlag af biomasse.

Den foreslåede definition er identisk med VE II-direktivets definition af biobrændstoffer, jf. artikel 2, nr. 33, og foreslås indsat med henblik på at sikre korrekt implementering af VE II-direktivet.

Den foreslåede definition af biobrændstoffer omfatter alene flydende brændstoffer til transport, der er produceret på grundlag af biomasse, hvilket er til forskel fra den gældende definition, der også omfatter gasformigt brændstof. Den foreslåede definition af biobrændstof er identisk med VE II-direktivets definition af biobrændstof og foreslås indsat med henblik på at sikre en korrekt implementering af VE II-direktivet.

Der er ikke med den foreslåede bestemmelse tilsigtet en ændring af, hvad biobrændstoffer er. Ændringen foreslås alene på grund af VE II-direktivets opdeling af den tidligere definition af »biobrændstoffer« i hhv. »biobrændstoffer« og »biogas«.

Efter den gældende biobrændstoflov er biogas en del af definitionen af biobrændstoffer.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 2, nr. 4, at

»biogas« i biobrændstofloven vil blive defineret som gasformige brændsler produceret af biomasse.

Den foreslåede definition er identisk med VE II-direktivets definition af biogas, jf. artikel 2, nr. 28, og foreslås indsat med henblik på at sikre en korrekt implementering af VE II-direktivet.

I henhold til VE II-direktivet omfatter biobrændstoffer nu alene flydende brændstoffer til transport, som er produceret på grundlag af biomasse. Der er derfor med gennemførelsen af VE II-direktivet behov for en selvstændig definition af biogas.

Der er ikke med den foreslåede bestemmelse tilsigtet en ændring af, hvad biogas er. Ændringen foreslås alene på grund af VE II-direktivets opdeling af den tidligere definition af »biobrændstoffer« i hhv. »biobrændstoffer« og »biogas«.

Det følger af den gældende § 2, nr. 3, i biobrændstofloven, at biomasse defineres som den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, skovbrug og tilknyttede industrier, herunder fiskeri og akvakultur, samt den bionedbrydelige del af industriaffald og kommunalt affald.

Den gældende definition af biomasse i biobrændstofloven er identisk med VE I-direktivets definition af biomasse.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 2, nr. 5, indsættes der en definition af biomasse, der definerer biomasse som den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgræne, fra fiskeri, fra akvakultur og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse.

Den foreslåede definition af biomasse svarer til VE II-direktivets definition af biomasse. Dog er der efter konsultation mellem Energistyrelsen og Europa-Kommissionen foretaget enkelte præciseringer, da direktivets definition er sproglig og grammatisk upræcis og indebærer en risiko for misfortolkning.

Baggrunden for den foreslåede nyaffattelse af definitionen af begrebet biomasse er, at der med lovforslagets § 2, nr. 4, foreslås en nyaffattelse af biobrændstoflovens § 3. I den foreslåede nyaffattelse gives klima-, energi- og forsyningsministeren en bemyndigelse til bl.a. at fastsætte regler vedrørende biomassebrændsler anvendt i transportsektoren. Derfor bør biobrændstoflovens definition af biomasse være i overensstemmelse med VE II-direktivets definition af biomasse.

Med biologisk nedbrydelighed forstås, at det pågældende produkt eller materiale kan omsættes ved naturlige processer via mikroorganismer f.eks. bakterier og svampe og dermed indgå i et naturligt kredsløb.

Med biologisk oprindelse forstås, at der er tale om ikke fossilt organisk materiale, som stammer fra planter eller dyr. Hvis det organiske materiale er lagret i en geologisk formation, er der tale om fossil oprindelse. Eksempler på fossile ressourcer er kul, olie og naturgas.

Kommunalt affald skal forstås som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/851/EU af 30. maj 2018. Det følger af direktivets artikel 3, nr. 2 b, at kommunalt affald defineres som a) blandet affald og særskilt indsamlet affald fra husholdninger, herunder papir og pap, glas, metal, bioaffald, træ, tekstiler, emballage, affald af elektrisk og elektronisk udstyr, udtjente batterier og akkumulatorer samt storskrald, herunder madrasser og møbler, og som b) blandet affald og særskilt indsamlet affald fra andre kilder, når dette affald med hensyn til type og sammensætning er sammenligneligt med affald fra husholdninger.

Kommunalt affald omfatter ikke affald fra produktion, landbrug, skovbrug, fiskeri, septiktanke, spildevandsledninger og spildevandsbehandling, herunder spildevandsslam, udrenkede køretøjer eller bygge- og nedrivningsaffald.

Denne definition berører ikke fordelingen af ansvaret for affaldshåndtering mellem offentlige og private aktører.

Biobrændstofloven indeholder på nuværende tidspunkt ikke en definition af biomassebrændsler.

Det foreslås med nyaffattelsen af § 2, nr. 6, at der indsættes en definition af biomassebrændsler, der definerer biomassebrændsler som gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.

For indeværende bruges der ikke faste brændsler i transportsektoren, men der bruges gasformige brændsler i form af biogas.

Den foreslåede definition af biomassebrændsler er identisk med VE II-direktivets definition af biomassebrændsler og skal sikre, at denne del af VE II-direktivet implementeres korrekt i biobrændstofloven, da begrebet biomassebrændsler anvendes i forslaget til § 3, stk. 1, § 3, stk. 3, nr. 3 og 4, og § 3, stk. 7, jf. lovforslagets § 2, nr. 4.

Med VE II-direktivet indføres begrebet biomassebrændsler som en ny kategori af biobrændstoffer. På den baggrund anvendes begrebet i den foreslåede bemyndigelse i lovforslagets § 2, nr. 4, hvori det foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til bl.a. at fastsætte regler om, at alene biobrændstoffer og biomassebrændsler anvendt til transport kan medregnes i iblandingskrav eller drivhusreduktionskrav, der er fastsat i biobrændstofloven eller i regler udstedt i medfør af loven.

Det følger af den gældende § 2, nr. 4, i biobrændstofloven,

at brændstof defineres som benzin, dieselolie, gas eller biobrændstof til transportsektoren.

Det foreslås med nyaffattelsen af § 2, nr. 7, at brændstof defineres som energi i gasformig eller flydende form anvendt til transport.

Forslaget til definitionen af brændstof indebærer, at definitionen, til forskel fra den gældende definition, kommer til at omfatte alle former for energi anvendt til transport uanset form eller oprindelse – dog ikke elektricitet anvendt direkte til transport. Dette inkluderer de brændstoffer, som er omfattet af den nuværende definition, hvilket er benzin, dieselolie, gas og biobrændstoffer, men også biomassebrændsler, flydende eller gasformig energi baseret på vedvarende energikilder, som ikke er af biologisk oprindelse, genanvendt kulstofbrændsel m.v.

Formålet med nyaffattelsen af § 2, nr. 7, er at udvide definitionen til at inkludere de nye typer af energi, der i flydende form eller gasform i dag anvendes til transport, eller som i fremtiden forventes at ville kunne anvendes, herunder konverterede brændstoffer baseret på f.eks. el eller brint. På linje med den nuværende definition indeholder forslaget til nyaffattelsen ikke elektricitet, som anvendes direkte til transport i f.eks. elektriske køretøjer.

Den gældende biobrændstoflov indeholder ikke en definition af brændstofleverandør.

Det foreslås med nyaffattelsen af § 2, nr. 8, at brændstofleverandør defineres som en enhed, som leverer brændstof til markedet, og som er ansvarlig for ekspedition af brændstof gennem et punktopkrævningssted, eller i tilfælde af elektricitet, eller hvor der ikke opkræves nogen afgift, eller hvor det er behørigt begrundet, enhver anden relevant enhed udpeget af en medlemsstat.

Den foreslåede definition er identisk med VE II-direktivets definition af brændstofleverandør, jf. artikel 2, nr. 38. Definitionen foreslås indsat i biobrændstofloven, da det med lovforslaget foreslås at indsatte en bemyndigelse i biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 3, jf. lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 3, der bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om differentierede krav til forskellige brændstofleverandører i forhold til drivhusgasreduktionskrav eller iblandingskrav.

Det følger af den gældende biobrændstoflovs § 2, nr. 5, at drivhusgasser defineres som CO₂, CH₄ og N₂O.

Det følger af forslaget til § 2, nr. 9, at drivhusgasser defineres som CO₂, CH₄ og N₂O.

Forslaget vil indebære, at når udledning af drivhusgasser skal beregnes i henhold til biobrændstofloven eller regler udstedt i medfør af loven, skal drivhusgasserne CO₂, CH₄ og N₂O medregnes.

Forslaget er identisk med biobrændstoflovens gældende de-

definition af drivhusgasser. Nyaffattelsen sker af lovtekniske årsager og medfører ingen ændring af retstilstanden på området.

Det følger af den gældende biobrændstoflovs § 2, nr. 6, at en elleverandør defineres som den enhed, der er ansvarlig for ekspedition af elektricitet gennem et punktafgiftsopkrævningssted, og som leverer elektricitet til brug i vejkøretøjer.

Det følger af forslaget til § 2, nr. 10, at en elleverandør defineres som den enhed, der er ansvarlig for ekspedition af elektricitet gennem et punktopkrævningssted, og som leverer elektricitet til brug i vejkøretøjer.

Nyaffattelsen er identisk med den gældende definition af elleverandør. Nyaffattelsen sker af lovtekniske årsager og medfører ingen ændring af retstilstanden på området.

Elleverandører vil typisk være netvirksomheder, der leverer el til forbrugere.

Det følger af den gældende § 2, nr. 8, at landtransport defineres som drift af vejgående køretøjer og jernbanedrift.

Det følger af forslaget til § 2, nr. 11, at landtransport defineres som drift af vejgående køretøjer og jernbanedrift.

Den foreslåede nyaffattelse er identisk med den gældende definition af landtransport. Nyaffattelsen sker af lovtekniske årsager og medfører ingen ændring af retstilstanden.

Bestemmelsen om iblandingsforpligtelsen i den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 1, vedrører ”landtransport”, og bestemmelsen om reduktionsforpligtelsen af emissionen fra drivhusgasser vedrører ”transport”. Selv om området for landtransport og transport er næsten identiske, er der dog visse forskelle, hvorfor de to områder er nærmere defineret i lovforslaget. Begge områder omfatter landtransport, hvilket først og fremmest vil sige person-, vare- og lastbiler samt busser. Derudover omfatter de begge jernbanedrift. Dog kan den el, der forbruges til jernbanedrift, ikke tælle med i drivhusgasreduktionskravet i den gældende biobrændstoflovs § 3 b, der med forslaget ændres til regler fastsat i medfør af § 3, stk. 2.

Derudover omfatter landtransportområdet ikke ikkevejgående maskiner og traktorer, hvilket transportområdet gør.

Den foreslåede bestemmelse medfører ingen ændring af retstilstanden på området.

Den gældende biobrændstoflov indeholder ikke en definition af restprodukter.

Det fremgår af den foreslåede § 2, nr. 12, at restprodukter defineres som et stof, som ikke er det slutprodukt eller de slutprodukter, der er det primære formål med produktionsprocessen, og processen er ikke bevidst ændret for at producere det.

Restprodukter anvendes bl.a. i definitionen af biomasse og i forbindelse med avancerede biobrændstoffer, og det ønskes derfor, at det præciseres, hvad der menes med restprodukter.

Den foreslåede definition af restprodukter er identisk med VE II-direktivets definition af restprodukter, jf. direktivets artikel 2, nr. 43, og skal sikre, at denne del af VE II-direktivet implementeres korrekt i biobrændstofloven.

Den gældende biobrændstoflov indeholder ikke en definition af restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug.

Det fremgår af forslaget til biobrændstoflovens § 2, nr. 13, at restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug defineres som restprodukter, der genereres direkte af landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug, og som ikke omfatter restprodukter fra tilknyttede erhvervssektorer eller tilknyttet forarbejdning.

Den foreslåede definition af restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug er identisk med VE II-direktivets definition af restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug, jf. direktivets artikel 2, nr. 44.

Definitionen foreslås indsat i biobrændstofloven, da det fremgår af den foreslåede nyaffattelse af definitionen på biomasse, jf. forslaget til biobrændstoflovens § 2, nr. 5, at biomasse bl.a. omfatter restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug. På den baggrund foreslås det, at der indsættes en definition af disse restprodukter.

Det følger af den gældende § 2, nr. 9, i biobrændstofloven, at transport defineres som drift af vejgående køretøjer, jernbaner og mobile ikkevejgående maskiner, herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje, når de ikke er til søs, landbrugs- og skovbrugstraktorer samt fritidsfartøjer, når de ikke er til søs.

Det foreslås, at transport defineres i biobrændstoflovens § 2, nr. 14, som drift af vejgående køretøjer, jernbaner og mobile ikkevejgående maskiner, herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje, når de ikke er til søs, landbrugs- og skovbrugstraktorer samt fritidsfartøjer, når de ikke er til søs.

Den foreslåede definition af transport i forslaget til biobrændstoflovens § 2, nr. 14, er identisk med den gældende definition og foreslås alene nyaffattet af lovtekniske årsager. Det er ikke tilsigtet, at den foreslåede bestemmelse skal medføre en ændring af retstilstanden på området.

Bestemmelsen om reduktion af drivhusgasser i den gældende biobrændstoflovs § 3 b, stk. 1, der med forslaget ændres til regler fastsat i medfør af § 3, stk. 3, vedrører ”transport”, og bestemmelserne om iblandingskrav vedrører ”landtransport”. Selv om der er et overlap i definitionerne er der dog visse forskelle, hvorfor de to områder er nærmere defineret i lovforslaget. Begge områder omfatter vejtransport, hvilket først og fremmest vil sige person-, vare- og lastbiler samt busser. Derudover omfatter de begge jernbanedrift. Den el,

der forbruges til jernbanedrift, kan dog ikke tælles med i drivhusgasreduktionskravet i den gældende biobrændstoflovs § 3 b, der med forslaget ændres til regler fastsat i medfør af § 3, stk. 3.”

Derudover omfatter transportområdet ikkevejgående maskiner og traktorer, hvilket landtransportområdet ikke gør.

I den gældende biobrændstoflov er der ingen definition af UER. UER er en forkortelse for upstream emissions reduction – på dansk oversat til opstrømsemisissionsreduktion.

Det fremgår af forslaget til biobrændstoflovens § 2, nr. 15, at UER (*Upstream emission reduction*) - defineres som den opstrømsdrivhusgasemissionreduktion fra olie- eller gasforsyningskæden, som en brændstofleverandør gør gældende, målt i gCO₂eq.

En UER er en klimakredit, der kan anvendes til opfyldelse af kravet om reduktion af drivhusgasser efter den gældende biobrændstoflovs § 3 b, der med forslaget ændres til regler fastsat i medfør af § 3, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 4.

Det foreslås, at definitionen af UER indsættes i biobrændstofloven, da det med lovforslagets § 2, nr. 4, foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren i biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 4, bemyndiges til at fastsætte regler om begrænsning for anvendelse af UER-kreditter.

Den gældende biobrændstoflov indeholder ikke en definition af vedvarende energi.

Det fremgår af den foreslåede § 2, nr. 16, at vedvarende energikilder defineres som vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivelserenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.

Definitionen af vedvarende energi foreslås indsat i biobrændstofloven, da begrebet vedvarende energi foreslås anvendt i forslaget til biobrændstoflovens § 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 2, nr. 2 og i forslaget til § 3, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 4

Definitionen af vedvarende energi er identisk med VE II-direktivets definition af energi fra vedvarende energikilder, jf. direktivets artikel 2, nr. 1.

Det følger af den gældende biobrændstoflovs § 2, nr. 10, at virksomhed defineres som den virksomhed, der angiver og betaler energiafgift efter mineralolieafgiftsloven for det flydende brændstof, der sælges til transport, eller den naturgasleverandør, der er leverandør af gasformige brændstoffer til en gastankstation, eller selskaber, som hverken angiver eller betaler energiafgift for brændstoffet, men sælger brændstoffet til et selskab, som angiver og betaler energiafgift og selv forbruger brændstoffet.

Det fremgår af den foreslåede § 2, nr. 17, at virksomhed

defineres som den virksomhed, der angiver og betaler energiafgift efter mineralolieafgiftsloven for det flydende brændstof, der sælges til transport, eller den naturgasleverandør, der er leverandør af gasformige brændstoffer fra en gastankstation, eller selskaber, som hverken angiver eller betaler energiafgift for brændstoffet, men sælger brændstoffet til et selskab, som angiver og betaler energiafgift og selv forbruger brændstoffet.

Med den foreslåede definition af virksomhed i biobrændstoflovens § 2, nr. 17, foreslås det, for så vidt angår de flydende brændstoffer, at de omfattede virksomheder vil være de virksomheder, der angiver og betaler energiafgift efter mineralolieafgiftsloven for det flydende brændstof, der sælges til transportsektoren.

Disse virksomheder kan eksempelvis være raffinaderiselskaber, der samtidigt ejer og leverer brændstof til de enkelte tankstationer. Det kan også være ejere af de tankstationer, hvorfra brændstoffet sælges.

For så vidt angår gasformige brændstoffer i form af biogas eller gasformige biomassebrændsler, foreslås det præciseret, at de omfattede virksomheder vil være de naturgasleverandører, der er leverandør af gasformige brændstoffer fra en gastankstation. Dette omfatter ejere af gastankstationer.

Præciseringen her sker for at afklare, hvem der er omfattet i det tilfælde, hvor der ikke er ejermæssig sammenfald mellem ejeren af gastankstationen og dennes gasleverandør.

Der vil være enkelte busselskaber og transportselskaber, der selv angiver og betaler energiafgiften for det brændstof, de selv forbruger. Det er ikke intentionen med lovforslaget, at de bus- og transportselskaber, der selv betaler energiafgiften og ikke videresælger til transportsektoren, skal omfattes af loven og dermed af kravet om anvendelse af biobrændstoffer.

For så vidt angår de flydende brændstoffer, fastlægges det med den foreslåede bestemmelse, at definitionen kun gælder for de selskaber, der angiver og betaler energiafgift af brændstof, der sælges til transport. Med ”sælges til transport” skal forstås de tilfælde, hvor et selskab sælger flydende brændstof til et andet selskab med henblik på, at dette selskab videresælger brændstoffet til den endelige forbruger.

De virksomheder, der leverer brændstof til bus eller transportselskabet, der er omfattet af Skatteforvaltningens suspensionsordning (mulighed for selv at betale energiafgift under nærmere betingelser omkring oplagringsfaciliteter), vil dog blive omfattet af krav, der fastsættes i medfør af den foreslåede § 3, stk. 3. De mængder brændstof, der leveres til et bus- eller transportselskab, er altså ikke undtaget biobrændstoflovens krav om reduktion af drivhusgasser eller iblanding af biobrændstoffer. I disse tilfælde vil det derfor være det selskab, der leverer motorbrændstof til det forbrugende selskab, der vil være at anse som en virksomhed i lovens forstand.

Dette indebærer, at de virksomheder, der leverer brændstof til de ovenfor nævnte bus- og transportselskaber, også vil være omfattet af loven for de mængder brændstof, de leverer til de nævnte bus- og transportselskaberne.

Ved tankstation forstås en optankningsfacilitet, hvor ethvert brændstof, med undtagelse af LNG, kan tankes via et fast eller mobilt anlæg. Definitionen anvendes i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/94/EU af 22. oktober 2014 om etablering af infrastruktur for alternative brændstoffer artikel 2, nr. 8.

Dette skaber et klart grundlag for hvilke virksomheder, der er omfattet af loven. Fordelen ved den foreslåede ændring er, at det altid er helt klart hvilken virksomhed, der har betalt afgiften. Fordelen er endvidere, at afgiften betales så tæt på det endelige forbrug som muligt, da dette indebærer, at det selskab, der betaler afgiften, også har kendskab til, hvilken sektor brændstoffet sælges til.

Der er sket en ikke ubetydelig udvikling inden for selskabsstrukturen blandt de selskaber, der er omfattet af biobrændstofloven, ligesom der er kommet nye aktører på området i form af gasselskaber, der leverer både naturgas og biogas til transport. Med den foreslåede ændring forsøges der taget højde for den funktionelle og ejermæssige opdeling på gasmarkedet.

Det er ikke med lovforslaget tilsigtet at ændre væsentligt på hvilke virksomheder, der omfattes af loven. Et mindre selskab, der ikke selv importerer eller producerer brændstof, og som tidligere har fået leveret flydende brændstof fra et raffinaderi i Danmark, vil fortsat være omfattet af loven, da det typisk vil være det mindre selskab, der betaler energiafgiften og dermed vil blive omfattet af den foreslåede bestemmelse.

Såfremt den mindre virksomhed selv indberetter og betaler sin energiafgift, vil den mindre virksomhed med lovforslaget fremover være omfattet af biobrændstofloven. Det er dog ikke alle mindre virksomheder, der selv indberetter og betaler energiafgiften og derved omfattes af den foreslåede definition.

Det følger af den gældende § 2, nr. 11, i biobrændstofloven, at vugge til grav-emissioner af drivhusgasser defineres som alle nettoemissioner af CO₂, CH₄ og N₂O, der kan tilskrives brændstoffet, herunder alle iblandede komponenter, eller tilført energi. Det fremgår endvidere, at dette omfatter alle relevante stadier fra udvinding eller dyrkning, herunder ændret arealanvendelse, transport og distribution, forarbejdning og forbrænding, uanset hvor disse emissioner finder sted.

Det følger af forslaget til § 2, nr. 18, at vugge til grav-emissioner af drivhusgasser defineres som alle nettoemissioner af CO₂, CH₄ og N₂O, der kan tilskrives brændstoffet, herunder alle iblandede komponenter, eller tilført energi. Det fremgår endvidere af forslaget, at dette omfatter alle relevante stadier fra udvinding eller dyrkning, herunder ændret

arealanvendelse, transport og distribution, forarbejdning og forbrænding, uanset hvor disse emissioner finder sted.

Definitionen er relevant i biobrændstofloven, da begrebet anvendes i den gældende biobrændstoflovs § 1 og § 3 b, stk. 5, der med dette lovforslag bliver til § 3 b, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 6.

Den foreslåede definition er identisk med den gældende definition af vugge til grav-emissioner i biobrændstofloven og foreslås alene nyaffattet af lovtekniske årsager og medfører ingen ændringer af retstilstanden på området.

Til nr. 4

Det følger af den gældende § 3, stk. 1, 1. pkt., i biobrændstofloven, at enhver virksomhed har pligt til at sikre, at biobrændstoffer udgør mindst 7,6 pct. af virksomhedens samlede årlige salg af brændstoffer og mindst 5 pct. af virksomhedens samlede årlige salg af benzin til landtransport målt efter energiindhold, jf. dog stk. 5.

I Danmark har der været et iblandingskrav for bæredygtige biobrændstoffer til landtransport siden 2010. Bestemmelsen om iblandingskravet og regler fastsat i medfør af loven sikrer delvis gennemførelse af VE I-direktivets målsætning om 10 pct. vedvarende energi i landtransportsektoren i 2020, jf. direktivets artikel 3, stk. 4.

Den gældende bestemmelse i § 3, stk. 1, 1. pkt., indebærer, at de af loven omfattede virksomheder, jf. § 2, nr. 10, har pligt til at sikre, at biobrændstoffer udgør mindst 7,6 pct. af virksomhedens samlede årlige salg af brændstoffer til landtransport målt efter energiindhold.

Af stk. 1, 2. pkt., fremgår det, at virksomheden alene kan medregne biobrændstoffer, der overholder krav til biobrændstoffers bæredygtighed fastsat i medfør af lovens § 4. Af stk. 1, 3. pkt., fremgår det, at forpligtelsen skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

Hjemlen i § 4 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 2277 af 29. december 2020 om biobrændstoffers bæredygtighed m.v., herefter benævnt biobrændstofbekendtgørelsen. Bæredygtighedskriterierne fremgår af bekendtgørelsens kapitel 2.

Det følger af den gældende § 3, stk. 2, 1. pkt., at benzin og diesel, der sælges til landtransport til slutbrugere, skal indeholde mindst 1 pct. bæredygtigt biobrændstof, jf. § 4, målt efter energiindhold, jf. dog stk. 4. Af § 3, stk. 2, 2. pkt., fremgår det, at alt brændstof, der sælges til transport, dog ikke til landbrugs- og skovbrugstraktorer og fartøjer til sejlads, og som indeholder biobrændstoffer, anses som solgt til landtransport.

Det følger af den gældende § 3, stk. 3, 1. pkt., at enhver virksomhed har pligt til at sikre, at avancerede biobrændstoffer udgør mindst 0,9 pct. af virksomhedens samlede årlige salg af brændstoffer til landtransport målt efter energiindhold. Af stk. 3, 2. pkt., fremgår det, at virksomheden

alene kan medregne biobrændstoffer, der overholder krav til biobrændstoffers bæredygtighed fastsat i medfør af § 4. Af § 3, stk. 3, 3. pkt., følger det, at forpligtelsen skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

Det følger af den gældende § 3, stk. 4, at benzin på 98 oktan eller derover er undtaget fra kravet i bestemmelsens stk. 2, men indgår i forpligtelsen efter bestemmelsens stk. 1.

Det følger af den gældende § 3, stk. 5, at ved opgørelsen af en virksomheds forpligtelser efter stk. 1 og 2, anses bidrag fra råprodukter og brændstoffer som anført i bilag 1, del A og B, for at være dobbelt så store som bidrag fra andre biobrændstoffer.

Det følger af den gældende § 3, stk. 6, at en virksomhed som minimum skal opfylde den procentsats, der er fastsat i stk. 1.

Det følger af den gældende § 3, stk. 7, at forpligtelsen efter stk. 1 ikke gælder ved salg til eksport og salg til andre virksomheder.

Det følger af den gældende § 3, stk. 8, at en virksomhed kan opfylde sine forpligtelser efter stk. 1 og 3 eller efter regler udstedt i medfør af stk. 10 ved aftale med en eller flere virksomheder om, at de helt eller delvis opfylder virksomhedens forpligtelser efter stk. 1 og 3.

Det følger af den gældende § 3, stk. 9, at bestemmelsens stk. 2 ikke finder anvendelse, hvis der foreligger veldokumenteret nedbrud i blandingsanlæg, ekstrem kulde eller force majeure.

Det følger af den gældende § 3, stk. 10, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om en anden biobrændstofandel, der ikke overstiger de procentsatser, der er fastsat i stk. 1 og 3, såfremt særlige hensyn gør sig gældende. Det følger endvidere, at de særlige hensyn bl.a. kan være en krise, hvor der er behov for træk på beredskabslagrene, at avancerede biobrændstoffer er uforholdsmæssigt dyre, mangel på bæredygtige biobrændstoffer eller brug af andre vedvarende energiteknologier i landtransportsektoren end anvendelsen af biobrændstoffer.

Bemyndigelsen i § 3, stk. 10, er i gældende ret udmøntet i biobrændstofbekendtgørelsen.

Det følger af den gældende § 3, stk. 11, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om definition og krav til dokumentation af virksomhedernes opgørelser af biobrændstoffer nævnt i stk. 5.

Bemyndigelsen i § 3, stk. 11, er i gældende ret udmøntet i bekendtgørelse nr. 1626 af 27. december 2019 om Håndbog om dokumentation for biobrændstoffers bæredygtighed (HB 2017) og i biobrændstofbekendtgørelsen.

Det følger af den gældende bemyndigelse i biobrændstoflovens § 3 b, stk. 1, at virksomheder så gradvis som muligt skal reducere vugge til grav-emissionerne af drivhusgasser

pr. energienhed fra leveret brændstof og elektricitet til brug i vej køretøjer, jf. § 3 e, med mindst 6 pct. senest den 31. december 2020.

Det foreslås med lovforslaget, at § 3 i biobrændstofloven nyaffattes.

Nyaffattelsen foreslås bl.a. at indeholde en bred bemyndigelsesbestemmelse til klima-, energi- og forsyningsministeren, som erstatter de gældende iblandingsforpligtelser i § 3, stk. 1, 1. pkt., og reduktionsforpligtelsen i § 3 b, stk. 1.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af *stk. 1, 1. pkt.*, at til opfyldelse af de iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav, der er fastsat i denne lov eller i regler, der er fastsat i medfør af denne lov, kan en virksomhed alene medregne biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, der overholder krav til disses bæredygtighed eller drivhusgasreduktionskrav fastsat i medfør af § 4.

Bestemmelsen nyaffattes af lovtekniske grunde og er en videreførelse af gældende ret. Det vurderes hensigtsmæssigt at samle de krav, der fremgår af den gældende § 3, stk. 1, 2. pkt., stk. 3, 2. pkt. og den gældende § 3 d.

Som tilfældet er efter de gældende bestemmelser, vil virksomhederne ligeledes efter den foreslåede bestemmelse fortsat alene kunne medregne biobrændstoffer og biomassebrændsler, der overholder krav fastsat i medfør af lovens § 4 til biobrændstoffers bæredygtighed. Hjemlen i § 4 er udmøntet i biobrændstofbekendtgørelsen.

Der er ikke med den foreslåede bestemmelse tilsigtet en ændring af retstilstanden på området.

Det fremgår af forslaget til *stk. 1, 2. pkt.*, at forpligtelsen skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

Bestemmelsen nyaffattes af lovtekniske grunde. Ligesom den gældende bestemmelse i § 3, stk. 1, 3. pkt., og stk. 3, 3. pkt., indebærer den foreslåede bestemmelse, at forpligtelsen til opfyldelse af de iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav, der er fastsat i loven eller i regler, der er fastsat i medfør af loven, skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

Virksomhederne vil med forslaget på samme måde som i dag fortsat have fleksibilitet med hensyn til, hvornår i løbet af året de vil opfylde forpligtelsen, så længe forpligtelsen er opfyldt ved udgangen af kalenderåret. Dette vil indebære, at det vil være op til virksomhederne selv at sikre, at de på årsbasis har iblandet tilstrækkelig bæredygtig biobrændstof i benzin og øvrigt brændstof til at opfylde deres forpligtelser. Der vil således ikke være et krav om, at der til enhver tid skal være en bestemt pct. andel af bæredygtige biobrændstoffer i alt brændstof.

Bestemmelsen er en videreførelse af gældende ret, og der er ikke med den foreslåede bestemmelse tilsigtet en ændring af retstilstanden på området.

Det følger af forslaget til *stk. 2, 1. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler for transportområdet, herunder for luft- og søfart, i relation til anvendelse af og krav til brændstoffer med henblik på reduktion af drivhusgasser og iblanding af vedvarende energi på transportområdet.

Den foreslåede bestemmelse er en bemyndigelse til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om en række områder inden for biobrændstofloven i en bekendtgørelse.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil bl.a. i medfør af bemyndigelsen kunne vælge om, der skal reguleres efter et iblandingskrav eller et drivhusgasreduktionskrav til integration af vedvarende energi i transportsektoren samt størrelsen af disse krav.

Bestemmelsen vil således medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om en række forhold, der for indeværende er reguleret i biobrændstofloven.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen vil fastsætte regler, der skal sikre, at Danmark lever op til sine forpligtelser i henhold til VE II-direktivet, der skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021. Ligeledes vil bemyndigelsen bl.a. give ministeren mulighed for at gennemføre den politiske aftale af 4. december 2020 mellem regeringen (Socialdemokratiet), Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten om grøn omstilling af vejtransporten vedrørende bl.a. det i aftalen nævnte CO₂-fortrængningskrav.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil med den foreslåede bestemmelse også kunne fastsætte regler om forhold inden for transportsektoren, der retter sig mod nationale målsætninger, der ikke nødvendigvis har sit udspring i EU-regler eller andre internationale regler.

Efter den foreslåede bestemmelse vil klima-, energi- og forsyningsministeren kunne fastsætte regler for transportområdet, herunder for luft- og søfart, i relation til anvendelse af og krav til brændstoffer med henblik på reduktion af drivhusgasser og iblanding af vedvarende energi på transportområdet. I bestemmelsen nævnes der eksempler på de områder, hvor ministeren kan fastsætte regler. Disse tjener udelukkende som eksempler, og ministeren vil derfor også kunne fastsætte regler om andet end de i bestemmelsen nævnte eksempler, så længe reglerne relaterer sig til anvendelse af og krav til brændstoffer med henblik på reduktion af drivhusgasser og anvendelse af vedvarende energi på transportområdet.

Med den foreslåede nyaffattelse af biobrændstoflovens § 3, stk. 2, foreslås der indført bemyndigelsesbestemmelser for dels at sikre, at VE II-direktivet implementeres rettidigt og for dels at kunne tage højde for udmøntningen af politiske aftaler om den fremtidige regulering af området. An-

vendelsen af bemyndigelserne i lovforslagets forslag til biobrændstoflovens § 3, stk. 2, i form af udstedelse af en bekendtgørelse skal som udgangspunkt bygge på en politisk aftale. Derudover vil bekendtgørelser, hvori der vil blive udmøntet regler med hjemmel i den foreslåede § 3, stk. 2, inden udstedelse blive forelagt de partier, der er en del af den pågældende politiske aftale. Dog vil der gælde en undtagelse for regler vedrørende reduktionskrav eller iblandingskrav, der skal fastsættes som led i implementering af EU-regler, herunder VE II-direktivet og brændstofkvalitetsdirektivet, og hvor der er tale om minimums- eller totalharmonisering. Fastsættelse af regler, der følger direktivernes minimumsbestemmelser eller i tilfælde af totalharmonisering, vil ikke forudsætte en politisk aftale og ministeren vil dermed kunne fastsætte reglerne ved bekendtgørelse uden en politisk aftale.

I den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 1, er der fastsat et iblandingskrav for bæredygtige biobrændstoffer på 7,6 pct., der er fastsat for at opfylde VE I-direktivets krav om iblanding af 10 pct. vedvarende energi i 2020, og derudover er der i den gældende § 3 b, stk. 1, fastsat et drivhusgasreduktionskrav på 6 pct., der er fastsat for at opfylde brændstofkvalitetsdirektivets krav om drivhusgasreduktioner.

Det følger af den foreslåede *stk. 2, nr. 1*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om anvendelse og størrelse af iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav.

I forlængelse af ovenstående kan der både anvendes konventionelle biobrændstoffer, også kaldet 1. generations biobrændstoffer, der typisk er lavet på sukkerrør, sukkerroer, korn, majs, palmeolie, sojaolie og rapsolie, 2. generations biobrændstoffer eller de såkaldte avancerede biobrændstoffer til opfyldelse af forpligtelsen på 7,6 pct.

2. generations biobrændstoffer er typisk lavet på affald, restprodukter, celluloseholdige materialer, der ikke er beregnet til fødevarer, eller lignocellulose råprodukter.

Avancerede biobrændstoffer produceres ligesom 2. generations biobrændstoffer på bl.a. affalds- og restprodukter, celluloseholdige materialer, der ikke er beregnet til fødevarer, lignocellulosisk materiale og andre materialer, der typisk ikke har andre anvendelsesområder, bortset fra afbrænding. De avancerede biobrændstoffer adskiller sig ved, at de anvendte affalds- og restprodukter m.v. kræver anvendelse af ny teknologi, der kun er ved at bevæge sig fra forsøgsværker til produktion i fuld skala.

De avancerede biobrændstoffer og 2. generations biobrændstoffer regnes typisk for de bæredygtige biobrændstoffer, der har den højeste drivhusgasfortrængning. Både de avancerede biobrændstoffer og 2. generations biobrændstofferne er dobbelttællende i forhold til opfyldelse af iblandingskravet på 7,6 pct., hvilket indebærer, at iblandingskravet på 7,6 pct. vil kunne opfyldes ved anvendelsen af 3,8 pct. af disse dobbelttællende biobrændstoffer eller ved en kombination af disse brændstoftyper og 1. generations biobrændstoffer.

Af artikel 7 a, stk. 2, i brændstofkvalitetsdirektivet fremgår det, at brændstofleverandører skal reducere deres drivhusgasemissioner med mindst 6 pct. fra 2020. Kravet blev gennemført i dansk lov ved ændring af biobrændstofloven ved lov nr. 1607 af 22. december 2010.

Kravet indebærer, at alle virksomheder omfattet af loven fra 2020 skal reducere deres drivhusgasemissioner med mindst 6 pct. årligt målt i forhold til en referenceværdi fra 2010. Reduktionen kan ske ved anvendelse af f.eks. biobrændstoffer, men også ved elektricitet der leveres til brug i vej køretøjer, samt ved anvendelse af UER-kreditter.

Bestemmelsen giver mulighed for, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, hvorvidt øget integration af vedvarende energi i transportsektoren skal reguleres ved anvendelse af et iblandingskrav eller et drivhusgasreduktionskrav eller en kombination heraf, og der henvises til afsnit 3.4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger for uddybning af emnet.

Der har været anvendt iblandingskrav i Danmark siden 2010 og drivhusgasreduktionskrav siden 2020. Disse krav har fungeret parallelt.

Den foreslåede bestemmelse sætter ikke grænser for, hvor højt eller lavt et iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte efter den foreslåede bestemmelse. Størrelsen af et krav fastsættes imidlertid som udgangspunkt som led i en politisk aftale. VE II-direktivet sætter ikke deciderede krav til størrelsen af krav til brændstofleverandørerne.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren bl.a., vil fastsætte et reduktionskrav på 6 pct. i henhold til brændstofkvalitetsdirektivet i medfør af den foreslåede bemyndigelse i biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 1, uden en politisk aftale herom, da kravet følger af direktivets artikel 7 a, stk. 2, og der er tale om minimumsimplementering. Fastsættelse af reduktionskrav, der er højere eller lavere end fastsat i EU-regler, forudsætter en politisk aftale.

Det fremgår af kravet i artikel 7 a, stk. 2, i brændstofkvalitetsdirektivet, at brændstofleverandører skal reducere deres drivhusgasemissioner med mindst 6 pct. fra 2020.

Kravet indebærer, at alle virksomheder omfattet af biobrændstofloven fra 2020 skal reducere deres drivhusgasemissioner med mindst 6 pct. årligt målt i forhold til en referenceværdi fra 2010. Reduktionen kan ske ved anvendelse af f.eks. biobrændstoffer, men også ved elektricitet der leveres til brug i vej køretøjer, samt ved brug af UER-kreditter.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere give mulighed for, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at el kan bidrage til opfyldelse af både et nationalt iblandingskrav og et drivhusgasreduktionskrav eller for brugen af klimakreditter, herunder brug af infrastruktur kreditter m.v. Infrastruktur kreditter kan bruges til finansiering af opstilling af f.eks. ladestandere til eldrevne

køretøjer. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil med den foreslåede bestemmelse få mulighed for at fastsætte regler om adgang til at medregne de indirekte drivhusgasreduktioner, som opstilling af f.eks. ladeinfrastruktur, herunder ladestandere m.v., i et drivhusreduktionskrav.

I VE II-direktivet fastsættes krav om anvendelse af avancerede biobrændstoffer og biogas svarende til en VE-andel på mindst 0,1 pct. i 2022, mindst 0,5 pct. i 2025 og mindst 1,75 pct. i 2030. Se afsnit 2.1.5.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger for uddybning af kravet til avancerede biobrændstoffer og biogas. Med den foreslåede bemyndigelse vil klima-, energi- og forsyningsministeren også kunne fastsætte krav til anvendelse af avancerede biobrændstoffer og biogas.

Efter den foreslåede bemyndigelse vil klima-, energi- og forsyningsministeren få mulighed for at fastsætte krav om anvendelse af vedvarende energi og avancerede biobrændstoffer og biogas, der er lavere end de nuværende niveauer bortset fra de år, hvor der er fastsat specifikke målkrav i VE II-direktivet.

Ligeså vil klima-, energi- og forsyningsministeren få mulighed for at sætte krav, der er højere end både de nuværende målkrav i den gældende biobrændstoflov, men også højere end de målkrav, der er fastsat i VE II-direktivet.

Efter den gældende biobrændstoflov er der ikke mulighed for at begrænse anvendelsen af visse typer af biobrændstoffer. Denne begrænsning blev indført ved gennemførelsen af VE I-direktivet, der indeholder en ufravigelig bestemmelse om, at den enkelte medlemsstat ikke kan forbyde anvendelsen af biobrændstoffer, der lever op til bæredygtighedskriterierne i VE I-direktivet. Det skal bemærkes, at der ved denne vurdering ikke inddrages de ILUC-effekter, der er ved de enkelte biobrændstoftyper.

Af forslaget til *stk. 2, 2. pkt., nr. 2*, fremgår det, at ministeren kan fastsætte regler om begrænsning af anvendelse af visse typer af brændstoffer.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil med den foreslåede bemyndigelse kunne fastsætte regler om begrænsning af anvendelse af visse typer af biobrændstoffer. Det kan være i form af begrænsninger for anvendelsen af visse brændstoffer i medtælling mod et leverandørkrav. Bestemmelsen giver således mulighed for at kunne skelne mellem forskellige biobrændstoffer og biomassebrændsler produceret af fødevarer- og foderafgrøder, idet der tages hensyn til den bedste tilgængelige dokumentation vedrørende ILUC.

Bestemmelsen giver også Klima-, energi- og forsyningsministeren hjemmel til at fastsætte eventuelle yderligere bæredygtighedskriterier for biomassebrændsel. Mens bæredygtighedskriterier for flydende biobrændstoffer er totalharmoniseret efter direktivets bestemmelser, så åbner VE II-direktivet mulighed for, at medlemslandene kan fastsætte yderligere kriterier for biomassebrændsler bæredygtighed, dvs. for brændsler baseret på fast biomasse og for biogas.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler, der skelner mellem forskellige biobrændstoffer under iagttagelse af reglerne herom i VE II-direktivet, hvor det i denne forbindelse særligt er artikel 26, stk. 1, nr. 3, der er relevant. Artiklen fastlægger bl.a., at medlemsstaterne kan skelne mellem forskellige biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af fødevarer- og foderafgrøder, idet der tages hensyn til den bedste tilgængelige dokumentation vedrørende ILUC. Det nævnes endvidere i artiklen, at medlemsstaterne f.eks. kan fastsætte en lavere grænse for andelen af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der er baseret på fødevarer- eller foderafgrøder, som er produceret af olieholdige afgrøder.

For en nærmere beskrivelse af ILUC og VE II-direktivets artikel 16, stk. 1, nr. 3, henvises der til de almindelige bemærkninger afsnit 3.4.1.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil have mulighed for at fastsætte regler, som begrænser anvendelsen i medtælling mod et leverandørkrav af brændstoffer baseret på fødevarer- og foderafgrøder.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil endvidere med forslaget få mulighed for at fastsætte nærmere regler om medtælling mod et leverandørkrav af biobrændstoffer fra bilag 1, del B, der, som nævnt, omhandler råprodukter i form af brugt madolie og animalsk fedt. Dette foreslås særligt under hensyn til, hvis tilgængeligheden af disse råprodukter ændres.

Efter den gældende biobrændstoflov kan der ikke sondres mellem de krav, herunder iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav, der fastsættes til de brændstofleverandører eller virksomheder, der er omfattet af loven.

En nyskabelse i VE II-direktivet er, at medlemsstaterne nu gives mulighed for at undtage eller skelne mellem forskellige brændstofleverandører og brændstoffer ved fastsættelsen af forpligtelsen for brændstofleverandører og derved sikre, at de varierende grader af modenhed og omkostningerne ved forskellige teknologier kan tages i betragtning.

Mange virksomheder af forskellige størrelser forsker og udvikler nye brændstoftyper med fokus på mindre udledning af drivhusgasser fra disse brændstoffer.

Af forslaget til *stk. 2, 2. pkt., nr. 3*, fremgår det, at ministeren kan fastsætte regler om differentierede krav til forskellige brændstofleverandører i forhold til drivhusgasreduktionskrav eller iblandingskrav.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er bl.a. at sikre, at der ikke lægges hindringer i vejen for udviklingen af sådanne nye brændstoftyper. Disse hindringer kunne f.eks. være i form af, at virksomheden også vil skulle opfylde en række af de andre krav i biobrændstofloven, eksempelvis i form af iblanding af avancerede biobrændstoffer.

Det skal bemærkes, at langt de fleste, hvis ikke alle, af de virksomheder, der i dag er omfattet af loven, er store, erfarne virksomheder, der har været længe i brændstofbranchen og ikke vil have de beskrevne udfordringer.

Det følger endvidere af den foreslåede bestemmelse, at virksomheder, der leverer brændstoffer i form af elektricitet eller vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, kan friholdes fra forpligtelsen til at overholde de minimumsandele af avancerede biobrændstoffer og biogas, der er fastsat i VE II-direktivet. Der henvises til afsnit 3.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en uddybning af emnet.

Den foreslåede bestemmelse er bl.a. tiltænkt de tilfælde, hvor en elleverandør udelukkende leverer el til markedet og ikke handler med flydende brændstoffer. I sådanne tilfælde kan klima-, energi- og forsyningsministeren med den foreslåede bestemmelse fastsætte regler om, at disse virksomheder ikke skal opfylde kravet om iblanding af avancerede biobrændstoffer og biogas.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om en nedre grænse i form af antal solgte liter brændstof, der skal passeres for at være omfattet af biobrændstofloven. Da området for biobrændstoffer og andre drivhusgasreducerende brændstoffer er under konstant udvikling, kan det ikke udelukkes, at der kommer små forsøgsanlæg i Danmark, der i en periode kun vil producere små mængder bæredygtige biobrændstoffer. Såfremt disse omfattes af biobrændstofloven og de administrative og økonomiske konsekvenser, der ville følge heraf, kunne dette virke begrænsende for udviklingen af de nye brændstoftyper uden, at der vil være en tilsvarende gevinst for virksomheden eller samfundet ved at lade dem være omfattet af biobrændstofloven.

Af forslaget til *stk. 2, 2. pkt., nr. 4*, fremgår det, at ministeren kan fastsætte regler om begrænsning for anvendelse af UER-kreditter og opstrømsreduktioner.

UER'ere, der kan anvendes til opfyldelse af drivhusgasreduktionskrav i biobrændstofloven, er en helt ny slags klimakreditter, der først har kunnet anvendes til at opfylde drivhusgasreduktionskravet i 2020. De opstrømsreduktioner som UER'erne repræsenterer kan handles frit på markedet. I Danmark forventes det, at flere af de af loven forpligtede virksomheder vil gå sammen om at købe UER'ere og derefter fordele dem mellem de enkelte selskaber.

Der er ikke noget krav om, at virksomheder skal anvende UER'ere, og de opstrømsmissioner som UER'ere repræsenterer vil også kunne opnås på andre måder, f.eks. ved iblanding af bæredygtige biobrændstoffer, VE-brændstoffer eller brændstoffer med et lavt drivhusgasaftryk som f.eks. genanvendt kulstofbrændsel.

Da UER'erne er et nyt instrument, er det samtidigt vanskeligt at vurdere effekten af anvendelsen af UER'ere. Dertil kommer, at UER'ere ikke tæller med i det danske drivhus-

gasregnskab. Endelig er der visse vanskeligheder med at føre en effektiv kontrol i forhold til svindel og dobbelttælling.

Den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 4, vil gøre det muligt for klima-, energi- og forsyningsministeren at fastsætte regler om at begrænse anvendelsen af UER'ere til opfyldelse af drivhusgasreduktionskravet i den gældende biobrændstoflovs § 3 b, der foreslås ophævet og fremover reguleret efter den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 1.

Af forslaget til *stk. 2, 2. pkt., nr. 5*, fremgår det, at ministeren kan fastsætte regler om flertællingsmekanismer.

Den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 5, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om anvendelsen af flertællingsmekanismer i forbindelse med et leverandørkrav. Det drejer sig om de muligheder, som er nævnt i VE II-direktivets artikel 27 om bl.a. dobbelttælling af avancerede biobrændstoffer, biogas og 2. generations biobrændstoffer.

I VE I-direktivet har man ladet nogle brændstoftyper tælle dobbelt i forhold til det i Danmark gældende iblandingskrav. Både de såkaldte avancerede biobrændstoffer (der er lavet på affald eller restprodukter) og 2. generations biobrændstoffer (der laves med brugt madolie eller animalsk fedt som råprodukt) har kunnet tælle dobbelt. Dette indebærer, at såfremt en virksomhed vælger at opfylde det gældende iblandingskrav på 7,6 pct. udelukkende med dobbelttællende biobrændstoffer, vil man kunne nøjes med at iblande 3,8 pct. af disse biobrændstoffer.

Efter VE II-direktivet eksisterer der fortsat en mulighed for at lade de avancerede og 2. generations biobrændstoffer samt biogas være dobbelttællende i forhold til det nationale iblandingskrav.

I VE II-direktivet er det i artikel 25, stk. 1, fastsat, at andelen af avancerede biobrændstoffer samt biogas skal udgøre mindst 0,1, 0,5, og 1,75 pct. af energiforbruget i transportsektoren i hhv. 2022, 2025 og 2030.

Endvidere er det i VE II-direktivet fastsat, at bidrag fra el forbrugt i eldrevne køretøjer til vejtransport og el forbrugt i elektrificeret jernbanetransport nu kan tælle hhv. 4 og 1,5 gange mod det overordnede mål for transportområdet på 14 pct. i VE II-direktivet.

Endelig er det i VE II-direktivet fastsat, at bidraget fra brændstoffer, der leveres til luftfart og søfart, med undtagelse af brændstoffer, som er produceret af fødevarer- og foderafgrøder, kan tælle med en faktor 1,2 mod det overordnede mål for transportområdet på 14 pct.

VE II-direktivet har ændret på reglerne for flertælling. Den gældende dobbelttælling videreføres i VE II-direktivet, men det er ikke længere obligatorisk, at avancerede biobrændstoffer og 2. generations biobrændstoffer skal være dobbelttællende i et leverandørkrav.

Det er i VE II-direktivet, i modsætning til VE I-direktivet, fastsat, at bidraget fra brændstoffer, der leveres til luftfart og søfart, med undtagelse af brændstoffer, som er produceret af fødevarer- og foderafgrøder, skal sættes til 1,2 gange deres energiindhold. Der var ikke en lignende bestemmelse i VE I-direktivet, der gjorde det muligt at lade luft- og søfart bidrage til målene i direktivet.

Særligt den firedobbelte tælling af el til elektriske vej køretøjer forventes at få betydning for Danmarks opfyldelse af det overordnede 14 pct.-mål i VE II-direktivet, men også dobbelttællingen for de avancerede biobrændstoffer forventes at komme til at spille en stor rolle i forhold til opfyldelsen af målet.

Flertællingsmekanismerne kan, sammen med de andre flertællingsmekanismer i VE II-direktivet, medføre et uklart billede af de initiativer, der foretages i forhold til iblanding af vedvarende energi i transportsektoren.

Det følger af forslaget til § 3, *stk. 3*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om en lavere andel af iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav end dem, der er fastsat i medfør af *stk. 2*, såfremt særlige hensyn gør sig gældende.

I forhold til den gældende bestemmelse i § 3, stk. 10, vil den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 3, indebære, at klima-, energi- og forsyningsministeren også vil få de samme beføjelser i forhold til de drivhusgasreduktionskrav og iblandingskrav, der vil kunne fastsættes efter den foreslåede § 3, stk. 2, som ministeren har i forhold til de gældende iblandingskrav efter den gældende § 3, stk. 1 og 3.

Det fremgår endvidere af forslaget til *stk. 3, nr. 1*, at et af de særlige hensyn kan være en krise, hvor der er behov for træk på beredskabslagrene.

Bestemmelsen vil kunne anvendes i tilfælde af, at der opstår en krisesituation, hvor der er behov for træk på beredskabslagrene, og der dermed kan være behov for at nedsætte forpligtelsesprocenten midlertidigt. Det kan ikke udelukkes, at en krisesituation vil kunne begrænse adgangen til biobrændstoffer, hvorefter der ikke kan skaffes biobrændstoffer nok til opretholdelse af forpligtelsesprocenten på 7,6 pct., som forventes videreført fra biobrændstofloven og fastsat i biobrændstofbekendtgørelsen, hvis der ikke samtidigt er sket en udvidelse af lagringsforpligtelsen til at omfatte biobrændstoffer.

Det fremgår endvidere af forslaget til *stk. 3, nr. 2*, at et af de særlige hensyn kan være, at avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er anført i bilag 1, del A, er uforholdsmæssigt dyre.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at såfremt prisen på avancerede biobrændstoffer stiger meget, eller der ikke er tilstrækkelige mængder af avancerede biobrændstoffer til rådighed i forhold til udgangspunktet, har ministeren mu-

lighed for at justere anvendelsesprocenten for avancerede biobrændstoffer helt ned til 0,0 pct.

Det følger endvidere af den foreslåede nyaffattelse, at den foreslåede § 3, stk. 3, nr. 2, også omfatter avanceret biogas, der er defineret som biogas, der er fremstillet af råprodukter, og andre brændstoffer, der er anført i bilag 1, del A. Denne type biogas var også omfattet tidligere, men pga. den ændrede definition af biobrændstoffer, har det været nødvendigt med denne tilføjelse. Det er ikke tilsigtet, at tilføjelsen skal medføre nogen ændring af retstilstanden på området.

Det fremgår endvidere af forslaget til *stk. 3, nr. 3*, at et af de særlige hensyn kan være mangel på bæredygtige biobrændstoffer eller biomassebrændsler til transport.

Det kan ikke helt udelukkes, at der f.eks. i forbindelse med en hurtig stigning i efterspørgslen efter biobrændstoffer, der opfylder bæredygtighedskriterierne, opstår en midlertidig mangel på biobrændstoffer på markedet, eller at brændstoffer bliver uforholdsmæssigt dyre som følge af en mangelsituation. I disse situationer kan ministeren vælge at nedsætte forpligtelsesprocenten i op til et enkelt år. Det vurderes dog, at sandsynligheden for at denne situation opstår er meget lille.

Med den nyaffattede *stk. 3, nr. 3*, foreslås det i forhold til den gældende bestemmelse, at der tilføjes ”biomassebrændsler til transport” til de biobrændstoffer, der er omfattet af bestemmelsen. Biomassebrændsler er en ny type af brændstoffer i VE II-direktivet, der defineres som gasformige eller faste brændsler lavet af biomasse. Biogas er alene gasformige brændstoffer lavet på biomasse.

Den foreslåede nyaffattelse vil sikre, at biomassebrændsler til transport også omfattes af den foreslåede bestemmelse. Biogas var også omfattet af den gældende bestemmelse, da biogas er en del af biobrændstoffer efter denne bestemmelse. VE II-direktivet udsender biogas fra biobrændstoffer, hvorfor der foreslås en ændring af bestemmelsens ordlyd. Der er ikke tilsigtet nogen ændring af retstilstanden på området bortset fra, at det foreslås, at biomassebrændsler også skal være omfattet af bestemmelsen.

Det fremgår endvidere af forslaget til *stk. 3, nr. 4*, at et af de særlige hensyn kan være i tilfælde af brug af andre vedvarende energiteknologier i transportsektoren end anvendelsen af biobrændstoffer eller biomassebrændsler til transport.

De fire hensyn, som er opregnet i forslaget til *stk. 3, nr. 1-4*, er eksempler på hensyn, som kan begrunde udstedelse af regler om nedsættelse af forpligtelsesprocenten. De nævnte eksempler er ikke udtømmende. Øvrige særlige hensyn vil også kunne begrunde en nedsættelse af forpligtelsesprocenten, såfremt de hviler på lignende overvejelser som de hensyn, der allerede er eksemplificeret i *stk. 3, nr. 1-4*. For at øvrige særlige hensyn kan begrunde en nedsættelse af forpligtelsesprocenten, skal der dog være tale om ekstraordinære situationer.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kun brændstoffer, der ikke har modtaget offentlig støtte, kan medregnes i et iblandingskrav eller et drivhusgasreduktionskrav.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler, der gør, at kun brændstoffer, der ikke har modtaget offentlig støtte, kan anvendes i en virksomheds iblandings- eller drivhusgasreduktionsforpligtelse.

De eksisterende iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav betragtes efter definitionen i VE II-direktivets artikel 2, nr. 5, som en støtteordning til fremme af vedvarende energi i transportsektoren. Hensynet til EU-statsstøttere regler bør derfor tages i betragtning for så vidt angår de brændstoffer, der omfattes af et leverandørkrav. Det gælder særligt i forhold til at sikre støtteordningers incitamentsvirkning.

Det fremgår af Europa-Kommissionens retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020, EU-Tidende, C 200, 28. juni 2014, s. 1, at støtte til biobrændstoffer (gasformige og flydende), der samtidig er underlagt en forpligtelse med hensyn til forsyning eller blanding, i udgangspunktet ikke betragtes som forenelig med det indre marked, medmindre en medlemsstat kan påvise, at støtten er begrænset til bæredygtige biobrændstoffer, som er for dyre til at lancere på markedet med alene en forsynings- eller blandingsforpligtelse.

Af ovenstående grunde og af hensyn til at kunne sikre en fair og lige konkurrence for biobrændstoffer, biomassebrændsler, VE-brændstoffer m.v., som medtæller mod en leverandørforpligtelse, vurderes det at være hensigtsmæssigt med den foreslåede bemyndigelse i § 3, stk. 4.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af *stk. 5*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om definition og krav til dokumentation af virksomhedernes opgørelser af de biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, der er anført i bilag 1, del A og B.

Det foreslåede *stk. 5* bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om definition og dokumentation for de biobrændstoffer, som der i medfør af forslaget til biobrændstoflovens § 3, stk. 2, kan fastsættes regler om vedrørende dobbelttælling i forhold til virksomhedens biobrændstofforpligtelse.

Der vil efter den foreslåede bestemmelse kunne fastsættes regler om hvilke biobrændstoffer, biogas og biomassebrændsler, der vil kunne tælle dobbelt efter regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 5. Desuden vil der kunne fastsættes regler om virksomhedernes dokumentationskrav i forhold til, at biobrændstofferne og biomassebrændslerne opfylder kravene for at kunne tælle dobbelt. Dokumentationen indgår i den årlige rapport, som virksomhederne sender til klima-, energi- og forsyningsministeren.

Regler udstedt i medfør af bemyndigelsen vil blive udstedt således, at de tager højde for EU's regler om varenes fri bevægelighed. Ved udstedelse af regler i medfør af stk. 5 vil der blive taget hensyn til Kommissionens praksis på dette område. § 3, stk. 5, vil således ikke blive anvendt til at fastsætte særlige danske krav til definitionen af, hvad der kan henregnes til biobrændstoffer og biomassebrændsler, der tæller dobbelt. Bestemmelsen muliggør ikke, at der udstedes særlige danske dokumentationskrav, som hindrer anerkendelsen af biobrændstoffer og biomassebrændsler, som i øvrigt er anerkendt i EU.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis videreførelse af det gældende § 3, stk. 11, hvor den eneste ændring er henvisningerne i bestemmelsen, og at begrebet biomassebrændsler foreslås indsat.

Det følger af det foreslåede *stk. 6*, at en virksomhed kan opfylde sine forpligtelser efter regler fastsat i medfør af stk. 2 eller 3 ved aftale med en eller flere virksomheder om, at de helt eller delvist opfylder virksomhedens forpligtelser efter regler fastsat i medfør af stk. 2 og 3.

Forslaget vil indebære, at der skabes mulighed for fleksibilitet for virksomhederne, og bestemmelsen vil medvirke til en omkostningseffektiv opfyldelse af forpligtelsen til afsætning af biobrændstof. Bestemmelsen vil indebære, at en virksomhed kan indgå aftale med en anden virksomhed om, at den helt eller delvist opfylder den første virksomheds forpligtelse til at afsætte biobrændstoffer. En virksomhed kan også indgå aftale med flere virksomheder, som hver især vil bidrage til, at den første virksomheds forpligtelse opfyldes helt eller delvist.

En virksomhed, som indgår en eller flere aftaler, som samlet opfylder dele af virksomhedens forpligtelse, skal selv opfylde den resterende del af forpligtelsen.

Virksomhederne skal sende en årlig rapport til ministeren som dokumentation for virksomhedens opfyldelse af forpligtelsen til at sælge biobrændstoffer. Såfremt virksomheder har indgået en aftale efter forslaget til stk. 6 om at opfylde forpligtelsen til at sælge biobrændstoffer for hinanden, vil omfanget skulle dokumenteres i rapporten.

Bestemmelsen har sammenhæng med den foreslåede ophævelse af den gældende § 3 c, jf. lovforslagets § 2, nr. 8, efter hvilken virksomheder kan aftale, at de i fællesskab, helt eller delvist, opfylder drivhusgasreduktionskravet i den gældende lovs § 3 b. § 3 b, stk. 1, foreslås også ophævet, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, og det deri indeholdte drivhusgasreduktionskrav foreslås flyttet til den foreslåede § 3, stk. 2.

Nyaffattelsen af § 3, stk. 6, sker af lovtekniske grunde. Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tiltænkt nogen materiel ændring af retstilstanden i forhold til den gældende § 3, stk. 8, eller § 3 c.

Til nr. 5

Det følger af den gældende § 3 a, at virksomheder efter regler fastsat af klima-, energi- og forsyningsministeren hvert år skal rapportere til Energistyrelsen om drivhusgasintensiteten af de brændstoffer og den elektricitet til brug i vejkkøretøjer, jf. § 3 e, der i Danmark er blevet leveret af virksomheden.

Det følger af den gældende § 3 e, at elleverandører kan vælge at bidrage til en virksomheds reduktionsforpligtelse efter § 3 b, hvis elleverandøren kan påvise, at denne på fyldestgørende vis kan måle og overvåge den elektricitet, der leveres til brug i vejkkøretøjer. Det følger endvidere af stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om metoden til beregning af elektricitet til brug i de elektriske vejkkøretøjer.

Det foreslås, at »jf. § 3 e,« udgår i § 3 a.

Den foreslåede ændring vil indebære, at der ikke henvises til § 3 e i § 3 a i biobrændstofloven. Baggrunden for forslaget er, at § 3 e foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 2, nr. 8.

De krav, der fremgår af den gældende § 3 e, foreslås fremover fastsat i bekendtgørelse i medfør af biobrændstoflovens § 3, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 4.

Til nr. 6

Det fremgår af § 3 b, stk. 1, i den gældende biobrændstoflov, at virksomheder omfattet af loven så gradvist som muligt skal reducere vugge til grav-emissionerne af drivhusgasser pr. energienhed fra leveret brændstof og elektricitet til brug i vejkkøretøjer, jf. § 3 e, med mindst 6 pct.

Endvidere følger det af § 3 b, stk. 2-4, i biobrændstofloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren har mulighed for at fastsætte krav om yderligere drivhusgasreduktioner end de drivhusgasreduktionskrav, der er fastsat i biobrændstoflovens § 3 b, stk. 1.

Det fremgår således af biobrændstoflovens § 3 b, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at reduktionen efter stk. 1 skal være på 2 pct. senest den 31. december 2014 og 4 pct. senest den 31. december 2017.

Af biobrændstoflovens § 3 b, stk. 3, fremgår det, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at virksomhederne ud over den i stk. 1 nævnte reduktion på 6 pct. yderligere skal reducere med 2 pct., som skal opfyldes senest den 31. december 2020 ved at levere elektricitet til brug i vejkkøretøjer, jf. § 3 e, eller ved at anvende teknologi, der begrænser vugge til grav-emissionerne pr. energienhed fra leveret brændstof og energi.

Af biobrændstoflovens § 3 b, stk. 4, fremgår det, at ud over den i stk. 1 nævnte reduktion på 6 pct. og en eventuel forpligtelse fastsat efter stk. 3 kan klima-, energi- og forsyningsministeren med henblik på reduktioner inden for sektoren for brændstofforsyning fastsætte regler om en yderligere reduktion på 2 pct., som virksomhederne skal opfylde senest den 31. december 2020 ved at købe CO₂-kreditter.

Det foreslås, at biobrændstoflovens § 3 b, stk. 1-4, ophæves.

Biobrændstoflovens § 3 b, stk. 1, foreslås ophævet, da indholdet af § 3 b, stk. 1, med den foreslåede § 3, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 4, fremover fastsættes af klima-, energi- og forsyningsministeren i en bekendtgørelse.

I den gældende § 3 b, stk. 1, er der minimumsimplenteret regler efter brændstofkvalitetsdirektivet. Med lovforslaget bemyndiges ministeren til at fastsætte de nuværende bestemmelser i biobrændstoflovens § 3 b, stk. 1, i en bekendtgørelse. Det er dermed ikke hensigten med lovforslaget at ændre på en virksomheds nuværende reduktionsforpligtelse, jf. brændstofkvalitetsdirektivet.

Endvidere foreslås biobrændstoflovens § 3 b, stk. 2-4, ophævet, da bestemmelserne udelukkende giver klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at fastsætte regler om forhøjelse af drivhusgasreduktionskrav i en periode, der ligger forud for dette lovforslag, og der er derfor ikke længere mulighed for at anvende bestemmelserne.

Endvidere vil den foreslåede bestemmelse som konsekvens medføre, at biobrændstoflovens § 3 b, stk. 5 og 6, herefter bliver stk. 1 og 2.

Til nr. 7

Det fremgår af § 3 b, stk. 6, i den gældende biobrændstoflov, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om metoden til fastsættelse af grundlaget for reduktionsforpligtelsen, jf. stk. 1.

Det følger af den foreslåede ændring af § 3 b, stk. 6, der bliver til stk. 2, at »reduktionsforpligtelse, jf. stk. 1,« ændres til »en drivhusgasreduktionsforpligtelse i medfør af § 3, stk. 2.«

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 6, hvor den nuværende § 3 b, stk. 1, foreslås ophævet. Forslaget vil indebære, at klima-, energi- og forsyningsministeren forsat kan fastsætte regler om metoden til fastsættelse af grundlaget for en drivhusgasreduktionsforpligtelse fastsat i medfør af det foreslåede § 3, stk. 2.

Endvidere foreslås det, at det præciseres, at der er tale om en drivhusgasreduktionsforpligtelse. Forslaget skal sikre, at benævnelserne i biobrændstofloven så vidt muligt ensrettes.

Der er med den foreslåede ændring af § 3 b, stk. 6, der bliver til stk. 2, ikke tilsigtet nogen materielle ændringer af indholdet i bestemmelsen. Den foreslåede ændring af bestemmelsen er alene en konsekvensændring af den foreslåede § 3, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 4, og en præcisering af betegnelsen drivhusgasreduktionsforpligtelse.

Til nr. 8

Det fremgår af § 3 c i den gældende biobrændstoflov, at virksomheder omfattet af biobrændstofloven kan aftale, at de i fællesskab helt eller delvist opfylder deres forpligtelse

i § 3 b om at reducere vugge til grav-emissionerne fra drivhusgasser med mindst 6 pct.

Bestemmelsen indebærer, at flere virksomheder kan gå sammen om at opfylde deres individuelle krav om drivhusgasbesparelser. Dette kan foregå på flere forskellige måder.

Eksempelvis kan to virksomheder lægge deres samlede salg af brændstoffer omfattet af forpligtelsen sammen og derved sammen tilvejebringe de krævede 6 pct. drivhusgasreduktioner og indrapportere dette samlet til Energistyrelsen.

Efter den gældende § 3 c vil det også være muligt, at virksomhed A kan sælge eller overdrage en nærmere afgrænset mængde af virksomhedens opnåede drivhusgasbesparelser til virksomhed B, der kan bruge disse erhvervede drivhusgasbesparelser til at opfylde det på dem påhvilende drivhusgasreduktionskrav i biobrændstoflovens § 3 b. I dette tilfælde vil virksomhed A og B typisk indrapportere individuelt. Opfyldelsen i fællesskab efter biobrændstoflovens § 3 c vil også kunne foregå på andre måder.

En tilsvarende mulighed for fælles opfyldelse findes også i forhold til opfyldelse af det gældende iblandingskrav af bæredygtige biobrændstoffer i den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 8.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at § 3 c ophæves. Bestemmelsen foreslås ophævet, da den foreslåede § 3, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 4, indeholder en bemyndigelse til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen og størrelsen af drivhusgaskrav og iblandingskrav. Der er derfor ikke længere behov for § 3 b, stk. 1-4.

Det er ikke hensigten med lovforslaget, at der ikke længere skal være mulighed for, at virksomheder i fællesskab skal kunne reducere vugge til grav-emissionerne fra drivhusgasser med mindst 6 pct.

Denne ændring har sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 6, der fastslår, at virksomhederne fortsat skal have mulighed for i fællesskab, helt eller delvist, at opfylde deres forpligtelse om at reducere vugge til grav-emissionerne fra drivhusgasser med mindst 6 pct. Den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 6, vil også danne grundlag for, at virksomhederne også fortsat vil kunne opfylde et iblandingskrav af biobrændstoffer i fællesskab.

Det fremgår af den gældende § 3 d, at en virksomhed alene kan medregne biobrændstoffer, der overholder krav til biobrændstoffers bæredygtighed i regler fastsat i medfør af § 4, til opfyldelse af en forpligtelse efter § 3 b.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at biobrændstoflovens § 3 d ophæves.

Biobrændstoflovens § 3 d foreslås ophævet, da den foreslåede § 3, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 4, fastslår, at opfyldelsen af de iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav, der

er fastsat i biobrændstofloven eller i regler, der er fastsat i medfør af loven, alene kan ske ved biobrændstoffer og biomassebrændsler, herunder biogas, der overholder krav til disse brændstoffers bæredygtighed eller drivhusgasreduktionskrav, der fastsættes i medfør af § 4.

Der er derfor ikke længere behov for den gældende § 3 d, da indholdet af denne bestemmelse foreslås at kunne blive udmøntet i bekendtgørelse med hjemmel i den foreslåede § 3, stk. 1.

Med den foreslåede ophævelse af bestemmelserne tilsigtes der ingen ændring af retstilstanden, og ophævelsen skal alene ses som en konsekvensændring af den foreslåede § 3, stk. 1 og 2.

Efter den gældende § 3 e, stk. 1, kan en elleverandør vælge at bidrage til at opfylde en virksomheds reduktionsforpligtelse efter § 3 b, hvis elleverandøren kan påvise, at denne på fyldestgørende vis kan måle og overvåge den elektricitet, der leveres til brug i vejkøretøjer. Der er i den gældende biobrændstoflov ikke samme mulighed for, at el kan bidrage til en virksomheds iblandingsforpligtelse efter § 3 i den gældende biobrændstoflov.

Det fremgår af den gældende § 3 e, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om metoden til beregning af elektricitet til brug i de elektriske vejkøretøjer.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at § 3 e ophæves. Bestemmelsen foreslås ophævet, da den foreslåede § 3, stk. 2, indeholder en bemyndigelse til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen og størrelsen af drivhusgaskrav og iblandingskrav. Med lovforslaget bemyndiges ministeren til at fastsætte nærmere regler vedrørende muligheden for at medtælle bidrag fra elektricitet, der leveres til brug i vejkøretøjer, i en bekendtgørelse. Der er derfor ikke længere behov for § 3 e.

Den gældende § 3 e implementerer harmoniserede regler jf. brændstofkvalitetsdirektivet. Med lovforslaget bemyndiges ministeren, jf. forslaget til ny § 3, stk. 2, og ny § 4, stk. 1, til at fastsætte de nuværende bestemmelser i biobrændstoflovens § 3 e i en bekendtgørelse.

Det er dermed ikke hensigten med lovforslaget at ændre på muligheden for, at elleverandører kan vælge at bidrage til at opfylde en virksomheds reduktionsforpligtelse, jf. brændstofkvalitetsdirektivet.

Til nr. 9

Det fremgår af § 4, stk. 1, i den gældende biobrændstoflov, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler med henblik på at gennemføre EU-regler om forhold, der er omfattet af biobrændstofloven, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om biobrændstoffer og disses bæredygtighed og reduktion af drivhusgasser fra transport.

Klima-, energi- og forsyningsministeren har med denne bestemmelse fastsat regler om, at de biobrændstoffer, som virksomhederne sælger til opfyldelse af deres forpligtelse, skal opfylde VE I-direktivets krav til bæredygtighed således, at reglerne implementerer VE I-direktivets krav til bæredygtighed, som de er fastlagt i VE I-direktivets artikel 17. Bæredygtighedskriterierne for biobrændstoffer er fastsat i den gældende biobrændstofbekendtgørelse.

Bestemmelsen har bl.a. sit udspring i energiaftalen fra februar 2008, hvoraf det fremgår, at det er en forudsætning, at der kun indgår biobrændstoffer, der opfylder EU's bæredygtighedskriterier i opgørelsen af forpligtelsesprocenten for biobrændstoffer efter biobrændstofloven.

Kriterierne fremgår af VE I-direktivet, hvori der fastsættes krav til dels den samlede fortrængning af CO₂, som biobrændstoffet giver anledning til i hele kæden fra dyrkning af råstoffet til anvendelse i et køretøj og dels oprindelsen af råmaterialet, herunder at det som udgangspunkt ikke må opdyrkes i våd- eller skovområder eller områder med høj biodiversitet.

Den gældende § 4, stk. 1, er udarbejdet med udgangspunkt i VE I-direktivet, og VE I-direktivet ophæves den 1. juli 2021.

Det fremgår af forslaget til nyaffattelse af § 4, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler med henblik på at gennemføre EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om VE-brændstoffer, biobrændstoffer eller biomassebrændsler til transport og deres bæredygtighed og reduktion af drivhusgasser fra transport.

Med bestemmelsen bemyndiges klima-, energi- og forsyningsministeren bl.a. til at fastsætte, at de biobrændstoffer eller biomassebrændsler, der anvendes til transport, opfylder EU's krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasser, således at reglerne implementerer VE II-direktivets krav til bæredygtighed og besparelser af drivhusgasemissioner i forhold til en fossil reference.

Med bemyndigelsen vil klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere kunne fastsætte andre regler som følge af EU-regler. Det vil bl.a. være relevant i henhold til brændstofkvalitetsdirektivet.

I medfør af forslaget til biobrændstoflovens § 3, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 4, foreslås det, at det er en forudsætning for opfyldelse af de iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav, der er fastsat i biobrændstofloven eller i regler, der er fastsat i medfør af denne lov, alene kan medregnes biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, der overholder krav til disses bæredygtighed eller drivhusgasreduktionskrav.

Med bestemmelsen bemyndiges klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte nærmere regler om VE-brændstoffer med henblik på at gennemføre EU-regler om

forhold der er omfattet af denne lov. Det kunne for eksempel være EU-regler vedr. VE-brændstoffer, som er dannet ved en konvertering af anden vedvarende energi.

I forhold til den gældende § 4, stk. 1, i biobrændstofloven, foreslås det, at der ikke alene henvises til biobrændstoffer, men både til biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport. Forslaget til ændring skyldes, at biobrændstoffer i VE I-direktivet er defineret som flydende og gasformige brændstoffer til transportsektoren, der er fremstillet på grundlag af biomasse. Definitionen er ændret i VE II-direktivet og foreslås derfor også ændret i biobrændstofloven med dette lovforslag. Den foreslåede definition af biobrændstoffer vil fremover kun omfatte flydende brændstoffer lavet på biomasse, hvorimod de gasformige biobrændstoffer fremover defineres som biogas, der defineres som gasformige brændsler produceret af biomasse, eller biomassebrændsler, der defineres som gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse, at biomassebrændsler til transport nu også omfattes af bestemmelsen, hvilket sikrer, at klima-, energi- og forsyningsministeren med den foreslåede bestemmelse fortsat vil kunne fastsætte regler for biomassebrændsler til transport, herunder biogas, inden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren i en bekendtgørelse vil fastsætte regler om, at det gældende massebalanceprincip tilpasses, så det er i overensstemmelse med de nye regler om massebalanceprincippet i VE II-direktivet.

Det følger af den gældende § 12 i biobrændstofbekendtgørelsen, som er en gennemførelse af VE I-direktivets artikel 18, stk. 1, der medfører, at en virksomhed skal dokumentere, at den opfylder bæredygtighedskriterierne i biobrændstofbekendtgørelse via et massebalanceprincip, der bl.a. tillader, at partier af råmaterialer eller biobrændstoffer med forskellige bæredygtighedskarakteristika kan blandes.

Dette indebærer, at forskellige flydende biobrændstoffer kan blandes i en beholder, f.eks. på et brændstofdepot, og udtages som det produkt, der blev blandet i beholderen. Blander man eksempelvis ligeligt bæredygtige biobrændstoffer lavet på hhv. rapsolie med bæredygtige biobrændstoffer og hhv. lavet på palmeolie, vil man have en beholder, der i princippet består af lige dele rapsolie og palmeolie. I beholderen er disse to brændstoffer naturligvis sammenblandet, og ethvert udtag fra beholderen vil rent fysisk være en ligelig blanding af de to brændstoftyper.

Massebalanceprincippet tilsiger, at så længe ejeren af beholderen har systematiseret sit bogholderi på en sådan måde, at denne på en sikker måde kan håndtere, hvad der er kommet ind og ud af beholderen, så kan ejeren sælge dele af indholdet i beholderen i overensstemmelse med det, der er blandet i beholderen. I dette eksempel indebærer det, at selv om indholdet i beholderen består af halvt rapsolie og halvt

palmeolie, så vil ejeren kunne udtage en andel af beholderen og sælge dette som 100 pct. rapsolie eller palmeolie, så længe den solgte mængde ikke overstiger den mængde, der er tilgået af det pågældende råprodukt i beholderen.

Der findes frivillige ordninger i forhold til overholdelse af massebalanceprincippet. Det vil ofte være de samme frivillige ordninger, der både håndterer bæredygtighedskriterier og massebalanceprincippet hos den enkelte virksomhed.

Massebalanceprincippet betyder også, at der vil kunne lægges gas på gasnettet i en landsdel, og at det efterfølgende vil kunne tages ud af gasnettet i en anden landsdel ved hjælp af massebalanceprincippet.

Det forventes derudover, at klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af § 4, stk. 1, vil fastsætte nærmere regler om virksomhedernes indberetninger af oplysninger om gennemførte transaktioner samt brændstoffers bæredygtighedsegenskaber m.v., herunder deres drivhusgasemissioner for hele deres livscyklus fra produktionsstedet til den brændstofleverandør, der markedsfører brændstoffet.

Til nr. 10

Det fremgår af § 5, stk. 1, i biobrændstofloven, at en virksomhed årligt skal sende en rapport til klima-, energi- og forsyningsministeren som dokumentation for, at virksomheden det foregående kalenderår har opfyldt forpligtelsen efter den gældende § 3, stk. 1 og 3, § 3 b, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 3, stk. 10, eller § 3 b, stk. 2-4.

Rapporten danner grundlag for, at Energistyrelsen kan føre tilsyn med virksomhedernes overholdelse af de krav til iblanding af bæredygtige biobrændstoffer, avancerede biobrændstoffer og reduktion af drivhusgasser, der stilles efter loven.

Det fremgår af den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, at henvisningen til § 3, stk. 1 og 3, § 3 b, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 3, stk. 10, eller § 3 b, stk. 2-4, ændres til regler fastsat i medfør af § 3, stk. 1-3.

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, er alene en konsekvensændring på baggrund af den foreslåede nyaffattelse af § 3, hvor iblandingskravet efter den gældende § 3, stk. 1, og drivhusgasreduktionskravet fra den gældende § 3 b, stk. 1, flyttes til regler udstedt i medfør af den foreslåede § 3, stk. 2, eller i medfør af den foreslåede § 3, stk. 3.

Der er således ikke med den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, tilsigtet nogen materiel ændring af indholdet af bestemmelsen.

Til nr. 11

Det fremgår af den gældende § 5, stk. 2, i biobrændstofloven, at såfremt der er indgået en aftale mellem virksomheder som nævnt i § 3, stk. 8, eller § 3 c, skal dette fremgå af de rapporter, som de pågældende virksomheder årligt sender til klima-, energi- og forsyningsministeren efter § 5, stk. 1.

Det følger af den foreslåede ændring af § 5, stk. 2, at henvisningen til § 3, stk. 8, eller § 3 c, i § 5, stk. 2, ændres til § 3, stk. 6.

Som det fremgår af forslaget til § 3, stk. 6, jf. lovforslagets § 2, nr. 4, fremgår det af den gældende § 3 c, at virksomheder omfattet af biobrændstofloven kan aftale, at de i fællesskab helt eller delvist opfylder deres drivhusgasreduktionsforpligtelse i medfør af den gældende § 3 b, der indeholder krav om reduktion af vugge til grav-emissionerne fra drivhusgasser med mindst 6 pct. En tilsvarende mulighed for fælles opfyldelse findes også i forhold til opfyldelse af det gældende iblandingskrav af bæredygtige biobrændstoffer i den gældende biobrændstoffs § 3, stk. 8.

Da § 3 c foreslås ophævet jf. lovforslagets § 2, nr. 8, er henvisningen i § 5, stk. 2, til § 3 c ikke længere relevant.

Der er ikke med den foreslåede ændring tilsigtet nogen ændring af rapporteringsforpligtelsen i henhold til den gældende § 5, stk. 2.

Til nr. 12

Det fremgår af straffebestemmelsen i § 8, stk. 1, nr. 1, i biobrændstofloven, at en virksomhed straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, for overtrædelse af den gældende biobrændstoffs § 3, stk. 1, 2 eller 3, der omhandler iblanding af bæredygtige biobrændstoffer.

Det fremgår af straffebestemmelsen i § 8, stk. 1, nr. 2, i biobrændstofloven, at en virksomhed straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, for overtrædelse af den gældende biobrændstoffs forpligtelse i § 3 b, stk. 1, om at reducere vugge til grav-emissionerne af drivhusgasser pr. energienhed fra leveret brændstof eller elektricitet til brug i vej køretøjer.

Det fremgår af straffebestemmelsen i § 8, stk. 1, nr. 3, i biobrændstofloven, at en virksomhed straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, såfremt virksomheden afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger, der har betydning for størrelsen af forpligtelsen efter den gældende § 3, stk. 1, 2 eller 3, der omhandler iblanding af bæredygtige biobrændstoffer.

Det fremgår af straffebestemmelsen i § 8, stk. 1, nr. 4, i biobrændstofloven, at en virksomhed straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, såfremt virksomheden afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger, der har betydning for størrelsen af forpligtelsen efter den gældende § 3 b, stk. 1, der omhandler reduktion af emissioner fra drivhusgasser.

Det fremgår af straffebestemmelsen i § 8, stk. 1, nr. 9, i biobrændstofloven, at en virksomhed straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, hvis virksomheden i erhvervs-mæssigt øjemed forsætligt anvender

brændstof, der er købt i Danmark, og som ikke opfylder kravene i § 3, stk. 2.

Endelig fremgår det af straffebestemmelsen i § 8, stk. 2, i biobrændstofloven, at i regler, som udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes bødestraf for overtrædelse af reglerne og påbud fastsat i medfør af reglerne.

Det foreslås, at § 8, stk. 1, nr. 1-4 og 9, ophæves.

§ 8, stk. 1, nr. 5-8, bliver herefter til § 8, stk. 1, nr. 1-4.

Som konsekvens af at forpligtelserne i de gældende § 3, stk. 1-3, samt § 3 b, stk. 1, foreslås flyttet til den foreslåede § 3, stk. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 4, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om bl.a. reduktion af emissioner fra drivhusgasser, foreslås § 8, stk. 1 nr. 1-4 ophævet.

Den foreslåede ophævelse er udelukkende en konsekvensændring af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i § 3, stk. 2, som giver klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at fastsætte regler, som i dag er omfattet af de gældende § 3, stk. 1, 2 eller 3, samt § 3 b, stk. 1, i en bekendtgørelse. Den gældende § 8, stk. 1, nr. 1-4 og 9, vurderes dermed ikke længere at være nødvendig.

Det følger af biobrændstoflovens § 8, stk. 2, at der kan fastsættes påbud og bødestraf for overtrædelse af regler, som udstedes i medfør af loven.

Der er ikke med den foreslåede bestemmelse tilsigtet en ændring af retstilstanden på området.

Til nr. 13

Det fremgår af den gældende § 8, stk. 1, nr. 7, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at afgive eller tilvejebringe oplysninger efter § 6, stk. 2.

Det følger af forslaget til ændring af § 8, stk. 1, nr. 7, der bliver nr. 3, at punktummet erstattes af et »eller«.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 12, hvor det foreslås at ophæve § 8, stk. 1, nr. 1-4 og 9. Forslaget om ophævelse af nr. 9 vil medføre, at eller skal fremgå af nr. 7, der bliver nr. 3, jf. lovforslagets § 2, nr. 12, frem for nr. 8, der bliver nr. 4, jf. lovforslagets § 2, nr. 12.

Til nr. 14

Det fremgår af den gældende § 8, stk. 1, nr. 8, at »medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at efterkomme påbud efter § 7, stk. 1, eller«.

Det følger af forslaget til ændring af § 8, stk. 1, nr. 8, der med lovforslaget bliver nr. 4, at »eller« erstattes af et punktum i bestemmelsen.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 12, hvor det foreslås at ophæve § 8, stk. 1, nr. 1-4 og 9.

Den foreslåede ændring vil medføre, at sætningskæden i § 8, stk. 1, afsluttes ved nr. 8, der bliver nr. 4.

Til § 3

Til nr. 1

Den gældende fodnote i lov om naturgasforsyning indeholder en udtømmende opremsning af de direktiver, som lov om naturgasforsyning gennemfører.

Lov om naturgasforsyning gennemfører bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF.

Det følger af den foreslåede ændring, at *fodnoten* i lov om naturgasforsyning ændres, således at det af fodnoten vil fremgå, at lov om naturgasforsyning indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af VE II-direktivet.

Da VE II-direktivet erstatter VE I-direktivet, foreslås det, at fodnoten ikke længere henviser til VE I-direktivet. Dette følger af VE II-direktivets artikel 37, hvoraf det fremgår af VE I-direktivet ophæves med virkning fra den 1. juli 2021.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, som delvist gennemfører dele af VE II-direktivet, som skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021.

Til nr. 2

Efter den gældende § 2, stk. 2, i lov om naturgasforsyning finder loven også anvendelse på biogas, gas fra biomasse og andre typer gas, i det omfang sådanne gasser teknisk og sikkert kan injiceres og transporteres gennem naturgassystemet.

Det foreslås at indsætte et andet punktum i § 2. Det følger af den foreslåede § 2, *stk. 2, 2. pkt.*, at loven derudover finder anvendelse på brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet for så vidt angår oprindelsesgarantier efter § 36.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at loven derudover finder anvendelse på brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet for så vidt angår oprindelsesgarantier efter § 36.

Den foreslåede ændring har sammenhæng med den foreslåede § 36, jf. lovforslagets § 3, nr. 6, hvor der foreslås regler om oprindelsesgarantier. Det fremgår af bemærkninger til den foreslåede § 36, at med gas menes som udgangspunkt gas, herunder brint, som er omfattet af lovens anvendelsesområde i gældende § 2. Ved at foreslå en udvidelse af anvendelsesområdet i § 2 vil der derved skabes hjemmel til,

at brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet, vil være omfattet af oprindelsesgarantisystemet for gas fra vedvarende energikilder.

Hensigten med den foreslåede ændring er at gennemføre VE II-direktivets artikel 19, stk. 1 og 7. Som det fremgår heraf, skal der tillige etableres et oprindelsesgarantisystem for brint fra vedvarende energikilder. På nuværende tidspunkt omfatter anvendelsesområdet i gældende § 2 ikke brint, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet. For at sikre en tilstrækkelig implementering af VE II-direktivet foreslås derfor en udvidelse af naturgasforsyningslovens anvendelsesområde, således at loven også finder anvendelse på brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet for så vidt angår oprindelsesgarantier efter § 36. Dette kan eksempelvis være brint fra vedvarende energikilder, som transporteres på lastbiler.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 1 og 7, i dansk ret.

Til nr. 3

Lov om naturgasforsyning indeholder en række definitioner i § 6.

Begrebet biogas er ikke defineret i lov om naturgasforsyning. Begrebet biogas er i lov om naturgasforsyning hidtil blevet fortolket i overensstemmelse med den gældende definition af begrebet biogas i § 5, nr. 1, i VE-loven, hvorefter begrebet biogas defineres som gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

Med lovforslaget foreslås indsat to nye definitioner i naturgasforsyningslovens § 6.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt § 6, *nr. 1, 1. pkt.*, at »biogas« i lov om naturgasforsyning vil blive defineret som gasformige brændsler produceret af biomasse.

Den foreslåede definition i 1. pkt., er identisk med VE II-direktivets definition af biogas, jf. artikel 2, nr. 28, og foreslås indsat med henblik på at sikre korrekt implementering af VE II-direktivet. Den foreslåede indsættelse skal således ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 16, hvorved der foreslås indsat en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om overholdelse af bl.a. VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner ved anvendelse af biomassebrændsler, herunder biogas, til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *nr. 1, 2. pkt.*, at der ved »biogas« i §§ 35 g og 35 h i lov om naturgasforsyning dog skal forstås gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

VE II-direktivets definition af biogas er bredere end den

gældende fortolkning og anvendelse af begrebet biogas i lov om naturgasforsyning, hvorefter biogas alene omfatter gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold. VE-II-direktivets definition omfatter også gas fremstillet ved termisk forgasning af biologisk materiale. Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at lovens afgrænsning af de pågældende støtteordninger er i overensstemmelse med de statsstøttegodkendelser, der ligger til grund for ordningerne.

Lov om naturgasforsyning definerer ikke begrebet biomasse. Begrebet anvendes i beskrivelsen af lovens anvendelsesområde i § 1, stk. 2.

Det følger af den foreslåede indsættelse af definitionen af »biomasse« i nr. 2, at begrebet biomasse vil skulle forstås som den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgræne, fra fiskeri, fra akvakultur og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse.

Den foreslåede definition af biomasse svarer til VE II-direktivets definition af biomasse. Dog er der efter konsultation mellem Energistyrelsen og Europa-Kommissionen foretaget enkelte præciseringer, da direktivets definition er sproglig og grammatisk upræcis og indebærer risiko for misfortolkning.

Det foreslås at indsætte denne definition i lov om naturgasforsyning, da definitionen af begrebet biogas, som med dette ændringsnummer ligeledes foreslås indsat i loven, jf. bemærkningerne til den foreslåede indsættelse af et nyt § 6, nr. 1, ovenfor, henviser til begrebet biomasse. Såvel begrebet biomasse som begrebet biogas har dermed betydning for afgrænsningen af støtteordningen i § 35 g i lov om naturgasforsyning. Opfyldelse af VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner er en forudsætning for opnåelse af støtte til anvendelse af biomassebrændsler til bl.a. produktion af brændsler. Dette vil indebære, at opnåelse af støtte i henhold til § 35 g i lov om naturgasforsyning forudsætter, at den leverede opgraderede eller rensede biogas, der anvendes til produktion af elektricitet, varme og køling, opfylder VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Derfor bør definitionen af biomasse i lov om naturgasforsyning svare til VE II-direktivets definition.

Med biologisk nedbrydelighed forstås, at det pågældende produkt eller materiale kan omsættes ved naturlige processer via mikroorganisme, f.eks. bakterier og svampe, og dermed indgå i et naturligt kredsløb.

Med biologisk oprindelse forstås, at der er tale om ikke fossilt organisk materiale, som stammer fra planter eller dyr. Hvis det organiske materiale er lagret i en geologisk formation, er der tale om fossil oprindelse. Eksempler på fossile ressourcer er kul, olie og naturgas.

Kommunalt affald skal forstås som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/851/EU af 30. maj 2018. Det følger af direktivets artikel 3, nr. 2 b, at kommunalt affald defineres som a) blandet affald og særskilt indsamlet affald fra husholdninger, herunder papir og pap, glas, metal, bioaffald, træ, tekstiler, emballage, affald af elektrisk og elektronisk udstyr, udtjente batterier og akkumulatorer samt storskrald, herunder madrasser og møbler, og som b) blandet affald og særskilt indsamlet affald fra andre kilder, når dette affald med hensyn til type og sammensætning er sammenligneligt med affald fra husholdninger.

Kommunalt affald omfatter ikke affald fra produktion, landbrug, skovbrug, fiskeri, septiktanke, spildevandsledninger og spildevandsbehandling, herunder spildevandsslam, ud-rangerede køretøjer eller bygge- og nedrivningsaffald.

Denne definition berører ikke fordelingen af ansvaret for affaldshåndtering mellem offentlige og private aktører.

Som følge af den foreslåede ændring vil de gældende § 6, nr. 1-7 herefter blive § 6, nr. 3-9.

Til nr. 4

Lov om naturgasforsyning indeholder en række definitioner i § 6.

Begrebet gas fra vedvarende energikilder er ikke defineret i lov om naturgasforsyning. Begrebet gas fra vedvarende energikilder er i lov om naturgasforsyning hidtil blevet fortolket i overensstemmelse med den gældende definition af begrebet energi fra vedvarende energikilder i § 2, stk. 2, i VE-loven, hvorefter begrebet energi fra vedvarende energikilder forstås bl.a. vindkraft, vandkraft, biogas, biomasse, solenergi, bølge- og tidevandsenergi samt geotermisk varme.

Med lovforslaget foreslås indsat en ny definition om gas fra vedvarende energikilder som nyt nummer i gældende § 6.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt § 6, nr. 10, at »gas fra vedvarende energikilder« i lov om naturgasforsyning vil blive defineret som gas, der fremstilles ved anvendelse af vedvarende energikilder, som defineret i VE-loven.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at gas fra vedvarende energikilder bliver defineret i lov om naturgasforsyning med en henvisning til definition af energi fra vedvarende energikilder i VE-loven.

Den foreslåede definition henviser til definitionen i VE-loven, jf. gældende § 2, stk. 2, som foreslås ændret ved lovforslagets § 1, nr. 3. Den foreslåede definition skal således ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 3, hvor der foreslås en ændring af definitionen vedvarende energikilder, således at det skal forstås som vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivel-

sesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 2, nr. 1, i dansk ret.

Den foreslåede definition af gas fra vedvarende energi vil ikke bevirke materielle ændringer i loven, men vil alene være en præcisering af, hvad der i loven forstås ved vedvarende energikilder.

Som følge af lovforslagets § 3, nr. 3 og den foreslåede ændring vil de gældende § 6, nr. 8-28, herefter blive § 6, nr. 11-31.

Til nr. 5

Det følger af den gældende § 35 d, stk. 4, at klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere kan fastsætte regler om, at krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer eller opgraderer biogas, skal overholdes som betingelse for at modtage pristillæg efter § 35 g.

Det foreslås, at der i § 35 d, stk. 4, efter »producerer« indsættes »renser«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det præciseres, at § 35 d, stk. 4, også omfatter situationer, hvor biogas renses.

Biogas leveret til naturgasnettet opgraderes, mens biogas leveret til bygasnettet omtales som rensat. Det bør derfor helt tydeligt fremgå af naturgasforsyningslovens § 35 d, stk. 4, at det er hensigten, at også rensat biogas leveret til bygasnet er omfattet af bestemmelsen.

Til nr. 6

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om oprindelsesgarantier i lov om naturgasforsyning.

Det foreslås, at der indsættes et nyt kapitel 6 c om oprindelsesgaranti for gas fra vedvarende energikilder. Det følger af den foreslåede *overskrift*, at kapitlet omhandler: »Oprindelsesgaranti for gas fra vedvarende energikilder«.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 1, 1. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning udsteder oprindelsesgarantier med henblik på at garantere oprindelsen af gas fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning udsteder oprindelsesgarantier med henblik på at garantere oprindelsen af gas fra vedvarende energikilder.

Med gas menes som udgangspunkt gas, herunder brint, som er omfattet af lovens anvendelsesområde, jf. den gældende § 2, stk. 2. Der udstedes derved som udgangspunkt alene oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder, hvis

gassen, herunder brint, er omfattet af dette anvendelsesområde. Dette skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af § 2, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 2, hvor det foreslås, at loven også finder anvendelse på brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet for så vidt angår oprindelsesgarantier efter § 36.

Ved forståelsen af oprindelsesgaranti henvises til den foreslåede § 36, stk. 2, nedenfor.

I forhold til afgrænsningen af, hvem der kan få udstedt oprindelsesgarantier, forudsættes det, at pågældende anmoder klima-, energi- og forsyningsministeren herom og opfylder betingelserne, som er nærmere fastsat ved udmøntningen af bemyndigelsen ved den foreslåede § 36, stk. 3, nr. 1, jf. nærmere nedenfor.

Med udstedelse menes at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer afgørelse om en oprindelsesgaranti til den, som anmoder herom, og herefter udstedes oprindelsesgarantien til anmoder. Anmoderen vil i almindelighed være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Udstedelse af en oprindelsesgaranti vil være en afgørelse baseret på automatisk behandling. Der vil være tale om en afgørelse, som ikke er baseret på skøn, men om betingelserne for udstedelse af oprindelsesgarantier er til stede, som er nærmere fastsat ved udmøntningen af bemyndigelsen ved den foreslåede § 36, stk. 3, nr. 1, jf. nærmere nedenfor.

Det bemærkes i øvrigt, at oprindelsesgarantisystemet til enhver tid vil skulle overholde de gældende regler om databeskyttelse.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelser om udstedelse af oprindelsesgarantier vil overholde de almindelige forvaltningsretlige regler og principper, herunder om krav til begrundelse, om klagevejledning ved afslag, og om partshøring, hvis betingelserne i gældende §§ 19 og 20 i forvaltningsloven er opfyldt.

Det bemærkes i øvrigt, at udstedelse af oprindelsesgarantier er en afgørelse, som kan påklages til Energiklagenævnet og følger de almindelige regler om klage efter den gældende § 51 i lov om naturgasforsyning.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 1, 2 og 6, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 1, 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren overfører, annullerer og fører tilsyn med oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren overfører, annullerer og fører tilsyn med oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

Med overførsel menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om overførsel af en oprindelsesgaranti. Der er tale om en processuel beslutning som led i sagens behandling, som ikke er at betragte som en afgørelse. Overførslen vil i almindelighed ske mellem udsteder og producenter af energi fra vedvarende energikilder.

Med annullering menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om annullering af en oprindelsesgaranti, når oprindelsesgarantien er anvendt. Der er tale om en processuel beslutning som led i sagens behandling, som ikke er at betragte som en afgørelse.

Med anvendt menes, at oprindelsesgarantien dokumenterer forbruget af en specifik mængde gas fra vedvarende energikilder over for en slutkunde, og oprindelsesgarantien annulleres hermed.

Overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti er en beslutning, og dermed ikke en afgørelse som kan påklages til Energiklagenævnet. Dette følger af, at det kun er afgørelser, som kan påklages efter den gældende § 51.

Med hensyn til tilsyn skal det forstås bredt. Det vil sige, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at rammerne for oprindelsesgarantisystemet generelt er indrettet på en måde, så risikoen for svindel er minimeret, og det skal sikres, at oprindelsesgarantisystemet er transparent. Ministeren skal derudover føre tilsyn med de udstedte oprindelsesgarantier. Tilsynet vil være rettet mod den, der anmoder om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Tilsynet vil tage udgangspunkt i de oplysninger, som fremgår af oprindelsesgarantisystemet, eller som ministeren har hjemmel til at indhente efter gældende § 45.

Såfremt klima-, energi- og forsyningsministeren konstaterer ulovlige forhold i forbindelse med tilsynet med oprindelsesgarantier, som er uden for ministerens ressortområde, er ministeren forpligtet til at orientere den relevante myndighed, medmindre forholdet har underordnet betydning.

Det bemærkes i øvrigt, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan udstede et påbud over for forhold, der strider mod regler eller afgørelser i henhold til loven, jf. gældende § 47 b. Ministeren kan pålægge udstederen at berigtige oplysninger i en oprindelsesgaranti, hvis det påvises, at oplysninger, som skal gives efter regler fastsat efter den foreslåede § 36, stk. 3, nr. 2, er urigtige eller vildledende, jf. gældende § 45. Den der undlader at efterkomme et påbud eller forbud efter loven, herunder påbud om at berigtige et ulovligt forhold, straffes med bøde ifølge gældende § 49, stk. 1, nr. 6.

Det bemærkes i øvrigt, at den, der anmoder om overførsel eller annullering af en oprindelsesgaranti eller som der føres tilsyn i relation til, kan lade sig repræsentere af en fuldmagtstager efter de almindelige aftaleretlige principper. Fuldmagtsgiver kan eksempelvis være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil være delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 5 og 6.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 2, at ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at oprindelsesgaranti bliver defineret i lov om naturgasforsyning, hvorefter ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 2, nr. 12, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 3, 1. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en generel bemyndigelse til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bemyndigelse kan bredt rumme, hvad der forstås ved udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

Det forventes, at der ved første udmøntning af bemyndigelsen fastsættes nærmere regler om gas fra vedvarende energikilder, der injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet, samt brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet.

Det bemærkes, at klima-, energi- og forsyningsministeren er forpligtet til at udnytte bemyndigelsen i hele den foreslåede stk. 3 med henblik på at opfylde VE II-direktivet artikel 19.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at udstedelse, overførsel og annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier sker på et objektivt ikkediskriminerende grundlag.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der skal ske anerkendelse af oprindelsesgarantier, der er udstedt af andre medlemsstater. Oprindelsesgarantier, som er udstedt i overensstemmelse med regler herom i en anden EU-medlemsstat, vil således kunne anvendes i Danmark. Dog vil ministeren meddele et afslag, hvis der er begrundet tvivl om oprindelsesgarantiens nøjagtighed, pålidelighed eller korrekthed. Såfremt en udenlandsk oprindelsesgaranti ikke anerkendes, skal Kommissionen underrettes om afslaget og begrundelse herfor.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren ikke anerkender oprindelsesgarantier, der er udstedt af et tredjeland. Dette gælder dog ikke, hvis Unionen har indgået en aftale med det pågældende tredjeland om gensidig anerkendelse af oprindelsesgarantier udstedt i Unionen og kompatible oprindelsesgarantiordninger, der er etableret i dette tredjeland. Dette gælder kun, hvor energi importeres og eksporteres direkte.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der kun udstedes én oprindelsesgaranti for hver produceret energienhed for gas fra vedvarende energikilder. Energienheden for en oprindelsesgaranti er en standardstørrelse på 1 MWh. Det forudsættes videre, at ministeren udsteder ét elektronisk dokument, som udgør oprindelsesgarantien.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at enhver brug af en oprindelsesgaranti skal finde sted senest 12 måneder efter den kalendermåned, hvori produktionen af den omhandlede gas fra vedvarende energikilder har fundet sted.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at oprindelsesgarantien annulleres, når den er anvendt, eller hvis den ikke er blevet anvendt, annulleres automatisk senest 18 måneder efter produktionen af energienheden. Oprindelsesgarantien betragtes som anvendt, når energileverandøren dokumenterer over for slutkunden, at forbruget af gas kommer fra en vedvarende energikilde. Det skal forstås således, at oprindelsesgarantien anvendes i forbindelse med, at gasproducenten, sælger gas til slutkunden, og i den forbindelse kan gasleverandøren over for slutkunden dokumentere, at gassen er produceret fra vedvarende energikilder.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier. Det forventes således, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der skal iværksættes stikprøvekontrolundersøgelser. Det forventes videre, at ministeren fastsætter regler om, at ministeren i kraft af sit tilsyn skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning. Der er tale om en utvetydig pligt for ministeren, som skal sikre en effektiv håndhævelse af reglerne om oprindelsesgarantier, dog er der valgt en bagatelgrænse således, at ministeren ikke vil være forpligtet til at håndhæve forhold, som har underordnet betydning.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren ved tilsynet skal sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Det er hensigten, at klima-, energi- og forsyningsministeren

etablerer et enkelt og gennemsigtigt digitalt oprindelsesgarantisystem.

Det bemærkes i øvrigt, at i medfør af gældende § 44 b, kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af loven eller fastsat i henhold til loven skal ske digitalt. Ministeren kan herunder fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af et bestemt digitalt system. Det er hensigten, at der i medfør af den gældende § 44 b fastsættes regler om, at der efter anmodning om udstedelse af en oprindelsesgaranti for gas, samt udstedelse, overførsel og annullering anvendes et digitalt system.

Den foreslåede bestemmelse vil være en bemyndigelsesbestemmelse, som muliggør gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 2, 3, 5, 6 og 9-11, i dansk ret.

Den foreslåede § 36, stk. 3, 2. pkt., indeholder en liste over de forhold, som klima-, energi- og forsyningsministeren skal fastsætte regler om. Ministeren kan derudover, inden for anvendelsesområdet af den foreslåede § 36, stk. 1, fastsætte regler om andre forhold i medfør af den foreslåede § 36, stk. 3, 1. pkt.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 3, nr. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvilke betingelser der kan stilles til oprindelsesgarantisystemet generelt. Der vil ikke være tale om betingelser, som er konkret rettet mod konkrete afgørelser om oprindelsesgarantier.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der ved oprettelse som kontohaver i det digitale system kan stilles krav om sikkerhedsstillelse.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at overførsel kun kan ske til kontohavere, som er oprettet i oprindelsesgarantisystemet.

Den foreslåede bestemmelse vil være en bemyndigelsesbestemmelse, som muliggør gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 6, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 3, nr. 2, at klima-,

energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at selve oprindelsesgarantien vil indeholde oplysninger om den energikilde, gassen fra den vedvarende energikilde er produceret, begyndelses- og afslutningsdatoerne for produktionen, henvisning til VE II-direktivet, navn, beliggenhed, type og kapacitet for det anlæg, hvor gassen fra den vedvarende energikilde er produceret, om anlægget har fået investeringsstøtte, og om energienheden på anden måde har nydt godt af en national støtteordning, samt støtteordningens art, datoen for, hvornår anlægget blev sat i drift, udsteder, udstedelsesdato og udstedelsesland og entydigt identifikationsnummer. Det forventes, at disse oplysninger skal være i overensstemmelse med oplysninger, som indberettes til Stamdataregistret.

Den foreslåede bestemmelse vil være en bemyndigelsesbestemmelse, som muliggør gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 7, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 3, *nr. 3*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn med oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren kan opkræve gebyr ved udstedelse, overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti over for den, der anmoder herom samt i forbindelse med tilsynet med oprindelsesgarantier. Gebyret skal dække ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier samt ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Ved nødvendige omkostninger forstås omkostninger, der kan henføres til ministerens arbejde med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn i forbindelse med oprindelsesgarantisystemerne, og som er nødvendige herfor. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan herved inddrage samtlige administrative omkostninger forbundet med at udstede, overføre eller annullere den pågældende oprindelsesgaranti.

Formålet er at sikre, at nødvendige omkostninger, som kan henføres til opgaverne med at udstede, overføre og annullere oprindelsesgarantier og opgaverne med tilsyn med oprindelsesgarantier, bliver pålagt den, der anmoder om udstedelse

samt i forbindelse med overførsel og annullering af oprindelsesgarantier eller den, som et tilsyn er rettet mod.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at gebyrerne forudsættes fastsat på basis af faste og variable omkostninger, som hidrører fra opgaver i forbindelse med udstedelse, overførsel, annullering og tilsyn efter stk. 1. Det er hensigten, at gebyrerne fastlægges på grundlag af et forudgående budget. Ved årets udgang vil der ske en regulering af gebyrerne, for derved at kunne udligne en eventuel difference, baseret på enhver tid gældende timetakst.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.1 i de almindelige bemærkninger, som giver et overblik over gældende ret og VE II-direktivet og afsnit 3.2.2 og 3.2.3, som giver et overblik over den foreslåede implementering af direktivet og overvejelserne deromkring.

Til § 4

Til nr. 1

Efter den gældende § 2, stk. 2, 2. pkt., i lov om Energinet skal Energinet bl.a. varetage administrative opgaver vedrørende miljøvenlig elektricitet i medfør af lov om elforsyning.

Det følger af den foreslåede ændring af § 2, stk. 2, 2. pkt., at der indsættes efter »lov om elforsyning,«: »administrative opgaver vedrørende gas fra vedvarende energikilder i medfør af lov om naturgasforsyning,«.

Bestemmelsen vil medføre, at Energinet varetager administrative opgaver vedrørende gas fra vedvarende energikilder i medfør af lov om naturgasforsyning.

Den foreslåede ændring har sammenhæng med den foreslåede § 36, jf. lovforslagets § 3, nr. 6, hvor det foreslås regler om oprindelsesgarantier i lov om naturgasforsyning. Det er hensigten, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil bemyndige Energinet i medfør af gældende § 54 i lov om naturgasforsyning til at udøve de beføjelser, som ministeren vil få tillagt i medfør af den foreslåede § 36 i lov om naturgasforsyning. Energinet vil derfor skulle varetage administrationen af oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder, og derfor foreslås den foreslåede ændring af § 2, stk. 2, i lov om Energinet, som beskriver Energinets opgaver, så den kan rumme den nye foreslåede opgave.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.1 i de almindelige bemærkninger, som giver et overblik over gældende ret og VE II-direktivet og afsnit 3.2.2 og 3.2.3, som giver et overblik over den foreslåede implementering af direktivet og overvejelserne deromkring.

Til § 5

Til nr. 1

Den gældende fodnote i lov om varmforsyning indeholder en udtømmende opremsning af de direktiver, som lov nr. 1215 af 14. august 2020 om varmforsyning gennemfører.

Loven gennemfører bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF.

Det følger af den foreslåede ændring, at *fodnoten* i loven ændres, således at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af VE II-direktivet.

VE II-direktivet erstatter VE I-direktivet. Dette følger af VE II-direktivets artikel 37, hvoraf det fremgår, at VE I-direktivet ophæves med virkning fra den 1. juli 2021. Det foreslås derfor, at fodnoten ikke længere henviser til VE I-direktivet.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, som delvist gennemfører dele af VE II-direktivet, som skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021.

Til nr. 2

Den gældende formålsbestemmelse i loven stammer hovedsageligt fra lov nr. 258 af 8. juni 1979 (den oprindelige lov om varmforsyning) og skal afspejle de hovedmålsætninger, der er for dansk energipolitik, nemlig at reducere energiforsyningens afhængighed af fossile brændsler og bremse væksten i energiforbruget. I 1979-loven fremgik alene olieafhængighed, men alle fossile brændsler er senere tilføjet.

Tilføjelsen i stk. 2 om at fremme samproduktion af varme og elektricitet mest muligt er indsat ved lov nr. 382 af 13. juni 1990 (hovedloven), fordi samproduktion af el og varme på det tidspunkt ville medføre væsentlige

miljømæssige og samfundsøkonomiske fordele i kraft af den mere effektive ressourceudnyttelse.

Med formålsbestemmelsen afgrænses lovens anvendelsesområde og formål til at handle om energianvendelse til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand. Herved regulerer lov om varmforsyning ikke energianvendelse til andre formål end rumopvarmning. Det vil sige, at bl.a. såkaldt procesvarme, som udgør varme til brug for virksomheders produktion af produkter og tjenesteydelser, som udgangspunkt ikke er omfattet af loven.

Procesvarme omfatter ikke virksomheders køb af varme til brug for bygningens rumvarme og afgang af almindeligt varmt brugsvand. Dermed er varmforsyning gennem ledninger til virksomheders og borgeres bygninger til brug for rumopvarmning og varmt brugsvand omfattet af loven, mens varmforsyning til virksomheders produktion, som udgangspunkt, ikke er omfattet af loven.

I nogle tilfælde produceres og distribueres rumvarme og procesvarme af de samme varmforsyningsvirksomheder. Det fremgår af Energistyrelsens vejledning til bekendtgørelse nr. 1792 af 27. december 2018 om godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg (projektbekendtgørelsen), at anlæg, hvis hovedformål er at levere energi til andet end opvarmning af bygninger, f.eks. til fremstilling af industri-, landbrugs- eller gartnerprodukter, ikke er kollektive varmforsyningsanlæg i varmforsyningslovens forstand. Det følger endvidere af vejledningen, at såfremt et anlæg leverer energi både til opvarmning/varmt vand og til procesformål, skal kommunen vurdere, hvad hovedformålet med anlæggets energiproduktion er. Udgangspunktet for kommunens vurdering vil være, til hvilket formål over halvdelen af energiproduktionen går.

Det forslås at indsætte en ny bestemmelse i varmforsyningslovens § 1, stk. 3, hvorefter lovens formål endvidere er at fremme anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder ved varmeproduktion til brug for virksomheders produktion og tjenesteydelser.

Formålet med ændringen er at udvide lovens anvendelsesområde til også at omfatte fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder i varme til proces. Behovet for at udvide lovens anvendelsesområde er opstået, fordi den foreslåede definition af fjernvarme i lovforslagets § 5, nr. 3, vil medføre, at lovens anvendelsesområde udvides til også at omfatte fremme af anvendelse af energi fra vedvarende energikilder ved varmeproduktion til brug for virksomheders produktion og tjenesteydelser (procesvarme). Se mere herom under bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 3.

Begrebet energi fra vedvarende energikilder skal forstås i overensstemmelse med den foreslåede definition af energi fra vedvarende energikilder og vedvarende energi i lovforslagets § 5, nr. 3, som er en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 2, nr. 1. Se mere herom under bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 3.

Ændringen af lovens formålsbestemmelse har sammenhæng med den foreslåede ændring af § 5, nr. 6, om oprindelsesgarantier, hvor klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning skal udstede en oprindelsesgaranti med henblik på at garantere oprindelsen af energi til varme fra vedvarende energikilder. Bestemmelsen omfatter også udstedelse af oprindelsesgarantier til fjernvarme. Fjernvarme skal i denne forbindelse forstås i overensstemmelse med den foreslåede definitionen i § 5, nr. 3. Det er hensigten at muliggøre udstedelse af oprindelsesgarantier for al varme, herunder også varme til proces. Idet reglerne om oprindelsesgarantier for varme foreslås indføjet i loven (se mere herom under ændringen til § 5, nr. 6 nedenfor), er det nødvendigt at udvide lovens formålsbestemmelse og anvendelsesområde til også at omfatte procesvarme.

Det er med den foreslåede udvidelse af lovens formålsbestemmelse ikke hensigten at ændre på øvrige dele af loven. Kommunerne skal derfor fortsat vurdere anlæggets ho-

vedformål i forhold til godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg. Det er dermed ikke hensigten, at der med udvidelsen af lovens formål skal ske godkendelse af anlæg, efter bekendtgørelse nr. 1794 af 2. december 2020 om godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg (projektbekendtgørelsen), hvis hovedformål er procesvarme.

Til nr. 3

Den gældende varmforsyningslov indeholder ikke en definitionsbestemmelse.

Det følger af den foreslåede § 1 a, nr. 1, i lov om varmforsyning, at der ved fjernvarme forstås termisk energi i form af damp eller varmt vand fra centrale eller decentrale produktionssteder, der distribueres gennem et net til flere bygninger eller anlæg til anvendelse ved rum- eller procesopvarmning.

Formålet med ændringen er at præcisere, hvordan begrebet fjernvarme skal forstås. Den foreslåede definition medfører, at begrebet fjernvarme omfatter energianvendelse til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand (rumopvarmning og varmt brugsvand) og energianvendelse til andre formål end rumopvarmning, herunder varme til brug for virksomheders produktion af produkter og tjenesteydelser (procesopvarmning). Procesopvarmning er ikke omfattet af begrebet kollektive varmforsyningsanlæg i loven, da reglerne om kollektive varmforsyningsanlæg ikke har til formål at regulere procesopvarmning.

Det er med den foreslåede definition hensigten at opretholde gældende ret for godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg efter projektbekendtgørelsen. Det er således fortsat kun kollektive varmforsyningsanlæg, der skal godkendes efter projektbekendtgørelsen.

Det følger af den foreslåede § 1 a, nr. 2, at der ved overskudsvarme skal forstås uundgåelig varme produceret som biprodukt fra industri- eller elproduktionsanlæg eller i tertiærsektoren, der ville blive bortledt uudnyttet i luft eller vand uden adgang til et fjernvarmesystem.

Formålet med ændringen er at præcisere, hvad der i gældende ret skal forstås ved begrebet overskudsvarme. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der med overskudsvarme bl.a. menes overskudsvarme fra datacentre, industrielle processer, transformerstationer, supermarkeder, m.v.

Ifølge VE II-direktivets artikel art. 2, nr. 9, omfatter definitionen også overskudsvarme fra kraftvarmeproduktion. Definitionen i den foreslåede § 1 a, nr. 2, adskiller sig herved, da definitionen ikke inkluderer varme fra kraftvarmeproduktion som overskudsvarme. Baggrunden herfor er, at opfattelsen af overskudsvarme i gældende ret ikke indebærer varme fra en kraftvarmeproduktionsproces, da de danske kraftvarmeverker er etableret med det formål både at producere kraft (el) og varme. Definitionen af overskudsvarme i dansk ret

kan derfor ikke meningsfuldt defineres præcis efter direktivets ordlyd.

Definitionen af overskudsvarme uden varme fra en kraftvarmeproduktionsproces vedbliver fremadrettet, da der i dansk politik ikke er intentioner om at definere varme fra en kraftvarmeproduktionsproces som overskudsvarme. Det er derfor hensigtsmæssigt at udskille varme fra kraftvarmeproduktionsproces i definitionen på overskudsvarme, da kraftvarme og overskudsvarme er to forskellige varmeprodukter.

Det følger af den foreslåede § 1 a, nr. 3, at der ved energi fra vedvarende energikilder eller vedvarende energi skal forstås energi fra vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.

Bestemmelsen har sammenhæng med den foreslåede udvidelse af lovens formål i lovforslagets § 5, nr. 2, hvorefter lovens formål endvidere er at fremme anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder ved varmeproduktion til brug for virksomheders produktion og tjenesteydelser. Definitionen har endvidere sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 5, nr. 6 om oprindelsesgaranti for varme fra vedvarende energikilder. Endelig har definitionen sammenhæng med den eksisterende bestemmelse i § 20, b stk. 2, hvorefter klima-, energi-, og forsyningsministeren kan bestemme at en række nærmere definerede anlæg kan indkalkulere et overskud i prisen for en række nærmere bestemte ydelser, såfremt de bl.a. er baseret på vedvarende energi.

Nærværende lovforslag indebærer, at lov om varmforsyning anvender begreberne energi fra vedvarende energikilder, varme fra vedvarende energikilder og vedvarende energi. Den foreslåede bestemmelse i lovens § 1 a, nr. 3 bevirker, at disse begreber skal forstås i overensstemmelse med den foreslåede definition.

Definitionen er en delvis gennemførelse af VE II-direktivets art. 2, nr. 1.

Den foreslåede definition af energi fra vedvarende energikilder og vedvarende energi bevirker ikke materielle ændringer i loven, men er alene en præcisering af, hvad der i loven forstås ved de to begreber.

Til nr. 4

Den gældende bestemmelse i § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om varmforsyning fastsætter, at følgende anlæg anses som kollektive varmforsyningsanlæg: fjernvarmforsyningsanlæg, solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v., herunder varmepumper til kombineret produktion af varme og køling og kraftvarmeanlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder. Bestemmelsen opremser således de varmeproducerende anlæg, som anses som kollektive varmforsyningsanlæg.

Loven regulerer i dag ikke energianvendelse til andre formål end rumopvarmning, som er levering af energi til bygnings opvarmning og forsyning med varmt brugsvand.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 1, nr. 3, at ordlyden ”Fjernvarmeforsyningsanlæg, solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v., herunder” ændres til ”Varmeproduktionsanlæg, herunder solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v.”, og at ”køling og” i bestemmelsen ændres til ”køling, samt”.

Det betyder, at et kollektivt varmeforsyningsanlæg i § 2, stk. 1, nr. 3 fremadrettet vil omfatte varmeproduktionsanlæg, herunder solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v., herunder varmepumper til kombineret produktion af varme og køling, samt kraftvarmeanlæg med en effekt på 25 MW eller derunder.

Ordlyden af opstillingen af varmeproducerende anlæg, som anses som kollektive varmeforsyningsanlæg, foreslås ændret, fordi den gældende bestemmelse anvender ordet fjernvarme i opstillingen. Formålet med ændringen er at konsekvensrette anvendelse af begrebet fjernvarme i loven som følge af den foreslåede ændring af lovens anvendelsesområde, jf. lovforslagets § 5, nr. 2, og den foreslåede definition af fjernvarme i lovforslagets § 5, nr. 3, som blandet andet omfatter procesvarme, hvilket ikke tidligere har været omfattet af loven. Se mere herom under lovbemærkningerne til § 5 nr. 2 og 3.

Det er med den foreslåede ændring af § 2, stk. 1, nr. 3, ikke hensigten at ændre på, hvilke varmeproducerende anlæg, der anses som kollektive varmeforsyningsanlæg. Ændringen skal alene sikre, at de varmeproducerende anlæg nævnt i lovens § 2, stk. 1, nr. 3, ikke anvender ordet fjernvarme, idet den foreslåede definition af fjernvarme i lovforslagets § 5, nr. 3, omfatter procesvarme. Procesvarme er nærmere beskrevet under lovbemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 3, under den foreslåede definition af fjernvarme.

På den baggrund foreslås det, at ordet fjernvarmeforsyningsanlæg udskiftes med ordet varmeproduktionsanlæg. De øvrige sproglige ændringer af bestemmelsen er alene konsekvenser af denne udskiftning af fjernvarmeforsyningsanlæg med varmeproduktionsanlæg.

Til nr. 5

Den gældende bestemmelse i § 29, stk. 1, nr. 1, i lov om varmeforsyning vedrører aktiviteter, der kan medvirke til at fremme tilslutningen til fjernvarme, for eksempel iværksættelse af informations- og oplysningskampagner. Det følger således af § 29, stk. 1, at energi-, forsynings- og klimaministeren kan pålægge virksomheder, der driver et af loven omfattet anlæg, at udføre aktiviteter med henblik på at fremme tilslutningen til fjernvarme, udføre forsknings- og udviklingsaktiviteter, som er nødvendige for anvendelsen af miljøvenlige produktionsteknologi inden for varmeforsyning, og udføre udredningsopgaver om den fremtidige energianvendelse i forsyningsområderne. Loven regulerer ikke

energianvendelse til andre formål end rumopvarmning. Bestemmelsen i § 29, stk. 1, nr. 1, har dermed ikke til hensigt at regulere procesopvarmning.

Det følger af den foreslåede ændring af § 29, stk. 1, nr. 1, at ”fjernvarme” ændres til ”kollektiv varmeforsyning”. Formålet med ændringen er at konsekvensrette anvendelsen af begrebet fjernvarme i loven som følge af den foreslåede ændring af lovens anvendelsesområde i lovforslagets § 5, nr. 2, og den foreslåede definitionsbestemmelse af fjernvarme i lovforslagets § 5, nr. 3, hvorefter lovens formål og definitionen af fjernvarme omfatter både rum- og procesopvarmning. Se mere herom under lovbemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 2 og 3.

Den foreslåede ændring af § 29, stk. 1, nr. 1, vil medføre, at bestemmelsen omfatter aktiviteter med henblik på at fremme tilslutningen til kollektiv varmeforsyning, som ikke omfatter varme til proces. Det er i øvrigt ikke hensigten at ændre på indholdet af bestemmelsen.

Til nr. 6

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om oprindelsesgarantier i lov om varmeforsyning.

Det foreslås, at der indsættes et nyt kapitel 7 a om oprindelsesgaranti for varme fra vedvarende energikilder. Det følger af den foreslåede *overskrift*, at kapitlet omhandler: »Oprindelsesgaranti for varme fra vedvarende energikilder«.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 1, 1. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning udsteder oprindelsesgarantier med henblik på at garantere oprindelsen af energi til varme fra vedvarende energikilder.

Med varme menes som udgangspunkt fjernvarme, herunder rum- og procesvarme, som det er defineret i den foreslåede § 1 a, nr. 1, jf. lovforslagets § 5, nr. 3. Der udstedes derved som udgangspunkt alene oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder, hvis varmen er omfattet af dette anvendelsesområde. Det er dog ikke hensigten at begrænse anvendelsen af begrebet varme i bestemmelsen til kun at omfatte fjernvarme. Hvis det på et senere tidspunkt viser sig at være relevant at udstede oprindelsesgarantier for andre opvarmningsformer end fjernvarme, vil dette være muligt. I så fald vil der ved bekendtgørelse blive fastsat nærmere regler herom.

I forhold til afgrænsningen af, hvem der kan få udstedt oprindelsesgarantier, forudsættes det, at pågældende anmoder klima-, energi- og forsyningsministeren herom og opfylder betingelserne, som er nærmere fastsat ved udmøntningen af bemyndigelsen ved den foreslåede § 30, stk. 5, nr. 1, jf. nærmere nedenfor.

Med udstedelse menes at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer afgørelse om en oprindelsesgaranti til den, som anmoder herom, og herefter udsteder ministeren oprin-

delsesgarantien til anmoder. Anmoderen vil i almindelighed være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Udstedelse af en oprindelsesgaranti vil være en afgørelse baseret på automatisk behandling. Der vil være tale om en afgørelse, som ikke er baseret på skøn, men på om betingelserne for udstedelse af oprindelsesgarantier er til stede. Disse betingelser vil blive nærmere fastsat ved udmøntningen af bemyndigelsen ved den foreslåede § 30, stk. 5, nr. 1, jf. nærmere nedenfor.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelser om udstedelse af oprindelsesgarantier vil overholde de almindelige forvaltningsretlige regler og principper, herunder om krav til begrundelse, om klagevejledning ved afslag og om partshøring, hvis betingelserne i gældende § 19 og § 20 i forvaltningsloven er opfyldt.

Det bemærkes i øvrigt, at udstedelse af oprindelsesgarantier er en afgørelse, som kan påklages til Energiklagenævnet og følger de almindelige regler om klage efter den gældende § 26 i lov om varmeforsyning.

Det bemærkes i øvrigt, at oprindelsesgarantisystemet til enhver tid vil skulle overholde de gældende regler om databeskyttelse.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 1, 2, og 6, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 1, 2. *pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren overfører, annullerer og fører tilsyn med oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder.

Med overførsel menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om overførsel af en oprindelsesgaranti. Der er tale om en processuel beslutning som led i sagens behandling, som ikke er at betragte som en afgørelse. Overførslen vil i almindelighed ske mellem udsteder og producenter af energi fra vedvarende energikilder.

Med annullering menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om annullering af en oprindelsesgaranti, når oprindelsesgarantien er anvendt. Der er tale om en processuel beslutning som led i sagens behandling, som ikke er at betragte som en afgørelse.

Med anvendt menes, at oprindelsesgarantien dokumenterer forbruget af en specifik mængde varme fra vedvarende energikilder over for en slutkunde, og oprindelsesgarantien annulleres hermed.

Overførsel og annullering af oprindelsesgarantier er en beslutning og dermed ikke en afgørelse, som kan påklages til Energiklagenævnet. Dette følger af, at det kun er afgørelser, som kan påklages efter den gældende § 26, stk. 1.

Med hensyn til tilsyn skal det forstås bredt. Det vil sige, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at ram-

merne for oprindelsesgarantisystemet generelt er indrettet på en måde, så risikoen for svindel er minimeret, og det skal sikres, at oprindelsesgarantisystemet er transparent. Ministeren skal derudover føre tilsyn med de udstedte oprindelsesgarantier. Tilsynet vil være rettet mod den, der anmoder om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Tilsynet vil tage udgangspunkt i de oplysninger, som fremgår af oprindelsesgarantisystemet, eller som ministeren har hjemmel til at indhente efter den foreslåede § 30, stk. 5, nr. 3. Såfremt ministeren konstaterer ulovlige forhold i forbindelse med tilsynet med oprindelsesgarantier, som er uden for ministerens ressortområde, er ministeren forpligtet til at orientere den relevante myndighed, medmindre forholdet har underordnet betydning.

Der henvises i den forbindelse til den foreslåede § 30, stk. 4, jf. nærmere nedenfor, hvoraf det fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 5, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Det bemærkes i øvrigt, at den, der anmoder om overførsel og annulleringen af en oprindelsesgaranti eller som der føres tilsyn i relation til, kan lade sig repræsentere af en fuldmagtstager efter de almindelige aftaleretlige principper. Fuldmagtsgiver kan eksempelvis være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 5 og 6, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 30, *stk. 2*, at der ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Produktionen af en given andel eller mængde af energi henviser i denne sammenhæng til produktion af varme produceret fra vedvarende kilder.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 2, nr. 12, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 30, *stk. 3*, at der ved varme fra vedvarende energikilder forstås energi fra vedvarende energikilder eller vedvarende energi, som defineret i den foreslåede § 1 a, nr. 3, jf. lovforslagets § 5, nr. 3.

Det følger af den foreslåede § 30, *stk. 4*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af den foreslåede stk. 5, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Muligheden for at påbyde forhold bragt i orden kan anvendes af klima-, energi- og forsyningsministeren både i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Bestemmelsen indebærer eksempelvis, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde den, der anmoder om en oprindelsesgaranti, at berigtige oplysninger afgivet i forbindelse med anmodning om en oprindelsesgaranti, hvis ministeren finder, at oplysningerne er urigtige eller vildledende. Endvidere kan ministeren påbyde betaling af manglende dækning af nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti. Endeligt kan ministeren i forbindelse med annullering af en oprindelsesgaranti påbyde, at producenten af vedvarende energikilder oplyser slutkunderne om annulleringen af den pågældende oprindelsesgaranti.

I forbindelse med påbuddet kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte en nærmere angiven frist for at efterkomme påbuddet. Hvis ministeren ikke fastsætter en nærmere angiven frist, skal påbuddet efterkommes straks. Ved straks menes uden ugrundet ophold.

Ved en overtrædelse af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 30, stk. 5, vil der således først blive udstedt et påbud. Såfremt påbuddet ikke efterkommes uden ugrundet ophold, vil der kunne straffes med bøde, jf. gældende § 34, stk. 1, nr. 3, i lov om varmforsyning.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 5, *1. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bemyndigelse kan bredt rumme, hvad der forstås ved udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder.

Det forventes, at der fastsættes nærmere regler ved udmøntningen af den foreslåede bemyndigelse for fjernvarme, da det vurderes, at det på nuværende tidspunkt alene er relevant at udstede oprindelsesgarantier for fjernvarme. Det er dog ikke hensigten at begrænse anvendelsen af begrebet varme i bestemmelsen til kun at omfatte fjernvarme. Hvis det på et senere tidspunkt viser sig at være relevant at udstede oprindelsesgarantier for andre opvarmningsformer end fjernvarme, vil dette være muligt. I så fald vil der ved bekendtgørelse blive fastsat nærmere regler herom.

Det bemærkes, at klima-, energi- og forsyningsministeren er forpligtet til at udnytte bemyndigelsen i hele den foreslåede stk. 5 med henblik på at opfylde VE II-direktivet artikel 19, stk. 5 og 6.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier sker på et objektivt ikkediskriminerende grundlag.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der skal ske anerkendelse af oprindelsesgarantier, der er udstedt af andre medlemsstater. Oprindelsesgarantier, som er udstedt i overensstemmelse med

regler herom i en anden EU-medlemsstat, vil således kunne anvendes i Danmark. Dog vil ministeren meddele et afslag, hvis der er begrundet tvivl om oprindelsesgarantiens nøjagtighed, pålidelighed eller korrekthed. Såfremt en udenlandsk oprindelsesgaranti ikke anerkendes, skal Kommissionen underrettes om afslaget og begrundelse herfor.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren ikke anerkender oprindelsesgarantier, der er udstedt af et tredjeland. Dette gælder dog ikke, hvis Unionen har indgået en aftale med det pågældende tredjeland om gensidig anerkendelse af oprindelsesgarantier udstedt i Unionen og kompatible oprindelsesgarantiordninger, der er etableret i dette tredjeland. Dette gælder kun, hvor energi importeres og eksporteres direkte.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der kun udstedes én oprindelsesgaranti for hver produceret energienhed for varme fra vedvarende energikilder. Energheden for en oprindelsesgaranti er en standardstørrelse på 1 MWh.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren udsteder ét elektronisk dokument, som udgør oprindelsesgarantien.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at enhver brug af en oprindelsesgaranti skal finde sted senest 12 måneder efter den kalendermåned, hvori produktionen af den omhandlende varme fra vedvarende energikilder har fundet sted. Det vil være betinget af, at slutkunden efterspørger varme fra vedvarende energikilder, og varmeproducenten kan herved bruge oprindelsesgarantien som dokumentation herfor.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at oprindelsesgarantien annulleres, når den er anvendt, eller hvis den ikke er blevet anvendt, annulleres automatisk senest 18 måneder efter produktionen af energienheden. Oprindelsesgarantien betragtes som anvendt, når energileverandøren dokumenterer over for slutkunden, at forbruget af varme kommer fra en vedvarende energikilde. Det skal forstås således, at oprindelsesgarantien anvendes i forbindelse med, at varmeproducenten sælger varme til slutkunden, og i den forbindelse kan producenten over for slutkunden dokumentere, at varmen er produceret fra vedvarende energikilder.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier. Det forventes således, at ministeren fastsætter regler om, at der skal iværksættes stikprøvekontrolundersøgelser. Det forventes videre, at ministeren fastsætter regler om, at ministeren i kraft af sit tilsyn skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning. Der er tale om en utvetydig pligt for ministeren, som skal sikre en effektiv håndhævelse af reglerne om oprindelsesgarantier, dog er der valgt en bagatelgrænse således, at ministeren

ikke vil være forpligtet til at håndhæve forhold, som har underordnet betydning.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren ved tilsynet skal sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Det er hensigten, at klima-, energi- og forsyningsministeren etablerer et enkelt og gennemsigtigt digitalt oprindelsesgarantisystem.

Det bemærkes i den forbindelse, at klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af gældende § 25 a, i lov om varmforsyning, kan fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af loven eller fastsat i henhold til loven skal ske digitalt. Ministeren kan herunder fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af et bestemt digitalt system. Det er hensigten, at der i medfør af den gældende § 25 a fastsættes regler om, at der efter anmodning om udstedelse af en oprindelsesgaranti for varme, samt udstedelse, overførsel og annullering anvendes et digitalt system.

Den foreslåede bestemmelse vil være en bemyndigelsesbestemmelse, som muliggør gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 2, 3, 5, 6 og 9-11, i dansk ret.

Den foreslåede § 30, stk. 5, 2. pkt., indeholder en liste over de forhold, som klima-, energi- og forsyningsministeren skal fastsætte regler om. Ministeren kan derudover, inden for anvendelsesområdet af den foreslåede § 30, stk. 1, fastsætte regler om andre forhold i medfør af den foreslåede § 30, stk. 5, 1. pkt.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 5, nr. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om betingelser for udstedelse, overførelse og annullering af oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvilke betingelser der kan stilles til oprindelsesgarantisystemet generelt. Der vil ikke være tale om betingelser, som er rettet mod konkrete afgørelser om oprindelsesgarantier.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der ved oprettelse som kontohaver i det digitale system kan stilles krav om sikkerhedsstillelse.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren

fastsætter regler om, at overførsel kun kan ske til kontohavere, som er oprettet i oprindelsesgarantisystemet.

Den foreslåede bestemmelse vil være en bemyndigelsesbestemmelse, som muliggør gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 6, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 5, nr. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at selve oprindelsesgarantien vil indeholde oplysninger om den energikilde, fra hvilken varme fra den vedvarende energikilde er produceret, begyndelses- og afslutningsdatoerne for produktionen, henvisning til VE II-direktivet, navn, beliggenhed, type og kapacitet for det anlæg, hvor varme fra den vedvarende energikilde er produceret, om anlægget har fået investeringsstøtte, og om energienheden på anden måde har nydt godt af en national støtteordning, samt støtteordningens art, datoen for, hvornår anlægget blev sat i drift, udsteder, udstedelsesdato og udstedelsesland og entydigt identifikationsnummer. Det forventes, at disse oplysninger skal være i overensstemmelse med oplysninger, som indberettes til Energidata Online, som er Energistyrelsens digitale indberetningssystem for kvotevirksomheder og energiproducenter. Undtagelsesvist kan indberetning foretages på skemaer, som mailes til Energistyrelsen.

De ovenstående krav til oprindelsesgarantiens oplysninger følger direkte af VE II-direktivets artikel 19, stk. 7.

Den foreslåede bestemmelse vil være en bemyndigelsesbestemmelse, som muliggør gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 7, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 5, nr. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om indhentning af nødvendige oplysninger i forbindelse med tilsyn.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren får bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om indhentning af nødvendige oplysninger fra den vedvarende energiproducent i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Det forventes, at ministeren vil fastsætte regler om, at en producent efter anmodning skal meddele ministeren alle oplysninger, som ministeren finder nødvendige vedrørende tilsyn med oprindelsesgarantier. Det kunne f.eks. være økonomiske oplysninger og regnskabsoplysninger med relation til køb og salg af oprindelsesgarantier.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 5, nr. 4, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsynings-

ministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn med oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om, at ministeren kan opkræve gebyr ved udstedelse, overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti over for den, der anmoder herom samt i forbindelse med tilsynet med oprindelsesgarantier. Gebyret skal dække ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier samt ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Ved nødvendige omkostninger forstås omkostninger, der kan henføres til klima-, energi- og forsyningsministerens arbejde med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn i forbindelse med ordningen vedrørende oprindelsesgarantier, og som er nødvendige herfor. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan herved inddrage samtlige administrative omkostninger forbundet med at udstede, overføre eller annullere den pågældende oprindelsesgaranti.

Formålet er at sikre, at nødvendige omkostninger, som kan henføres til opgaverne med at udstede, overføre og annullere oprindelsesgarantier og opgaverne med tilsyn med oprindelsesgarantier, bliver pålagt den, der anmoder om udstedelse samt i forbindelse med overførsel og annullering af oprindelsesgarantier eller den, som et tilsyn er rettet mod.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at gebyrerne fastsættes på basis af faste og variable omkostninger, som hidrører fra opgaver i forbindelse med udstedelse, overførsel, annullering og tilsyn efter stk. 1. Det er hensigten, at gebyrerne fastlægges på grundlag af et forudgående budget. Ved årets udgang vil der ske en regulering af gebyrerne, for derved at kunne udligne en eventuel difference, baseret på enhver tid gældende time-takst.

Det bemærkes i øvrigt, at gældende § 20, stk. 2, i lov om varmforsyning, bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om, at andre udgifter og omkostninger end de i § 20, stk. 1, nævnte kan indregnes i de priser, som opkræves hos de tilsluttede forbrugere for levering af rumvarme og varmt brugsvand (varmepriserne). Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2009-2010, tillæg A, side 29, at bemyndigelsen bl.a. indebærer, at der kan fastsættes regler om, at grønne omkostninger kan indregnes i varmeprisen, og at det handler om omkostninger, som et forsyningsselskab foretager til at opnå en »grøn« profil. Det er hensigten, at der med hjemmel i den eksisterende bemyndigelse i § 20, stk. 2, fastsættes regler om, at varmforsyningsvirksomheders betaling af gebyrer for oprindelsesgarantier kan indregnes i varmepriserne.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.1 i de almindelige bemærkninger, som giver et overblik over gældende ret og VE

II-direktivet og afsnit 3.2.2 og 3.2.3, som giver et overblik over den foreslåede implementering af direktivet og overvejelserne deromkring.

Til § 6

Til nr. 1

Den gældende fodnote i lov om fjernkøling indeholder en udtømmende opremsning af de direktiver, som loven gennemfører.

Loven gennemfører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder.

Det følger af den foreslåede ændring, at *fodnoten* i loven ændres, således at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af VE II-direktivet.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, som delvist gennemfører dele af VE II-direktivet, som skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021.

Til nr. 2

Der findes ikke på nuværende tidspunkt en bestemmelse i loven med en definition af begrebet fjernkøling.

Det følger af den foreslåede § 1, stk. 1, at der ved fjernkøling forstås termisk energi i form af afkølede væsker fra centrale eller decentrale produktionssteder, der distribueres gennem et net til flere bygninger eller anlæg til anvendelse ved rum- eller proceskøling.

Ændringen vil medføre, at begrebet fjernkøling i loven og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf skal forstås i overensstemmelse med definitionen i den foreslåede § 1, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse bevirker ikke materielle ændringer i loven, men er alene en præcisering af, hvad der i loven forstås ved fjernkøling.

Definitionen er en delvis gennemførelse af VE II-direktivet art. 2, nr. 19.

Til nr. 3

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om oprindelsesgarantier i lov om fjernkøling.

Det foreslås, at der indsættes et nyt afsnit om oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder.

Det følger af den foreslåede *overskrift*, at kapitlet omhandler: »Oprindelsesgaranti for køling fra vedvarende energikilder«.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 1, 1. pkt., at klima-,

energi- og forsyningsministeren efter anmodning udsteder oprindelsesgarantier med henblik på at garantere oprindelsen af energi til køling fra vedvarende energikilder.

Med køling menes som udgangspunkt fjernkøling, som det er defineret i den foreslåede § 1, stk. 1, jf. lovforslagets § 6, nr. 2. Der udstedes derved som udgangspunkt alene oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder, hvis kølingen er omfattet af dette anvendelsesområde. Det er dog ikke hensigten at begrænse anvendelsen af begrebet køling i bestemmelsen til kun at omfatte fjernkøling. Hvis det på et senere tidspunkt viser sig at være relevant at udstede oprindelsesgarantier for andre kølingsformer end fjernkøling, vil dette være muligt. I så fald vil der ved bekendtgørelse blive fastsat nærmere regler herom.

I forhold til afgrænsningen af, hvem der kan få udstedt oprindelsesgarantier, forudsætter det, at pågældende anmoder klima-, energi- og forsyningsministeren herom og opfylder betingelserne, som er nærmere fastsat ved udmøntningen af bemyndigelsen ved den foreslåede § 6 b, stk. 5, nr. 1, jf. nærmere nedenfor.

Med udstedelse menes at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer afgørelse om en oprindelsesgaranti til den, som anmoder herom, og herefter udsteder ministeren oprindelsesgarantien til anmoder. Anmoderen vil i almindelighed være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Udstedelse af en oprindelsesgaranti vil være en afgørelse baseret på automatisk behandling. Der vil være tale om en afgørelse, som ikke er baseret på skøn, men på om betingelserne for udstedelse af oprindelsesgarantier er til stede. Disse betingelser vil blive nærmere fastsat ved udmøntningen af bemyndigelsen ved den foreslåede § 6 b, stk. 5, nr. 1, jf. nærmere nedenfor.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelser om udstedelse af oprindelsesgarantier vil overholde de almindelige forvaltningsretlige regler og principper, herunder om krav til begrundelse, om klagevejledning ved afslag og om partshøring, hvis betingelserne i gældende § 19 og § 20 i forvaltningsloven er opfyldt.

Det bemærkes i øvrigt at udstedelse af oprindelsesgarantier er en afgørelse, som kan påklages til Energiklagenævnet og følger de almindelige regler om klage efter den gældende § 7 i lov om fjernkøling.

Det bemærkes i øvrigt, at oprindelsesgarantisystemet til enhver tid vil skulle overholde de gældende regler om databeskyttelse.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 1, 2 og 6, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 1, 2. *pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren overfører, annullerer og fø-

rer tilsyn med oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder.

Med overførsel menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om overførsel af en oprindelsesgaranti. Der er tale om en processuel beslutning som led i sagens behandling, som ikke er at betragte som en afgørelse. Overførslen vil i almindelighed ske mellem udsteder og producenter af energi fra vedvarende energikilder.

Med annullering menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om annullering af en oprindelsesgaranti, når oprindelsesgarantien er anvendt. Der er tale om en processuel beslutning som led i sagens behandling, som ikke er at betragte som en afgørelse.

Med anvendt menes, at oprindelsesgarantien dokumenterer forbruget af en specifik mængde køling fra vedvarende energikilder over for en slutkunde, og oprindelsesgarantien annulleres hermed.

Overførsel og annullering af oprindelsesgarantier er en beslutning og dermed ikke en afgørelse, som kan påklages til Energiklagenævnet. Dette følger af, at det kun er afgørelser, som kan påklages efter den gældende § 7, stk. 1.

Med hensyn til tilsyn skal det forstås bredt. Det vil sige, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at rammerne for oprindelsesgarantisystemet generelt er indrettet på en måde, så risikoen for svindel er minimeret, og det skal sikres, at oprindelsesgarantisystemet er transparent. Ministeren skal derudover føre tilsyn med de udstedte oprindelsesgarantier. Tilsynet vil være rettet mod den, der anmoder om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Tilsynet vil tage udgangspunkt i de oplysninger, som fremgår af oprindelsesgarantisystemet, eller som ministeren har hjemmel til at indhente efter den foreslåede § 6 b, stk. 5, nr. 3.

Såfremt klima-, energi- og forsyningsministeren konstaterer ulovlige forhold i forbindelse med tilsynet med oprindelsesgarantier, som er uden for ministerens ressortområde, er ministeren forpligtet til at orientere den relevante myndighed, medmindre forholdet har underordnet betydning.

Det bemærkes i øvrigt, at den, der anmoder om udstedelse af en oprindelsesgaranti eller anmoder om overførsel og annulleringen af en oprindelsesgaranti eller som der føres tilsyn i relation til, kan lade sig repræsentere af en fuldmagtstager efter de almindelige aftaleretlige principper. Fuldmagtsgiver kan eksempelvis være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 5 og 6, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 6 b, *stk.* 2, at der ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en

given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 2, nr. 12, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 6 b, *stk. 3*, at ved køling fra vedvarende energikilder forstås vedvarende energi, som defineret i lov om fremme af vedvarende energikilder.

Den foreslåede definition henviser til definitionen i VE-loven, jf. gældende § 2, *stk. 2*, som foreslås ændret ved lovforslagets § 1, nr. 3. Den foreslåede definition skal således ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 3, hvor der foreslås en ændring af definitionen vedvarende energikilder, således at det skal forstås som vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivelserenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 2, nr. 1, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 6 b, *stk. 4*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af *stk. 5*, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Muligheden for at påbyde forhold bragt i orden kan anvendes af klima-, energi- og forsyningsministeren både i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Bestemmelsen indebærer eksempelvis, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde den, der anmoder om en oprindelsesgaranti, at berigtige oplysninger afgivet i forbindelse med anmodning om en oprindelsesgaranti, hvis ministeren finder, at oplysningerne er urigtige eller vildledende. Endvidere kan ministeren påbyde betaling af manglende dækning af nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti. Endeligt kan ministeren i forbindelse med annullering af en oprindelsesgaranti påbyde, at producenten af vedvarende energikilder oplyser slutkunderne om annulleringen af den pågældende oprindelsesgaranti.

I forbindelse med påbuddet kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte en nærmere angiven frist for at efterkomme påbuddet. Hvis ministeren ikke fastsætter en nærmere angiven frist, skal påbuddet efterkommes straks. Med straks menes uden ugrundet ophold.

Ved en overtrædelse af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 6 b, *stk. 5*, vil der således først blive udstedt et påbud. Såfremt påbuddet ikke efterkommes uden ugrundet ophold, vil der kunne straffes med bøde. Se mere herom under bemærkningerne til lovforslagets § 6, nr. 7.

Det følger af den foreslåede § 6 b, *stk. 5, 1. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bemyndigelse kan bredt rumme, hvad der forstås ved udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder.

Det forventes, at der fastsættes nærmere regler ved udmøntningen af den foreslåede bemyndigelse for fjernkøling, da det vurderes, at det på nuværende tidspunkt alene er relevant at udstede oprindelsesgarantier for fjernkøling. Det er dog ikke hensigten at begrænse anvendelsen af begrebet køling i bestemmelsen til kun at omfatte fjernkøling. Hvis det på et senere tidspunkt viser sig at være relevant at udstede oprindelsesgarantier for andre former for køling end fjernkøling, vil dette være muligt. I så fald vil der ved bekendtgørelse blive fastsat nærmere regler herom.

Det bemærkes, at klima-, energi- og forsyningsministeren er forpligtet til at udnytte bemyndigelsen i hele den foreslåede *stk. 5* med henblik på at opfylde VE II-direktivet artikel 19, *stk. 5* og 6.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at udstedelse, overførsel og annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier sker på et objektivt ikkediskriminerende grundlag.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der skal ske anerkendelse af oprindelsesgarantier, der er udstedt af andre medlemsstater. Oprindelsesgarantier, som er udstedt i overensstemmelse med regler herom i en anden EU-medlemsstat, vil således kunne anvendes i Danmark. Dog vil ministeren meddele et afslag, hvis der er begrundet tvivl om oprindelsesgarantiens nøjagtighed, pålidelighed eller korrekthed. Såfremt en udenlandsk oprindelsesgaranti ikke anerkendes, skal Kommissionen underrettes om afslaget og begrundelse herfor.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren ikke anerkender oprindelsesgarantier, der er udstedt af et tredjeland. Dette gælder dog ikke, hvis Unionen har indgået en aftale med det pågældende tredjeland om gensidig anerkendelse af oprindelsesgarantier udstedt i Unionen og kompatible oprindelsesgarantiordninger, der er etableret i dette tredjeland. Dette gælder kun, hvor energi importeres og eksporteres direkte.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der kun udstedes én oprindelsesgaranti for hver produceret energienhed for køling fra vedvarende energikilder. Energienheden for en oprindelsesgaranti er en standardstørrelse på 1 MWh.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren udsteder ét elektronisk dokument, som udgør oprindelsesgarantien.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at enhver brug af en oprindelsesgaranti skal finde sted senest 12 måneder efter den kalendermåned, hvori produktionen af den omhandlede køling fra vedvarende energikilder har fundet sted. Det vil være betinget af, at slutkunden efterspørger køling fra vedvarende energikilder, og køleproducenten kan herved bruge oprindelsesgarantien som dokumentation herfor.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at oprindelsesgarantien annulleres, når den er anvendt, eller hvis den ikke er blevet anvendt, annulleres automatisk senest 18 måneder efter produktionen af energienheden. Oprindelsesgarantien betragtes som anvendt, når energileverandøren dokumenterer over for slutkunden, at forbruget af køling kommer fra en vedvarende energikilde. Det skal forstås således, at oprindelsesgarantien anvendes i forbindelse med, at køleproducenten, sælger køling til slutkunden, og i den forbindelse kan producenten over for slutkunden dokumentere, at køling er produceret fra vedvarende energikilder.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier. Det forventes således, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der iværksættes stikprøvekontrolundersøgelser. Det forventes videre, at ministeren fastsætter regler om, at ministeren i kraft af sit tilsyn skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning. Der er tale om en utvetydig pligt for ministeren, som skal sikre en effektiv håndhævelse af reglerne om oprindelsesgarantier, dog er der valgt en bagatelgrænse således, at ministeren ikke vil være forpligtet til at håndhæve forhold, som har underordnet betydning.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren ved tilsynet skal sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Der henvises i den forbindelse til den foreslåede § 6 b, stk. 4, hvoraf det fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 5, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Det er hensigten, at klima-, energi- og forsyningsministeren etablerer et enkelt og gennemsigtigt digitalt oprindelsesgarantisystem.

Det bemærkes, at der med dette lovforslag foreslås at indsætte en ny generel bestemmelse om anvendelsen af obligatorisk digital kommunikation. Se mere herom under bemærkningerne til lovforslagets § 6, nr. 6. Den nye bestemmelse bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om, at kommunikation om forhold,

som er omfattet af loven eller fastsat i henhold til loven skal ske digitalt. Ministeren kan herunder fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af et bestemt digitalt system. Det er hensigten, at der i medfør af den foreslåede bestemmelse fastsættes regler om, at der efter anmodning om udstedelse af en oprindelsesgaranti for køling, samt udstedelse, overførsel og annullering, anvendes et digitalt system.

Den foreslåede bestemmelse vil være en bemyndigelsesbestemmelse som muliggør gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 2, 3, 5, 6 og 9-11, i dansk ret.

Den foreslåede § 6 b, stk. 5, 2. pkt., indeholder en liste over de forhold, som klima-, energi- og forsyningsministeren skal fastsætte regler om. Ministeren kan derudover, inden for anvendelsesområdet af den foreslåede § 6 b, stk. 1, fastsætte regler om andre forhold i medfør af den foreslåede § 6 b, stk. 5, 1. pkt.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 5, nr. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvilke betingelser der kan stilles til oprindelsesgarantisystemet generelt. Der vil ikke være tale om betingelser, som er rettet mod konkrete afgørelser om oprindelsesgarantier.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der ved oprettelse som kontohaver i det digitale system kan stilles krav om sikkerhedsstillelse.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at overførsel kun kan ske til kontohavere, som er oprettet i oprindelsesgarantisystemet.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 6, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 5, nr. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at selve oprindelsesgarantien vil indeholde oplysninger om den energikilde, fra hvilken køling fra den vedvarende energikilde er produceret, begyndelses- og afslutningsdatoerne for produktionen, henvisning til VE II-direktivet, navn, beliggenhed, type og kapacitet for det anlæg, hvor køling fra den vedvarende energikilde er produceret, om anlægget har fået investeringsstøtte, og om energien-

heden på anden måde har nydt godt af en national støtteordning, samt støtteordningens art, datoen for, hvornår anlægget blev sat i drift, udsteder, udstedelsesdato og udstedelsesland og entydigt identifikationsnummer. Det forventes, at disse oplysninger skal være i overensstemmelse med oplysninger, som indberettes til Energidata Online, som er Energistyrelsens digitale indberetningssystem for kvotevirksomheder og energiproducenter. Undtagelsesvist kan indberetning foretages på skemaer, som mailes til Energistyrelsen.

De ovenstående krav til oprindelsesgarantiens oplysninger følger direkte af VE II-direktivets artikel 19, stk. 7.

Den foreslåede bestemmelse vil være en bemyndigelsesbestemmelse, som muliggør gennemførelse af VE II-direktivets artikel 19, stk. 7, i dansk ret.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 5, nr. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om indhentning af nødvendige oplysninger fra den vedvarende energiproducent i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om, at en producent efter anmodning skal meddele ministeren alle oplysninger, som ministeren finder nødvendige vedrørende tilsyn med oprindelsesgarantier. Det kunne f.eks. være økonomiske oplysninger og regnskabsoplysninger med relation til køb og salg af oprindelsesgarantier.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 5, nr. 4, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn med oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om, at ministeren kan opkræve gebyr ved udstedelse, overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti over for den, der anmoder herom samt i forbindelse med tilsynet med oprindelsesgarantier. Gebyret skal dække ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier samt ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Ved nødvendige omkostninger forstås omkostninger, der kan henføres til klima-, energi- og forsyningsministerens arbejde med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn i forbindelse med ordningen vedrørende oprindelsesgarantier, og som er nødvendige herfor. Ministeren kan herved inddrage samtlige administrative omkostninger forbundet med at udstede, overføre eller annullere den pågældende oprindelsesgaranti.

Formålet er at sikre, at nødvendige omkostninger, som kan henføres til opgaverne med at udstede, overføre og annullere oprindelsesgarantier og opgaverne med tilsyn med oprindelsesgarantier, bliver pålagt den, der anmoder om udstedelse samt i forbindelse med overførsel og annullering af oprindelsesgarantier eller den, som et tilsyn er rettet mod.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at gebyrerne forudsættes fastsat på basis af faste og variable omkostninger, som hidrører fra opgaver i forbindelse med udstedelse, overførsel, annullering og tilsyn efter stk. 1. Det er hensigten, at gebyrerne fastlægges på grundlag af et forudgående budget. Ved årets udgang vil der ske en regulering af gebyrerne, for derved at kunne udligne en eventuel difference, baseret på enhver tid gældende timetakst.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.1 i de almindelige bemærkninger, som giver et overblik over gældende ret og VE II-direktivet og afsnit 3.2.2 og 3.2.3, som giver et overblik over den foreslåede implementering af direktivet og overvejelserne deromkring.

Til nr. 4

Overskriften til §§ 7 og 8 i lov om fjernkøling er benævnt ved "Klageadgang m.v.". Overskriften dækker således over regler vedrørende Energiklagenævnets behandling af klager samt Energiklagenævnets kompetencer og sammensætning i forbindelse med behandling af klager over afgørelser truffet efter loven eller regler udstedt i medfør af loven.

Det følger af den foreslåede ændring, at *overskriften* Klageadgang m.v. ændres til at hedde Klageadgang og administrative bestemmelser m.v.

Den foreslåede ændring af overskriften vil medføre, at overskriften også rummer administrative bestemmelser. Dette er nødvendigt, eftersom det i lovforslagets § 6, nr. 6, er foreslået, at der indsættes en ny administrativ bestemmelse om obligatorisk digital kommunikation og denne bestemmelse foreslås indsat som en ny § 8 a under overskriften.

Til nr. 5

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler i loven om betaling af gebyr ved indbringelse af klage for Energiklagenævnet.

Det følger af den foreslåede § 7, stk. 5, at klima- energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om betaling af gebyr ved indbringelse af klage over afgørelser truffet efter den foreslåede § 6 b, stk. 5, om oprindelsesgarantier for Energiklagenævnet.

Der er tale om et omkostningsbestemt gebyr. Det er således hensigten, at gebyret dækker omkostningerne i forbindelse med sagsbehandlingen af klagen. Ved omkostninger i forbindelse med sagsbehandlingen af klagen forstås omkostninger, der kan henføres til det administrative arbejde

i forbindelse med sagsbehandling. Det er klager, som skal betale omkostningerne i form af gebyret. Det er hensigten, at gebyret fastsættes efter en timesats, som ikke overstiger omkostningerne ved administrationen.

Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 5, er at give hjemmel til at fastsætte regler for opkrævning af gebyr i forbindelse med klage over afgørelser i forhold til udstedelse af oprindelsesgarantier for Energiklagenævnet. Der vil dog som udgangspunkt ikke blive stillet krav om gebyr ved indbringelse af klage fra forbrugere.

Den foreslåede ændring har sammenhæng med den foreslåede § 6 b, stk. 1, jf. lovforslagets § 6 nr. 3, hvori det foreslås, at der indsættes regler om, at ministeren kan udstede oprindelsesgarantier. En sådan udstedelse vil udgøre en afgørelse efter de almindelige forvaltningsretlige regler. Det vil derfor også være muligt at påklage afgørelsen til Energiklagenævnet, jf. lovens § 7, stk. 1.

Til nr. 6

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om obligatorisk digital kommunikation i lov om fjernkøling. Det er således efter gældende ret muligt at indgive ansøgninger, m.v. til myndighederne på papir, telefonisk eller ved personligt fremmøde i overensstemmelse med gældende regler.

Det følger af den foreslåede ændring af § 8 a, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren får en generel bemyndigelse til at fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af loven, bestemmelser fastsat i henhold til loven eller EU-retsakter om forhold omfattet af loven, skal ske digitalt. Ministeren kan herunder udstede regler om anvendelse af et bestemt digitalt system. Ved fastsættelse af regler efter 1. pkt. skal der fastsættes regler om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse personer og virksomheder.

Det er hensigten, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan anvende bestemmelsen til at fastsætte regler om digitale løsninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Det er endvidere hensigten, at ministeren kan anvende bestemmelsen til at fastsætte regler om pligtmæssig brug af selvbetjeningsløsninger i ansøgningssager m.v. inden for lovens område.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 8 a, stk. 1, 1. pkt. vil medføre, at der ved bekendtgørelse kan fastsættes regler om, at borgere og virksomheder har pligt til at kommunikere digitalt med den ansvarlige myndighed efter loven, herunder via bestemte digitale systemer, som f.eks. almindelig e-mail ved f.eks. forespørgsler, ansøgninger, anmeldelser, indberetninger, og at svaret fra myndigheden sendes digitalt. De ansvarlige myndigheder er de myndigheder, som er tillagt kompetencer efter loven. Det er i første omgang Klima, Energi- og Forsyningsministeriet. Endvidere er det Energistyrelsen, som i medfør af bekendtgørelse nr. 1068 af 25. oktober 2019 om Energistyrelsens opgaver og

beføjelser har fået tillagt en række af ministerens kompetencer efter lov om fjernkøling.

Endvidere omfattes kommunikation til og fra Energiklagenævnet. Energiklagenævnet hører under Erhvervsministeriet, jf. kongelig resolution af 8. juni 2016. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter derfor regler for Energiklagenævnet efter nærmere forhandling med erhvervsministeren. Endvidere omfattes kommunikation til og fra Forsyningstilsynet, i det omfang ministeren fastsætter regler om kommunikation med tilsynet.

Energi-, forsynings- og klimaministeren kan anvende bestemmelsen i § 8 a, stk. 1, 2. pkt., til at fastsætte regler om anvendelse af et bestemt digitalt system inden for lovens område, eksempelvis ved at anvende bestemmelsen til at fastsætte regler om pligtmæssig brug af et digitalt system i ansøgningssager m.v., og at svaret fra myndigheden, sendes digitalt.

Med digitalt system menes, at der kan laves regler om brug af bestemte digitale systemer, herunder selvbetjeningsløsninger, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende.

Klima-, energi- og forsyningsministeren skal efter den foreslåede § 8 a, stk. 1, 3. pkt., fastsætte regler om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse personer og virksomheder, når der fastsættes regler om digital kommunikation. Fritagelse kan ske, hvis der foreligger særlige forhold. Særlige forhold kan for eksempel foreligge, hvor der er tale om borgere med særlige handicap, såvel kognitiv som fysisk funktionsnedsættelse samt demens. Ligeledes kan borgere, der mangler digitale kompetencer, visse socialt udsatte borgere, borgere med psykiske lidelser, hjemløse, borgere med sprogsvækkigheder m.v., hvor hjælp og vejledning fra myndigheden eller nævnet ikke konkret vurderes at være en egnet løsning, fritages. Der kan således foreligge særlige forhold for nogle borgere fra de nævnte grupper, der gør, at borgeren ikke kan anvende digital kommunikation. Tilsvarende vil der også være nogle borgere fra de nævnte grupper, der kan anvende digital kommunikation, og som derfor er forpligtet til at anvende denne.

Udover særlige forhold hos borgeren, kan også helt ekstraordinært situationer, såsom IT-problemer (nedbrud, midlertidig kapacitetsnedgang m.v.) eller anden lignende force majeure begivenhed, kunne føre til fritagelse. Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den gøres tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt.

Det følger af det EU-retlige effektivitetsprincip, at medlemsstaterne i deres nationale lovgivning ikke må fastsætte regler, der i praksis gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der følger af EU-retten. I de tilfælde, hvor der f.eks. stilles krav om anvendelse af

en dansk digital signatur, og det vurderes at være i strid med EU-retten, vil udenlandske virksomheder og borgere blive undtaget fra at kommunikere digitalt med de danske myndigheder.

Med den foreslåede § 8 a, stk. 1, 4. pkt., gives der mulighed for, at der i forbindelse med fastsættelsen af regler om obligatorisk digital kommunikation kan fastsættes regler om klageadgang, der afviger fra den klagestruktur, der i øvrigt gælder på det enkelte område.

Der vil bl.a. kunne fastsættes regler om, at klagen først skal sendes til myndigheden, der har truffet afgørelse, med henblik på, at myndigheden kan vurdere, om afgørelsen skal ændres, eller om afgørelsen skal oversendes til den overordnede myndighed med en udtalelse. Ministeren vil ligeledes efter bestemmelsen kunne fastsætte regler om, at afgørelser truffet af en underordnet myndighed, herunder afvisning af henvendelser, meddelelser m.v., der ikke er indgivet via den digitale selvbetjeningsordning, ikke kan påklages til anden forvaltningsmyndighed. I et sådan tilfælde vil myndighedens afgørelser være den endelige administrative afgørelse i sagen. Muligheden for at fastsætte særlige klageregler, herunder afskære klageadgangen, knytter sig alene til klager over afgørelser m.v. truffet i medfør af regler udstedt efter den foreslåede § 8 a, stk. 1, 4. pkt., samt den sagsbehandling, der knytter sig dertil. Bestemmelsen giver således ikke mulighed for at afskære klageadgang, der i øvrigt følger af lovgivningen.

Det følger af den foreslåede § 8 a, stk. 2, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for adressaten. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Dermed bliver kommunikation i den digitale løsning offentligt reguleret og sker med samme retsvirkninger som ved fremsendelse af postomdelte breve, der anses for at være kommet frem, når de er lagt i adressatens fysiske postkasse. Fremkomsttidspunktet er bl.a. afgørende for, hvornår forvaltningsakter får de tilsigtede retsvirkninger.

En meddelelse vil normalt være tilgængelig for adressaten på det tidspunkt, hvor adressaten kan behandle eller læse meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i modtagelsessystemet eller i et datasystem.

En ansøgning, indberetning m.v., der er tilgængelig i myndighedens system eksempelvis kl. 23:59 den 30. november, er således kommet frem den 30. november, uanset at der ikke fysisk sidder en medarbejder i myndigheden, og gør sig bekendt med meddelelsen på dette tidspunkt, der ligger uden for normal arbejdstid/åbningstid. Det kan med digital selvbetjening præcist registreres, hvornår en ansøgning indberetning m.v. er kommet frem. Hvorvidt fremkomsten er rettidig må bedømmes efter de gældende forvaltningsretlige

regler og eventuelle tidsfrister fastsat i eller i medfør af særlovgivningen. I de tilfælde, hvor myndigheden har behov for at gøre sig bekendt med en meddelelse inden et bestemt tidspunkt, må der fastsættes en tidsfrist, der indeholder såvel en dato som et præcist klokkeslæt for, hvornår anmeldelsen skal være indgivet for at være kommet frem rettidigt.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet. Det vil således ikke komme borgeren eller virksomheden til skade, at ansøgningen, indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En sådan bestemmelse er blandt andet relevant i forhold til ansøgningsfrister og forældelse m.v. Der bør fra myndighedens side udvises fleksibilitet i forhold til at udsætte frister en rimelig tid, hvis it-problemerne opstår tæt på fristen for indgivelse af en meddelelse.

Den offentlige myndighed vil, som tilfældet er i dag, skulle sikre, at en ansøgning, indberetning eller lignende, der indgives til en forkert offentlig myndighed, henvises til den rette myndighed, jf. forvaltningslovens regler herom.

Til nr. 7

Der findes på nuværende tidspunkt ikke regler om straf af bøde for at undlade at efterkomme påbud, da loven ikke indeholder regler om udstedelse af påbud. Det følger af § 9, stk. 1, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at indhente godkendelse efter § 5. Det følger endvidere af stk. 2, at i regler, der udfærdiges i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af reglerne. Endelig fremgår det af stk. 3, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det følger af den foreslåede ændring af § 9, stk. 1, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at efterkomme påbud efter § 6 b, stk. 4, herunder påbud om at berigtige et ulovligt forhold.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den, der ikke, efter påbud, bringer forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af § 6 b, stk. 5, i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist, kan straffes med bøde.

Ændringen har således sammenhæng med den foreslåede § 6 b, stk. 4, jf. lovforslagets § 6 nr. 3, hvorefter ministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af den foreslåede § 6 b, stk. 5, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist. Ved en overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 6 b, stk. 5, vil der således først blive udstedt et påbud. Såfremt påbuddet ikke efterkommes uden ugrundet ophold, vil der kunne gives en bødestraf.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 6, nr. 3, for en nærmere redegørelse af kredsen af mulige ansvars-subjekter samt en uddybning af gerningsindholdet, herunder eksempler på hvilken adfærd, der vil kunne udløse et påbud, og dermed en bødestraf, såfremt påbuddet ikke efterkommes.

Til § 7

Til nr. 1

Der findes ikke på nuværende tidspunkt en definition af repowering. Den gældende praksis vil kort blive gennemgået umiddelbart nedenfor.

I praksis anvendes repowering som et uformelt begreb i industrien for vedvarende energi, som kan dække forhold såsom afvikling af et eksisterende vedvarende energianlæg og opførelse af et nyt, eventuelt med genanvendelse af det oprindelige "site" eller udskiftning af dele af anlægget for højere effektivitet eller effekt.

Det følger af den foreslåede § 5, nr. 26, i lov om elforsyning, at repowering er fornyelse af elproduktionsanlæg, som producerer vedvarende energi, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet.

Det foreslås, at der sker en tekstnær lovimplementering af definitionen i artikel 2, nr. 10, i VE II-direktivet. Den foreslåede § 5, nr. 26, i lov om elforsyning, er derfor en tekstnær afskrift af definitionen i VE II-direktivets artikel 2, nr. 10, dog med undtagelse af betegnelsen "elproduktionsanlæg" og "VE-elektricitet". Dette skyldes, anvendelsen af betegnelsen "kraftværker" i en dansk kontekst almindeligvis anvendes mere snævert sammenlignet med ordets anvendelse i VE II-direktivet. "Kraftværker" forudsættes anvendt i VE II-direktivet som en samlet betegnelse for anlæg, der producerer elektricitet. Betegnelsen "VE-elektricitet" anvendes i stedet for "vedvarende energi" for at sikre en ensartet begrebsanvendelse i lov om elforsyning, idet repowering i VE II-direktivet angår kraftværker og dermed produktion af elektricitet.

Repowering som defineret i den foreslåede § 5, nr. 26, i lov om elforsyning, vil blive anvendt i den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, jf. lovforslagets § 7, nr. 5, om kontaktpunkt eller kontaktpunkter. Endvidere vil repowering blive behandlet separat i fastsættelsen af tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, efter den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, jf. lovforslagets § 7, nr. 5, samt efter den foreslåede § 29 a, nr. 1, i lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 738 af 30. maj 2020 (VE-loven), jf. lovforslagets § 1, nr. 10, og den foreslåede § 18 e i undergrundsloven, jf. lovforslagets § 8, nr. 3.

Med den foreslåede § 5, nr. 26, i elforsyningsloven, forudsættes det ikke, at opstillere herefter har en særlig ret til at foretage repowering.

Den foreslåede § 5, nr. 26, i lov om elforsyning, har baggrund i et ønske om at sikre en ensartet anvendelse af begrebet på tværs af EU under hensyn til at kunne imødekomme et voksende behov for at foretage repowering af eksisterende vedvarende energianlæg.

Den foreslåede § 5, nr. 26, i lov om elforsyning, vil medføre en ensartet anvendelse af begrebet og dermed en højere grad af gennemsigtighed og forudsigelighed.

VE II-direktivet præciserer ikke definitionen af repowering, hvilket kan medføre uklarhed om definitionens anvendelsesområde. Situationen kan opstå, hvor et vedvarende energianlæg eksempelvis bliver opført på samme placering, som et tidligere vedvarende energianlæg, men hvor infrastrukturen ikke er bevaret eller ikke er relevant. Udfordringen ved, at denne type projekter vil kunne blive omfattet af VE II-direktivets definition er, at ansøgningen i henhold til VE II-direktivets artikel 16, stk. 6, skal sagsbehandles på den halve tid i forhold til et nyt anlægsprojekt. For at undgå denne type utilsigtede situationer, skal definitionen af repowering forstås som en fornyelse af et "bestående anlæg". Bestående anlæg skal forstås som det anlæg, der allerede er meddelt tilladelse til at opføre og drive. Derudover er det en forudsætning, at repowering projektet som udgangspunkt må forventes at medføre genanvendelse af eksempelvis placering, projektkomponenter og infrastruktur i et omfang, hvor der kan siges at være tale om ændringer af et bestående projekt og ikke et nyt anlægsprojekt.

Almindelig vedligeholdelse af anlægget som en del af driften falder uden for definitionen af repowering. Repowering omfatter desuden ikke levetidsforlængelse i det omfang, der ikke samtidig sker en form for fornyelse af det bestående anlæg. Levetidsforlængelse skal i denne sammenhæng forstås som en forlængelse af tidsbegrænsede driftstilladelser.

Da der ikke i gældende ret findes en praksis for repowering, vil det være en konkret vurdering, hvorvidt et projekt efter omstændighederne er omfattet af den foreslåede § 5, nr. 26, i lov om elforsyning.

Som konsekvens af indsættelsen af § 5, nr. 26, i lov om elforsyning, bliver § 5, nr. 26-32 til § 5, nr. 27-33, i lov om elforsyning.

Til nr. 2

Efter den gældende § 5, nr. 32, i lov om elforsyning defineres »VE-elektricitet« som elektricitet, der fremstilles ved anvendelse af vedvarende energikilder omfattet af lov om fremme af vedvarende energi.

Det følger af den foreslåede ændring af § 5, nr. 31, der bliver nr. 32, at »omfattet af« ændres til »som defineret i«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det udtrykkeligt vil fremgå af bestemmelsen, at definitionen for vedvarende energikilder i lov om elforsyning henviser til definitionen for vedvarende energikilder i VE-loven.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen i lov om elforsyning, jf. Folketingstidende 2008-09 A L55, som fremsat side 1544, at der foreslås en definition af VE-elektricitet, fordi der også efter vedtagelsen af VE-loven vil være enkelte henvisninger til VE-elektricitet i elforsyningsloven. Det fremgår videre, at definitionen henviser til VE-loven, således at definitionen bliver ens i de to love.

Imidlertid kan formuleringen i gældende § 5, nr. 32, »omfattet af« skabe uklarhed om, der henvises til VE-loven i sin helhed eller alene til definitionen vedvarende energikilder i VE-loven. Derfor foreslås en præcisering, så det udtrykkeligt henvises til definitionen for vedvarende energikilder i VE-loven.

Der er ikke tiltænkt nogen materielle ændringer af definitionen af VE-elektricitet i lov om elforsyning.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 2, nr. 1, i dansk ret.

Til nr. 3

Den juridiske person, VE-fællesskab, er ikke reguleret i dansk ret.

Leveringspligten i § 6 b, stk. 1, i lov om elforsyning, forpligter elhandelsvirksomheder, som tilbyder levering af elektricitet til husholdningsforbrugere, til, på anmodning om levering og mod betaling at levere ethvert elprodukt til husholdningsforbrugere inden for det eller de netområder, hvor elhandelsvirksomheden tilbyder elprodukter.

Efter den gældende § 6 b, stk. 13, i lov om elforsyning, kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om undtagelser fra leveringspligten i stk. 1, herunder om levering af elektricitet til deltagere og kapitalejere i borgerenergifællesskaber og levering af elektricitet i forbindelse med aggregering.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til afsnit 3.3.1 i de almindelige bemærkninger.

Det følger af den foreslåede ændring af § 6 b, stk. 13, i lov om elforsyning, at der efter »borgerenergifællesskaber« indsættes »og i VE-fællesskaber«.

Formålet med ændringen er, at give klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om undtagelse til leveringspligten for levering af elektricitet til kapitalejere og deltagere i VE-fællesskaber.

Definitionen på VE-fællesskab foreslås indsat i § 5, nr. 11, i VE-loven ved dette lovforslags § 1, nr. 7. Det følger heraf, at VE-fællesskab skal forstås en juridisk person, der er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk

kontrolleres af kapitalejere eller deltagere, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne juridiske person, hvis kapitalejere eller deltagere er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner, og hvis hovedformål er at give sine kapitalejere eller deltagere eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste. For yderligere om definitionen af VE-fællesskaber henvises i øvrigt til bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 7.

Det forventes, at den foreslåede bemyndigelse vil blive anvendt til at fastsætte regler om undtagelse af levering af elektricitet til kapitalejere eller deltagere i VE-fællesskaber.

For levering af elektricitet til kapitalejere eller deltagere i VE-fællesskaber forventes undtagelsen afgrænset til levering af elektricitet, der er produceret i det VE-fællesskab, hvor husholdningsforbrugeren er kapitalejer eller deltager. Afgrænsningen skal sikre, at det alene er levering af elektricitet, der er produceret i VE-fællesskabet, der undtages fra leveringspligten. Dette bevirker, at kapitalejere eller deltagere i VE-fællesskaber i de fleste tilfælde vil have behov for at få leveret mere elektricitet til sig end den elektricitet, der produceres i VE-fællesskabet. I dette tilfælde vil leveringen af elektricitet ud over den elektricitet, der stammer fra VE-fællesskabets produktion, skulle ske på et leveringspligtigt produkt. For denne residual vil elhandelsvirksomheden således være forpligtet til at levere elektricitet inden for rammerne af udgangspunktet i § 6 b, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til gældende ret, Klima- Energi og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning i afsnit 3.3.1-3.3.3.

Til nr. 4

Den juridiske person, VE-fællesskab, er ikke reguleret i dansk ret.

Efter den gældende § 9 i lov om elforsyning kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler vedrørende aktive kunder, borgerenergifællesskaber og aggregatorvirksomheder. Reglerne efter 1. pkt. kan omfatte bestemmelser om deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug og lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, regler om etablering og regler om balanceansvar og balancering. Efter 2. pkt., kan reglerne efter 1. pkt. indeholde forpligtelser for elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder. Reglerne efter § 9 er udmøntet i borgerenergifællesskabsbekendtgørelsen.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til afsnit 3.3.1 i de almindelige bemærkninger.

Det følger af den foreslåede ændring af § 9, 1. pkt., i lov om elforsyning at der efter »borgerenergifællesskaber« indsættes: », VE-fællesskaber«.

Formålet med ændringen er at give klima-, energi- og for-

syningsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler til gennemførelse af VE II-direktivets bestemmelser i artikel 22 for så vidt angår VE-fællesskaber, som ejer VE-anlæg, der producerer elektricitet, og som ikke kan betragtes som et borgerenergifællesskab, som defineret ved § 5, nr. 5, i lov om elforsyning.

Det foreslås, at hjemlen til at fastsætte regler om VE-fællesskaber i medfør af § 9 afgrænses af VE II-direktivets obligatoriske bestemmelser i artikel 22. For nærmere herom henvises til gældende ret i afsnit 3.3.1.

De obligatoriske bestemmelser i artikel 22 er hhv. stk. 1 om slutkunders ret til at deltage i VE-fællesskaber, samtidig med, at de bl.a. bevarer deres rettigheder eller forpligtelser som slutkunder, stk. 2 om VE-fællesskabers rettigheder til at producere, forbruge, lagre, sælge og dele vedvarende energi og stk. 4 om den befordrende ramme, som medlemsstaterne skal tilvejebringe for at fremme og lette udviklingen af VE-fællesskaber.

Den foreslåede ændring indebærer, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om visse VE-fællesskaber til gennemførelse af dele af VE II-direktivets bestemmelser i artikel 22.

Således kan ministeren med den foreslåede ændring fastsætte regler ved bekendtgørelse for VE-fællesskaber, hvor der indgår en mellemstor virksomhed som deltager eller kapitalejer. VE-fællesskaber, som ejer et VE-anlæg, der producerer elektricitet, hvor der ikke indgår en mellemstor virksomhed som kapitalejer eller deltager i fællesskabet, betragtes som et borgerenergifællesskab.

Det forventes, at den foreslåede ændring til bemyndigelsesbestemmelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler om, at VE-fællesskabets deling af produceret elektricitet i VE-fællesskabet og levering af elektricitet til VE-fællesskabet vil ske på grundlag af de almindelige markedsregler gennem en aftale mellem en elhandelsvirksomhed og et VE-fællesskab, hvor elhandelsvirksomheden varetager ansvar for både produktion og forbrug i VE-fællesskabet, og elhandelsvirksomheden varetager balanceansvaret for VE-fællesskabets produktion.

Et VE-fællesskab vil også selv kunne etablere sig som elhandelsvirksomhed. VE-fællesskabet vil i denne situation som udgangspunkt være omfattet af regler for elhandelsvirksomheder i lov om elforsyning og bekendtgørelser udstedt i medfør af bestemmelser i lov om elforsyning.

Den foreslåede ændring indebærer ligeledes, at der vil blive fastsat regler, der forpligter netvirksomhederne til at samarbejde med VE-fællesskaberne om at lette deres deling af elektricitet samt, inden for rammerne af lov om elforsyning forpligter netvirksomhederne til at samarbejde om at udvikle en tarif til VE-fællesskaberne, så de afspejler de reelle omkostninger eller besparelser, som VE-fællesskabets produktion og forbrug bevirker på netdriften.

Bemyndigelsen til at fastsætte regler forventes udmøntet i bekendtgørelsesregler om VE-fællesskabers deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug og lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, regler om etablering og regler om balanceansvar og balancering.

Ligeledes forventes ministeren at fastsætte regler, der forpligter netvirksomhederne til at samarbejde med VE-fællesskaberne om at lette deres deling af elektricitet, samt inden for rammerne af lov om elforsyning forpligter netvirksomhederne til at samarbejde om at udvikle en tarif til VE-fællesskaberne, så de afspejler de reelle omkostninger eller besparelser, som VE-fællesskabets produktion og forbrug bevirker på netdriften.

Der henvises i øvrigt til Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser i de almindelige bemærkninger afsnit 3.3.2.

Til nr. 5

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om kontaktpunkt eller kontaktpunkter, der på anmodning fra opstillere vejleder om processen for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. Den gældende praksis vil kort blive gennemgået umiddelbart nedenfor.

For anlæg på havet bliver myndighedernes krav til anlæggets etablering og drift, for så vidt angår de dele af anlægget, der etableres på havet, formidlet i de tilladelser, som meddeles af Energistyrelsen. Energistyrelsen har således allerede en praksis, hvorefter styrelsen vejleder om, hvilke tilladelser opstiller skal ansøge om, og koordinerer mellem forskellige myndigheder for at sikre, at alle relevante myndigheders krav til anlæggets etablering og drift fremgår af tilladelserne.

I medfør af forvaltningslovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014 med senere ændringer, ligger vejledningspligten for tilladelserne hos de forskellige ansvarlige myndigheder, der udsteder tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. Vejledning om de forskellige, relevante tilladelser findes derfor inden for de ansvarlige myndigheders eget fagområde og ressource.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at oprette eller udpege et eller flere kontaktpunkter, der vil gennemføre VE II-direktivets artikel 16, stk. 1 og 2, om oprettelse eller udpegning af et eller flere kontaktpunkter, som på anmodning af opstillere vil vejlede om alle relevante processer for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder samt de aktiver, der vil være nødvendige for deres tilslutning til nettet.

Det er endvidere kontaktpunktets opgave at forsyne opstillere med alle nødvendige oplysninger til at opføre og drive et

vedvarende energi-anlæg og inddrage andre administrative myndigheder, hvor det vil være relevant.

Den foreslåede, § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, har baggrund i et ønske om at lette processen for opstillere af vedvarende energianlæg ved at mindske kompleksiteten og øge gennemsigtigheden og effektiviteten, også for VE-egenforbrugere og VE-fællesskaber. Ved VE-egenforbrugere forstås en slutkunde, som producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet, uden at det udgør slutkundens primære forretnings- eller erhvervsmæssige virksomhed. Ved VE-fællesskaber forstås en juridisk person, der er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af kapitalejere eller deltagere, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne retlige enhed, hvis kapitalejere eller deltagere er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner, og hvis hovedformål er at give sine kapitalejere eller deltagere eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste. Den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, skal give hjemmel til at sikre, at en opstiller ikke er nødt til at kontakte de enkelte administrative organer for at kunne få vejledning om processen for ansøgning om tilladelser, medmindre opstilleren foretrækker at gøre dette. Den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, skal tilskynde til en mere effektiv håndtering af procedurer og bidrage til, at administrationsomkostningerne vil kunne reduceres for opstillerne.

Den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til, i en bekendtgørelse, at fastsætte regler om, at der vil skulle være en central indgang til vejledning om processen for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, hvilket forventes at medføre, at særligt mindre opstillere af vedvarende energianlæg vil opleve mindre kompleksitet og øget gennemsigtighed for den administrative proces.

Klima-, energi- og forsyningsministeren forventes at udpege Energistyrelsen som kontaktpunkt. For projekter på havet betyder det, at den praksis som gælder for de dele af anlægget, der er beliggende på havet, udvides til også at omfatte de dele af anlægget, der er beliggende på land, således at Energistyrelsen er kontaktpunkt for hele projektet. For projekter på land medfører det en ny praksis, hvorefter Energistyrelsens vil være kontaktpunkt for alle typer vedvarende energianlæg.

Bestemmelsen vil ikke medføre ændringer i opgave- og kompetencefordeling for og mellem de relevante myndigheder. Den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, berører ikke myndighedernes forpligtigelser i henhold til forvaltningsretten og dermed vejledningsforpligtelsen, jf. forvaltningslovens § 7. Kontaktpunktet vil vejlede om alle relevante processer, herunder hvilke trin opstillere skal igen-

nem for at etablere og drive et vedvarende energianlæg, men forventes ikke at ville give fagspecifik vejledning. For spørgsmål af faglig karakter eller specifikke spørgsmål inden for et fagområde forventes det derfor, at kontaktpunktet vil formidle kontakt til de relevante fagkompetente myndigheder. Kontaktpunktet vil være et tilbud til opstillere, og anvendelsen vil derfor være valgfri.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om en hjemmeside, der samler relevante informationer for opstillere, som vil opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. For nuværende håndterer de ansvarlige myndigheder oplysning, vejledning og ansøgning om egne tilladelser efter egen model.

Det digitale selvbetjeningsystem, Byg og Miljø, er et eksempel på en portal, som anvendes for bygge- og miljøansøgninger. Byg og Miljø har til formål at give en hurtigere og mere enkel sagsbehandling ved ansøgning om miljøgodkendelse og byggetilladelse. Systemet guider ansøgere igennem ansøgningsprocessen, så myndighederne modtager de oplysninger, de har brug for at kunne træffe afgørelse. Når ansøger har registreret alle oplysninger, sendes ansøgningen automatisk til den rette myndighed. Det betyder, at sagsbehandlingstiden bliver kortere, fordi myndigheden fra starten modtager en ansøgning med alle relevante oplysninger, hvilket indebærer, at ansøgere kan igangsætte investeringer tidligere.

Efter byggelovens § 16, stk. 3, skal ansøgning om byggetilladelse indgives til kommunen ved anvendelse af den digitale løsning, som kommunen stiller til rådighed, som på nuværende tidspunkt er Byg og Miljø. Ligeledes fremgår det af godkendelsesbekendtgørelsens § 7, stk. 2, at ansøgninger skal indgives ved anvendelse af den digitale selvbetjening, Byg og Miljø. Al kommunikation i forbindelse med en byggesag og en miljø sag foregår igennem Byg og Miljø, hvor ansøgere også vil modtage afgørelser fra kommunen på ansøgninger om byggetilladelse og miljøgodkendelse. Ansøgninger, der ikke indgives ved digital selvbetjening, afvises af kommunen. Det vil sige, at ansøgning om byggetilladelse og miljøgodkendelse altid skal ske gennem dette selvbetjeningsystem.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 2, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan oprette, administrere og fastsætte krav til en hjemmeside, som bl.a. indeholder oplysninger om processen, jf. den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, jf. lovforslagets § 7, nr. 5.

Hjemmesiden vil gennemføre VE II-direktivets artikel 16, stk. 2 og 3, om, at kontaktpunktet skal stille en procedurehåndbog til rådighed for initiativtagere til projekter til produktion af energi fra vedvarende energikilder, samt at opstillere gennem hjemmesiden skal kunne fremsende ansøgninger i digital form. Procedurehåndbogen skal som minimum omhandle mindre projekter og VE-egenforbrugeres projekter og skal gøres tilgængelig online.

Den foreslåede § 11 a, stk. 2, i lov om elforsyning, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til, i en bekendtgørelse, at fastsætte krav til en hjemmeside, hvor der vil være information til opstillere om alle relevante processer for ansøgning om og tildeling af tilladelser, der derved vil udgøre en procedurehåndbog. Derudover vil det være muligt for opstillere at indgive ansøgninger om tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen eller som minimum finde vejledning om, hvor ansøgninger om relevante tilladelser kan indleveres online. Hjemmesiden forventes at henvise til relevante myndigheder for fagspecifik vejledning.

Den foreslåede § 11 a, stk. 2, i lov om elforsyning, har baggrund i et ønske om at lette processen for opstillere og øge gennemsigtigheden ved at sikre en central indgang for opstillere til relevant information på tværs af myndigheder til brug for udarbejdelse af ansøgninger om de relevante tilladelser. Den foreslåede § 11 a, stk. 2, i lov om elforsyning, skal fremme forståelsen for procedurer for initiativtagere til projekter og borgere, der ønsker at investere i vedvarende energi.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen fastsætter regler om at vejlede opstillere på en gennemsigtigt måde ved at samle et overblik over relevant information til brug for udarbejdelse af ansøgninger om de relevante tilladelser, samt ved at sikre en central indgang til fagspecifik information hos de ansvarlige myndigheder. Det forventes, at opstillere gennem hjemmesiden skal kunne indgive ansøgninger til tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen. Der vil kunne være undtagelser hertil, hvor myndigheder har lovkrav om, at ansøgningerne skal kunne indgives på en bestemt måde, eller på en bestemt hjemmeside. Det forventes, at hjemmesiden vil integrere eksisterende digitale løsninger. For øvrige ansøgninger om tilladelser omfattet af den administrative proces vil der være henvisninger til, hvor disse ansøgninger vil kunne indgives. Det er frivilligt for opstillere at anvende hjemmesiden og muligheden for online ansøgning via hjemmesiden.

Kontaktpunktet forventes gennem hjemmesiden at vejlede om at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, men forventes ikke at give fagspecifik vejledning. For fagspecifik vejledning, der hører under Energistyrelsen, vil der ligeledes blive henvist til fagspecifik vejledning hos den rette del af Energistyrelsen.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om en samlet frist for myndighedernes sagsbehandlingstid for ansøgninger om tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive vedvarende energianlæg, der producerer elektricitet. Den gældende praksis vil kort blive gennemgået umiddelbart nedenfor.

For flere af tilladelserne er der efter gældende ret ingen tidsfrist for sagsbehandlingen. Den samlede sagsbehandlingstid

for tilladelserne vurderes at kunne varetages inden for normalvist 1-2 år.

De følgende tilladelser er relevante med henblik på at etablere og drive de fleste elproducerende, vedvarende energianlæg på land. Bemærk dog, at opgørelsen ikke er udtømmende, men består af tilladelser, der forventeligt skal ansøges om:

- Byggetilladelse, jf. byggeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016, der meddeles af den pågældende kommune.
- Etableringstilladelse, jf. lov om elforsyning, der meddeles af Energistyrelsen (vindmøller er undtaget, jf. bekendtgørelses nr. 565 af 2. juni 2014 (kraftværksbekendtgørelsen)).
- Elproduktionsbevilling, jf. lov om elforsyning, der meddeles af Energistyrelsen (gælder projekter med kapacitet på over 25 MW).
- Attest eller dispensation vedr. luftfartsafmærkning, jf. lov om luftfart, jf. lovbekendtgørelse nr. 1149 af 13. oktober 2017 med senere ændringer (luftfartsloven), der meddeles af Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen.
- Miljøgodkendelse, jf. lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 1218 af 25. november 2019 (miljøbeskyttelsesloven), der meddeles af den pågældende kommune eller Miljøstyrelsen.

For så vidt angår elproducerende geotermianlæg suppleres listen ovenfor med følgende:

- Godkendelse af plan for indvindingsvirksomheden, jf. undergrundsloven, der gives af Energistyrelsen.
- Boretilladelse, jf. undergrundsloven, der meddeles af Energistyrelsen.
- Tilladelse til udledning af spildevand, jf. miljøbeskyttelsesloven.

De følgende tilladelser er relevante med henblik på at etablere og drive de fleste elproducerende, vedvarende energianlæg på havet. Bemærk dog, at opgørelsen ikke er udtømmende, men består af tilladelser, der forventeligt skal ansøges om:

- Byggetilladelse for projektets landanlæg jf. byggeloven, der meddeles af den pågældende kommune.
- Etableringstilladelse for anlæg på havet, jf. VE-loven, der meddeles af Energistyrelsen.
- Attest eller dispensation vedr. luftfartsafmærkning, jf. luftfartsloven, der meddeles af Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen.
- Tilladelse vedr. afmærkning, jf. lov om sikkerhed til søs, jf. lovbekendtgørelse 1629 af 17. december 2018 med senere ændringer, der meddeles af Søfartsstyrelsen.
- Elproduktionstilladelse, jf. VE-loven, der meddeles af Energistyrelsen.
- Elproduktionsbevilling, jf. lov om elforsyning, der meddeles af Energistyrelsen (gælder projekter med kapacitet på over 25 MW).

Derudover kan der for det enkelte projekt være behov for supplerende, specifikke tilladelser og dispensationer afhængig af projektets beliggenhed eller omgivelser, i henhold til eksempelvis lov om naturbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 240 af 13. marts 2019 med senere ændringer (naturbeskyttelsesloven), eller museumsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 358 af 8. april 2014 med senere ændringer.

Energistyrelsens tilladelser kan for projekter på land omfatte både en etableringstilladelse og en elproduktionsbevilling. Etableringstilladelsen udstedes i henhold til bekendtgørelse om tilladelse til etablering og ændring af elproduktionsanlæg (kraftværksbekendtgørelsen) med hjemmel i § 11 i lov om elforsyning. Etableringstilladelsen er en tilladelse til selve anlægget. Elproduktionsbevillingen gives i henhold til § 10 i lov om elforsyning til den pågældende opstillers virksomhed. En elproduktionsbevilling er en tilladelse til at producere elektricitet fra et anlæg med en kapacitet på over 25 MW.

Relevante tilladelser inden for Transport- og Boligministeriets område kan for et vedvarende energianlæg omfatte både en byggetilladelse og en attest til luftfartsafmærkning eller dispensation fra servitut. En byggetilladelse udstedes i henhold til bygningsreglementet med hjemmel i byggeloven. I henhold til byggelovens § 16 C, stk. 1, er kommunen bygningsmyndighed, og det er i den forbindelse kommunen, der træffer afgørelse i byggesager, herunder udsteder byggetilladelser.

Indflyvningen til flyvepladser er beskyttet ved såkaldte hindringsplaner. Planerne indebærer bl.a., at der er højdebegrænsninger inden for landingsarealet med henblik på sikker start og landing ved ind- og udflyvning over landingsarealet. Arealer omkring landingsarealet pålægges også højdebegrænsninger (ved servitut) med hensyn til bebyggelse, beplantning, master, ledninger og andre luftfartshindringer. I sø- og isflyvehavne kan planen også omfatte selve havneområdet. Hindringer, f.eks. vindmøller, kan derfor kun opstilles på sådanne arealer, hvis der enten er givet en dispensation eller udstedt attest derom af Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, herunder med angivelse af krav til lysafmærkning, jf. luftfartslovens § 64, stk. 2, og § 65, stk. 2 og 3.

Uden for hindringsplanerne gælder det, at alt byggeri, master, vindmøller m.m. med en totalhøjde over 100 meter (også kaldet luftfartshindringer) – skal anmeldes til Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, og må først opføres, når der foreligger en attest derom fra Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, jf. § 67 a i luftfartsloven. Attesten angiver, hvilke krav til lysafmærkning af luftfartshindringen der skal opfyldes, for at hindringen kan anses for forenelig med hensynet til luftfartssikkerheden.

Nærmere regler for udstedelse af attest og krav til lysafmærkning af vindmøller er fastsat i Bestemmelser om luftfartsafmærkning af vindmøller (BL 3-11) med tilhørende ”Vejledning til BL 3-11 Bestemmelser om luftfartsafmærkning af vindmøller”. BL 3-11 supplerer Bestemmelser om

luftfartshindringer (BL 3-10). BL 3-10 indeholder generelle bestemmelser for alle luftfartshindringer, herunder krav til lysafmærkning af andre VE-anlæg end vindmøller. Det påhviler ejeren af en luftfartshindring, herunder VE-anlæg som vindmøller, der er beliggende uden for en flyveplads’ indflyvningsplan, at sikre, at hindringen afmærkes, og at afmærkningen vedligeholdes, hvis hindringen enten a) har en højde på 150 m eller derover over terræn (hindring på land) eller normal vandstand (Dansk Vertikal Reference - DVR90) (hindring på vand), eller b) har en højde på 100 m og indtil 150 m, og afmærkningen er påkrævet af Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, jf. BL 3-10, pkt. 4.2.

Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen foretager høring af berørte flyvepladser, Naviair og Forsvaret før endelig udstedelse af en attest eller dispensation.

Søfartsstyrelsens tilladelse vedrører farvandsafmærkning af hensyn til sikkerheden til søs. Tilladelsen udstedes i henhold til bekendtgørelse om farvandsafmærkning i dansk og grønlandsk afmærkningsområde m.v. (afmærkningsbekendtgørelsen) og har hjemmel i lov om sikkerhed til søs.

Miljøstyrelsens tilladelser vedrører miljøgodkendelse til virksomheder og brancher optaget på godkendelsesbekendtgørelsens bilag 1 og bilag 2. Miljøgodkendelsens udstedes i henhold til bekendtgørelse om godkendelse af listevirksomhed, jf. bekendtgørelse nr. 1534 af 9. december 2019 (godkendelsesbekendtgørelsen), med hjemmel i miljøbeskyttelsesloven. Miljøgodkendelsen meddeles af den pågældende kommune eller Miljøstyrelsen. Miljøstyrelsens tilladelser vedrører også spildevandstilladelser, der enten kan meddeles som udledningstilladelse, tilslutningstilladelser eller nedsivningstilladelser. En udledningstilladelse eller tilslutningstilladelse meddeles i henhold til spildevandsbekendtgørelsen med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 28. Udledningstilladelsen og tilslutningstilladelsen meddeles som hovedregel af den pågældende kommunalbestyrelse. En nedsivningstilladelse meddeles i henhold til spildevandsbekendtgørelsen med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 19. Nedsivningstilladelsen meddeles af den pågældende kommune.

For byggetilladelser og miljøgodkendelser gælder visse servicemål for kommunernes sagsbehandling heraf. Det fremgår af en aftale mellem en tidligere regering og Kommunernes Landsforening om servicemål for kommunal erhvervsrettet sagsbehandling, der skal ses i forlængelse af ”Aftale om kommunernes økonomi for 2015” (servicemålsaftalen). Servicemålene i aftalen angiver den tid, som en opstiller skal påregne i den enkelte kommune for at få behandlet en ansøgning om byggetilladelse. For så vidt angår byggesager, fastsætter aftalen forskellige servicemål alt afhængigt af byggeriets kompleksitet. For mindre kompliceret byggeri gælder et servicemål på 40 kalenderdage. For mere kompliceret byggeri gælder et servicemål på 50-60 kalenderdage. For miljøgodkendelser differentieres der mellem godkendelsesbekendtgørelsens bilag 1- og bilag 2-virksomheder. For bilag 1-virksomheder fastsættes servicemålet til 200 dage, mens det for bilag 2 virksomheder fastsættes til

130 dage. De fastsatte servicemål, for henholdsvis byggetilladelser og miljøgodkendelser, opgøres som gennemsnitlige sagsbehandlingstider for kommunerne under ét.

Servicemålene for bygge- og miljøsager er betragteligt kortere end fristerne i VE II-direktivet. Det fremgår imidlertid af det tekniske bilag til servicemålsaftalen, at servicemålene ikke gælder for sager, der indebærer VVM-pligt, eller hvor der er behov for vedtagelse af en ny lokalplan.

For byggetilladelser gælder endvidere, at opstillere skal have påbegyndt byggearbejdet inden for ét år, fra byggetilladelsen er givet. Dette fremgår af byggelovens § 16, stk. 10, hvorefter en byggetilladelse bortfalder, hvis det arbejde, som tilladelsen omfatter, ikke er påbegyndt inden ét år fra tilladelsens dato. Et byggearbejde betragtes som påbegyndt, når arbejdet på byggepladsen fysisk påbegyndes, som f.eks. ved udgravning til fundament. Der er ikke krav om, at byggeriet skal fortsætte kontinuerligt, når det først er påbegyndt.

Der findes ikke i gældende ret særskilte regler om tilladelsesprocessen for repowering-projekter. En ansøgning om repowering vil efter gældende ret blive behandlet efter den relevante sektorlovgivning, som en ansøgning om at foretage projektændringer. Tidfristen for tilladelsesprocessen for repowering-projekter skal derfor forstås i sammenhæng med gældende regler om projektændringer.

På energiområdet er muligheden for at foretage ændringer i bestående vedvarende energianlæg reguleret i § 11 i lov om elforsyning, § 25 i VE-loven samt § 10, stk. 3 i undergrundsloven. § 11 i lov om elforsyning og § 25 VE-loven foreskriver, at etablering af nye elproduktionsanlæg samt væsentlige ændringer i bestående anlæg kun kan foretages efter forudgående tilladelse fra energi-, forsynings- og klimaministeren. Ifølge § 10, stk. 3, i undergrundsloven, skal væsentlige ændringer og tilføjelser til en godkendt plan for indvindingsvirksomheden godkendes af klima-, energi- og forsyningsministeren, inden disse iværksættes.

På VVM-området findes reglerne om projektændringer i lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 973 af 25. juni 2020 (miljøvurderingsloven) § 16, hvorefter et projekt omfattet af lovens bilag 2 ikke påbegyndes, før myndigheden skriftligt har meddelt bygherren, at projektet ikke antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet. VVM-myndigheden træffer efter miljøvurderingslovens § 21 afgørelse om, hvorvidt en projektændring kan anses at have væsentlig skadelig indvirkning på miljøet jf. bilag 2, punkt 13, litra a, og dermed er omfattet af krav om miljøvurdering og tilladelse i medfør af § 16.

Muligheden for ombygning eller anden forandring i eksisterende byggeri reguleres i byggeloven og tilhørende bygningsreglement (BR18). Ifølge byggelovens § 2, stk. 1, litra b, finder loven anvendelse ved ombygning af og andre forandringer i bebyggelse, som er væsentlige i forhold til bestemmelser i loven eller de i medfør af loven udfærdigede

bestemmelser. Ifølge § 5, nr. 4, i bygningsreglementet kan ombygninger og andre forandringer i eksisterende byggeri, som ikke ændrer de bærende konstruktioners virkemåde eller forudsætningerne for de brandmæssige forhold, som udgangspunkt foretages uden ansøgning om byggetilladelse, medmindre ombygningen eller forandringen medfører en væsentlig anvendelsesændring eller en udvidelse af etagearealet.

Der findes ikke i gældende ret særskilte regler om tilladelsesprocessen for anlæg med en elkapacitet på under 150 kW. Disse anlæg kan være underlagt samme lovgivning som anlæg med en elkapacitet over 150 kW, men tilladelsesprocessen vil typisk være kortere end for større anlæg, fordi der ikke altid vil være krav om tilladelser til etablering og drift. For anlæg på land kræves der eksempelvis ikke etableringstilladelse efter § 11 i lov om elforsyning til anlæg, der producerer elektricitet baseret på vedvarende energi, og som har en effekt på under 10 MW, jf. bekendtgørelse om tilladelse til etablering og ændring af elproduktionsanlæg, jf. kraftværksbekendtgørelsens § 1, stk. 2, nr. 3. Ligeledes kræver anlæg på under 25 MW ikke bevilling til at udøve elproduktion i henhold til § 10 i lov om elforsyning. For anlæg på havet er der ingen kapacitetsgrænse i forhold til etableringstilladelsen eller elproduktionstilladelsen, jf. hhv. § 25 og § 29 i VE-loven. Elproducerende anlæg er omfattet af miljøvurderingslovens bilag 2, nr. 3, litra a og må ikke påbegyndes, før den relevante miljømyndighed skriftligt har meddelt bygherren, at projektet ikke antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet. Myndigheden træffer i henhold til miljøvurderingslovens § 21 afgørelse om, hvorvidt projektet er omfattet af krav om miljøvurdering og VVM-tilladelse. Det vil være en konkret vurdering, hvorvidt et anlæg med en elkapacitet under 150 kW vil være underlagt krav om miljøvurdering.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med relevante ministre kan fastsætte nærmere regler om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil.

Formålet med bestemmelsen er at gennemføre samtidighed for sagsbehandling, herunder ved at bemyndige klima-, energi- og forsyningsministeren til at forhandle med relevante ministre på tværs af alle de relevante ministerier og myndigheder, i en forventet rammebekendtgørelse udstedt af Energistyrelsen.

VE II-direktivet fastsætter i artikel 16, stk. 4-6, krav om varigheden af tilladelsesprocessen for kraftværker. Denne tidsfrist vil som udgangspunkt være to år, men begrænses til ét år for repowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW.

Derudover gælder ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 7, at tidsfristen ikke vil berøre forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilægge-

sesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, og vil kunne forlænges med varigheden af sådanne procedurer.

Endeligt gælder det ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 4 og stk. 6, at tidsfrister vil kunne forlænges med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder. Usædvanlige omstændigheder er alene beskrevet med eksempel for repowering-projekter, hvor det beskrives som f.eks. tvingende sikkerhedsmæssige grunde, hvor repowering-projektet har en væsentlig indvirkning på nettet eller anlæggets oprindelige kapacitet, størrelse eller ydeevne. Det vil være op til den relevante myndighed, for hvem tidsfristen ikke kan imødekommes, at vurdere, hvorvidt der foreligger usædvanlige omstændigheder, der kan forlænge den etårige eller toårige tidsfrist.

I en dansk kontekst anvendes betegnelsen ”kraftværker” almindeligvis mere snævert sammenlignet med ordets anvendelse i VE II-direktivet. ”Kraftværker” forudsættes anvendt i VE II-direktivet som en samlet betegnelse for anlæg, der producerer elektricitet, hvorfor det må forudsættes, at betegnelsen ”kraftværker” i VE II-direktivet svarer til betegnelsen ”elproduktionsanlæg” i dansk ret.

Det bemærkes i øvrigt, at behandling af tilladelser under tidsfristen fortsat er omfattet af de almindelige forvaltningsretlige regler, dvs. at sager i den offentlige forvaltning skal behandles inden for rimelig tid og ikke må trække unødigt ud, uanset at tidsfristen måtte give mere tid, end der er nødvendigt for sagsbehandlingen.

Den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, har baggrund i et ønske om at sikre en mere effektiv håndtering af procedurer for at etablere og drive et vedvarende energianlæg med henblik på at reducere opstillernes administrationsomkostninger. Reglerne om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil skal bidrage til at sikre, at de administrative procedurer strømlines med mulighed for at effektivisere processerne på det rette administrative niveau, samt bidrage til at sikre forudsigelige tidsrammer for procedurerne samt enkle og mindre byrdefulde godkendelsesprocedurer.

For så vidt angår de dele af den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, der vedrører repowering-projekter, har de baggrund i et ønske om at imødekomme et behov for at foretage repowering af eksisterende vedvarende energianlæg gennem fastlæggelse af strømlinede tilladelsesprocedurer.

Dette sikres bl.a. ved, at de relevante myndigheder indfører tidsfrister for tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen og ved at koordinere påbegyndelse af samtidig sagsbehandling relevante myndigheder imellem. Den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, skal bidrage til at sikre overholdelsen af VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7. Koordineringen mellem myndighederne gennem kontaktpunktet giver mulighed for at effektivisere tilladelsesprocesserne med henblik

på at kunne imødekomme de i VE II-direktivets fastsatte frister.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen, efter forhandling med relevante ministre, vil fastsætte regler i en rammebekendtgørelse om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, med henblik på overholdelse af VE II-direktivets artikel 16, stk. 4, 5, 6 og 7. Rammebekendtgørelsen vil omfatte regler om tidsfrister for tilladelsesproceduren for ansøgning om at opføre, foretage repowering af og drive vedvarende energianlæg. Dette vil i praksis medføre, ud over fastsættelse af tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, at de relevante sagsbehandlende myndigheder skal koordinere påbegyndelse af tidsfristen for deres sagsbehandling af tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen gennem kontaktpunktet med henblik på, at de relevante tidsfrister for tilladelsesprocessen kan imødekommes.

Rammebekendtgørelsen vil beskrive nærmere vilkår gældende for den samlede generelle tidsfrist for elproducerende anlæg på to år og den samlede tidsfrist på ét år gældende for repowering-projekter og for anlæg med en elkapacitet på under 150 kW, herunder at der skal koordineres med kontaktpunktet om påbegyndelse af tidsfristen med henblik på at imødekomme den samlede tidsfrist for alle myndighedernes relevante tilladelser.

Der skelnes i VE II-direktivets forstand mellem hele den administrative proces, som kontaktpunktet skal vejlede om, og selve tilladelsesprocessen. Differentieringen mellem den administrative proces og tilladelsesprocessen er relevant, da det alene er tilladelsesprocessen, der er underlagt tidsfrister i medfør af VE II-direktivet. Tidsfristen gælder endvidere alene for elproducerende anlæg. Den administrative proces vil omfatte alle aspekter for ansøgning om og tildeling af alle tilladelser. Tilladelsesprocessen vil omfatte de relevante administrative tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af VE-elektricitet samt de aktiver, der vil være nødvendige for deres tilslutning til nettet. Tilladelsesprocessen vil således være en del af den administrative proces. Relevante administrative tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen tolkes som projektrettede tilladelser, der udstedes af en offentlig myndighed, og som et projekt vil skulle have, uanset projektets type, beliggenhed eller omgivelser. F.eks. vil tilvejebringelse af nødvendigt plangrundlag i henhold til lov om planlægning (planloven) i form af lokalplan og tillæg til kommuneplanen ikke være omfattet af tilladelsesprocessen, da plangrundlaget ikke vil udgøre en projektrettet tilladelse til etablering eller drift af et konkret anlæg, men udelukkende vil sikre, at de nødvendige planlægningsmæssige rammer vil være til stede. Plangrundlaget vil imidlertid være en forudsætning for efterfølgende projektrettede, administrative tilladelser. Tilsvarende gælder for tilvejebringelse af nødvendigt plangrundlag i henhold til lov om maritim fysisk planlægning.

Derudover vil konkrete projekter kunne have behov for supplerende, specifikke tilladelser eller dispensationer på baggrund af projektets beliggenhed eller kontekst. Der kan eksempelvis være tale om en dispensation i medfør af museumsloven eller naturbeskyttelsesloven. Disse specifikke tilladelser og dispensationer vurderes at falde uden for tilladelsesprocessen og tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16. Det er vurderet, at det ikke er muligt at lave en udtømmende liste over eventuelle dispensationer eller særlige tilladelser for specifikke projekter. Tilladelsesprocessen vil ikke omfatte selve anlægsfasen for et projekt og dermed heller ikke procedurer, der ligger inden for eller efter denne periode. Eksempelvis vil en veterinærtilladelse efter forordningen om animalske biprodukter for biogas-projekter ikke være omfattet af tilladelsesprocessen, da den tidsmæssigt ligger efter et anlæg er færdigbygget og taget i brug.

Opstillere forventes med de undtagelser, der vil følge af bekendtgørelsen udstedt på baggrund af den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, at kunne få behandlet sine ansøgninger om tilladelser til at etablere og drive vedvarende energianlæg inden for en samlet tidsfrist. Bekendtgørelsen på baggrund af bemyndigelsen vil ikke ændre i selve sagsbehandlingen af tilladelserne, og eventuel manglende imødekommen af tidsfristerne håndteres derfor også af de relevante myndigheder med de klagemuligheder og konsekvenser, der er fastsat i de relevante myndigheders egen lovgivning. Tidsfristerne i VE II-direktivet vurderes imidlertid ikke at stille strengere krav til myndighedernes sagsbehandling i forhold til gældende praksis.

For at imødekomme den samlede tidsfrist vil det være afgørende at fastlægge tidsfristens påbegyndelse. Varigheden af tidsfristen vil være ens for alle typer vedvarende energianlæg, der producerer elektricitet, herunder biogasanlæg, solcelleanlæg, vindmølle-anlæg og geotermianlæg. Der vil i en bekendtgørelse med hjemmel i den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, blive fastsat en generel frist på to år. For anlæg med en elkapacitet under 150 kW og re-powering-projekter vil der blive fastsat en tidsfrist på ét år. Beregningen af fristen vil kunne være forskellig for anlæggene, afhængig af de relevante tilladelser, samt af hvorvidt der vil være mulighed for samtidighed i indleveringen og sagsbehandlingen af de forskellige ansøgninger om tilladelser.

For indlevering af ansøgninger om tilladelser vil gælde, at en ansøgning vil skulle være fyldestgørende, før tidsfristen vil kunne påbegyndes. Det skyldes, at det alene vil være myndighedernes sagsbehandlingstid, der vil indgå i beregningen af tidsfristen. Den tid, det vil tage opstillere at indlevere tilstrækkelige oplysninger til, at en ansøgning om tilladelse anses for fyldestgørende, eller den tid, hvor opstillere modner projektet, vil ikke være omfattet af tidsfristen. Det vil sige, at alle nødvendige oplysninger vil skulle være tilgængelige for de respektive myndigheder, før sagsbehandlingen vil kunne påbegyndes. Adgangen for myndighederne til at starte egen sagsbehandling, så snart ansøgningen foreligger fyldestgørende, berøres ikke af, at tidsfristen først gælder, når alle ansøgninger er indgivet fyldestgørende. Det

er alene de fagkompetente myndigheder, der vil kunne afgøre, hvorvidt en ansøgning inden for eget fagområde anses for fyldestgørende.

Tidsfristen vil ikke berøre forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler. Det betyder, at tilladelser vil kunne være omfattet af tilladelsesprocessen, men vil kunne undtages tidskravet i ovennævnte situationer. Eksempelvis vil procedurer, der følger af miljøvurderingsloven, kunne forlænge tidsfristen med varigheden af disse procedurer, da de er omfattet af gældende EU-miljøret. For de procedurer, som vil kunne forlænge tidsfristen, og som tidsmæssigt ligger før ansøgning om øvrige tilladelser for et elproducerende vedvarende energianlæg, vil forlængelsen af tidsfristen ske i starten af tilladelsesprocessen. I disse tilfælde vil tidsfristen først starte, når opstillere ansøger om de øvrige efterfølgende tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen og har indleveret fyldestgørende ansøgninger hertil.

Kommunernes servicemål for bygge- og miljø-sager forventes ikke at udgøre en udfordring for implementeringen af tidsfristen. Der er en forventning om, at størstedelen af vedvarende energianlæg ikke vil være omfattet af disse servicemål af den årsag, at etableringen af de fleste vedvarende energianlæg vil være omfattet af VVM-pligt eller kræve vedtagelse af en ny lokalplan. De resterende projekter, som vil kunne være omfattet af servicemålene, forventes at være mindre projekter, f.eks. husstandsmøller, da der ikke er VVM-pligt for sådanne projekter. Servicemålene er imidlertid ikke til hinder for implementering af VE II-direktivets frister, da servicemålene indgår som led i en politisk aftale. Ligeledes forventes implementering af VE II-direktivets tidsfrister ikke at medføre hindringer for servicemålene, da direktivets tidsfrister ikke forringer forpligtelser, der måtte påhvile myndighederne i medfør af andre aftaler. Påbegyndelsen og varigheden af VE II-direktivets tidsfrister er alene gældende for VE II-direktivets tilladelsesproces, og anses ikke som en hindring for, at kommunerne samtidig og fortsat vil kunne tilstræbe efterlevelse af servicemålene.

Ligeledes forventes der ikke at være udfordringer med, at en byggetilladelse bortfalder inden for et år fra den dato, byggetilladelsen er givet, hvis de arbejder, som tilladelsen omfatter, ikke er påbegyndt. En byggetilladelse kan ikke meddeles, før der foreligger dokumentation for andre nødvendige godkendelser, der udgør en forudsætning for tilladelsen. Andre nødvendige godkendelser kan indhentes sideløbende med eller som en del af byggetilladelsen. De tilladelser, som byggetilladelsen er afhængig af, vil derfor foreligge, når byggetilladelsen bliver givet.

Det vil ikke være et krav til opstillere, at ansøgningerne skal indleveres samtidig. Det vil være en mulighed, som vil sikre samtidighed i sagsbehandlingen for at lette implementeringen af tidsfristerne og tilgodese opstillere med en samlet hurtig sagsbehandling. Dog vil det gælde, at hvor

der ikke vil være noget juridisk til hinder for at indlevere fyldestgørende ansøgninger samtidig, vil fristen begynde at løbe, når alle ansøgninger er modtaget i fyldestgørende stand. Dette forventes at give et incitament for opstillere af elproducerende vedvarende energianlæg til at indlevere ansøgningerne samtidigt i det omfang, det er muligt. Kontaktpunktet vil kunne have en koordinerende rolle for kommunikation mellem de relevante myndigheder om, hvornår samtlige relevante ansøgninger er indleveret fyldestgørende.

Ved samtidighed i sagsbehandlingen forstås, at der f.eks. for en solcellepark med en effekt på over 25 MW samtidig foreligger fyldestgørende ansøgning om byggetilladelse til den relevante kommune og fyldestgørende ansøgning om etableringstilladelse og elproduktionsbevilling til Energistyrelsen, eller at der for en vindmøllepark på land samtidig foreligger fyldestgørende ansøgning om byggetilladelse til den relevante kommune, ansøgning til Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen om attest til luftfartsafmærkning eller dispensation fra servitut og ansøgning til Energistyrelsen om elproduktionsbevilling, således at sagsbehandlingen kan foregå parallelt. Uanset om opstiller vælger af udnytte denne mulighed for samtidig indlevering af fyldestgørende ansøgninger, vil tidsfristen først begynde at løbe, når alle ansøgninger er indleveret fyldestgørende. Med samtidighed i sagsbehandlingen menes samtidig og parallel påbegyndelse af tidsfristen for de relevante og ansvarlige myndigheders behandling af ansøgninger om tilladelser og ikke samtidighed i tidspunktet for afgørelserne af de forskellige ansøgninger om tilladelser.

For ansøgninger, hvor det ikke vil være juridisk muligt at indlevere og behandle ansøgninger samtidig, fordi ansøgninger er indbydes afhængige, vil fristen begynde at løbe, når de første tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen, i første serie af ansøgninger, er ansøgt fyldestgørende. Seriel sagsbehandling vil f.eks. være i forbindelse med ansøgninger om tilladelser til anlæg på havet, hvor ansøgningen om etableringstilladelse og ansøgning om elproduktionstilladelse efter gældende ret ikke kan indgives på samme tid, idet meddelelse af elproduktionstilladelsen forudsætter opstilleres opfyldelse af vilkårene i etableringstilladelsen. Der vil i disse tilfælde af seriel sagsbehandling kunne være behov for en ekstra tæt koordination mellem flere myndigheder for at imødekomme den samlede tidsfrist i tilladelsesprocessen. For anlæg på havet, hvor ansøgningerne i tilladelsesprocessen behandles serielt, meddeles hovedparten af tilladelserne af Energistyrelsen, og det vurderes derfor at være sjældne tilfælde, hvor der vil være behov for en ekstra tæt koordination mellem flere myndigheder for at imødekomme en samlet tidsfrist. Der vil kunne blive behov for vejledning herom og konkrete aftaler mellem myndighederne i disse tilfælde for at imødekomme tidsfristerne.

Ved seriel sagsbehandling vil tiden mellem meddelelse af flere tilladelser, der behandles samtidig, ikke være omfattet af tidsfristen.

De følgende tilladelser for vedvarende energianlæg på land forventes at være omfattet af tilladelsesprocessen og tidsfri-

sten og vurderes at kunne sagsbehandles parallelt. Der er tale om projektrettede tilladelser, der udstedes af en offentlig myndighed, og som et projekt vil skulle have, uanset projektets beliggenhed eller kontekst. Bemærk dog, at opgørelsen ikke er udtømmende, men består af tilladelser, der forventes omfattet:

- Byggetilladelse, jf. byggeloven, der meddeles af den pågældende kommune.
- Etableringstilladelse, jf. lov om elforsyning, der meddeles af Energistyrelsen (vindmøller er undtaget, jf. kraftværksbekendtgørelsen).
- Elproduktionsbevilling, jf. lov om elforsyning, der meddeles af Energistyrelsen (gælder projekter med kapacitet på over 25 MW).
- Attest eller dispensation vedr. luftfartsafmærkning, jf. luftfartsloven, der meddeles af Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen.
- Miljøgodkendelse, jf. miljøbeskyttelsesloven, der meddeles af den pågældende kommune eller af Miljøstyrelsen.

For projekter på land er det formodningen, at samtlige relevante ansøgninger om tilladelser, der forventes at indgå i tilladelsesprocessen, kan indleveres og dermed sagsbehandles samtidig. Det bemærkes dog, at for så vidt angår elproducerende geotermianlæg vil tilladelserne efter undergrundsloven kunne behandles serielt, mens hovedparten af de øvrige tilladelser forventes at kunne sagsbehandles samtidigt.

De følgende tilladelser for elproducerende anlæg på havet forventes at være omfattet af tilladelsesprocessen og tidsfristen og vurderes at kunne sagsbehandles parallelt. Der er tale om projektrettede tilladelser, der udstedes af en offentlig myndighed, og som et projekt vil skulle have, uanset projektets beliggenhed eller kontekst. Bemærk dog, at opgørelsen ikke er udtømmende, men består af tilladelser, der forventes omfattet:

- Byggetilladelse for projektets landanlæg jf. byggeloven, der meddeles af den pågældende kommune).
- Etableringstilladelse for anlæg på havet, jf. VE-loven, der meddeles af Energistyrelsen.
- Attest eller dispensation vedr. luftfartsafmærkning, jf. luftfartsloven, der meddeles af Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen.
- Tilladelse vedr. farvandsafmærkning, jf. lov om sikkerhed til søs, der meddeles af Søfartsstyrelsen.

De følgende tilladelser for elproducerende anlæg på havet vurderes derefter at kunne sagsbehandles parallelt, følgende en modningsperiode, hvor projektet udvikles, og opstiller ikke har ansøgninger til behandling hos myndigheder. Bemærk dog, at opgørelsen ikke er udtømmende, men består af tilladelser, der forventes omfattet:

- Elproduktionstilladelse, jf. VE-loven, der meddeles af Energistyrelsen.
- Elproduktionsbevilling, jf. lov om elforsyning, der med-

deles af Energistyrelsen (gælder projekter med kapacitet på over 25 MW).

Derudover kan der afhængig af det konkrete projekts udformning, placering og kontekst være tale om særlige tilladelser eller dispensationer efter anden speciallovgivning. Det kan eksempelvis være et behov for en dispensation efter museumsloven eller naturbeskyttelsesloven. Disse specifikke tilladelser og dispensationer vurderes at falde uden for tilladelsesprocessen og tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16.

Der vil med den foreslåede definition af repowering i § 5, nr. 26, i lov om elforsyning, ikke være behov for at ændre på myndighedernes praksis for vurdering af, om realisering af en ændring forudsætter nye tilladelser efter gældende regler om projektændringer, herunder eksempelvis om ændringen skal karakterises som væsentlig. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 5, nr. 26, i lov om elforsyning, jf. lovforslaget § 7, nr. 1, for en nærmere beskrivelse af reglerne om projektændringer.

Tilladelsesprocessen for repowering-projekter forudsættes at adskille sig fra tilladelsesprocessen for nye anlægsprojekter, og at der som følge heraf kan meddeles tilladelse hertil inden for ét år i stedet for to år, eksempelvis fordi en eller flere eksisterende tilladelser eller vurderinger kan genanvendes, eventuelt med ændringer, så der ikke skal genansøges om tilladelserne.

For ansøgninger om repowering-projekter bevirker den foreslåede § 5, nr. 26, i lov om elforsyning, jf. lovforslagets § 7, nr. 1, at sagsbehandlingsfristen på ét år alene vil blive relevant i de tilfælde, hvor realiseringen af repowering-projektet som minimum, efter eksisterende regler om projektændringer, kræver nye tilladelser til ændringer af bestående anlæg, der producerer VE-elektricitet.

Myndighedernes tidsfrist på ét år vil ikke finde anvendelse i tilfælde, hvor karakteren eller omfanget af repowering-projektet bevirker, at ansøgningen om repowering af et bestående anlæg må sidestilles med en ansøgning om et nyt anlægsprojekt. I disse tilfælde vil sagsbehandlingsfristen på to år finde anvendelse. Det beror på en konkret vurdering, som foretages af de relevante myndigheder, hvorvidt en ansøgning om repowering af et bestående anlæg skal sidestilles med en ansøgning om et nyt anlægsprojekt.

En ansøgning om levetidsforlængelse, uden at der samtidig sker fornyelse af det bestående anlæg, vil ikke være underlagt krav om en tidsfrist på ét år, idet forholdet ikke falder ind under den foreslåede § 5, nr. 26, i lov om elforsyning.

Udskiftning af projektkomponenter i et bestående anlæg, der kan gennemføres inden for rammerne af allerede meddelte tilladelser, kan falde inden for definitionen af repowering. Til en sådan udskiftning vil der ikke være knyttet nogen tidsfrist for sagsbehandling og afgørelse, idet udskift-

ningen ikke kræver nye tilladelser til at foretage udskiftningen.

Sagsbehandlingsfristen på ét år for behandling af ansøgning om repowering-projekter vil finde anvendelse for forhold omfattet af den foreslåede § 5, nr. 26, i lov om elforsyning. Dette indebærer, at ansøgningen skal vedrøre fornyelse af et bestående anlæg, som producerer vedvarende energi, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet. Derudover forudsættes det, at repowering-projektet som udgangspunkt medfører genanvendelse af eksempelvis placering, projektkomponenter og infrastruktur i et omfang, hvor der kan siges at være tale om ændringer af et bestående projekt og ikke et nyt anlægsprojekt.

Da lovforslaget ikke vil ændre ved varetagelsen af opgaven omkring tilladelser og ansvarsfordelingen, vil tidsfristerne blive implementeret af de relevante myndigheder, herunder Energistyrelsen. Eventuel manglende imødekommelse af tidsfristerne håndteres derfor også af de relevante myndigheder. VE II-direktivet indeholder ikke særlige krav om sanktioner ved myndighedernes manglende overholdelse af VE II-direktivets artikel 16.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om kontaktpunktet eller kontaktpunkternes virke.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 1, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om kontaktpunktet eller kontaktpunkternes virke.

Den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 1, i lov om elforsyning, har baggrund i et ønske om løbende at kunne tilpasse kravene til kontaktpunktets virke med henblik på til enhver tid at sikre den bedst mulige vejledning af opstillere.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen fastsætter regler om, at kontaktpunktet foruden at vejlede om processen for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, også vil kunne udføre andre funktioner i forbindelse med vejledningen, inden for den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning.

Den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 1, i lov om elforsyning, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte klare regler for, hvad opstillere vil kunne forvente af kontaktpunktet, som f.eks. at koordinere påbegyndelse af tidsfristen for sagsbehandlingen mellem de relevante myndigheder for tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen eller inddrage andre administrative myndigheder, hvor det er relevant.

Kontaktpunktet vil kunne have en koordinerende rolle med at modtage besked fra de ansvarlige myndigheder, der be-

handler ansøgninger og udsteder tilladelser, når de pågældende myndigheder har modtaget fyldestgørende ansøgninger, og tidsfristen dermed vil kunne påbegyndes. Som følge heraf bør opstillere få mulighed for at kunne følge med i påbegyndelsen af tidsfristen ved at tage kontakt til kontaktpunktet herom.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om en samlet sagsbehandlingstid for myndighedernes meddelelse af tilladelse til etablering af nye elproduktionsanlæg og elproduktionsbevilling. Efter gældende ret, kan etablering af nye anlæg og væsentlige ændringer i bestående anlæg efter § 11 i lov om elforsyning alene ske, hvis der er givet tilladelse hertil. Dvs. en forudgående tilladelse til at etablere anlægget, med undtagelse af de anlæg oplyst i § 1 i bekendtgørelse nr. 565 af 2. juni 2014 om tilladelse til etablering og ændring af elproduktionsanlæg. For elproducerende anlæg med en kapacitet på over 25 MW, skal der endvidere ansøges om en elproduktionsbevilling efter § 10 i lov om elforsyning, for at kunne producere elektricitet.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 2, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, at ansøgninger om bevillinger og tilladelser efter hhv. § 10 og § 11 i lov om elforsyning, for anlæg med henblik på produktion af VE-elektricitet, skal afgøres inden for en nærmere fastsat periode samt undtagelser til tidsfristen, som beskrevet i de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning.

VE II-direktivet fastsætter i artikel 16, stk. 4-6, krav om varigheden af tilladelsesprocessen for kraftværker. I en dansk kontekst anvendes betegnelsen "kraftværker" almindeligvis mere snævert sammenlignet med ordets anvendelse i VE II direktivet. "Kraftværker" forudsættes anvendt i VE II-direktivet som en samlet betegnelse for anlæg, der producerer elektricitet, hvorfor det må forudsættes, at betegnelsen "kraftværker" i VE II-direktivet svarer til betegnelsen "elproduktionsanlæg" i dansk ret. Denne tidsfrist vil som udgangspunkt være to år, men begrænses til ét år for repowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW.

Derudover gælder ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 7, at tidsfristen ikke vil berøre forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, og vil kunne forlænges med varigheden af sådanne procedurer.

Endeligt gælder det ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 4 og stk. 6, at tidsfristerne vil kunne forlænges med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder.

For repowering-projekter gælder det efter VE II-direktivets artikel 16, stk. 6, at etårsperioden kan forlænges med op

til ét år, hvor dette er behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder, såsom af tvingende sikkerhedsmæssige grunde, hvor repowering-projektet har en væsentlig indvirkning på nettet eller anlæggets oprindelige kapacitet, størrelse eller ydeevne.

Det vil være op til den relevante myndighed, for hvem tidsfristen ikke kan imødekommes, at vurdere, hvorvidt der foreligger usædvanlige omstændigheder, der kan forlænge den etårige eller toårige tidsfrist.

Den foreslåede bestemmelse har baggrund i et ønske om at sikre en mere effektiv håndtering af procedurer for at etablere og drive et vedvarende energianlæg med henblik på at reducere administrationsomkostningerne. Kravet om at tilladelserne skal meddeles inden for en nærmere fastsat periode indføres for at sikre, at de administrative procedurer strømlines med mulighed for at effektivisere processerne på det rette administrative niveau, samt bidrage til at sikre forudsigelige tidsrammer for procedurerne samt enkle og mindre byrdefulde godkendelsesprocedurer.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 11 a, stk. 4, nr. 2, i lov om elforsyning, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen fastsætter regler om, at bevillinger og tilladelser efter hhv. § 10 og § 11 i lov om elforsyning for anlæg med henblik på produktion af VE-elektricitet, skal afgøres inden for to år, begrænset til ét år for repowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW. Denne tidsfrist vil kunne forlænges med varigheden af forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, samt med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om en samtidig sagsbehandling for myndighedernes behandling af ansøgninger om etableringstilladelse og elproduktionsbevilling. Efter gældende ret kan etablering af nye anlæg og væsentlige ændringer i bestående anlæg efter § 11 i lov om elforsyning alene ske, hvis der er givet tilladelse hertil. Dvs. en forudgående tilladelse til at etablere anlægget, med undtagelse af de anlæg oplyst i § 1 i bekendtgørelse nr. 565 af 2. juni 2014 om tilladelse til etablering og ændring af elproduktionsanlæg. For elproducerende anlæg med en kapacitet på over 25 MW, skal der endvidere ansøges om en elproduktionsbevilling efter § 10 i lov om elforsyning, for at kunne producere elektricitet.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 3, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, at ansøgninger om bevillinger og tilladelser efter hhv. § 10 og § 11 i lov om elforsyning, for anlæg med henblik på produktion af VE-elektricitet, skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden relevant lovgivning samt undtagelser hertil.

Lignende regler vil blive indsat for andre tilladelser omfattet af art. 16 i VE II-direktivet, af de relevante myndigheder i deres egen lovgivning, for at sikre, at relevante myndigheder vil kunne behandle ansøgninger samtidig.

Med samtidighed i sagsbehandlingen menes samtidig og parallel påbegyndelse af tidsfristen for de relevante og ansvarlige myndigheders behandling af ansøgninger om tilladelser og ikke samtidighed i afgørelserne af de forskellige ansøgninger om tilladelser.

Den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 3, i lov om elforsyning, skal bidrage til at muliggøre en realisering de frister, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7, samt sikre, at de administrative procedurer strømlines med mulighed for at effektivisere processerne på tværs af en eller flere myndigheder med henblik på at kunne imødekomme de i artikel 16 fastsatte tidsfrister.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 3, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen fastsætter regler om, at bevillinger og tilladelser efter hhv. § 10 og § 11 i lov om elforsyning for anlæg med henblik på produktion af VE-elektricitet, som udgangspunkt skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden lovgivning, med undtagelse af projekter der kræver seriel sagsbehandling, for at imødekomme de frister, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Den gældende overskrift før § 63 a i lov om elforsyning er »Oprindelsesgaranti og miljømærkning«.

Det følger af den foreslåede ændring af *overskriften* før § 63 a, at overskriften ændres til »Oprindelsesgaranti for VE-elektricitet og miljømærkning«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af overskriften vil fremgå, at kapitlet vedrører oprindelsesgaranti for VE-elektricitet og miljømærkning.

Den foreslåede ændring er alene en sproglig præcisering, der ikke har noget materielt indhold. Baggrunden for den foreslåede ændring er, at overskriften derved vil være i overensstemmelse med overskriften i VE II-direktivets artikel 19.

Den foreslåede ændring vil være en gennemførelse af overskriften i VE II-direktivets artikel 19.

Til nr. 7

Det fremgår af gældende § 63 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for elektricitet, herunder om, hvilke oplysninger

oprindelsesgarantien skal indeholde, og betingelser for udstedelse, overførelse og annullering af oprindelsesgaranti.

Det følger af den foreslåede ændring af § 63 a, stk. 1, at det foreslås, at »elektricitet« ændres til »VE-elektricitet«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af bestemmelsen vil fremgå, at elektriciteten i oprindelsesgarantien er VE-elektricitet, dvs. elektricitet fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede ændring er alene en sproglig præcisering, der ikke har noget materielt indhold. Baggrunden for den foreslåede ændring er, at bestemmelsen derved vil være i overensstemmelse med VE II-direktivets artikel 19 i sin helhed.

Til nr. 8

Der findes ikke i dag regler i lov om elforsyning, som definerer en oprindelsesgaranti.

Det følger af den foreslåede § 63 a, stk. 2, i lov om elforsyning, at ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at oprindelsesgaranti bliver defineret i lov om elforsyning, hvorefter ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil være en delvis gennemførelse af VE II-direktivets artikel 2, nr. 12, i dansk ret.

Som følge af den foreslåede ændring vil gældende stk. 2-7 herefter blive stk. 3-8.

Til nr. 9

Efter den gældende § 63 a, stk. 3, i lov om elforsyning kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om, at oplysninger som nævnt i stk. 2 skal meddeles af leverandøren af elektricitet for den enkelte levering eller på anden måde ved levering fra en elbørs eller import fra en virksomhed uden for Den Europæiske Union og EØS-landene. De oplysninger, som er nævnt i gældende § 63 a, stk. 2, er oplysninger om anvendelsen af energikilder i den leverede elektricitet i det sidste år.

Det følger af den foreslåede ændring af § 63 a, stk. 3, der bliver til stk. 4, at »stk. 2« ændres til »stk. 3«.

Denne ændring har sammenhæng med den foreslåede ændring, hvor det foreslås, at indsætte et nyt stykke 2 i § 63 a, jf. lovforslaget § 7, nr. 8. Da der foreslås indsat et nyt stykke 2 i § 63 a, er der behov for at konsekvensrette i gældende § 63 a, stk. 3, da der henvises til stk. 2, der som konsekvens af forslaget bliver til stk. 3.

Den foreslåede ændring foretages alene som konsekvens af det foreslåede nye stykke 2 og vil ikke medføre materielle ændringer af den gældende § 63 a, stk. 3.

Til nr. 10

Efter den gældende § 63 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om elforsyning fastsætter klima-, energi- og forsyningsministeren regler om dokumentation af oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2. De oplysninger, som er nævnt i gældende § 63 a, stk. 1 er, hvilke oplysninger oprindelsesgarantien skal indeholde og i gældende § 63 a, stk. 2, er der tale om oplysninger om anvendelsen af energikilder i den leverede elektricitet i det sidste år.

Det følger af den foreslåede ændring af § 63 a, stk. 4, 1. pkt., der bliver til stk. 5, 1. pkt., at »og 2« ændres til »og 3«.

Denne ændring har sammenhæng med den foreslåede ændring, hvor det foreslås at indsætte et nyt stykke 2 i § 63 a, jf. lovforslaget § 7, nr. 8. Da der foreslås indsat et nyt stykke 2 i § 63 a, er der behov for at konsekvensrette i gældende § 63 a, stk. 4, da der henvises til stk. 2, der som konsekvens af forslaget bliver til stk. 3.

Den foreslåede ændring foretages alene som konsekvens af det foreslåede nye stykke 2 og vil ikke medføre materielle ændringer af den gældende § 63 a, stk. 4.

Til nr. 11

Efter den gældende § 63 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om elforsyning fastsætter klima-, energi- og forsyningsministeren herudover regler om tilsyn og kontrol med oprindelsesgarantier som nævnt i stk. 1 og rigtigheden af oplysninger som nævnt i stk. 2. De oplysninger, som er nævnt i gældende § 63 a, stk. 1 er, hvilke oplysninger oprindelsesgarantien skal indeholde og i gældende § 63 a, stk. 2, er der tale om oplysninger om anvendelsen af energikilder i den leverede elektricitet i det sidste år.

Det følger af den foreslåede ændring af § 63 a, stk. 4, 2. pkt., der bliver til stk. 5, 2. pkt., at »stk. 2« ændres til »stk. 3«.

Denne ændring har sammenhæng med den foreslåede ændring, hvor det foreslås at indsætte et nyt stykke 2 i § 63 a, jf. lovforslaget § 7, nr. 8. Da der foreslås indsat et nyt stykke 2 i § 63 a, er der behov for at konsekvensrette i gældende § 63 a, stk. 4, da der henvises til stk. 2, der som konsekvens af forslaget bliver til stk. 3.

Den foreslåede ændring foretages alene som konsekvens af det foreslåede nye stykke 2 og vil ikke medføre materielle ændringer af den gældende § 63 a, stk. 4.

Til nr. 12

Efter den gældende § 63 a, stk. 5, i lov om elforsyning kan klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndige en virksomhed eller en sagkyndig institution eller organisation til at udøve nærmere angivne funktioner vedrørende tilsyn og

kontrol som nævnt i stk. 4. Efter den gældende § 63 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om elforsyning fastsætter klima-, energi- og forsyningsministeren herudover regler om tilsyn og kontrol med oprindelsesgarantier som nævnt i stk. 1 og rigtigheden af oplysninger som nævnt i stk. 2. De oplysninger, som er nævnt i gældende § 63 a, stk. 1 er, hvilke oplysninger oprindelsesgarantien skal indeholde og i gældende § 63 a, stk. 2, er der tale om oplysninger om anvendelsen af energikilder i den leverede elektricitet i det sidste år.

Det følger af den foreslåede ændring af § 63 a, stk. 5, der bliver til stk. 6, at »stk. 4« ændres til »stk. 5«.

Denne ændring har sammenhæng med den foreslåede ændring, hvor det foreslås at indsætte et nyt stykke 2 i § 63 a, jf. lovforslaget § 7, nr. 8. Da der foreslås indsat et nyt stykke 2 i § 63 a, er der behov for at konsekvensrette i gældende § 63 a, stk. 5, da der henvises til stk. 4, der som konsekvens af forslaget bliver til stk. 5.

Den foreslåede ændring foretages alene som konsekvens af det foreslåede nye stykke 2 og vil ikke medføre materielle ændringer af den gældende § 63 a, stk. 5.

Til nr. 13

Efter den gældende § 63 a, stk. 6, i lov om elforsyning kan klima-, energi- og forsyningsministeren påbyde den, der har udarbejdet oplysningerne at berigtige forholdene, når det påvises, at foreskrevne oplysninger som nævnt i stk. 1 eller 2 er urigtige eller vildledende. De oplysninger, som er nævnt i gældende § 63 a, stk. 1 er, hvilke oplysninger oprindelsesgarantien skal indeholde og i gældende § 63 a, stk. 2, er der tale om oplysninger om anvendelsen af energikilder i den leverede elektricitet i det sidste år.

Det følger af den foreslåede ændring af § 63 a, stk. 6, der bliver til stk. 7, at »eller 2« ændres til »eller 3«.

Denne ændring har sammenhæng med den foreslåede ændring, hvor det foreslås at indsætte et nyt stykke 2 i § 63 a, jf. lovforslaget § 7, nr. 8. Da der foreslås indsat et nyt stykke 2 i § 63 a, er der behov for at konsekvensrette i gældende § 63 a, stk. 6, da der henvises til stk. 2, der som konsekvens af forslaget bliver til stk. 3.

Den foreslåede ændring foretages alene som konsekvens af det foreslåede nye stykke 2 og vil ikke medføre materielle ændringer af den gældende § 63 a, stk. 6.

Til nr. 14

Efter den gældende § 63 a, stk. 7, i lov om elforsyning kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om, at den, der anmoder om oprindelsesgaranti efter stk. 1 eller meddeler oplysninger som nævnt i stk. 2, skal afholde nødvendige omkostninger ved udstedelse, overførelse og annullering af oprindelsesgarantier og ved kontrol og tilsyn med rigtigheden af oplysningerne.

Det følger af den foreslåede ændring af § 63 a, stk. 7, der

bliver til stk. 8, at »stk. 2« ændres til »stk. 3«, og efter »oplysningerne« indsættes »og overholdelse af betingelserne«.

Den foreslåede ændring, hvor »stk. 2« ændres til »stk. 3« har sammenhæng med den foreslåede ændring, hvor det foreslås, at indsætte et nyt stykke 2 i § 63 a, jf. lovforslaget § 7, nr. 8. Da der foreslås indsat et nyt stykke 2 i § 63 a, er der behov for at konsekvensrette i gældende § 63 a, stk. 7, da der henvises til stk. 2, der som konsekvens af forslaget bliver til stk. 3.

Den foreslåede ændring foretages alene som konsekvens af det foreslåede nye stykke 2 og vil ikke medføre materielle ændringer af den gældende § 63 a, stk. 7.

Den foreslåede ændring, hvor der efter »oplysningerne« ind-sættes »og overholdelse af betingelserne« vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan, ud over hvad ministeren fastsætter regler om efter gældende stk. 7, vil kunne fastsætte regler om, at den, der anmoder om oprindel-sesaranti efter stk. 1, skal afholde nødvendige omkostnin-ger ved kontrol og tilsyn ved overholdelse af betingelserne.

Klima-, energi- og forsyningsministerens beføjelser efter den foreslåede ændring af § 63 a, stk. 7, vil blive delegeret til Energinet i medfør af gældende § 92.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at der er sket en udvikling af tilsynsopgaven med overholdelse af betin-gelserne således, at tilsynsopgaven med rammerne for op-rindelsesgarantisystemet vil få et større omfang, og der for-ventes øget handel med oprindelsesgarantier på tværs af landegrænserne, og den foreslåede ændring vil sikre et for-sat troværdigt oprindelsesgarantisystem. Derfor er der behov for, at det vil fremgå udtrykkeligt, at klima-, energi- og forsyningsministeren også har hjemmel til at opkræve gebyr for tilsyn med overholdelse af betingelserne.

For så vidt angår hvornår, der kan opkræves betaling for kontrol og tilsyn med overholdelse af betingelserne, kan dette eksempelvis være, at der er stillet krav om sikkerheds-stillelse, og at kontohaveren er oprettet i oprindelsesgaranti-systemet.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om, at ministeren kan opkræve betaling over for den, der anmoder om oprindelsesgaranti efter stk. 1. Be-talingen skal dække nødvendige omkostninger i forbindelse med kontrol og tilsyn med overholdelse af betingelserne.

Ved nødvendige omkostninger forstås omkostninger, der kan henføres til Energinets arbejde med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn og kontrol i forbindelse med ordningen vedrørende oprindelsesgarantier og som er nødvendige herfor. Energinet kan herved inddra-ge samtlige administrative omkostninger forbundet med at udstede, overføre eller annullere den pågældende oprindel-sesaranti.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.1 i de almindelige be-

mærkninger, som giver et overblik over gældende ret og VE II-direktivet og afsnit 3.2.2 og 3.2.3, som giver et overblik over den foreslåede implementering af direktivet og overve-jelserne deromkring.

Til nr. 15

Efter den gældende § 84, stk. 1, 2. pkt., i lov om elforsyning kan ministeren fra kollektive elforsyningsvirksomheder, el-handelsvirksomheder, aggregatorvirksomheder, borgerener-gifællesskaber og elproducenter indhente oplysninger, der er nødvendige for varetagelsen af ministerens opgaver efter loven, efter bestemmelser fastsat i henhold til loven eller ef-ter EU-retsakter eller internationale forpligtelser om forhold omfattet af loven.

Ministerens beføjelser efter § 84 er delegeret til Energisty-relsen i medfør af delegationsbekendtgørelsen. Dette bety-der, at ministerens adgang til at indhente oplysninger efter denne bestemmelse er delegeret til Energistyrelsen, og giver dermed Energistyrelsen adgang til at indhente oplysninger efter bestemmelsen.

Det følger af den foreslåede ændring af § 84, stk. 1, 2. pkt., at der efter »borgerenergifællesskaber« indsættes », VE-fæl-lesskaber«.

Ved den foreslåede ændring udvides ministerens (Energi-styrelsens) adgang til at indhente oplysninger. Det bliver således muligt at indhente oplysninger hos VE-fællesska-ber. VE-fællesskaber er en ny aktør, som følger af VE II-direktivet, og der er derfor tale om en udvidelse af den eksisterende bestemmelse.

I medfør af artikel 22 i VE II-direktivet kan VE-fællesskabet beskæftige sig med produktion, forbrug, lagring, salg og de-ling af vedvarende energi. Definitionen af VE-fællesskaber indsættes ved § 1, nr. 7, i lovforslaget, som nyt nr. 11 i § 5 i VE-loven. Forslaget til ændringer af § 84, stk. 1, 2. pkt. skal derfor ses i sammenhæng hermed.

Der henvises i øvrigt til gældende ret i afsnit. 3.3.1.

Til § 8

Til nr. 1

Den gældende fodnote i undergrundsloven indeholder en udtømmende opremsning af de direktiver, som loven gen-nemfører. Loven gennemfører bl.a. dele af VE I-direktivet.

Det foreslås, at formuleringen af *fodnoten* ændres således, at det kommer til at fremgå, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af VE II-direktivet.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af fodnoten nu vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, der gennem-fører dele af VE II-direktivet i stedet for VE I-direktivet.

Til nr. 2

Undergrundsloven indeholder en række definitioner i § 1 a. Geotermisk energi er ikke blandt disse og er i øvrigt heller ikke defineret andre steder i dansk ret.

Det foreslås med lovforslagets § 8, nr. 2, at der indsættes en ny bestemmelse i § 1 a, nr. 4, således at geotermisk energi defineres som energi, som lagres i form af varme under jordens faste overflade.

Med den foreslåede bestemmelse indarbejdes definitionen på geotermisk energi i VE II-direktivet i dansk ret med henblik på at sikre overensstemmelse med EU-retten.

Den foreslåede bestemmelse er i god overensstemmelse med den almindelige forståelse af begrebet geotermisk energi. Det bemærkes dog, at geotermisk energi allerede er forekommende i undergrunden fra naturens side i modsætning til energi eller andet, der kan lagres i undergrunden ved hjælp af teknologiske løsninger. En sådan anden anvendelse af undergrunden til lagring af energi eller andet er omfattet af bestemmelserne i lovens kapitel 6 om anden anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil være en gennemførelse af VE II-direktivets artikel 2, nr. 3, i dansk ret.

Til nr. 3

Der er på nuværende tidspunkt ikke regler i undergrundsloven, der giver klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at fastsætte regler om tidsfrister og samtidighed for ministerens behandling af ansøgninger om godkendelser efter lovens § 10, stk. 2 og 3, og § 28, stk. 1, i relation til elproducerende geotermianlæg.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 8, nr. 3, at der indsættes en ny § 18 e, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at ansøgninger om godkendelser efter § 10, stk. 2 og 3, og § 28, stk. 1, angående elproducerende geotermianlæg skal afgøres inden for en af ministeren fastsat frist, og at sådanne ansøgninger skal behandles samtidig med andre ansøgninger om tilladelser og godkendelser efter anden lovgivning.

Den foreslåede bemyndigelse i lovforslagets § 8, nr. 3, vil medføre, at ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om en absolut sagsbehandlingsfrist for godkendelse af plan for indvindingsvirksomheden efter lovens § 10, stk. 2, for godkendelse af væsentlige ændringer og tilføjelser til sådanne planer efter § 10, stk. 3, og for godkendelse af udstyr, program og udførelsesmåde ved arbejder, der udføres i forbindelse med virksomhed omfattet af loven, jf. § 28, stk. 1, for så vidt angår elproducerende geotermianlæg. Derudover vil ministeren også kunne fastsætte regler om, at disse ansøgninger skal behandles samtidig med andre ansøgninger om tilladelser og godkendelser efter anden lovgivning.

Det er hensigten, at bemyndigelsen vil blive udnyttet til at fastsætte regler om, at den samlede sagsbehandlingstid i form af tilladelsesprocessen for de projektrettede godkendelser efter lovens § 10, stk. 2 og 3, og § 28, stk. 1, maksimalt

må udgøre to år i overensstemmelse med artikel 16, stk. 4, 1. pkt., eller et år i overensstemmelse med artikel 16, stk. 5, 1. pkt., i VE II-direktivet. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1.3.1. for en beskrivelse af begrebet tilladelsesprocessen. Samtidig vil ministeren også kunne fastsætte regler om, hvornår denne periode kan forlænges til op til et år, jf. artikel 16, stk. 4, 2. pkt., og artikel 16, stk. 5, 2. pkt., i VE II-direktivet.

Derudover forventes det, at ministeren vil fastsætte regler om, at godkendelserne efter lovens § 10, stk. 1 og 2, og § 28, stk. 1, skal behandles samtidig med ansøgninger om tilladelser og godkendelser efter anden lovgivning i form af etableringstilladelse og elproduktionstilladelse efter lov om elforsyning, tilladelse til udledning efter miljøbeskyttelsesloven, byggetilladelse efter byggeloven og attest eller dispensation vedr. luftfartsafmærkning efter luftfartsloven.

Med samtidighed i sagsbehandlingen menes samtidig og parallel påbegyndelse af tidsfristen for de relevante og ansvarlige myndigheders behandling af ansøgninger om tilladelser i modsætning til samtidighed for afgørelserne af de forskellige ansøgninger om tilladelser. Derudover kan der afhængig af det konkrete projekts placering og kontekst også være tale om tilladelser eller dispensationer efter anden lovgivning som f.eks. museumsloven og naturbeskyttelsesloven. Disse specifikke tilladelser og dispensationer vurderes at falde uden for tilladelsesprocessen og tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16.

For elproducerende geotermianlæg vil der være tale om serie- eller sagsbehandling med samtidig påbegyndelse af tidsfristen for de relevante myndigheders sagsbehandling i de konkrete faser. Tidsfristen for sagsbehandling vil alene omfatte myndighedernes faktiske sagsbehandlingstid af de enkelte ansøgninger og ikke tiden mellem myndighedernes sagsbehandling. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1.3.3.

Videre vil den foreslåede bestemmelse også kunne finde anvendelse ved fastsættelse af tidsfrister ved behandling af ansøgning om godkendelser efter undergrundslovens § 10, stk. 1 og 2, og § 28, stk. 1, og samtidighed i sagsbehandlingen i forbindelse med projekter, der kan karakteriseres som repowering, når der er tale om elproducerende geotermianlæg. For nærmere om begrebet repowering henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, nr. 3.

Ministeren vil alene kunne anvende den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte regler i forbindelse med godkendelser efter loven angående elproducerende geotermianlæg.

Den foreslåede bestemmelse muliggør gennemførelse af VE II-direktivets artikel 16, stk. 1, og stk. 4 - 6, for så vidt angår elproducerende geotermianlæg i dansk ret.

Til § 9

Til nr. 1

Den gældende fodnote til titlen til lov om fremme af energibesparelser i bygninger indeholder en udtømmende opregning af de direktiver, som loven gennemfører.

Loven indeholder bestemmelser, som gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning nr. 1024/2012/EU om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen»), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, som ændret ved Rådets direktiv 2013/18/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (omarbejdning), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/844/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv 2010/31/EU om bygningers energimæssige ydeevne og direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, som ændret ved Rådets direktiv 2013/12/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet på baggrund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2002/EU af 11. december 2018 om ændring af direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet.

Det foreslås, at *fodnoten* til titlen til loven affattes på ny, så den vil indeholde en opdateret oversigt over de gældende EU-forskrifter, som udgør lovens EU-retlige baggrund.

Den foreslåede nyaffattelse skyldes vedtagelsen af VE II-direktivet, ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1999/2018/EU af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 663/2009/EF og nr. 715/2009/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF og 2015/652/EU og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 525/2013/EU, og ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/944/EU af 5. juni

2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU.

Den foreslåede nyaffattelse indebærer, at fodnoten vil blive forkortet i overensstemmelse med god praksis, således at ændringsretsakter til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF ikke anføres enkeltvis.

Til nr. 2

Der findes ikke på nuværende tidspunkt en bestemmelse i lov om fremme af energibesparelser i bygninger med en definition af begrebet ”energi fra vedvarende energikilder”.

I loven indgår bestemmelser, som er fastsat med henblik på at gennemføre dele af VE I-direktivet og i den forbindelse benyttes begrebet ”energi fra vedvarende energikilder”.

Det fremgår af § 1, at lovens primære formål er at fremme energibesparelser, øge effektiviteten inden for al anvendelse af energi i bygninger og øge andelen af energi fra vedvarende energikilder, samt at medvirke til at reducere vandforbruget i bygninger. Af bestemmelsens forarbejder fremgår, at formuleringen ”øge andelen af energi fra vedvarende energikilder” er indsat i formålsparagraffen for at tydeliggøre VE-direktivets målsætning om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder i bygninger gennem fastsættelse af mål, der øger andelen af energi fra vedvarende energikilder, jf. Folketingstidende 2011-12, tillæg A, L 84 som fremsat, side 32.

I lovens kapitel 8 om supplerende krav til offentlige bygninger er der i § 21 fastsat bestemmelser om klima-, energi- og forsyningsministerens adgang til at fastsætte regler om offentlige institutioner og virksomheder m.v., herunder om, at opførelse og gennemrenovering af bygninger sker på en måde, der øger andelen af energi fra vedvarende energikilder.

Det følger af forarbejderne til § 21, jf. Folketingstidende 2011-12, tillæg A, L 84 som fremsat, side 39-40, at bemyndigelserne om fremme af øget andel af energi fra vedvarende energikilder er indsat med henblik på at tydeliggøre ministerens adgang til at sikre, at gennemførelsen af artikel 13, stk. 5 i VE I-direktivet sker på en sådan måde, at nye offentlige bygninger og eksisterende offentlige bygninger, der skal gennemrenoveres, på nationalt, regionalt og lokalt plan kommer til at danne forbillede i forbindelse med gennemførelsen af direktivet og at dette bl.a. sker gennem lov om fremme af energibesparelser i bygninger. Bestemmelsen i VE I-direktivets artikel 13, stk. 5 er uden indholdsmæssige ændringer videreført med VE II-direktivet.

I lovens kapitel 9 a er der i §§ 24 b-24 e, fastsat bestemmel-

ser om godkendelsesordninger for virksomheder, der installerer eller monterer små VE-anlæg.

Det følger af forarbejderne til §§ 24 b-24 e, jf. Folketingstidende 2011-12, tillæg A, L 84 som fremsat, side 44-47, at bestemmelserne har til henblik at sikre, at ministeren har hjemmel til at fastsætte regler, som implementerer VE I-direktivets artikel 14, stk. 3 og 4, samt bilag IV og VII. Disse bestemmelser i VE I-direktivet omhandler medlemsstaternes forpligtelse til at sikre, at certificeringsordninger eller tilsvarende kvalificeringsordninger er til rådighed for installatører af små biomassekedler og -ovne, solcellesystemer og solvarmesystemer, systemer til overfladenær udnyttelse af geotermisk energi og varmepumper. Bestemmelserne er uden indholdsmæssige ændringer videreført med VE II-direktivet.

”Energi fra vedvarende energikilder” er nærmere defineret i VE II-direktivet som energi fra vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi (solvarme og solceller) og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.

Det foreslås, at der i lovens § 2 efter stk. 2, indsættes et nyt stykke, hvorefter ”energi fra vedvarende energikilder” defineres. Definition sætter rammen for, hvordan begrebet ”energi fra vedvarende energikilder” skal forstås og dermed også for implementeringen af de ovenfor nævnte bestemmelser i VE I-direktivet, som uden indholdsmæssige ændringer er videreført med VE II-direktivet.

Den foreslåede bestemmelse, som bliver § 2, stk. 3, medfører, at der indføres en definition af begrebet ”energi fra vedvarende energikilder”, således at loven afgrænses i overensstemmelse med direktivet.

Indsættelse af den foreslåede definition vil føre til, at det i loven tydeliggøres, hvad der forstås ved ”energi fra vedvarende energikilder”, og at bestemmelserne i § 21 og §§ 24 b - 24 e, for så vidt angår dette begreb skal forstås i overensstemmelse med definitionen i VE II-direktivet.

Som konsekvens af indsættelsen af § 2, stk. 3 i loven, bliver § 2, stk. 3 herefter til § 2, stk. 4.

Til nr. 3

Det fremgår af § 24 e, stk. 1, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og nærmere betingelser for udførelse af erhvervet for virksomheder og personer, som i medfør af national lovgivning eller administrative bestemmelser, som gennemfører artikel 14, stk. 3 i VE I-direktivet, er certificerede eller på tilsvarende måde kvalificerede til i et andet EU-land, i et EØS-land eller i et andet land, som EU har indgået aftale med herom, at udøve følgende erhverv:

1) Virksomhed som godkendt installatør eller montør af små VE-anlæg og

2) relevant medarbejder i en virksomhed, der er godkendt installatør eller montør af små VE-anlæg.

I § 24 e, stk. 1 henvises der således til artikel 14, stk. 3, i VE I-direktivet. Det følger af artikel 14, stk. 3, at medlemsstaterne skal sikre, at certificeringsordninger eller tilsvarende kvalificeringsordninger senest den 31. december 2012 bliver eller er til rådighed for installatører af små biomassekedler og -ovne, solcellesystemer og solvarmesystemer, systemer til overfladenær udnyttelse af geotermisk energi samt varmepumper. Endvidere fremgår det, at disse ordninger efter behov kan tage hensyn til eksisterende ordninger og strukturer og skal være baseret på de kriterier, der er fastlagt i direktivets bilag IV om certificering af installatører. Herudover fremgår det, at hver medlemsstat anerkender certificeringer, der er givet af andre medlemsstater i overensstemmelse med disse kriterier. Denne bestemmelse er med VE II-direktivet videreført i artikel 18, stk. 3 uden indholdsmæssige ændringer.

Det foreslås, at § 24 e, stk. 1, ændres, således at der henvises til artikel 18, stk. 3, i VE II-direktivet i stedet for til artikel 14, stk. 3, i VE I-direktivet.

Den foreslåede ændring vil føre til, at bestemmelsens henvisning til VE-direktivet opdateres til den aktuelle bestemmelse i det seneste direktiv. Idet VE I-direktivets artikel 14, stk. 3, uden indholdsmæssige ændringer er videreført med VE II-direktivets artikel 18, stk. 3, vil den foreslåede ændring ikke have indholdsmæssig betydning.

Til § 10

Til nr. 1

Den gældende lov om CO₂-kvoter indeholder en EU-fodnote til lovens titel, som opregner de direktiver og forordninger, lov om CO₂-kvoter gennemfører. Om VE I-direktivet indeholder fodnoten følgende sætning: »Loven indeholder endvidere bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16.«

Det foreslås, at *EU-fodnoten* affattes på ny, således at den citerede sætning udgår. Den nyaffattede bestemmelse vil dermed indeholde en opdateret oversigt over de gældende EU-forskrifter, som udgør lovens EU-retlige baggrund.

Forslaget er begrundet i, at de bestemmelser, som sætningen refererer til, er indeholdt i § 26, stk. 2, i lov om CO₂-kvoter. Denne bestemmelse foreslås imidlertid ophævet, jf. lovforslagets § 10, nr. 2, hvorefter det ikke længere ville være korrekt at bibeholde fodnotens sætning om, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører VE I-direktivet.

For en uddybning af baggrunden for ændringsforslaget hen-

vises til afsnit 3.7 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 2

Den gældende § 26, stk. 2, i lov om CO₂-kvoter, bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om biobrændstoffers og flydende biobrændsers bæredygtighed, herunder om dokumentation af biobrændstoffers og flydende biobrændsers bæredygtighed. Denne bestemmelse blev indført ved lov nr. 1095 af 28. november 2012 om CO₂-kvoter med henblik på at kunne implementere VE I-direktivets krav til bæredygtighed inden for lov om CO₂-kvoters område.

Baggrunden for bestemmelsens indførelse har været, at Kommissionens forordning 601/2012/EU om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (»MR-forordningen«), overlader det til medlemsstaterne at beskrive de kriterier for biomasses bæredygtighed, der skal være opfyldt, for at virksomheder under kvoteordningen kan holde anvendelsen af biomasse uden for den kvotepligtige del af deres CO₂-regnskab.

Den gældende § 26, stk. 2, i lov om CO₂-kvoter udgør således en hjemmel til at implementere VE I-direktivet på lov om CO₂-kvoters område, men giver ikke ministeren adgang til at fastsætte andre bæredygtighedskrav, end de der følger af VE I-direktivet, idet disse er fuldt harmoniserede, jf. artikel 17, stk. 8, i VE I-direktivet. Der henvises til Folketingstidende 2012-2013, tillæg A, L 7 som fremsat, side 30, om den daværende bestemmelse (§ 26, stk. 4, 2. pkt.). En senere nyaffattelse af denne bestemmelse, lov om CO₂-kvoters nuværende § 26, stk. 2, har ikke tilsigtet ændringer i gældende ret. Der henvises til Folketingstidende 2014-2015, tillæg A, L 11 som fremsat, side 18.

Lov om CO₂-kvoters § 26, stk. 2, er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1619 af 15. december 2016 om bæredygtighed m.v. af biobrændstoffer og flydende biobrændsler, som anvendes til aktiviteter omfattet af lov om CO₂-kvoter (»CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen«). Hjemlen er desuden udnyttet til en bestemmelse i bekendtgørelse nr. 2134 af 21. december 2020 om CO₂-kvoter m.v. (»kvotebekendtgørelsen«), som i § 17, stk. 3, henviser til CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen.

Det foreslås at ophæve lov om CO₂-kvoters § 26, stk. 2.

Denne lovændring foreslås som en følge af ændringer i EU-retten, der fra 1. januar 2022 vil gøre det overflødigt med nationale bestemmelser til implementering af kriterier fra VE-direktivet specifikt på kvoteområdet. Ifølge de nye EU-regler fastsættes de relevante kriterier fremover i direkte gældende EU-ret, der implementerer VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse på kvoteområdet. Der henvises til Kommissionens gen-

nemførelsesforordning 2020/2085 af 14. december 2020 om ændring og berigtigelse af gennemførelsesforordning (EU) 2018/2066 om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (»MR-ændringsforordningen«), jf. især artikel 1, pkt. 1, 6, 7 og 10, artikel 3, samt præmis 1 og 10.

De foreslåede ændringer har til hensigt at bringe lov om CO₂-kvoter i overensstemmelse med disse ændringer i EU-retten. Ændringen medfører samtidig en regelforenklings, da der undgås en dobbeltregulering i dansk lovgivning, hvorefter kriterierne for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse, i tillæg til den direkte gældende EU-ret, skal fastsættes både i den almindelige VE-lovgivning, der gælder generelt for virksomheder i Danmark, og beskrives i bestemmelser, der udelukkende henvender sig til kvotevirksomheder.

Virksomheder under CO₂-kvotehandelsordningen (EU ETS) kan dermed ved køb og anvendelse af biomasse fremover orientere sig i den VE-lovgivning, der vil gælde generelt for virksomheder i Danmark, der anvender biomasse.

Kvotevirksomhederne kan endvidere orientere sig i direkte gældende EU-ret, hvilket især vil sige MR-forordningen og de hertil knyttede vejledningsdokumenter fra Kommissionen, om hvilke kriterier der som minimum skal være opfyldt, for at udledning af drivhusgasser fra biomasse kan holdes uden for den kvotepligtige del af virksomhedens CO₂-regnskab. Der henvises herom til MR-forordningens nærmere bestemmelser, herunder artikel 38, stk. 2, og artikel 54, stk. 4, i den affattelse der vil gælde fra 1. januar 2022.

Som følge af den foreslåede ophævelse af lov om CO₂-kvoters § 26, stk. 2, bortfalder også CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen, som er udstedt med denne hjemmel. Ændringerne vil ifølge lovforslagets § 11, stk. 2, få virkning fra 1. januar 2022.

I det omfang, at der måtte blive behov for at fastsætte nationale regler vedrørende biomasses anvendelse specifikt på kvoteområdet, herunder om kvotevirksomheders dokumentationspligter, kan disse blive fastsat med hjemmel i klima-, energi- og forsyningsministerens generelle bemyndigelser i lov om CO₂-kvoter til at fastsætte nærmere regler om overvågning, verifikation og rapportering af drivhusgasudledning, jf. lovens kapitel 6, herunder § 26, stk. 1.

For en uddybning af ændringsforslagets baggrund henvises til afsnit 3.7 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 11

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 30. juni 2021, jf. dog *stk. 2*. Derved opfyldes implementeringsfristen for VE II-direktivet, jf. artikel 36, hvoraf det følger, at medlemsstaterne skal sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft senest den 30. juni 2021.

Det foreslås i *stk. 2*, at ændringerne ifølge lovforslagets § 10 træder i kraft den 1. januar 2022.

Ikrafttrædelsestidspunktet har sin baggrund i, at § 10 udelukkende indeholder ændringer, som vedrører lov om CO₂-kvoter, og at den foreslåede ikrafttrædelsesdato følger af EU-retten på kvoteområdet, jf. MR-ændringsforordningens artikel 3.

Den foreslåede bestemmelse om ikrafttræden har til følge, at bestemmelser på kvoteområdet, som implementerer VE I-direktivet, skal forblive i kraft frem til udgangen af 2021. Dette tidspunkt er begrundet i Kommissionens vurdering om, at det ville være uhensigtsmæssigt, hvis der midt i et kalenderår skete en væsentlig ændring af de VE-relaterede krav til biomasse på kvoteområdet, herunder de hertil knyttede dokumentations- og rapporteringspligter.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at regler fastsat i medfør af § 2, stk. 3, i lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som ændret senest ved lov nr. 2065 af 21. december 2020, forbliver i kraft indtil de ophæves eller afløses af nye forskrifter.

Bekendtgørelse nr. 1322 af 30. november 2010 om deklaration af elektricitet til forbrugerne (Elmærkningsbekendtgørelsen), som ændret ved bekendtgørelse nr. 403 af 28. april 2011, og bekendtgørelse nr. 1323 af 30. november 2010 om oprindelsesgaranti for VE-elektricitet, som ændret ved bekendtgørelse nr. 138 af 10. februar 2012, er udstedt bl.a. i medfør af § 2, stk. 3, i VE-loven.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at de bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af den gældende § 2, stk. 3, i VE-loven, der med lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås ophævet, ikke bortfalder, men er gældende indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af andre regler.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at regler fastsat i medfør af § 50, stk. 5, 2. pkt., i lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som ændret senest ved lov nr. 2065 af 21. december 2020, forbliver i kraft indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 56 c i lov om fremme af vedvarende energi, jf. denne lovs § 1, nr. 16.

Bekendtgørelse nr. 25 af 10. januar 2020 om tilskud til biogas, der sælges til brug for transport, eller anvendes til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion, bekendtgørelse nr. 1627 af 27. december 2019 om pristillæg til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller af forgasningsgas fremstillet ved biomasse og bekendtgørelse nr. 301 af 25. marts 2015 om bæredygtig produktion af biogas er udstedt bl.a. i medfør af § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at de bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven, der med

lovforslagets § 1, nr. 15, foreslås ophævet, ikke samtidigt bortfalder, men er gældende indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 56 c, stk. 2, nr. 7.

Det følger af det foreslåede *stk. 5*, at regler udstedt i medfør af § 3, stk. 10 og 11, i biobrændstofloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret senest ved lov nr. 2209 af 29. december 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3, stk. 3 eller stk. 7, i biobrændstofloven, jf. denne lovs § 2, nr. 4.

Bekendtgørelse nr. 1625 af 27. december 2019 om biobrændstoffers bæredygtighed m.v. er udstedt i medfør af bl.a. § 3, stk. 10 og 11, i biobrændstofloven.

Bekendtgørelse nr. 1626 af 27. december 2019 om Håndbog om dokumentation for biobrændstoffers bæredygtighed (HB 2017) er udstedt i medfør af bl.a. § 3, stk. 11, i biobrændstofloven.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at bekendtgørelserne, der er udstedt med hjemmel i den gældende § 3, stk. 10 eller 11, der med lovforslagets § 2, nr. 4, foreslås rykket til § 3, stk. 3 og stk. 7, fortsat er gyldige indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3, stk. 3 eller 7, jf. lovforslagets § 2, nr. 4.

Det følger af det foreslåede *stk. 6*, at regler fastsat i medfør af § 3 b, stk. 5 og 6, i biobrændstofloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret senest ved lov nr. 2209 af 29. december 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3 b, stk. 1 eller stk. 2, i biobrændstofloven, jf. denne lovs § 2, nr. 5.

Bekendtgørelse nr. 370 af 18. april 2017 om fastlæggelse af beregningsmetoder og indberetningskrav i henhold til biobrændstofloven, er udstedt bl.a. i medfør af biobrændstoflovens § 3 b, stk. 5 og 6.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at bekendtgørelsen, der er udstedt med hjemmel i den gældende § 3 b, stk. 5 og 6, der med lovforslagets § 2, nr. 5, foreslås rykket til § 3 b, stk. 1 og 2, fortsat er gyldig indtil den ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3 b, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 5.

Det følger af det foreslåede *stk. 7*, at regler fastsat i medfør af § 4, stk. 1, i biobrændstofloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret senest ved lov nr. 2209 af 29. december 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør nyaffattelsen af § 4, stk. 1, i biobrændstofloven, jf. denne lovs § 2, nr. 9.

Bekendtgørelse nr. 1625 af 27. december 2019 om biobrændstoffers bæredygtighed m.v. er udstedt i medfør af bl.a. § 4, stk. 1, i biobrændstofloven.

Bekendtgørelse nr. 370 af 18. april 2017 om fastlæggelse af

beregningsmetoder og indberetningskrav i henhold til biobrændstofloven, er udstedt bl.a. i medfør af biobrændstoflovens § 4.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at bekendtgørelserne, der er udstedt med hjemmel i den gældende § 4, stk. 1, der med lovforslagets § 2, nr. 9, foreslås nyaffattet, fortsat er gyldige indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af nyaffattelsen af § 4, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 9.

Det følger af det foreslåede *stk. 8*, at regler fastsat i medfør af § 63 a, stk. 2-4 og 7, i lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 119 af 6. februar 2020, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 2211 af 29. december 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 63 a, stk. 3-5 og 8, jf. denne lovs § 7, nr. 8-11 og 14.

Bekendtgørelse nr. 1322 af 30. november 2010, som ændret ved bekendtgørelse nr. 403 af 28. april 2011, om deklaration af elektricitet til forbrugerne, bekendtgørelse nr. 1323 af 30. november 2010, som ændret ved § 1 i nr. 138 af 10. februar 2012, om oprindelsesgaranti for VE-elektricitet og bekendtgørelse nr. 447 af 20. maj. 2016 om oprindelsesgaranti for elektricitet fra højeffektivt kraftvarmeproduktion, er udstedt i medfør af gældende § 63 a, stk. 2-4 og 7, i elforsyningsloven.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at bekendtgørelser, der er udstedt med hjemmel i gældende § 63 a, stk. 2-4 og 7, der med lovforslagets § 7, nr. 8-11 og 14, foreslås rykket til § 63 a, stk. 3-5 og 8, fortsat er gyldige indtil den ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 63 a, stk. 3-5 og 8, som affattet ved lovforslagets § 7, nr. 8-11 og 14.

Det følger af det foreslåede *stk. 9*, at regler fastsat i medfør af § 2, stk. 3, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1300 af 3. september 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 2, stk. 4, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, som affattet ved denne lovs § 9, nr. 2.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at den bekendtgørelse, der er udstedt i medfør af den gældende bestemmelse i § 2, stk. 3, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, der med lovforslagets § 9, nr. 2, bliver til § 2, stk. 4, ikke samtidigt bortfalder, men er gældende indtil den ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 2, stk. 4.

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, fordi hovedlovene ikke gælder eller kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som ændret senest ved lov nr. 2065 af 21. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/944/EU af 5. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 155, side 125, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011, EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 124, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009, EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, som ændret ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, L 158, side 193, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1010/2019/EU af 5. juni 2019, EU-Tidende 2019, L 170, side 115, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF af 19. november 2008, EU-Tidende 2008, nr. L 328, side 28, og dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992, EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 193.«

§ 1. ---

Stk. 2. Loven skal særlig medvirke til at sikre opfyldelse af nationale og internationale målsætninger om at forøge andelen af energi, som produceres ved anvendelse af vedvarende energikilder.

§ 2. ---

Stk. 2. Ved vedvarende energikilder forstås bl.a.: vindkraft, vandkraft, biogas, biomasse, solenergi, bølge- og tidevandsenergi samt geotermisk varme.

§ 2. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke energiformer som kan betegnes som vedvarende energikilder.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan bestemme, at mindre anlæg eller mindre omfattende aktiviteter, som er omfattet af loven, helt eller delvis skal undtages fra lovens bestemmelser.

2. I § 1, *stk. 2*, indsættes efter »produceres ved«: »bæredygtig«.

3. § 2, *stk. 2*, affattes således:

»Ved vedvarende energikilder forstås vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi, geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.«

4. § 2, *stk. 3*, ophæves.

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 3-5.

Stk. 5. Elproduktionsanlæg, som anvender vedvarende energikilder, er tillige omfattet af lov om elforsyning.

Stk. 6. Loven finder ikke anvendelse på anlæg, som er omfattet af lov om pilotudbud af pristillæg for elektricitet fremstillet på solcelleanlæg.

§ 5. I denne lov forstås ved følgende:

- 1) Biogas: Gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.
- 2) Biomasse: Materiale, som fremgår af bilag 1.
- 3) Elværksfinansieret anlæg: VE-elproduktionsanlæg, som er opført eller ombygget som følge af pålæg efter § 13 i lov nr. 54 af 25. februar 1976 om elforsyning som affattet ved lov nr. 486 af 12. juni 1996 eller efter særlig aftale med klima-, energi- og forsyningsministeren, bortset fra anlæg, der helt eller delvis anvendes til afbrænding af affald.
- 4) Netttilslutningstidspunkt: Det tidspunkt, hvor et VE-elproduktionsanlæg første gang leverer elektricitet til det kollektive elforsyningsnet.
- 5) Produktion i fuldlasttime: Elproduktion svarende til produktionen i en time med vindmøllens installerede effekt.
- 6) Projektets påbegyndelse: Enten påbegyndelse af arbejdet på investeringsprojektet eller det første bindende tilsagn om køb af udstyr eller indgåelse af andre forpligtelser, som gør investeringen irreversibel, alt efter hvad der indtræder først

7) VE-elektricitet: Elektricitet, der fremstilles ved anvendelse af vedvarende energikilder.

8) Årsnorm: Maksimal årlig mængde støtteberettiget biogas.

Stk. 2. ---

Kapitel 2

Foranstaltninger til fremme af udbygningen med vindmøller, solcelleanlæg, bølgekraftanlæg og vandkraftværker

5. § 5, *stk. 1, nr. 1 og 2*, ophæves, og i stedet indsættes:

»1) Affald: Affald som defineret i artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om affald (affaldsdirektivet), med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller forurenset med henblik på at opfylde denne definition.

2) Biogas: Gasformige brændsler produceret af biomasse. Ved biogas i §§ 43 b-43 f og 43 h-43 j forstås dog gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

3) Biomasse: Den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, fra fiskeri, fra akvakultur, og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse. Ved biomasse i §§ 43 g, 43 h, 45 a, 45 b og 47 forstås dog den biomasse, der fremgår af bilag 1.

4) Biomassebrændsler: Gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.«

Nr. 3 bliver herefter nr. 5.

6. I § 5, *stk. 1*, indsættes efter nr. 3, der bliver nr. 5, som nyt nummer:

»6) Flydende biobrændsler: Flydende brændstof til energiformål, bortset fra transport, herunder elektricitet og opvarmning og køling, fremstillet på grundlag af biomasse.«

Nr. 4-7 bliver herefter nr. 7-10.

7. I § 5, *stk. 1*, indsættes efter nr. 7, der bliver nr. 10, som nyt nummer:

»11) VE-fællesskab: Juridisk person, der er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af kapitalejere eller deltagere, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne juridiske person, hvis kapitalejere eller deltagere er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner, og hvis hovedformål er at give sine kapitalejere eller deltagere eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste.«

Nr. 8 bliver herefter nr. 12.

8. *Overskriften* til kapitel 2 affattes således:

»Kapitel 2

Foranstaltninger til fremme af udbygning med vedvarende energi«.

9. Efter § 21 indsættes i *kapitel 2*:

»Bemyndigelser til fastsættelse af foranstaltninger til fremme af udbygning med vedvarende energi

§ 21 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om VE-fællesskaber, som ejer anlæg, der producerer vedvarende energi, som ikke er elektricitet. Reglerne kan omfatte bestemmelser om VE-fællesskabers ret til bl.a. at producere, forbruge, lagre og sælge vedvarende energi.«

10. Efter § 29 indsættes i *kapitel 3*:

»§ 29 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om

1) tidsfrister for tilladelsesprocessen for ansøgninger om tilladelser efter §§ 25 og 29, for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, og
2) at ansøgninger om tilladelser efter §§ 25 og 29 for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden lovgivning samt undtagelser hertil.«

§ 43 b. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Ansøger skal for at modtage tilskud efter stk. 2 og 3 opfylde de krav, som fremgår af regler udstedt i medfør af § 50, stk. 5, og § 50 a.

§ 43 c. ---

Stk. 2-5. --

Stk. 6. Ansøger skal for at modtage tilskud opfylde de krav, som fremgår af regler udstedt i medfør af § 50, stk. 5, og § 50 a.

§ 43 d. ---

Stk. 2-3. --

Stk. 4. Ansøger skal for at modtage tilskud opfylde de krav, som fremgår af regler udstedt i medfør af § 50, stk. 5, og § 50 a.

§ 43 h. Årsnormen for elektricitet fra anlæg omfattet af § 43 f, stk. 4, eller § 43 g, stk. 4, som senest den 1. januar 2018 leverer elektricitet til elforsyningsnettet, fastlægges som 12 gange den maksimale månedlige elproduktion målt i kWh fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse i 2018. Kan anlægsejeren dokumentere, at anlægget i hele 2018 havde en atypisk produktion, kan årsnormen efter ansøgning undtagelsesvis fastlægges på basis af den tilsvarende maksimale månedlige elproduktion i et tidligere år.

Stk. 2. Årsnormen for elektricitet fra anlæg omfattet af § 43 f, stk. 4, eller § 43 g, stk. 4, som efter den 1. januar 2018 har leveret elektricitet til elforsyningsnettet, og for anlæg omfattet af § 43 f, stk. 5, eller § 43 g, stk. 5, fastlægges som 12 gange den maksimale månedlige elproduktion målt i kWh fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse i de første 12 måneder, anlægget har leve-

11. I § 43 b, stk. 7, ændres »§ 50 a« til: »§§ 50 a, 56 d og 56 f og § 58, nr. 3«.

12. I § 43 c, stk. 6, og i § 43 d, stk. 4, ændres »og § 50 a« til: »§ 50 a, § 56 c, stk. 1, nr. 7, § 56 f og § 58, nr. 3«.

13. I § 43 h, stk. 1, 1. pkt. og stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »biogas eller«: »af«, og i § 43 h, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »kWh fra anvendelse af biogas eller«: »af«.

ret elektricitet til elforsyningsnettet fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas. Kan anlægsejeren dokumentere, at anlægget havde en atypisk produktion i de første 12 måneder, kan årsnormen efter ansøgning undtagelsesvis fastlægges på basis af den tilsvarende maksimale månedlige elproduktion i en senere 12-månedersperiode.

Stk. 3. Årsnormen for elektricitet fra anlæg omfattet af § 43 f, stk. 4 eller 5, eller § 43 g, stk. 4 eller 5, som efter den 1. januar 2018 har idriftsat udvidelser, fastlægges som 12 gange den maksimale månedlige elproduktion målt i kWh fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse i de første 12 måneder, efter anlægget har idriftsat udvidelsen, jf. dog stk. 4. Kan anlægsejeren dokumentere, at anlægget havde en atypisk produktion i de første 12 måneder, kan årsnormen efter ansøgning undtagelsesvis fastlægges på basis af den tilsvarende maksimale månedlige elproduktion i en senere 12-månedersperiode.

Stk. 4-5 ---

§ 50. ---

Stk. 2. ----

Stk. 3. Der ydes ikke pristillæg efter §§ 45 a og 47 for elektricitet fremstillet ved afbrænding af affald. Der ydes endvidere ikke pristillæg eller andre ydelser efter §§ 43 b-43 g og 45 a-47, hvis der ydes støtte efter § 3, stk. 3, i lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser. 2. pkt. gælder dog ikke pristillæg efter § 45 b, når elektricitet er produceret af et kraft-varme-værk, som ydes støtte efter § 3, stk. 3, nr. 4, i lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser.

Stk. 4. ---

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om adgangen til og den nødvendige dokumentation for at modtage pristillæg og andre ydelser efter §§ 43 b-43 g, 45 a-47 og 49. Ministeren kan fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og om, at modtagelse af ydelserne er betinget af opfyldelsen af disse kriterier. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, anvender eller sælger biogas, skal overholdes som betingelse for at modtage pristillæg eller tilskud efter §§ 43 b-43 g, og om brugerbetaling. Ministeren kan herudover fastsætte nærmere regler om, hvordan pristillæg beregnes til VE-elproduktionsanlæg, som anvender forskellige brændsler. Ministeren fastsætter endvidere regler om krav til installation, tilsyn, kontrol og aflæsning af teknisk måleudstyr for elproduktionsanlæg og andre anlæg til anvendelse af biogas og forgasningsgas omfattet af §§ 43 b-43 g, 45 a og 45 b.

Stk. 6-7. ---

14. § 50, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Der ydes ikke pristillæg efter §§ 45 a og 47 for elektricitet fremstillet ved afbrænding af forbrændingseget affald. Der ydes endvidere ikke pristillæg eller andre ydelser efter §§ 43 b-43 g og 45 a-47, hvis der ydes støtte efter § 3, stk. 3, i lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser. 2. pkt. gælder dog ikke pristillæg efter § 45 b, når elektricitet er produceret af et kraftvarmeværk, som ydes støtte efter § 3, stk. 3, nr. 4, i lov om tilskud til fremme af vedvarende energi i virksomheders produktionsprocesser.«

15. § 50, stk. 5, 2. og 3. pkt., ophæves.

16. Efter kapitel 6 b indsættes:

»Kapitel 6 c
Bæredygtighed og reduktion af drivhusgasemissioner m.v.

§ 56 c. Klima- energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, herunder opgraderet biogas leveret til gassystemet, der leveres med henblik på opvarmning, køling eller kraft-varme-produktion.

Stk. 2. Ministeren kan herunder fastsætte regler om følgende:

- 1) Bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.
- 2) Størrelser på anlæg omfattet af krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.
- 3) Typer af biomassebrændsler og flydende biobrændsler omfattet af krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.
- 4) Krav om, at biomassebrændsler, der anvendes til energiformål i virksomheder, skal opfylde bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.
- 5) Indberetning og offentliggørelse af oplysninger om og dokumentation for opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i medfør af nr. 1, herunder dokumentation for, at der er etableret en forudgående, uafhængig kontrol af de oplysninger, der indberettes.
- 6) Metoder for beregning af drivhusgasbesparelser af biomassebrændsler og flydende biobrændsler
- 7) Opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for modtagelse af ydelser efter §§ 43 c, 43 d, 43 f og 43 g, § 45 a eller § 45 b.
- 8) Myndighedskontrol og tilsyn med opfyldelse af krav og kriterier fastsat i medfør af dette stykke, herunder om indhentelse af oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af disse opgaver, og om fastsættelse af krav til og kontrol af verifikatorer, der udfører kontrol af aktørernes dokumentation.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at importerede eller nationalt producerede træpiller, træbriketter eller brænde, skal opfylde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i medfør af stk. 2, herunder krav til kontrol og dokumentation m.v., med mindre importøren eller producenten kan dokumentere, at træpillerne, træbriketterne eller brændet ikke skal anvendes til at producere elektricitet eller varme.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan bemyndige en institution under ministeriet eller en anden offentlig myndighed til i henhold til regler udstedt i medfør af stk. 1, nr. 8, at føre kontrol og tilsyn med overholdelsen af de regler, der er udstedt i medfør af stk. 1 og stk. 2.

§ 58. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostningerne ved

- 1) behandling af ansøgning om tilladelse, herunder de tilladelser, der er nævnt i § 22, stk. 1, § 25, stk. 1, og § 29, stk. 1, og
- 2) tilsyn med overholdelse af vilkår i tilladelser.

Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2015 nr. L 239, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/30/EF af 23. april 2009 om ændring af direktiv 98/70/EF for så vidt angår specifikationerne for benzin, diesel og gasolie og om indførelse af en mekanisme for overvågning og reduktion af emissionerne af drivhusgasser og om ændring af Rådets direktiv 1999/32/EF for så vidt angår specifikationerne for brændstof, der benyttes i fartøjer til sejlads på indre vandveje, og om ophævelse af direktiv 93/12/EØF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 88, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie og

§ 56 e. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at modtagelse af pristillæg eller andre ydelser efter §§ 47 og 49 er betinget af opfyldelsen af de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner.

§ 56 f. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, opgraderer, renser eller anvender biogas. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at modtagelse af pristillæg eller tilskud efter §§ 43 b-43 g er betinget af overholdelse af regler fastsat af ministeren om begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, opgraderer, renser, anvender eller sælger biogas.«

17. I § 58, udgår »nærmere«.

18. I § 58, nr. 1, ændres »§ 29, stk. 1, og« til: »§ 29, stk. 1,«.

19. I § 58, nr. 2, ændres »tilladelser.« til: »tilladelser og«.

20. I § 58 indsættes som nr. 3:

»3) tilsyn og kontrol i henhold til regler udstedt i medfør af § 56 c, stk. 1, nr. 8, og § 56 f.«

§ 2

I biobrændstofloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 1568 af 27. december 2019 og lov nr. 2209 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres:

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2015 nr. L 239, side 1,« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning), EU-tidende 2018, nr. L 328, side 82,«.

om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2015 nr. L 239, side 1.

§ 1. Loven har til formål at fremme anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer til landtransport og at reducere vugge til grav-emissioner af drivhusgasser fra transport med henblik på at bidrage til opfyldelsen af Danmarks internationale klimaforpligtelser. Formålet er endvidere at fastsætte et kontrol- og sanktionssystem m.v. med henblik på at sikre overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/757 af 29. april 2015 om overvågning, rapportering og verifikation af CO₂-emissioner fra søtransport og om ændring af direktiv 2009/16/EF (MRV-forordningen).

§ 2. I denne lov forstås ved følgende:

- 1) *Avancerede biobrændstoffer*: Biobrændstoffer, der er fremstillet af råprodukter, og andre brændstoffer, der er anført i bilag 1, del A.
- 2) *Biobrændstof*: Flydende eller gasformigt brændstof til brug for transportsektoren fremstillet på grundlag af biomasse.
- 3) *Biomasse*: Den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, skovbrug og tilknyttede industrier, herunder fiskeri og akvakultur, samt den bionedbrydelige del af industriaffald og kommunalt affald.
- 4) *Brændstof*: Benzin, dieselolie, gas eller biobrændstof til transportsektoren.
- 5) *Drivhusgasser*: CO₂, CH₄ og N₂O.
- 6) *Elleverandør*: Den enhed, der er ansvarlig for ekspedition af elektricitet gennem et punktafgiftsopkrævningssted, og som leverer elektricitet til brug i vejretøjer.
- 7) *Emissioner af drivhusgasser pr. energienhed*: Den samlede masse af CO₂-ækvivalente drivhusgasemissioner, der er knyttet til brændstoffet eller tilført energi, divideret med brændstoffets eller den tilførte energis samlede energiindhold. Ved energiindhold i brændstof forstås brændstoffets energiindhold udtrykt som dets nedre brændværdi.
- 8) *Landtransport*: Drift af vejgående køretøjer og jernbanedrift.
- 9) *Transport*: Drift af vejgående køretøjer, jernbaner og mobile ikkevejgående maskiner, herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje, når de ikke er til søs, landbrugs- og skovbrugstraktorer samt fritidsfartøjer, når de ikke er til søs.
- 10) *Virksomhed*: Den virksomhed, der angiver og betaler energiafgift efter mineralolieafgiftsloven for det flydende brændstof, der sælges til transport, eller den naturgasleverandør, der er leverandør af gasformige brændstoffer til en gastankstation, eller selskaber, som hverken angiver eller betaler energiafgift for brændstoffet, men sælger brændstoffet til et selskab, som angiver og betaler energiafgift og selv forbruger brændstoffet.

2. § 1, 1. pkt., affattes således:

»Loven har til formål at fremme anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, VE-brændstoffer samt brændstoffer med et lavt drivhusgasaftryk, med henblik på at integrere vedvarende energi og reducere vugge til grav-emissioner af drivhusgasser fra transport og at bidrage til opfyldelsen af Danmarks internationale klimaforpligtelser

3. § 2 affattes således:

»§ 2. I denne lov forstås ved følgende:

- 1) *Affald*: Affald som defineret i artikel 3, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om affald (affaldsdirektivet) med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller er forurenset med henblik på at opfylde denne definition.
- 2) *Biobrændstoffer*: Flydende brændstof til transport, som er produceret på grundlag af biomasse.
- 3) *Avancerede biobrændstoffer*: Biobrændstoffer, der er fremstillet af de råprodukter, der er anført i bilag 1, del A.
- 4) *Biogas*: Gasformige brændsler produceret af biomasse.
- 5) *Biomasse*: Den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, fra fiskeri, fra akvakultur, og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse.
- 6) *Biomassebrændsel*: Gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.
- 7) *Brændstof*: Energi i gasformig eller flydende form anvendt til transport.
- 8) *Brændstofleverandør*: En enhed, som leverer brændstof til markedet, og som er ansvarlig for ekspedition af brændstof gennem et punktopkrævningssted, eller i tilfælde af elektricitet, eller hvor der ikke opkræves nogen afgift, eller hvor det er behørigt begrundet, enhver anden relevant enhed udpeget af en medlemsstat.
- 9) *Drivhusgasser*: CO₂, CH₄ og N₂O.
- 10) *Elleverandør*: Den enhed, der er ansvarlig for ekspedition af elektricitet gennem et punktafgiftsopkrævningssted, og som leverer elektricitet til brug i vejretøjer.
- 11) *Landtransport*: Drift af vejgående køretøjer og jernbanedrift.
- 12) *Restprodukt*: Et stof, som ikke er det slutprodukt eller de slutprodukter, der er det direkte formål med en produktionsproces; det er ikke det primære formål med produktionsprocessen, og processen er ikke bevidst ændret for at producere det.

11) *Vugge til grav-emissioner af drivhusgasser*: Alle netto-emissioner af CO₂, CH₄ og N₂O, der kan tilskrives brændstoffet, herunder alle iblandede komponenter, eller tilført energi. Dette omfatter alle relevante stadier fra udvinding eller dyrkning, herunder ændret arealanvendelse, transport og distribution, forarbejdning og forbrænding, uanset hvor disse emissioner finder sted.

13) Restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug: Restprodukter, som direkte genereres af landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug, og som ikke omfatter restprodukter fra tilknyttede erhvervssektorer eller tilknyttet forarbejdning.

14) Transport: Drift af vejgående køretøjer, jernbaner og mobile ikke-vejgående maskiner, herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje, når de ikke er til søs, landbrugs- og skovbrugstraktorer samt fritidsfartøjer, når de ikke er til søs.

15) UER (Upstream emission reduction): Den opstrømsdrivhusgasemissionreduktion fra olie- eller gasforsyningskæden, som en brændstofleverandør gør gældende, målt i gCO₂eq.

16) Vedvarende energikilder: Vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivel- sesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsan- læg og biogas.

17) Virksomhed: Den virksomhed, der angiver og betaler energiafgift efter mineralolieafgiftsloven for det flydende brændstof, der sælges til transport, eller den naturgasleve- randør, der er leverandør af gasformige brændstoffer fra en gastankstation, eller selskaber, som hverken angiver eller be- taler energiafgift for brændstoffet, men sælger brændstoffet til et selskab, som angiver og betaler energiafgift og selv forbruger brændstoffet.

18) *Vugge til grav-emissioner af drivhusgasser*: Alle netto-emissioner af CO₂, CH₄ og N₂O, der kan tilskrives brænd- stoffet, herunder alle iblandede komponenter, eller tilført energi. Dette omfatter alle relevante stadier fra udvinding eller dyrkning, herunder ændret arealanvendelse, transport og distribution, forarbejdning og forbrænding, uanset hvor disse emissioner finder sted.«

§ 3. Enhver virksomhed har pligt til at sikre, at biobrænd- stoffer udgør mindst 7,6 pct. af virksomhedens samlede årlige salg af brændstoffer og mindst 5 pct. af virksomhedens samlede årlige salg af benzin til landtransport målt efter energiindhold, jf. dog stk. 5. Virksomheden kan alene med- regne biobrændstoffer, der overholder krav til biobrændstof- fers bæredygtighed fastsat i medfør af § 4. Forpligtelsen skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

Stk. 2. Benzin og diesel, der sælges til landtransport til slutbrugere, skal indeholde mindst 1 pct. bæredygtigt bio- brændstof, jf. § 4, målt efter energiindhold, jf. dog stk. 4. Alt brændstof, der sælges til transport, dog ikke til landbrugs- og skovbrugstraktorer og fartøjer til sejlads, og som indehol- der biobrændstoffer, anses som solgt til landtransport.

Stk. 3. Enhver virksomhed har pligt til at sikre, at avan- cerede biobrændstoffer udgør mindst 0,9 pct. af virksomhe- dens samlede årlige salg af brændstoffer til landtransport målt efter energiindhold. Virksomheden kan alene medreg- ne biobrændstoffer, der overholder krav til biobrændstoffers bæredygtighed fastsat i medfør af § 4. Forpligtelsen skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

4. § 3 affattes således:

»§ 3. Til opfyldelse af de iblandingskrav og drivhusgasre- duktionskrav, der er fastsat i denne lov eller i regler, der er fastsat i medfør af denne lov, kan en virksomhed alene med- regne biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, der overholder krav til disses bæredygtighed eller drivhus- gasreduktionskrav fastsat i medfør af § 4. Forpligtelsen skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler for transportområdet, herunder for luft- og søfart, i relation til anvendelse af og krav til brændstoffer med henblik på reduktion af drivhusgasser og iblanding af vedvarende energi på transportområdet. Ministeren kan her- under fastsætte regler om følgende:

- 1) Anvendelse og størrelse af drivhusgasreduktionskrav og iblandingskrav.
- 2) Begrænsning af anvendelse af visse typer af brændstoffer.
- 3) Differentierede krav til forskellige brændstofleverandører i forhold til drivhusgasreduktionskrav eller iblandingskrav.
- 4) Begrænsning for anvendelse af UER-kreditter.
- 5) Flertællingsmekanismer.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fast- sætte regler om en lavere andel af iblandingskrav og driv-

Stk. 4. Benzin på 98 oktan eller derover er undtaget fra kravet i stk. 2, men indgår i forpligtelsen efter stk. 1.

Stk. 5. Ved opgørelsen af en virksomheds forpligtelser efter stk. 1 og 2 anses bidrag fra råprodukter og brændstoffer anført i bilag 1, del A og B, for at være dobbelt så store som bidrag fra andre biobrændstoffer.

Stk. 6. En virksomhed kan fravige den procentsats, der er fastsat i stk. 1, med op til 0,5 procentpoint. En sådan fravigelse vil skulle udlignes det efterfølgende år.

Stk. 7. Forpligtelsen efter stk. 1 gælder ikke ved salg til eksport og salg til andre virksomheder.

Stk. 8. En virksomhed kan opfylde sine forpligtelser efter stk. 1 og 3 eller efter regler udstedt i medfør af stk. 10 ved aftale med en eller flere virksomheder om, at de helt eller delvis opfylder virksomhedens forpligtelser efter stk. 1 og 3.

Stk. 9. Stk. 2 finder ikke anvendelse, hvis der foreligger

- 1) veldokumenteret nedbrud i blandingsanlæg,
- 2) ekstrem kulde eller
- 3) force majeure.

Stk. 10. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om en anden biobrændstofandel, der ikke overstiger de procentsatser, der er fastsat i stk. 1 og 3, såfremt særlige hensyn gør sig gældende, herunder

- 1) en krise, hvor der er behov for træk på beredskabslagrene,
- 2) at avancerede biobrændstoffer er uforholdsmæssigt dyre,
- 3) mangel på bæredygtige biobrændstoffer eller
- 4) brug af andre vedvarende energiteknologier i landtransportsektoren end anvendelsen af biobrændstoffer.

Stk. 11. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om definition og krav til dokumentation af virksomhedernes opgørelser af biobrændstoffer nævnt i stk. 5.

Stk. 12. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at fravigelse af den procentsats, der er fastsat i stk. 1, jf. stk. 6, ikke kan finde sted i de år, hvor Danmark har forpligtelser, der kan relateres til iblanding af biobrændstoffer. Reguleringen skal ske med mindst 1 års varsel.

Stk. 13. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at biobrændstoffer produceret af råprodukter med høj risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen begrænses i at tælle med ved opfyldelse af iblandingskrav, der er fastsat i denne lov.

§ 3 a. Virksomheder skal efter regler fastsat af klima-, energi- og forsyningsministeren hvert år rapportere til Energistyrelsen om drivhusgasintensiteten af de brændstoffer og den elektricitet til brug i vej køretøjer, jf. § 3 e, der i Danmark er blevet leveret af virksomheden.

§ 3 b. Virksomheder skal så gradvis som muligt reducere vugge til grav-emissionerne af drivhusgasser pr. energienhed fra leveret brændstof og elektricitet til brug i vej køretøjer, jf. § 3 e, med mindst 6 pct. senest den 31. december 2020.

husgasreduktionskrav end dem, der er fastsat i medfør af stk. 2, såfremt særlige hensyn gør sig gældende, herunder:

- 1) en krise, hvor der er behov for træk på beredskabslagrene,
- 2) at avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er anført i bilag 1, del A, er uforholdsmæssigt dyre,
- 3) mangel på bæredygtige biobrændstoffer eller biomassebrændsler til transport eller
- 4) muligheden for brug af andre vedvarende energiteknologier i transportsektoren end anvendelsen af biobrændstoffer, eller biomassebrændsler til transport.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kun brændstoffer, der ikke har modtaget offentlig støtte, kan medregnes i et iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om definition og krav til dokumentation af virksomhedernes opgørelser af de biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, der er anført i bilag 1, del A og B.

Stk. 6. En virksomhed kan opfylde sine forpligtelser efter regler fastsat i medfør af stk. 2,-3, ved aftale med en eller flere virksomheder om, at de helt eller delvis opfylder virksomhedens forpligtelser efter regler fastsat i medfør af stk. 2 og 3.«

5. I § 3 a udgår: »jf. § 3 e,«.

6. § 3 b, stk. 1-4, ophæves.

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 1 og 2.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at reduktionen efter stk. 1 skal være på 2 pct. senest den 31. december 2014 og 4 pct. senest den 31. december 2017.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at virksomhederne ud over den i stk. 1 nævnte reduktion på 6 pct. yderligere skal reducere med 2 pct., som skal opfyldes senest den 31. december 2020 ved at levere elektricitet til brug i vej køretøjer, jf. § 3 e, eller ved at anvende teknologi, der begrænser vugge til grav-emissionerne pr. energienhed fra leveret brændstof og energi.

Stk. 4. Ud over den i stk. 1 nævnte reduktion på 6 pct. og en eventuel forpligtelse fastsat efter stk. 3 kan klima-, energi- og forsyningsministeren med henblik på reduktioner inden for sektoren for brændstofforsyning fastsætte regler om en yderligere reduktion på 2 pct., som virksomhederne skal opfylde senest den 31. december 2020 ved at købe kreditter på de betingelser, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om metoden til beregning af brændstoffers vugge til grav-emissioner af drivhusgasser.

Stk. 6. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om metoden til fastsættelse af grundlaget for reduktionsforpligtelsen, jf. stk. 1.

§ 3 c. Virksomheder kan aftale, at de i fællesskab helt eller delvis vil opfylde deres forpligtelser efter § 3 b.

§ 3 d. I det omfang en virksomhed vil benytte biobrændstoffer til at opfylde sin forpligtelse efter § 3 b, kan der alene medregnes biobrændstoffer, der overholder krav til biobrændstoffers bæredygtighed i regler fastsat i medfør af § 4.

§ 3 e. Elleverandører kan vælge at bidrage til en virksomheds reduktionsforpligtelse efter § 3 b, hvis elleverandøren kan påvise, at denne på fyldestgørende vis kan måle og overvåge den elektricitet, der leveres til brug i vej køretøjer.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om metoden til beregning af elektricitet til brug i de elektriske vej køretøjer.

§ 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler med henblik på at gennemføre EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om biobrændstoffer, biobrændstoffers bæredygtighed og reduktion af drivhusgasser fra transport.

Stk. 2. ---

§ 5. Virksomheden sender årligt en rapport til klima-, energi- og forsyningsministeren som dokumentation for, at virksomheden det foregående kalenderår har opfyldt forpligtelsen efter § 3, stk. 1 og 3, § 3 b, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 3, stk. 10, eller § 3 b, stk. 2-4.

Stk. 2-3. ---

7. I § 3 b, stk. 6, der bliver stk. 2, ændres »reduktionsforpligtelsen, jf. stk. 1« til: » en reduktionsforpligtelse fastsat i medfør af § 3 stk. 2.«

8. § 3 c, 3 d og 3 e ophæves.

9. § 4, stk. 1, affattes således:

»Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler med henblik på at gennemføre EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om VE-brændstoffer, biobrændstoffer eller biomassebrændsler til transport og deres bæredygtighed og reduktion af drivhusgasser fra transport.«

10. I § 5, stk. 1, ændres »§ 3, stk. 1 og 3, § 3 b, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 3, stk. 10, eller § 3 b, stk. 2-4« til: »regler fastsat i medfør af § 3, stk. 1-3«.

§ 5. ---

Stk. 2. Er der indgået aftale mellem virksomheder som nævnt i § 3, stk. 8, eller § 3 c, skal det fremgå af de rapporter, som de pågældende virksomheder årligt sender til klima-, energi- og forsyningsministeren efter stk. 1.

Stk. 3. ---

§ 8. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) overtræder forpligtelsen efter § 3, stk. 1, 2 eller 3,
- 2) overtræder forpligtelsen efter § 3 b, stk. 1, om at reducere vugge til grav-emissionerne af drivhusgasser pr. energienhed fra leveret brændstof eller elektricitet til brug i vej køretøjer, jf. § 3 e, med mindst 6 pct. senest den 31. december 2020,
- 3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger, der har betydning for størrelsen af forpligtelsen efter § 3, stk. 1, 2 eller 3,
- 4) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger, der har betydning for størrelsen af forpligtelsen efter § 3 b, stk. 1,
- 5) ikke opfylder overvågnings- eller rapporteringsforpligtelserne i artikel 8-12 i MRV-forordningen,
- 6) undlader at rapportere i henhold til § 5, stk. 1 eller 2,
- 7) undlader at afgive eller tilvejebringe oplysninger efter § 6, stk. 2,
- 8) undlader at efterkomme påbud efter § 7, stk. 1, eller
- 9) i erhvervsmæssigt øjemed forsætligt anvender brændstof, der er købt i Danmark, og som ikke opfylder kravene i § 3, stk. 2.

Stk. 2-3. ---

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 211, side 94, som ændret ved direktiv 2019/692/EU af 17. april 2019 om ændring af direktiv 2009/73/EF om fælles regler for det indre marked for naturgas, EU-Tidende 2019, nr. L 117, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret ved Rådets direktiv 2013/18/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende

11. I § 5, stk. 2, ændres »§ 3, stk. 8 eller § 3 c « til: »§ 3, stk. 8,«.

12. § 8, stk. 1, nr. 1-4 og 9, ophæves

Nr. 5-8 bliver herefter nr. 1-4.

13. I § 8, stk. 1, nr. 7, der bliver nr. 3, indsættes efter »§ 6, stk. 2,« »eller«.

14. I § 8, stk. 1, nr. 8, der bliver nr. 4, ændres »§ 7, stk. 1, eller« til: »§ 7, stk. 1.«

§ 3

I lov om naturgasforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 126 af 6. februar 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 466 af 18. maj 2011, § 2 i lov nr. 546 af 28. april 2020 og § 3 i lov nr. 2211 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning), EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

2013, nr. L 158, side 230, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2015, nr. L 239, side 1.

§ 2. ---

Stk. 2. Loven finder også anvendelse på biogas, gas fra biomasse og andre typer gas, i det omfang sådanne gasser teknisk og sikkert kan injiceres og transporteres gennem naturgassystemet.

§ 6. I denne lov forstås ved følgende:

- 1) Direkte ledning: En naturgasrørledning, der supplerer det sammenkoblede system.
- 2) Distribution: Transport af naturgas via lokale eller regionale ledningsnet med henblik på levering til kunder.

§ 6. I denne lov forstås ved følgende:

Nr. 1-6 ---

7) Forsyningspligtigt selskab: Forsyningssselskab med pligt til at forsyne forbrugere og potentielle forbrugere i områder, der i henhold til varmforsyningsloven er udlagt til naturgasforsyning, og andre, som er eller bliver tilsluttet naturgasforsyningsnettet.

Nr. 8-28 ---

§ 35 d. ---

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer eller opgraderer biogas, skal overholdes som betingelse for at modtage pristillæg efter § 35 g

Stk. ---

2. I § 2, *stk. 2*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Loven finder derudover anvendelse på brint fra vedvarende energikilder, som ikke injiceres i og transporteres gennem naturgassystemet for så vidt angår oprindelsesgarantier efter § 36.«

3. I § 6 indsættes før nr. 1 som nye numre:

»1) Biogas: Gasformige brændsler produceret af biomasse. Ved biogas i §§ 35 g og 35 h forstås dog gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

2) Biomasse: Den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, fra fiskeri, fra akvakultur, og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse.«

Nr. 1-28 bliver herefter nr. 3-30.

4. I § 6 indsættes efter nr. 7, der bliver nr. 9, som nyt nummer:

»10) Gas fra vedvarende energikilder: Gas, der fremstilles ved anvendelse af vedvarende energikilder, som defineret i lov om fremme af vedvarende energi.«

Nr. 8-28 bliver herefter nr. 11-31.

5. I § 35 d, *stk. 4, 3. pkt* indsættes efter »producerer«: », renses«.

6. Efter kapitel 6 b indsættes:

»Kapitel 6 c

Oprindelsesgaranti for gas fra vedvarende energikilder

§ 36. Med henblik på at garantere oprindelsen af gas fra vedvarende energikilder udsteder klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning oprindelsesgarantier. Ministeren overfører, annullerer og fører tilsyn med oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

Stk. 2. Ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at

dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder. Ministeren fastsætter herunder regler om

- 1) betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier,
- 2) hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde, og
- 3) betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.«

§ 4

I lov om Energinet, jf. lovbekendtgørelse nr. 118 af 6. februar 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 2211 af 29. december 2020, foretages følgende ændring:

§ 2. ---

Stk. 2. Energinet varetager efter reglerne i denne lov samt efter reglerne i lov om elforsyning, lov om fremme af vedvarende energi og lov om naturgasforsyning og med baggrund i en sammenhængende og helhedsorienteret planlægning systemansvarlig virksomhed og eltransmissionsvirksomhed, herunder opgaven som uafhængig systemoperatør, og gasstransmissionsvirksomhed. Endvidere varetager Energinet administrative opgaver vedrørende miljøvenlig elektricitet i medfør af lov om elforsyning, administrative opgaver vedrørende miljøvenlig elektricitet i medfør af lov om fremme af vedvarende energi og administrative opgaver i medfør af lov om pilotudbud af pristillæg for elektricitet fremstillet på solcelleanlæg. Energinet kan endvidere varetage gasdistributions-, gaslager- og gasopstrømsrørlednings- og gasopstrømsanlægsvirksomhed. Energinet kan tillige efter pålæg fra klima-, energi- og forsyningsministeren varetage opgaver vedrørende forundersøgelser og koblingsanlæg. Endelig kan Energinet varetage olierørledningsvirksomhed og dertil knyttet separationsvirksomhed.

Stk. 3-6. ---

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, som ændret ved Rådets direktiv 2013/12/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet på baggrund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr. L 141, side 28, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

1. I § 2, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »lov om elforsyning,«: »administrative opgaver vedrørende gas fra vedvarende energikilder i medfør af lov om naturgasforsyning,«.

§ 5

I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1215 af 14. august 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret ved Rådets direktiv 2013/18/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 230« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (omarbejdning), EU-Tidende 2010, nr. L 153, side 13, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret ved Rådets direktiv 2013/18/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 230, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2015, nr. L 239, side 1.

§ 1. ---

Stk. 2. ---

§ 2. ---

Ved kollektive varmforsyningsanlæg forstås virksomhed, der driver følgende anlæg med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand, jf. dog stk. 2:

1-2) ---

3) Fjernvarmforsyningsanlæg, solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v., herunder varmepumper til kombineret produktion af varme og køling og kraftvarme- anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder.

4) ---

Stk. 2-5. ---

§ 29. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan pålægge virksomheder, der driver et af loven omfattet anlæg, at

2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning), EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

2. I § 1 indsættes som *stk. 3*:

»Stk. 3. Lovens formål er endvidere at fremme anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder ved varmeproduktion til brug for virksomheders produktion og tjenesteydelser.«

3. Efter § 1 indsættes:

»§ 1 a. I denne lov forstås ved:

1) Fjernvarme: distribution af termisk energi i form af damp eller varmt vand fra centrale eller decentrale produktionssteder gennem et net til flere bygninger eller anlæg til anvendelse ved rum- eller procesopvarmning.

2) Overskudsvarme: uundgåelig varme produceret som biprodukt fra industri- eller elproduktionsanlæg eller i tertiærsektoren, der ville blive bortledt udnyttet i luft eller vand uden adgang til et fjernvarmesystem.

3) Energi fra vedvarende energikilder eller vedvarende energi: energi fra vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.«

4. I § 2, *stk. 1, nr. 3*, ændres »Fjernvarmforsyningsanlæg, solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v., herunder« til: »Varmeproduktionsanlæg, herunder solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v. og«, og »køling og« ændres til: »køling, samt«.

1) udføre aktiviteter med henblik på at fremme tilslutningen til fjernvarme,
2-3) ---

5. I § 29, stk. 1, nr. 1, ændres »fjernvarme« til: »kollektiv varmforsyning«.

6. Efter kapitel 7 indsættes:

»Kapitel 7 a

Oprindelsesgaranti for varme fra vedvarende energikilder

§ 30. Med henblik på at garantere oprindelsen af energi til varme fra vedvarende energikilder udsteder klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning oprindelsesgarantier. Ministeren overfører, annullerer og fører tilsyn med oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder.

Stk. 2. Ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Stk. 3. Ved varme fra vedvarende energikilder forstås varme fra vedvarende energi, som defineret i § 1 a, nr. 3.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 5, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder. Ministeren fastsætter herunder regler om

- 1) betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier,
- 2) hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde,
- 3) indhentning af nødvendige oplysninger i forbindelse med tilsyn og
- 4) betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.«

§ 6

I lov om fjernkøling, jf. lovbekendtgørelse nr. 804 af 12. august 2019, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »side 28«: », og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning), EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, som ændret ved Rådets direktiv 2013/12/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet på baggrund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr. L 141, side 28.

§ 1. Ved fjernkølingsanlæg forstås fjernkølingsproduktionsanlæg eller fjernkølingsnet, der leverer køling fra et centralt anlæg, bortset fra anlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om varmforsyning.

2. I § 1 indsættes før stk. 1 som nyt stykke:

»Ved fjernkøling forstås distribution af termisk energi i form af afkølede væsker fra centrale eller decentrale produktionssteder gennem et net til flere bygninger eller anlæg til anvendelse ved rum- eller proceskøling.«

Stk. 2. Ved fjernkølingskunder forstås fysiske eller juridiske personer, der køber fjernkøling til eget brug, og som har et direkte kundeforhold til fjernkølingsleverandøren.

Stk. 1 og 2 bliver herefter stk. 2 og 3.

3. Efter § 6 a indsættes før overskriften før § 7:

»Oprindelsesgaranti for køling fra vedvarende energikilder

§ 6 b. Med henblik på at garantere oprindelsen af energi til køling fra vedvarende energikilder udsteder klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning oprindelsesgarantier. Ministeren overfører, annullerer og fører tilsyn med oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder.

Stk. 2. Ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.

Stk. 3. Ved køling fra vedvarende energikilder forstås vedvarende energi, som defineret i lov om fremme af vedvarende energi.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 5, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel, annullering af og tilsyn med oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder. Ministeren fastsætter herunder regler om

- 1) betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier,
- 2) hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde,
- 3) indhentning af nødvendige oplysninger i forbindelse med tilsyn og
- 4) betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.«

4. I overskriften før § 7 indsættes efter »Klageadgang«: »og administrative bestemmelser«.

5. I § 7 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Klima- energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om betaling af gebyr ved indbringelse af klage for Energiklagenævnet over afgørelser truffet efter § 6 b om oprindelsesgarantier eller regler udstedt i medfør heraf.«

6. Efter § 8 indsættes før overskriften før § 9:

»**§ 8 a.** Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af denne lov, bestemmelser fastsat i henhold til loven eller EU-retsakter om forhold omfattet af loven, skal ske digitalt. Ministeren kan herunder udstede regler om anvendelse af et bestemt digitalt system. Ved fastsættelse af regler efter 1. pkt. skal der fastsættes regler om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse personer og virksomheder. Der kan endvidere fastsættes regler om klageadgang, der afviger

Klageadgang m.v.

§ 7. ---

Stk. 2-4. ---

§ 9. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at indhente godkendelse efter § 5.

Stk. 2-3. ---

§ 5. I denne lov forstås ved følgende:

1----

25) *Regionalt koordinationscenter*: et regionalt koordinationscenter, som oprettes i Danmark i henhold til artikel 35 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/943/EU af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet.

26) *Sammenhængende elforsyningssystem*: Kollektive elforsyningsnet med tilhørende anlæg i et større område, som er indbyrdes forbundet med henblik på fælles drift.

27) *Systemansvarlig virksomhed*: Virksomhed, der har det overordnede ansvar for at opretholde elforsyningssikkerhed og en effektiv udnyttelse af et sammenhængende elforsyningssystem.

28) *Transit*: Transport af elektricitet med henblik på at opfylde aftaler om elhandel, hvor ingen af aftaleparterne aftager eller producerer den pågældende elektricitet her i landet.

29) *Transmissionsnet*: Kollektivt elforsyningsnet, som har til formål at transportere elektricitet fra produktionssteder til et overordnet center i distributionsnettet eller at forbinde det med andre sammenhængende elforsyningsnet.

30) *Transmissionsvirksomhed*: Virksomhed med bevilling eller elforsyningsvirksomhed, som varetages af Energinet eller denne virksomheds helejede datterselskaber i medfør af § 2, stk. 2 og 3, i lov om Energinet, der driver transmissionsnet.

31) *VE-elektricitet*: Elektricitet, der fremstilles ved anvendelse af vedvarende energikilder omfattet af lov om fremme af vedvarende energi.

32) *Vertikalt integreret virksomhed*: Virksomhed eller gruppe af virksomheder, som den eller de samme fysiske eller juridiske personer har ret til direkte eller indirekte at øve kontrol over, og som mindst driver enten transmissions- eller netvirksomhed og mindst enten elproduktions- eller elhandelsvirksomhed.

§ 5. I denne lov forstås ved følgende:

Nr. 1-30 ---

fra den klageadgang, der i øvrigt gælder på det enkelte område.

Stk. 2. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

7. I § 9, stk. 1, indsættes efter »§ 5«: »eller undlader at efterkomme påbud efter § 6 b, stk. 4, herunder påbud om at berigtige et ulovligt forhold«.

§ 7

I lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 119 af 6. februar 2020, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 704 af 8. juni 2018, lov nr. 2196 af 29. december 2020 og senest ved § 2 i lov nr. 2211 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 5 indsættes efter nr. 25 som nyt nummer:

»26) *Repowering*: Fornyelse af elproduktionsanlæg, som producerer VE-elektricitet, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet.«

Nr. 26-32 bliver herefter nr. 27-33.

31) *VE-elektricitet*: Elektricitet, der fremstilles ved anvendelse af vedvarende energikilder omfattet af lov om fremme af vedvarende energi.

§ 6 b. ---

Stk. 2-12. ---

Stk. 13. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om undtagelser fra leveringspligten i stk. 1, herunder om levering af elektricitet til deltagere og kapital ejere i borgerenergifællesskaber og levering af elektricitet i forbindelse med aggregering.

§ 9. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler vedrørende aktive kunder, borgerenergifællesskaber og aggregatorvirksomheder, herunder bestemmelser om deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug og lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, regler om etablering og regler om balanceansvar og balancering. Regler efter 1. pkt. kan indeholde forpligtelser for elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder.

2. I § 5, nr. 31, som bliver til nr. 32, ændres »omfattet af« til: »som defineret i«.

3. I § 6 b, stk. 13, indsættes efter »borgerenergifællesskaber«: »og i VE-fællesskaber«.

4. I § 9, 1. pkt., indsættes efter »borgerenergifællesskaber«: », VE-fællesskaber«.

5. Efter § 11 indsættes:

»§ 11 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren opretter eller udpeger et eller flere kontaktpunkter, der på anmodning fra opstillere vejleder om den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder samt de aktiver, der er nødvendige for deres tilslutning til nettet.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan oprette, administrere og fastsætte krav til en hjemmeside, som bl.a. indeholder oplysninger om processen, jf. stk. 1.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med relevante ministre fastsætte nærmere regler om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om et eller flere kontaktpunkter samt krav inden for denne lov til processen, jf. stk. 1. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan herunder fastsætte regler om:

- 1) Kontaktpunktet eller kontaktpunkternes virke.
- 2) At ansøgninger om bevilling efter § 10 og ansøgninger om tilladelse efter § 11 for anlæg med henblik på produktion af VE-elektricitet skal behandles og afgøres inden for en nærmere fastsat periode samt undtagelser hertil.
- 3) At ansøgninger om bevilling efter § 10 og ansøgninger om tilladelse efter § 11 for anlæg med henblik på produktion af VE-elektricitet skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden lovgivning samt undtagelser hertil.«

6. I *overskriften* for § 63 a indsættes efter »Oprindelsesgaranti«: »for VE-elektricitet«.

§ 63 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om udstedelse, overførelse og annullering af oprindelsesgarantier for elektricitet, herunder om,

- 1) hvilke oplysninger oprindelsesgarantien skal indeholde, og
- 2) betingelser for udstedelse, overførelse og annullering af oprindelsesgaranti.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at forbrugerne skal modtage oplysninger om anvendelsen af energikilder i den leverede elektricitet i det sidste år. Ministeren fastsætter herunder regler om,

- 1) at forbrugeren skal modtage en årlig opgørelse over sammensætningen af energikilderne, og
- 2) at forbrugeren skal have adgang til oplysninger om miljøpåvirkninger af energikilder ved henvisning til eksisterende, offentligt tilgængelige elektroniske eller andre kilder af nærmere angivet indhold.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at oplysninger som nævnt i stk. 2 skal meddeles af leverandøren af elektricitet for den enkelte levering eller på anden måde ved levering fra en elbørs eller import fra en virksomhed uden for Den Europæiske Union og EØS-landene.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om dokumentation af oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2. Herudover fastsætter ministeren regler om tilsyn og kontrol med oprindelsesgarantier som nævnt i stk. 1 og rigtigheden af oplysninger som nævnt i stk. 2.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan bemyndige en virksomhed eller en sagkyndig institution eller organisation til at udøve nærmere angivne funktioner vedrørende tilsyn og kontrol som nævnt i stk. 4.

Stk. 6. Når det påvises, at foreskrevne oplysninger som nævnt i stk. 1 eller 2 er urigtige eller vildledende, kan klima-, energi- og forsyningsministeren påbyde den, der har udarbejdet oplysningerne, at berigtige forholdene.

Stk. 7. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den, der anmoder om oprindelsesgaranti efter stk. 1 eller meddeler oplysninger som nævnt i stk. 2, skal afholde nødvendige omkostninger ved udstedelse, overførelse og annullering af oprindelsesgarantier og ved kontrol og tilsyn med rigtigheden af oplysningerne.

§ 84. Klima-, energi- og forsyningsministeren, Forsyningstilsynet og Energiklagenævnet kan i forbindelse med behandling af en klage, udøvelse af tilsyn eller overvågning af markedet indhente oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af disse opgaver, hos elektricitetsvirksomheder og Energinet samt disses koncernforbundne eller vertikalt integrerede virksomheder og interesseforbundne selskaber, det regionale koordinationscenter, berørte forbrugere og andre købere af elektricitet. Ministeren kan herudover fra kollektive elforsyningsvirksomheder, elhandelsvirksomheder, aggregatorvirksomheder, borgerenergifællesskaber og elproducenter indhente oplysninger, der er nødvendige for varetagelsen af ministerens opgaver efter loven, efter bestemmelse

7. I § 63 a, stk. 1, ændres »elektricitet« til »VE-elektricitet«.

8. I § 63 a indsættes efter stk. 1, som nyt stykke:

»Stk. 2. Ved oprindelsesgaranti forstås et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder.«

Stk. 2-7 bliver herefter stk. 3-8.

9. I § 63 a, stk. 3, der bliver til stk. 4, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

10. I § 63 a, stk. 4, 1. pkt., der bliver til stk. 5, 1. pkt., ændres »og 2« til: »og 3«.

11. I § 63 a, stk. 4, 2. pkt., der bliver til stk. 5, 2. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

12. I § 63 a, stk. 5, der bliver til stk. 6, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

13. I § 63 a, stk. 6, der bliver til stk. 7, ændres »eller 2« til: »eller 3«.

14. I § 63 a, stk. 7, der bliver til stk. 8, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«, og efter »oplysningerne« indsættes: »og overholdelse af betingelserne«.

15. I § 84, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »borgerenergifællesskaber«: », VE-fællesskaber«.

ser fastsat i henhold til loven eller efter EU-retsakter eller internationale forpligtelser om forhold omfattet af loven.

§ 8

I lov om anvendelse af Danmarks undergrund, jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 1533 af 16. december 2019, foretages føl-
gende ændringer:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Euro-
pa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF af 30. maj
1994 om betingelser for tildeling og udnyttelse af tilla-
delser til prospektering, efterforskning og produktion af
kulbrinter, EF-Tidende 1994, nr. L 164, side 3, som
ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr.
2018/1999/EU af 11. december 2018 om forvaltning af
energiunionen og klimaindsatsen, om ændring af Europa-
Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 663/2009 og
(EF) nr. 715/2009, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU,
2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF
og (EU) 2015/652 og om ophævelse af Europa-Parlamentets
og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013, EU-Tidende 2018,
nr. L 328, side 1, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af
21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og
planter, EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret
senest ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013 om
tilpasning af visse direktiver vedrørende miljø på grund af
Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr.
L 158, side 193, dele af Europa-Parlamentets og Rådets
direktiv 2008/99/EF af 19. november 2008 om strafferet-
lig beskyttelse af miljøet, EU-Tidende 2008, nr. L 328,
side 28, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen
af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og
senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF,
EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret senest
ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU
af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF
om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af
direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi
fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2015, nr. L 239,
side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
2009/31/EF af 23. april 2009 om geologisk lagring af kul-
dioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, Euro-
pa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, 2001/80/EF,
2004/35/EF, 2006/12/EF, 2008/1/EF og forordning (EF) nr.
1013/2006, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 114, som ænd-
ret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning
nr. 2018/1999/EU af 11. december 2018 om forvaltning
af energiunionen og klimaindsatsen, om ændring af Europa-
Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 663/2009 og
(EF) nr. 715/2009, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU,
2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF
og (EU) 2015/652 og om ophævelse af Europa-Parlamentets
og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013, EU-Tidende 2018,

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »Europa-Parlamentets
og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om frem-
me af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og
om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF
og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som
ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direk-
tiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie og om
ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen
af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2015, nr.
L 239, side 1« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direk-
tiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af an-
vendelse af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende
2018, nr. L 328, side 82«.

nr. L 328, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2010, nr. L 20, side 7, som ændret ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af visse direktiver vedrørende miljø på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 193, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2011/92/EU om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EU-Tidende 2014, nr. L 124, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/30/EU af 12. juni 2013 om sikkerheden i forbindelse med offshore olie- og gasaktiviteter og om ændring af direktiv 2004/35/EF, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 66, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2018/1999/EU af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 663/2009 og (EF) nr. 715/2009, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF og (EU) 2015/652 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 1.

§ 1 a. I denne lov forstås ved følgende:
1-3) ---

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2005, nr. L 255, side 22, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det

2. I § 1 a indsættes som nr. 4:

»4) Geotermisk energi: Energi, som lagres i form af varme under jordens faste overflade.«

3. Efter § 18 d indsættes i *kapitel 4 a*:

»§ 18 e. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at ansøgninger om godkendelser efter § 10, stk. 2 og 3, og § 28, stk. 1, angående elproducerende geotermianlæg skal afgøres inden for en af ministeren fastsat frist, og at sådanne ansøgninger skal behandles samtidig med andre ansøgninger efter anden lovgivning.«

§ 9

I lov om fremme af energibesparelser i bygninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1300 af 3. september 2020, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2005, nr. L 255, side 22, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer og forordning nr. 1024/2012/EU om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det

indre marked («IMI-forordningen»), EU-Tidende 2013, nr. L 354, side 132, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret ved Rådets direktiv 2013/18/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 230, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (omarbejdning), EU-Tidende 2010, nr. L 153, side 13, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/844/EU af 30. maj 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 75, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, som ændret ved Rådets direktiv 2013/12/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet på baggrund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr. L 141, side 28, og som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2002/EU af 11. december 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 210.

§ 2. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren²⁾ kan fastsætte regler om, at visse bygninger og bygningskategorier samt dele af bygninger undtages fra krav enten i loven eller i regler fastsat i medfør af loven.

§ 24 e. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og nærmere betingelser for udførelse af erhvervet for virksomheder og personer, som i medfør af national lovgivning eller administrative bestemmelser, som gennemfører artikel 14, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, er certificerede eller på tilsvarende måde kvalificerede til i et andet EU-land, i et EØS-land eller i et andet land, som EU har indgået aftale med herom, at udøve følgende erhverv:

1-2) ---

Stk. 2. ---

indre marked («IMI-forordningen»), EU-Tidende 2013, nr. L 354, side 132, , dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (omarbejdning), EU-Tidende 2010, nr. L 153, side 13, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/844/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv 2010/31/EU om bygningers energimæssige ydeevne og direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 75, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1999/2018//EU af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 663/2009/EF og nr. 715/2009/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF og 2015/652/EU og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 525/2013/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/944/EU af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 158, side 125, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82.«

2. I § 2 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* I denne lov forstås ved energi fra vedvarende energikilder energi fra vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

3. I § 24 e, *stk. 1*, ændres »artikel 14, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009« til: »artikel 18, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018«.

I lov om CO₂-kvoter, jf. lovbekendtgørelse nr. 62 af 19. januar 2021, foretages følgende ændringer:

1. Fodnoten til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om et system for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Unionen og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF, EU-Tidende 2003, nr. L 275, side 32, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/410/EU af 14. marts 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 76, side 3. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning 2010/1031/EU af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet, EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Kommissionens forordning 2013/389/EU af 2. maj 2013, om oprettelse af et EU-register i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 280/2004/EF og nr. 406/2009/EF, og om ophævelse af Kommissionens forordning (EU) nr. 920/2010 og nr. 1193/2011, EU-Tidende 2013, nr. L 122, side 1, Kommissionens forordning

2019/1122/EU af 12. marts 2019 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

2003/87/EF for så vidt angår driften af EU-registret, EU-Tidende 2019, nr. L 177, side 3, Kommissionens gennemførelsesforordning 2018/2066/EU af 19. december 2018 om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og om ændring af Kommissionens forordning 2012/601/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 334, side 1, Kommissionens forordning 2018/2067/EU af 19. december 2018 om verifikation af data og om akkreditering af verifikatorer i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF, EU-Tidende 2018, nr. L 334, side 94, og Kommissionens gennemførelsesforordning 2019/1842/EU af 31. oktober 2019 om regler for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF for så vidt angår yderligere regler for justeringer af gratis fordelingen af emissionskvoter som følge af ændringer i aktivitetsniveauet, EU-Tidende 2019, nr. L 282, side 20. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om et system for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Unionen og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF, EU-Tidende 2003, nr. L 275, side 32, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/410/EU af 14. marts 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 76, side 3. Loven indeholder endvidere bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april

2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning 2010/1031/EU af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet, EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Kommissionens forordning 2013/389/EU af 2. maj 2013, om oprettelse af et EU-register i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 280/2004/EF og nr. 406/2009/EF, og om ophævelse af Kommissionens forordning (EU) nr. 920/2010 og nr. 1193/2011, EU-Tidende 2013, nr. L 122, side 1, Kommissionens forordning 2019/1122/EU af 12. marts 2019 om supplerende regler til

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF for så vidt angår driften af EU-registret, EU-Tidende 2019, nr. L 177, side 3, Kommissionens gennemførelsesforordning 2018/2066/EU af 19. december 2018 om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og om ændring af Kommissionens forordning 2012/601/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 334, side 1, Kommissionens forordning 2018/2067/EU af 19. december 2018 om verifikation af data og om akkreditering af verifikatorer i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF, EU-Tidende 2018, nr. L 334, side 94, og Kommissionens gennemførelsesforordning 2019/1842/EU af 31. oktober 2019 om regler for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF for så vidt angår yderligere regler for justeringer af gratis fordelingen af emissionskvoter som følge af ændringer i aktivitetsniveauet, EU-Tidende 2019, nr. L 282, side 20. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«

§ 26. ---

Stk. 2. Energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om biobrændstoffers og flydende biobrændslers bæredygtighed, herunder om dokumentation af biobrændstoffers og flydende biobrændslers bæredygtighed.

2. § 26, *stk. 2*, ophæves.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/2001**af 11. december 2018****om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 194, stk. 2, under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter, under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹, under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget², efter den almindelige lovgivningsprocedure³, og ud fra følgende betragtninger:

- 1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF¹ er blevet ændret væsentligt flere gange². Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktivet af klarhedshensyn omarbejdes.
- 2) I overensstemmelse med artikel 194, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) er et af Unionens energipolitiske mål at fremme vedvarende energikilder. Dette mål forfølges i dette direktiv. Den øgede anvendelse af energi fra vedvarende energikilder eller »vedvarende energi« (VE) udgør et vigtigt element i den pakke af foranstaltninger, som er nødvendig for at reducere drivhusgasemissionerne og efterkomme Unionens forpligtelse under Parisaftalen om klimaændringer fra 2015 efter den 21. partskonference under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (»Parisaftalen«) og under Unionens 2030-ramme for klima- og energipolitikkerne, herunder det bindende EU-mål om at nedskære emissioner med mindst 40 % set i forhold til 1990-niveauet frem til 2030. Det bindende EU-mål for vedvarende energi for 2030 og medlemsstaternes bidrag til dette mål, herunder deres referenceandele i forhold til deres nationale overordnede mål for 2020, er blandt de elementer, der har en central betydning for Unionens energi- og miljøpolitik. Andre sådanne elementer er indeholdt i den ramme, der er fastsat ved dette direktiv, eksempelvis for udviklingen af vedvarende opvarmning og køling og udviklingen af vedvarende transportbrændstoffer.
- 3) Den øgede anvendelse af energi fra vedvarende energikilder spiller også en grundlæggende rolle med hensyn til at fremme energiforsyningsikkerheden, bæredygtig energi til overkommelige priser, den teknologiske udvikling og innovation såvel som en teknologisk og industriel førerposition samtidig med, at den skaber miljømæssige, sociale og sundhedsmæssige fordele og betydelige beskæftigelsesmuligheder og regional udvikling, navnlig i landdistrikterne og isolerede områder, i regioner eller områder med lav befolkningstæthed eller hvor der sker delvis afindustrialisering.
- 4) Navnlig reduktion af energiforbruget, flere teknologiske forbedringer, incitamenter til anvendelse og udbygning af den offentlige transport samt anvendelse af energieffektiv teknologi og fremme af anvendelse af vedvarende energi i elsektoren, varme- og kølektoren samt transportsektoren er effektive midler, i lighed med energieffektivitetsforanstaltninger, til at reducere drivhusgasemissioner i Unionen og Unionens energiafhængighed.
- 5) Ved direktiv 2009/28/EF er der fastsat et regelsæt for fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, hvori der fastsættes bindende nationale mål for den vedvarende energis andel af energiforbruget og i transportsektoren, som skal opfyldes senest i 2020. Kommissionens meddelelse af 22. januar 2014 med titlen »Politikramme for klima- og energipolitikken i perioden 2020-2030« fastlagde en ramme for Unionens fremtidige energi- og klimapolitikker og fremmede en fælles forståelse

af, hvordan disse politikker kan videreudvikles efter 2020. Kommissionen foreslog, at Unionens 2030-mål for andelen af vedvarende energi, der forbruges i Unionen, skal være mindst 27 %. Det Europæiske Råd tilsluttede sig dette forslag i sine konklusioner af 23. og 24. oktober 2014, idet det gav udtryk for, at medlemsstaterne bør kunne fastsætte deres egne mere ambitiøse nationale mål med henblik på at indfri deres planlagte bidrag til Unionens 2030-mål og overgå dem.

- 6) I sine beslutninger af 5. februar 2014 med titlen »En ramme for klima- og energipolitikkerne frem til 2030« og af 23. juni 2016 med titlen »Statusrapporten om vedvarende energi« gik Europa-Parlamentet videre end Kommissionens forslag og Det Europæiske Råds konklusioner og understregede, at det i lyset af Parisaftalen og de seneste nedbringelser af omkostningerne til VE-teknologi var ønskeligt at være betydelig mere ambitiøs.
- 7) Ambitionen i Parisaftalen såvel som den teknologiske udvikling, herunder nedbringelse af omkostningerne til investeringer i vedvarende energi, bør derfor tages i betragtning.
- 8) Der bør derfor fastsættes et bindende EU-mål om, at vedvarende energi skal udgøre mindst 32 %. Kommissionen bør endvidere vurdere, om dette mål skal opjusteres i lyset af betydelige reduktioner af omkostningerne til produktionen af vedvarende energi, Unionens internationale forpligtelser vedrørende dekarbonisering eller i tilfælde af et markant fald i energiforbruget i Unionen. Medlemsstaterne bør fastlægge deres bidrag til opfyldelsen af dette mål som led i deres integrerede nationale energi- og klimaplaner i forbindelse med den forvaltningsproces, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999³.
- 9) Fastsættelsen af et bindende EU-mål for vedvarende energi for 2030 vil fortsat tilskynde til udvikling af teknologier, der producerer vedvarende energi, og give investorer vished. Et mål fastsat på EU-plan vil give medlemsstaterne større råderum til at opfylde deres mål for reduktion af drivhusgasemissioner på den mest omkostningseffektive måde i forhold til deres særlige forhold, energimiks og kapacitet til at producere vedvarende energi.
- 10) For at sikre konsolideringen af de resultater, der er opnået i henhold til direktiv 2009/28/EF, bør de nationale mål, der er fastsat for 2020, være medlemsstaternes mindstebidrag til den nye ramme for 2030. De nationale andele af vedvarende energibør under ingen omstændigheder falde til under disse bidrag. Hvis de gør dette, bør de pågældende medlemsstater træffe passende foranstaltninger som fastsat i forordning (EU) 2018/1999 til at sørge for, at denne referenceandel atter nås. Hvis en medlemsstat ikke opretholder sin referenceandel som målt over en tolv måneders periode, bør den inden for 12 måneder efter udløbet af denne periode træffe yderligere foranstaltninger for atter at nå denne referenceandel. Hvis en medlemsstat reelt har truffet sådanne yderligere foranstaltninger og har opfyldt sin forpligtelse til atter at nå referenceandelen, bør den anses for at have opfyldt de obligatoriske krav til referenceandel i henhold til dette direktiv og til forordning (EU) 2018/1999 for hele den pågældende periode. Den pågældende medlemsstat kan ikke derfor anses for at have tilsidesat sin forpligtelse til at opretholde sin referenceandel for den periode, hvor efterslæbet opstod. Både 2020- og 2030-rammen tjener Unionens miljømæssige og energipolitiske mål.
- 11) Medlemsstaterne bør træffe yderligere foranstaltninger, hvis den vedvarende energis andel på EU-plan ikke lever op til EU-udviklingsforløbet mod målet om, at vedvarende energi skal udgøre mindst 32 %. I henhold til forordning (EU) 2018/1999 kan Kommissionen træffe foranstaltninger på EU-plan for at sikre, at målet opfyldes, hvis Kommissionen i forbindelse med vurderingen af de integrerede nationale energi- og klimaplaner konstaterer et efterslæb i forhold til ambitionen. Konstaterer Kommissionen i forbindelse med vurderingen af de integrerede nationale energi- og klima-

politiske statusrapporter et efterslæb i forhold til gennemførelsen, bør medlemsstaterne anvende de foranstaltninger, der er fastsat i forordning (EU) 2018/1999 for at indhente dette efterslæb.

- 12) For at støtte medlemsstaters ambitiøse bidrag til EU-målet bør der fastsættes en finansiel ramme med henblik på at fremme investeringer i VE-projekter i disse medlemsstater, herunder ved brug af finansielle instrumenter.
- 13) Kommissionen bør målrette tildelingen af midlerne mod at reducere kapitalomkostningerne for VE-projekter, eftersom sådanne omkostninger har en væsentlig indvirkning på omkostningerne ved VE-projekter og deres konkurrenceevne, såvel som mod udviklingen af grundlæggende infrastruktur for en øget teknisk gennemførlig og økonomisk overkommelig udbredelse af vedvarende energi såsom transmissions- og distributionsnetinfrastruktur, intelligente net og sammenkoblinger.
- 14) Kommissionen bør lette udvekslingen af bedste praksis mellem de kompetente nationale eller regionale myndigheder eller organer, f.eks. via regelmæssige møder for at finde en fælles tilgang til at fremme udbredelsen af omkostningseffektive VE-projekter. Kommissionen bør også fremme investeringer i nye, fleksible og rene teknologier og fastlægge en passende strategi til at forvalte udfasningen af teknologier, som ikke bidrager til at reducere emissionsniveauet eller ikke frembyder tilstrækkelig fleksibilitet, baseret på gennemsigtige kriterier og pålidelige markedsprissignaler.
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1099/2008⁴, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/77/EF⁵, 2003/30/EF⁶ og 2009/28/EF fastlagde definitioner på forskellige former for energi fra vedvarende energikilder. EU-retten om det indre energimarked fastlægger definitioner for elsektoren generelt. For at sikre klarhed og retssikkerhed er det hensigtsmæssigt at anvende disse definitioner i dette direktiv.
- 16) Støtteordninger til elektricitet fra vedvarende energikilder eller »vedvarende elektricitet« er blevet påvist at være en effektiv metode til at fremme udbredelsen af vedvarende elektricitet. Hvis og når medlemsstaterne beslutter at gennemføre støtteordninger, bør en sådan støtte gives i en form, der forvrider konkurrencen for velfungerende elmarkeder mindst muligt. Til dette formål tildeler et stigende antal medlemsstater støtte på en måde, hvor støtten tildeles som et tillæg til markedsindtægter, og de indfører markedsbaserede systemer for at fastslå det nødvendige omfang af støtte. Sammen med foranstaltninger til at gøre markedet egnet til stigende andele af vedvarende energi er sådan støtte et vigtigt element med henblik på at øge markedsintegrationen af vedvarende elektricitet, samtidig med at der tages hensyn til små og store producenters forskellige evner til at reagere på markedssignaler.
- 17) Mindre anlæg kan bidrage væsentligt til at øge offentlighedens accept og sikre udbredelsen af VE-projekter, navnlig på lokalt plan. For at sikre deltagelsen af sådanne mindre anlæg kan specificke betingelser, herunder afregningstariffer, derfor stadig være nødvendige for at sikre et positivt cost-benefit-forhold i overensstemmelse med EU-retten vedrørende elektricitetsmarkedet. Definitionen af mindre anlæg med henblik på at opnå sådan støtte er vigtig for at give investorerne retssikkerhed. Statsstøttereglerne indeholder definitioner af mindre anlæg.
- 18) I medfør af artikel 108 i TEUF har Kommissionen enekompetence til at vurdere foreneligheden med det indre marked af de statsstøtteforanstaltninger, som medlemsstaterne måtte indføre med henblik på udnyttelse af energi fra vedvarende energikilder. Denne vurdering foretages på grundlag af artikel 107, stk. 3, i TEUF og i overensstemmelse med de relevante bestemmelser og retningslinjer, som Kommissionen måtte vedtage med henblik herpå. Dette direktivs bestemmelser berører ikke den enekompetence, som Kommissionen er tildelt ved TEUF.

- 19) Elektricitet fra vedvarende energikilder bør udbredes til de lavest mulige omkostninger for forbrugerne og skatteyderne. Ved udformningen af støtteordninger og tildelingen af støtte bør medlemsstaterne forsøge at minimere de samlede systemomkostninger ved udbredelsen på dekarboniseringsstien mod målet om en lavemissionsøkonomi senest i 2050. Markedsbaserede mekanismer såsom udbudsprocedurer er blevet påvist effektivt at reducere støtteomkostningerne på konkurrencebaserede markeder i mange tilfælde. I særlige tilfælde fører udbudsprocedurer dog ikke nødvendigvis til effektiv prisfastsættelse. Det kan derfor være nødvendigt at overveje afbalancerede undtagelser for at sikre omkostningseffektivitet og minimere de samlede støtteomkostninger. Navnlig bør medlemsstaterne have mulighed for at indrømme undtagelser fra udbudsprocedurer og direkte markedsføring for mindre anlæg og demonstrationsprojekter med henblik på at tage hensyn til deres mere begrænsede kapacitet. Eftersom Kommissionen vurderer, om støtte til vedvarende energi er forenelig med det indre marked fra sag til sag, bør disse undtagelser overholde de relevante tærskler, der er fastsat i Kommissionens seneste retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi. I retningslinjerne for 2014-2020 er disse tærskler fastsat til 1 MW (og 6 MW eller 6 produktionsenheder for vindenergi) og 500 kW (og 3 MW eller 3 produktionsenheder for vindenergi) for så vidt angår undtagelser fra henholdsvis udbudsprocedurer og direkte markedsføring. For at udbudsprocedurer mere effektivt minimerer de samlede støtteomkostninger, bør udbudsprocedurer i princippet være åbne for alle producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder på et ikkediskriminerende grundlag. Når medlemsstaterne udvikler deres støtteordninger, kan de begrænse udbudsprocedurer til bestemte teknologier, når dette er nødvendigt for at undgå suboptimale resultater med hensyn til netbegrænsninger og netstabilitet, systemintegrationsomkostninger, behovet for at opnå diversificering af energimikset og teknologiernes potentiale på lang sigt.
- 20) I sine konklusioner af 23. og 24. oktober 2014 om 2030-rammen for klima- og energipolitikken understregede Det Europæiske Råd betydningen af et mere sammenkoblet indre energimarked og behovet for tilstrækkelig støtte til integration af stadig større mængder af forskellige former for vedvarende energi og dermed gøre det muligt for Unionen at leve op til sine ambitioner om at være førende inden for energiomstillingen. Det er derfor vigtigt og hastende at øge sammenkoblingsniveauet og gøre fremskridt hen imod Det Europæiske Råds vedtagne målsætninger med henblik på at udnytte energiunionens fulde potentiale.
- 21) Når medlemsstaterne udvikler støtteordninger for vedvarende energikilder, bør de tage højde for den tilgængelige bæredygtige forsyning af biomasse og tage behørigt hensyn til principperne for den cirkulære økonomi og for det affaldshierarki, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF⁷, for at undgå unødige forvriddinger af råvaremarkederne. Affaldsforebyggelse og genanvendelse af affald bør have højeste prioritet. Medlemsstaterne bør undgå at indføre støtteordninger, der ville være i strid med målene for affaldsbehandling og ville føre til ineffektiv anvendelse af genanvendeligt affald.
- 22) Medlemsstaterne har forskelligt potentiale for vedvarende energi og forskellige støtteordninger i nationalt regi. Størstedelen af medlemsstaterne anvender støtteordninger, der udelukkende giver tilskud til energi fra vedvarende energikilder, som produceres på deres eget område. For at nationale støtteordninger kan fungere, som de skal, er det af afgørende betydning, at medlemsstaterne fortsat kan styre virkningerne af og omkostningerne ved deres nationale støtteordninger alt efter deres forskellige potentiale. Et vigtigt middel til at nå målet med dette direktiv er at sikre, at de nationale støtteordninger i henhold til direktiv 2001/77/EF og 2009/28/EF fungerer som de skal, således at investorenes tillid bevares, og således at medlemsstaterne kan udforme effektive nationale foranstaltninger for deres respektive bidrag til Unionens 2030-mål for vedvarende energi og for de nationale

mål, som de har opstillet for sig selv. Nærværende direktiv bør lette den grænseoverskridende støtte til vedvarende energi, uden at de nationale støtteordninger berøres på en uforholdsmæssig måde.

- 23) Åbningen af muligheden for støtteordninger for deltagelse på tværs af landegrænser begrænser negative påvirkninger af det indre energimarked og kan under visse omstændigheder bistå medlemsstaterne med at opfylde EU-målet mere omkostningseffektivt. Deltagelse på tværs af landegrænser er også en naturlig følge af udviklingen af EU-politikken for vedvarende energi, der fremmer konvergens og samarbejde med henblik på at bidrage til det bindende EU-mål. Det er derfor hensigtsmæssigt at opfordre medlemsstaterne til at åbne for adgang til støtte til projekter i andre medlemsstater og fastlægge en række måder, hvorpå denne gradvise åbning kan gennemføres under overholdelse af TEUF, navnlig dennes artikel 30, 34 og 110. Eftersom elektricitetsstrømme ikke kan spores, er det hensigtsmæssigt at knytte muligheden for støtteordninger for deltagelse på tværs af landegrænser til andele, der repræsenterer en stræben mod at opnå faktiske fysiske sammenkoblingsniveauer, og at give medlemsstaterne mulighed for at begrænse deres åbne støtteordninger til de medlemsstater, som de har en direkte nettilslutning med, hvilket udgør en praktisk indikator til påvisning af, at der findes fysiske strømme mellem medlemsstaterne. Dette bør dog på ingen måde påvirke elmarkedernes funktion på tværs af områder eller grænser.
- 24) For at sikre, at åbningen af støtteordninger er gensidig og giver gensidige fordele, bør der undertegnes samarbejdsaftaler mellem de deltagende medlemsstater. Medlemsstaterne bør bevare kontrollen over, hvor hurtigt den vedvarende elkapacitet udbredes på deres område, navnlig for at tage hensyn til forbundne integrationsomkostninger og nødvendige investeringer i nettet. Medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at begrænse deltagelsen i anlæg, der er placeret på deres område, til udbud, som andre medlemsstater har åbnet for dem. Disse samarbejdsaftaler bør tage højde for alle relevante aspekter, såsom hvordan omkostningerne dækkes for et projekt, som en stat bygger på en anden stats territorium, herunder udgifter til styrkelse af net, energioverførsel, lagrings- og backupkapacitet såvel som eventuel overbelastning af nettet. I disse aftaler bør medlemsstaterne også tage alle foranstaltninger i betragtning, der kan give mulighed for omkostningseffektiv integration af en sådan yderligere vedvarende elkapacitet, hvad enten de er af lovgivningsmæssig karakter (f.eks. vedrørende markedsudformning) eller sikrer yderligere investeringer i forskellige kilder til fleksibilitet (f.eks. sammenkoblinger, lagring, efterspørgselsreaktion eller fleksibel produktion).
- 25) Medlemsstaterne bør undgå forvridende situationer, der medfører omfattende import af ressourcer fra tredjelande. En livscyklustilgang bør overvejes og fremmes i den sammenhæng.
- 26) Medlemsstaterne bør sikre, at VE-fællesskaber kan deltage i tilgængelige støtteordninger på lige vilkår med store deltagere. Med henblik herpå bør medlemsstaterne have mulighed for at træffe foranstaltninger, såsom give oplysninger, yde teknisk og finansiel støtte, reducere administrative krav, medtage budkriterier, som fokuserer på fællesskaber, skabe skræddersyede budperioder for VE-fællesskaber eller gøre det muligt for VE-fællesskaber at blive betalt gennem direkte støtte, når de opfylder kravene for mindre anlæg.
- 27) Der bør ved planlægningen af den infrastruktur, der er nødvendig til produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, tages hensyn til politikker vedrørende deltagelsen af dem, der berøres af projekterne, navnlig lokalbefolkningen.
- 28) Forbrugerne bør gives omfattende oplysninger, herunder oplysninger om varme- og kølesystemers energimæssige ydeevne og om elektriske køretøjers lavere driftsomkostninger, så de kan træffe individuelle forbrugervalg med hensyn til vedvarende energi og undgå teknologisk fastlåsning.

-
- 29) Uden at det berører artikel 107 og 108 i TEUF, bør politikker til støtte af vedvarende energi være forudsigelige og stabile og undgå hyppige ændringer eller ændringer med tilbagevirkende kraft. Manglende forudsigelighed og stabilitet af politikker har en direkte indvirkning på kapitalfinansieringsomkostningerne, udgifter til projektudvikling og derfor på de samlede omkostninger ved at udbrede vedvarende energi i Unionen. Medlemsstaterne bør undgå, at en revision af en eventuel støtte til projekter for vedvarende energi påvirker projekternes økonomiske levedygtighed negativt. Medlemsstaterne bør i den sammenhæng fremme omkostningseffektive støttepolitikker og sikre deres finansielle holdbarhed. Endvidere bør en langsigtet vejledende plan, som dækker de vigtigste aspekter af den forventede støtte, offentliggøres, uden at det berører medlemsstaternes mulighed for at træffe afgørelse om budgetbevillinger i de år, planen vedrører.
 - 30) Medlemsstaternes forpligtelser til at udarbejde VE-handlingsplaner og statusrapporter og Kommissionens forpligtelse til at aflægge rapport om medlemsstaternes fremskridt er afgørende for at øge gennemsigtigheden, skabe klarhed for investorer og forbrugere og muliggøre en effektiv overvågning. Ved forordning (EU) 2018/1999 integreres disse forpligtelser i forvaltningssystemet for energiunionen, hvori planlægnings- og rapporterings- og overvågningsforpligtelser på energi- og klimaområdet strømlines. Gennemsigtighedsplatformen for vedvarende energi er ligeledes integreret i den bredere e-platform, der er fastsat ved nævnte forordning.
 - 31) Det er nødvendigt at fastlægge gennemsigtige og utvetydige regler for beregningen af andelen af energi fra vedvarende energikilder og for definitionen af disse energikilder.
 - 32) Ved beregningen af vandkrafts og vindkrafts bidrag med henblik på dette direktiv bør følgerne af klimavariationer udjævnes ved hjælp af en normaliseringsregel. Elektricitet produceret i pumpekraftværker med vand, der tidligere har været pumpet op til et højere niveau, bør endvidere ikke betragtes som vedvarende elektricitet.
 - 33) For at fungere kræver varmepumper, som gør det muligt at bruge omgivelses- og geotermisk energi på et nyttigt temperaturniveau, eller systemer til køling, elektricitet eller anden hjælpeenergi. Energi, som anvendes til at drive disse systemer, bør derfor fratrækkes den samlede brugbare energi eller den energi, der fjernes fra området. Kun varme- og kølesystemer, hvis produktion eller energi fjernet fra et område klart overstiger den primærenergi, der er nødvendig for at drive dem, bør tages i betragtning. Kølingssystemer bidrager til anvendelsen af energi i medlemsstaterne, og beregningsmetoderne bør derfor tage hensyn til den andel, som vedvarende energi udgør af den energi, der anvendes i sådanne systemer i alle slutbrugersektorer.
 - 34) I passive energisystemer anvendes bygningskonstruktionen til at udnytte energi. Dette betragtes som sparet energi. For at undgå dobbelttælling bør energi, der udnyttes på denne måde, ikke tages i betragtning med henblik på dette direktiv.
 - 35) Nogle medlemsstater har en stor andel af luftfart i deres endelige bruttoenergiforbrug. I betragtning af de nuværende teknologiske og lovgivningsmæssige begrænsninger, der forhindrer kommerciel brug af biobrændstoffer inden for luftfart, er det derfor hensigtsmæssigt at indrømme disse medlemsstater en delvis undtagelse ved ikke i beregningen af deres endelige bruttoenergiforbrug inden for national lufttransport at medtage den mængde, med hvilken de overstiger 150 % af EU-gennemsnittet for det endelige bruttoenergiforbrug inden for luftfart i 2005 som vurderet af Eurostat, nemlig 6,18 %. På grund af deres perifere og insulære karakter er Cypern og Malta i særlig grad afhængige af luftfart som en transportform, der er af afgørende betydning for deres borgere og deres økonomi. Som følge heraf har de en uforholdsmæssig stor andel af luftfart i deres endelige bruttoenergiforbrug, nemlig mere end tre gange EU-gennemsnittet i 2005. De er således

uforholdsmæssigt berørte af de nuværende teknologiske og lovgivningsmæssige begrænsninger. Det er derfor hensigtsmæssigt at sikre, at de nyder godt af en undtagelse, der dækker den mængde, med hvilken de overstiger EU-gennemsnittet for endeligt bruttoenergiforbrug inden for luftfart i 2005 som vurderet af Eurostat, nemlig 4,12 %.

- 36) Kommissionens meddelelse af 20. juli 2016 med titlen »En europæisk strategi for lavemissionsmobilitet« fremhævede den særlige betydning, som avancerede biobrændstoffer og vedvarende flydende og gasformige brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, får for luftfarten på mellemlang sigt.
- 37) For at sikre, at der i listen over råprodukter til at producere avancerede biobrændstoffer, andre biobrændstoffer og biogas som anført i et bilag til nærværende direktiv, tages hensyn til de principper for affaldshierarkiet, der er fastsat i direktiv 2008/98/EF, Unionens bæredygtighedskriterier og behovet for at sikre, at der med dette bilag ikke skabes et øget arealbehov, samtidig med at anvendelsen af affald og restprodukter tilskyndes, bør Kommissionen ved sin regelmæssige evaluering af dette bilag overveje at inddrage yderligere råprodukter, som ikke medfører betydelige forvridende virkninger på markeder for (bi)produkter, affald eller restprodukter.
- 38) For at skabe muligheder for at mindske de omkostninger, der er forbundet med at opfylde det EU-mål, der er fastlagt i dette direktiv, og overlade medlemsstaterne råderum til at opfylde deres forpligtelse til ikke at falde under deres nationale 2020-mål efter 2020, er det hensigtsmæssigt både at gøre det lettere for medlemsstater at forbruge energi, som er produceret fra vedvarende energikilder i andre medlemsstater, og at lade medlemsstater medtage energi fra vedvarende energikilder, som er forbrugt i andre medlemsstater, i opgørelsen over deres egen andel af vedvarende energikilder. Af denne grund bør Kommissionen oprette en EU-plattform for udvikling af vedvarende energi (»URDP«), der vil gøre det muligt at handle med andele af vedvarende energi mellem medlemsstaterne som et tillæg til bilaterale samarbejdsaftaler. Hensigten med URDP er at supplere den frivillige åbning af støtteordninger til projekter i andre medlemsstater. Aftalerne mellem medlemsstaterne omfatter statistiske overførsler, fælles projekter mellem medlemsstater eller fælles støtteordninger.
- 39) Medlemsstaterne bør tilskyndes til at samarbejde på enhver måde, der er hensigtsmæssig i forhold til målene i dette direktiv, og til at informere borgerne om fordelene ved at anvende samarbejdsmechanismer. Sådant samarbejde kan finde sted på alle niveauer, bilateralt eller multilateralt. Med undtagelse af de mekanismer, der har indvirkning på beregning og overholdelse af målene vedrørende andelen af energi fra vedvarende energikilder og som udelukkende er fastsat i dette direktiv, nemlig statistisk overførsel mellem medlemsstater, hvad enten denne er oprettet bilateralt eller via URDP, fælles projekter og fælles støtteordninger, kan samarbejde også tage form af f. eks. udveksling af oplysninger og bedste praksis, som fastsat navnlig i den ved forordning (EU) 2018/1999 indførte e-plattform, og anden frivillig koordination mellem alle typer støtteordninger.
- 40) Det bør være muligt at medregne importeret elektricitet, som er produceret fra vedvarende energikilder uden for Unionen, i medlemsstaternes andele af vedvarende energi. For at sikre en tilstrækkelig effekt af vedvarende energi, der erstatter ikkevedvarende energi i Unionen såvel som i tredjelande, bør der skabes sikkerhed for, at sådan import kan spores og medregnes på pålidelig vis. Aftaler med tredjelande om tilrettelæggelse af en sådan handel med vedvarende elektricitet vil blive overvejet. Hvis de kontraherende parter i energifællesskabstraktaten⁸, i overensstemmelse med en afgørelse truffet under denne traktat med henblik herpå, er bundet af de relevante bestemmelser i dette direktiv, bør foranstaltningerne om samarbejde mellem medlemsstater i dette direktiv finde anvendelse på dem.

- 41) Når medlemsstaterne iværksætter fælles projekter med et eller flere tredjelande vedrørende produktion af vedvarende elektricitet, er det hensigtsmæssigt, at disse fælles projekter kun vedrører nyopførte anlæg eller anlæg, hvis kapacitet for nylig er blevet udvidet. Dette vil medvirke til at sikre, at andelen af energi fra vedvarende energikilder i tredjelandets samlede energiforbrug ikke bliver mindre som følge af Unionens import af energi fra vedvarende energikilder.
- 42) Ud over at fastlægge en EU-ramme for fremme af energi fra vedvarende energikilder bidrager dette direktiv også til den potentielle positive indvirkning, som Unionen og medlemsstaterne kan have med hensyn til at fremme udviklingen af sektoren for vedvarende energi i tredjelande. Unionen og medlemsstaterne bør fremme forskning, udvikling og investeringer i produktion af vedvarende energi i udviklingslande og andre partnerlande under fuld overholdelse af folkeretten og derved styrke deres miljømæssige og økonomiske bæredygtighed og deres kapacitet til at eksportere vedvarende energi.
- 43) Den procedure, der benyttes for godkendelse og certificering af og licensudstedelse til vedvarende energianlæg, bør være objektiv, gennemsigtig, ikkediskriminerende og forholdsmæssig for så vidt angår anvendelsen af reglerne på de enkelte projekter. Det bør navnlig undgås, at der opstår unødvendige byrder som følge af klassificeringen af projekter for vedvarende energi under anlæg, der er forbundet med en høj sundhedsrisiko.
- 44) Af hensyn til hurtig udbredelse af energi fra vedvarende energikilder og i betragtning af disses overordnet set høje bæredygtighed og miljøvenlighed bør medlemsstaterne ved anvendelsen af administrative regler eller forberedelse af strukturer og lovgivning, der er udformet med henblik på udstedelse af licenser til anlæg for så vidt angår begrænsning og kontrol af forurening fra industrianlæg, med henblik på bekæmpelse af luftforurening eller med henblik på forebyggelse eller mindskelse af udledningen af farlige stoffer i miljøet, tage hensyn til bidragene fra energi fra vedvarende energikilder til opfyldelse af miljø- og klimaændringsmålene, navnlig når de sammenlignes med anlæg til ikkevedvarende energi.
- 45) Det bør sikres, at der er sammenhæng mellem målene for dette direktiv og Unionens øvrige miljøret. Medlemsstaterne bør navnlig i forbindelse med vurderings-, planlægnings- eller licensprocedurer for anlæg til vedvarende energi tage hensyn til al EU-miljøret og til bidragene fra energi fra vedvarende energikilder til opfyldelse af miljø- og klimaændringsmålene, navnlig når de sammenlignes med anlæg til ikkevedvarende energi.
- 46) Geotermisk energi er en vigtig lokal vedvarende energikilde, som normalt har væsentligt lavere emissioner end fossile brændstoffer, og visse typer geotermiske anlæg har en næsten emissionsfri produktion. Afhængigt af de geologiske forhold i et område kan produktionen af geotermisk energi dog frigøre drivhusgasser og andre stoffer fra underjordiske væsker og andre underjordiske geologiske formationer, som er skadelige for sundheden og miljøet. Europa-Kommissionen bør derfor kun gøre det lettere at udnytte geotermisk energi, som har lav miljøpåvirkning, og som giver drivhusgasbesparelser i forhold til ikkevedvarende energikilder.
- 47) På nationalt, regionalt og, hvor det er relevant, lokalt plan har regler og forpligtelser om minimumskrav til anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder i nyopførte og renoverede bygninger ført til en betydelig stigning i brugen af energi fra vedvarende energikilder. Disse foranstaltninger bør fremmes i en bredere EU-sammenhæng, samtidig med at mere energieffektive anvendelser af energi fra vedvarende energikilder kombineret med energibesparelser- og energieffektivitetsforanstaltninger udbredes ved hjælp af byggeforskrifter og -reglementer.

-
- 48) For at lette og fremskynde fastsættelsen af minimumsniveauer for anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder i bygninger bør beregningen af disse minimumsniveauer i nye bygninger og eksisterende bygninger, der skal gennemrenoveres, tilvejebringe et tilstrækkeligt grundlag for vurdering af, om inddragelsen af minimumsniveauer for vedvarende energi er teknisk, funktionelt og økonomisk gennemførlig. Medlemsstaterne bør bl.a. tillade anvendelsen af effektiv fjernvarme og fjernkøling eller, hvor fjernvarme- og fjernkølingssystemer ikke er til rådighed, andre energiinfrastrukturer med henblik på at opfylde disse krav.
- 49) For at sikre, at nationale foranstaltninger med henblik på udvikling af vedvarende opvarmning og køling bygger på en fyldestgørende kortlægning og analyse af det nationale potentiale for vedvarende energi, og at sådanne foranstaltninger sikrer øget integration af vedvarende energi, ved at støtte bl.a. innovative teknologier som varmepumper, jordvarme- og solvarmeteknologier, og overskudsvarme og -kulde, bør medlemsstaterne pålægges at foretage en vurdering af deres potentiale for energi fra vedvarende energikilder og udnyttelsen af overskudsvarme og -kulde i varme- og kølesektoren, navnlig for at fremme energi fra vedvarende energikilder i varme- og køleanlæg og fremme konkurrencedygtig og effektiv fjernvarme og fjernkøling. Af hensyn til sammenhængen med energieffektivitetskrav til opvarmning og køling og for at mindske den administrative byrde bør denne vurdering indgå i den omfattende vurdering, der foretages og meddeles i overensstemmelse med artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU⁹.
- 50) Det har vist sig, at fraværet af gennemsigtige regler og koordination mellem de forskellige godkendelsesorganer står i vejen for udnyttelsen af energi fra vedvarende energikilder. Vejledning til ansøgere gennem hele deres administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelse ved hjælp af et administrativt kontaktpunkt har til hensigt at mindske kompleksiteten for initiativtagere til projekter og øge effektivitet og gennemsigtighed, også for VE-egenforbrugere og VE-fællesskaber. Sådant vejledning bør ydes på et passende forvaltningsniveau under hensyntagen til medlemsstaternes særlige forhold. De fælles kontaktpunkter bør vejlede ansøgeren og hjælpe gennem hele den administrative proces, således at ansøgeren ikke er nødt til at kontakte andre administrative organer for at afslutte tilladelsesprocessen, medmindre ansøgeren foretrækker at gøre dette.
- 51) Langtrukne administrative procedurer udgør en betydelig administrativ hindring og er bekostelige. Forenkede administrative tilladelsesprocedurer og klare frister for de afgørelser, der skal træffes af de kompetente myndigheder i forbindelse med udstedelse af tilladelsen til et elproduktionsanlæg på grundlag af en udfyldt ansøgning, bør tilskynde til en mere effektiv håndtering af procedurer, således at administrationsomkostningerne reduceres. En procedurehåndbog bør stilles til rådighed for at fremme forståelsen for procedurer for initiativtagere til projekter og borgere, der ønsker at investere i vedvarende energi. Med henblik på at fremme udbredelsen af vedvarende energi blandt mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (SMV'er) og enkelte borgere i overensstemmelse med målene i dette direktiv bør der indføres en procedure for simpel underretning af det kompetente organ med henblik på nettilslutninger for små projekter for vedvarende energi, herunder dem der er decentrale, såsom tagmonterede solcelleanlæg. Med henblik på at imødekomme det voksende behov for at foretage repowering af eksisterende vedvarende energianlæg bør der fastlægges strømlinede tilladelsesprocedurer. Dette direktiv, navnlig bestemmelserne om tilrettelæggelse og varighed af den administrative tilladelsesprocedure, bør gælde med forbehold af folkeretten og EU-retten, herunder bestemmelser vedrørende beskyttelse af miljøet og menneskers sundhed. Hvor dette er behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder, bør det være muligt at forlænge de oprindelige frister med op til et år.
- 52) Utilstrækkelig oplysning og uddannelse, navnlig i varme- og kølesektoren, bør afhjælpes for at tilskynde til anvendelse af energi fra vedvarende energikilder.

-
- 53) I det omfang adgangen til eller udøvelsen af erhvervet som installatør er et lovreguleret erhverv, er betingelserne for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF¹⁰. Anvendelsen af nærværende direktiv berører derfor ikke direktiv 2005/36/EF.
- 54) Selv om direktiv 2005/36/EF fastlægger krav om gensidig anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, herunder for arkitekter, er der også behov for at sikre, at planlæggere og arkitekter omhyggeligt tager stilling til, hvordan vedvarende energi og højeffektiv teknologi kan kombineres optimalt i deres planer og design. Medlemsstaterne bør derfor give klare retningslinjer med henblik herpå. Dette bør ske med forbehold af nævnte direktiv, navnlig artikel 46 og 49.
- 55) Oprindelsesgarantier, der udstedes med henblik på dette direktiv, har som eneste funktion at godtgøre over for en slutkunde, at en given andel eller mængde energi er produceret fra vedvarende energikilder. En oprindelsesgaranti kan overføres fra en indehaver til en anden uafhængigt af den energi, den relaterer til. For at sikre, at der kun én gang gives oplysninger om en enhed vedvarende energi til en kunde, bør det imidlertid undgås, at oprindelsesgarantier medregnes eller videregives to gange. Energi fra vedvarende energikilder, for hvilken producenten har solgt den ledsagende oprindelsesgaranti særskilt, bør ikke videregives eller sælges til den endelige kunde som energi fra vedvarende energikilder. Det er vigtigt at skelne mellem grønne certifikater, der anvendes i forbindelse med støtteordninger, og oprindelsesgarantier.
- 56) Det er hensigtsmæssigt at lade forbrugermarkedet for vedvarende elektricitet bidrage til udviklingen af energi fra vedvarende energikilder. Medlemsstaterne bør derfor kræve, at elleverandører, der videregiver oplysninger om deres energimiks til slutkunderne i medfør af EU-retten om det indre marked for elektricitet, eller som markedsfører energi til kunder med en henvisning til forbrug af energi fra vedvarende energikilder, skal benytte oprindelsesgarantier fra anlæg, der producerer energi fra vedvarende energikilder.
- 57) Det er vigtigt, at der stilles oplysninger til rådighed om, hvordan den støttede elektricitet fordeles til slutkunderne. For at forbedre kvaliteten af disse oplysninger til forbrugerne bør medlemsstaterne sikre, at der udstedes oprindelsesgarantier for alle enheder af vedvarende energi produceret, undtagen hvor de beslutter ikke at udstede oprindelsesgarantier til producenter, der også modtager finansiel støtte. Hvis medlemsstaterne beslutter at udstede oprindelsesgarantier til producenter, der også modtager finansiel støtte, eller ikke at udstede oprindelsesgarantier direkte til producenter, bør de kunne vælge, hvilke midler og mekanismer der skal anvendes for at tage markedsværdien af oprindelsesgarantier i betragtning. Når producenter af vedvarende energi ligeledes modtager finansiel støtte, bør markedsværdien af oprindelsesgarantierne for samme produktion tages i betragtning på passende vis i den relevante støtteordning.
- 58) Direktiv 2012/27/EU indfører oprindelsesgarantier som dokumentation for oprindelsen af elektricitet produceret af højeffektive kraftvarmeproduktionsanlæg. Der er dog ikke specificeret nogen anvendelse for sådanne oprindelsesgarantier, så deres anvendelse kan ligeledes være mulig ved videregivelse af oplysninger om anvendelse af energi fra højeffektiv kraftvarmeproduktion.
- 59) Oprindelsesgarantier, der allerede er indført for vedvarende elektricitet, bør udvides til også at omfatte vedvarende gas. Det bør være muligt for medlemsstaterne at udvide oprindelsesgarantiordningen til at omfatte energi fra ikkevedvarende energikilder. Dette bør tilvejebringe et ensartet middel til over for slutkunderne at dokumentere oprindelsen af vedvarende gas såsom biomethan og lette handel med sådan gas på tværs af landegrænser. Det ville også åbne mulighed for at skabe oprindelsesgarantier for andre vedvarende gasarter såsom brint.

-
- 60) Der er behov for at støtte integrationen af energi fra vedvarende energikilder i transmissions- og distributionsnettet samt anvendelsen af energilagringssystemer til integreret variabel produktion af energi fra vedvarende energikilder, navnlig med hensyn til reglerne for regulering af lastfordeling og netadgang. Rammen for integrationen af elektricitet fra vedvarende energikilder er fastlagt i anden EU-ret. Denne ramme indeholder imidlertid ikke bestemmelser om integrationen af gas fra vedvarende energikilder i gasnettet. Det er derfor nødvendigt, at sådanne bestemmelser indeholdes i dette direktiv.
- 61) Mulighederne for at skabe økonomisk vækst gennem innovation og en bæredygtig og konkurrence-dygtig energipolitik er blevet anerkendt. Produktionen af energi fra vedvarende energikilder afhænger ofte af lokale eller regionale SMV'er. De muligheder for lokal erhvervsudvikling, bæredygtig vækst og beskæftigelse af høj kvalitet, som investeringer i regional og lokal produktion af energi fra vedvarende energikilder skaber i medlemsstaterne og deres regioner, er vigtige. Kommissionen og medlemsstaterne bør derfor fremme og støtte nationale og regionale udviklingsforanstaltninger i disse områder, opfordre til udveksling af bedste praksis inden for produktionen af energi fra vedvarende energikilder mellem lokale og regionale udviklingsinitiativer samt forbedre ydelsen af teknisk bistand og uddannelsesprogrammer med henblik på at styrke den lovgivningsmæssige, tekniske og finansielle ekspertise og fremme viden om eksisterende finansieringsmuligheder, herunder en mere målrettet brug af EU-midler, såsom anvendelsen af finansiering under samhørighedspolitikken på dette område.
- 62) Lokale og regionale myndigheder sætter sig ofte mere ambitiøse mål for vedvarende energi, der går videre end nationale mål. Regionale og lokale tilsagn om at stimulere udviklingen af vedvarende energi og energieffektivitet støttes i øjeblikket gennem netværk, f.eks. borgmesterpagten og initiativer om intelligente byer og intelligente fællesskaber, og udvikling af handlingsplaner for bæredygtig energi. Sådanne netværk er afgørende og bør udvides, da de øger kendskabet til og fremmer udvekslingen af bedste praksis og tilgængelig finansiel støtte. I den forbindelse bør Kommissionen støtte interesserede innovationsregioner og lokale myndigheder i at arbejde på tværs af grænserne ved at medvirke til at oprette samarbejdsmechanismer såsom den europæiske gruppe for territorielt samarbejde, som giver offentlige myndigheder fra forskellige medlemsstater mulighed for at samarbejde og tilbyde fælles ydelser og projekter, uden at det kræver, at en international aftale først skal undertegnes og ratificeres af nationale parlamenter. Andre innovative foranstaltninger, der kan tiltrække flere investeringer i nye teknologier, f.eks. kontrakter om energimæssig ydeevne og standardiseringsprocesser inden for offentlig finansiering, bør også overvejes.
- 63) I forbindelse med indsatsen for at udvikle markedet for energi fra vedvarende energikilder må den positive indvirkning heraf på de regionale og lokale udviklingsmuligheder, eksportmuligheder, den sociale samhørighed og beskæftigelsesmuligheder tages i betragtning, navnlig for SMV'er og uafhængige energiproducenter, herunder VE-egenforbrugere og VE-fællesskaber.
- 64) Regionerne i den yderste periferi befinder sig i en særlig situation, som er anerkendt i artikel 349 i TEUF. Energisektoren i regionerne i den yderste periferi præges ofte af isolation, begrænset forsyning og afhængighed af fossile brændstoffer, samtidig med at disse regioner nyder godt af betydelige lokale vedvarende energikilder. Regionerne i den yderste periferi kunne således tjene som eksempler på anvendelsen af innovative energiteknologier for Unionen. Der er derfor behov for at fremme udbredelsen af vedvarende energi, således at disse regioner opnår en højere grad af selvforsyning med energi, og anerkende deres særlige situation, hvad angår potentialet inden for vedvarende energi og behovet for offentlig støtte. Der bør fastsættes en undtagelse med begrænset lokal indvirkning, som giver medlemsstaterne mulighed for at vedtage særlige kriterier for at sikre berettigelse til finansiel støtte til forbrug af visse biomassebrændsler. Medlemsstaterne bør kunne

vedtage sådanne særlige kriterier for anlæg, der bruger biomassebrændsler, og som er beliggende i en region i den yderste periferi, jf. artikel 349 i TEUF, såvel som for biomasse, der anvendes som brændsel i sådanne anlæg, og som ikke opfylder dette direktivs harmoniserede bæredygtigheds- og energieffektivitetskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Sådanne særlige kriterier for biomassebrændsler bør finde anvendelse, uanset om den pågældende biomasses oprindelsessted er i en medlemsstat eller et tredjeland. Desuden bør alle særlige kriterier være objektivt begrundede i hensynet til energiafhængigheden for den pågældende region i den yderste periferi og til at sikre en smidig overgang til dette direktivs bæredygtigheds- og energieffektivitetskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler i en sådan region i den yderste periferi.

Eftersom energimikset for elproduktion til regionerne i den yderste periferi i et stort omfang består af brændselsolie, er det nødvendigt at åbne mulighed for at tage passende hensyn til kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i disse regioner. Der bør derfor indføres en særlig værdi for fossile brændstoffer, der sammenlignes med, for elektricitet produceret i regionerne i den yderste periferi. Medlemsstaterne bør sikre, at deres særlige kriterier reelt overholdes. Endelig bør medlemsstaterne, uden at dette berører støtte, der ydes i henhold til ordninger godkendt i overensstemmelse med dette direktiv, ikke ud fra andre bæredygtighedsbegrundelser afvise at tage biobrændstoffer og flydende biobrændsler, der er fremstillet i overensstemmelse med dette direktiv, i betragtning. Hensigten med dette forbud er at sikre, at biobrændstoffer og flydende biobrændsler, som opfylder dette direktivs harmoniserede kriterier, fortsat vil drage fordel af dette direktivs handelslettelse herunder med hensyn til de berørte regioner i den yderste periferi.

- 65) Det er hensigtsmæssigt at skabe grundlag for udviklingen af decentrale teknologier og lagringsløsninger til vedvarende energi på ikkediskriminerende vilkår og uden at hæmme finansieringen af infrastrukturinvesteringer. Der er mange fordele ved overgangen til decentraliseret energiproduktion såsom anvendelse af lokale energikilder, øget lokal energiforsyningsikkerhed, kortere transportafstande og et mindsket tab ved energitransmission. Denne decentralisering fremmer desuden udviklingen og samhørigheden i samfundet ved at skabe lokale indkomst- og beskæftigelsesmuligheder.
- 66) I betragtning af at produktion til eget forbrug af elektricitet fra vedvarende energikilder får stadig større betydning, er der behov for en definition af »VE-egenforbrugere« og af »fællesskab af VE-egenforbrugere«. Det er også nødvendigt at etablere et regelsæt, der vil sætte VE-egenforbrugere i stand til at producere, forbruge, lagre og sælge elektricitet uden at blive pålagt uforholdsmæssigt store byrder. Borgere, der bor i lejligheder, bør eksempelvis kunne drage fordel af forbrugerindflydelse i samme omfang som husholdninger i enfamiliehuse. Medlemsstaterne bør dog have tilladelse til at differentiere mellem individuelle VE-egenforbrugere og et fællesskab af VE-egenforbrugere som følge af deres forskellige karakteristika, i det omfang en sådan eventuel forskellig behandling er forholdsmæssig og behørigt begrundet.
- 67) Styrkelsen af fællesskaber af VE-egenforbrugere giver også VE-fællesskaber mulighed for at fremme energieffektivitet på husstands niveau og bidrage til at bekæmpe energifattigdom gennem reduceret forbrug og lavere forsyningstakster. Medlemsstaterne bør i passende omfang udnytte denne anledning til bl.a. at vurdere muligheden for, at husholdninger, der måske ellers ikke ville være i stand til at deltage, herunder sårbare forbrugere og lejere, kan deltage.
- 68) VE-egenforbrugere bør ikke blive konfronteret med diskriminerende eller urimelige byrder eller omkostninger og bør ikke være underlagt uberettigede gebyrer. Der bør tages hensyn til deres bidrag til opfyldelsen af klima- og energimålene og de omkostninger og fordele, som de tilfører det bredere energisystem. Medlemsstaterne bør derfor generelt ikke opkræve afgifter for elektricitet,

som VE-egenforbrugere producerer og forbruger på den samme lokalitet. Medlemsstaterne bør dog, hvis det er nødvendigt for at sikre det elektriske systems finansielle bæredygtighed, kunne opkræve ikkediskriminerende og forholdsmæssige gebyrer for en sådan elektricitet, begrænse støtten til det objektivt nødvendige og gøre effektiv brug af deres støtteordninger. Samtidig bør medlemsstaterne sikre, at VE-egenforbrugere bidrager på en afbalanceret og fyldestgørende måde til det samlede system for deling af omkostningerne forbundet med produktion, distribution og forbrug af elektricitet, når elektriciteten tilføres nettet.

- 69) Med henblik herpå bør medlemsstaterne generelt ikke opkræve afgifter for elektricitet, som VE-egenforbrugere producerer og forbruger individuelt på den samme lokalitet. For at undgå at dette incitament påvirker den finansielle stabilitet af støtteordninger til vedvarende energi, kan incitamentet dog begrænses til små anlæg med en elkapacitet på højst 30 kW. I visse tilfælde bør medlemsstaterne have mulighed for at opkræve gebyrer fra VE-egenforbrugere for elektricitet til eget forbrug, hvor medlemsstaterne anvender deres støtteordninger effektivt og giver ikkediskriminerende og effektiv adgang til dem. Medlemsstaterne bør også kunne indrømme delvise undtagelser for gebyrer, afgifter eller en kombination heraf og støtte op til det niveau, der er nødvendigt for at sikre sådanne projekters økonomiske levedygtighed.
- 70) Lokale borgeres og lokale myndigheders inddragelse i projekter for vedvarende energi i form af VE-fællesskaber har udmøntet sig i en betydelig merværdi i form af lokal accept af vedvarende energi og adgang til yderligere privat kapital, hvilket resulterer i lokale investeringer, flere valgmuligheder for forbrugerne og en øget inddragelse af borgere i energiomstillingen. Et sådant lokalt engagement er så meget desto vigtigere i en situation, hvor den vedvarende energis kapacitet vokser. Foranstaltninger, der gør det muligt for VE-fællesskaber at konkurrere på lige vilkår med andre producenter, har også til formål at øge lokal borgerinddragelse i projekter for vedvarende energi og dermed øge accepten af vedvarende energi.
- 71) De særlige kendetegn ved lokale VE-fællesskaber med hensyn til størrelse, ejerskabsstruktur og antal projekter kan gøre det vanskeligt for dem at konkurrere på lige vilkår med store aktører såsom konkurrenter med større projekter eller porteføljer. Medlemsstaterne bør derfor også have mulighed for at vælge en hvilken som helst form for enhed til VE-fællesskaber, for så vidt den pågældende enhed i eget navn kan udøve rettigheder og være pålagt pligter. For at undgå misbrug og sikre bred deltagelse bør VE-fællesskaber kunne forblive uafhængige af individuelle medlemmer og andre traditionelle markedsaktører, der deltager i fællesskabet som medlemmer eller aktionærer, eller som samarbejder på anden vis såsom gennem investeringer. Alle potentielle lokale medlemmer bør kunne deltage i projekter for vedvarende energi på grundlag af objektive, gennemsigtige og ikkediskriminerende kriterier. Foranstaltninger for at afbøde ulemperne vedrørende de særlige kendetegn ved VE-fællesskaber med hensyn til størrelse, ejerskabsstruktur og antal projekter omfatter at lade VE-fællesskaber operere i energisystemet og lette deres integration på markedet. VE-fællesskaber bør have mulighed for at udveksle energi indbyrdes, der er produceret af anlæg, som deres fællesskaber ejer. Fællesskabernes medlemmer bør dog ikke fritages for relevante omkostninger, gebyrer, afgifter og skatter, som ville skulle betales af endelige forbrugere, der ikke er fællesskabsmedlemmer, af producenter i en lignende situation, eller hvor enhver form for offentlig netinfrastruktur anvendes til disse overførsler.
- 72) Private forbrugere og fællesskaber, der giver sig af med VE-eggetforbrug, bør bevare deres rettigheder som forbrugere, herunder retten til at have en kontrakt med en leverandør efter eget valg og til at skifte leverandør.

-
- 73) Opvarmning og køling tegner sig for ca. halvdelen af det endelige energiforbrug i Unionen og anses for en sektor af central betydning i bestræbelserne på at fremskynde dekarboniseringen af energisystemet. Sektoren har endvidere strategisk betydning for energiforsyningssikkerheden, idet ca. 40 % af forbruget af vedvarende energi i 2030 forventes at komme fra vedvarende opvarmning og køling. Fraværet af en harmoniseret strategi på EU- niveau, manglende internalisering af eksterne omkostninger og fragmenteringen af markederne for opvarmning og køling har imidlertid indtil videre ført til, at der kun langsomt gøres fremskridt i denne sektor.
- 74) Adskillige medlemsstater har gennemført foranstaltninger i varme- og kølesektoren for at nå deres mål for vedvarende energi for 2020. Men i fraværet af bindende nationale mål for perioden efter 2020 er de resterende nationale incitamentet muligvis utilstrækkelige til at nå de langsigtede dekarboniseringsmål for 2030 og 2050. For at nå sådanne mål, øge visheden for investorer og fremme udviklingen af et EU-dækkende marked for vedvarende opvarmning og køling, samtidig med at princippet »energieffektivitet først« respekteres, bør medlemsstaternes indsats for at øge forsyningen af vedvarende opvarmning og køling fremmes, således at der bidrages til den gradvise forøgelse af den vedvarende energis andel. Da visse markeder for opvarmning og køling er fragmenterede, er det af allerstørste betydning at sikre fleksibilitet i udformningen af en sådan indsats. Det er også vigtigt at sikre, at en potentiel udbredelse af vedvarende opvarmning og køling ikke får miljøskadelige bivirkninger eller medfører uforholdsmæssigt store samlede omkostninger. For at minimere denne risiko bør der i forbindelse med forøgelsen af andelen af vedvarende energi i varme- og kølesektoren tages hensyn til situationen i de medlemsstater, hvor denne andel allerede er meget høj, eller overskudsvarme og -kulde ikke anvendes, såsom i Cypern og Malta.
- 75) Fjernvarme og fjernkøling udgør i øjeblikket omkring 10 % af varmeefterspørgslen i Unionen med store forskelle blandt medlemsstaterne. I Kommissionens strategi for opvarmning og køling anerkendes potentialet for dekarbonisering af fjernvarme gennem øget energieffektivitet og udnyttelse af vedvarende energi.
- 76) I energiunionens strategi anerkendes ligeledes borgernes rolle i energiomstillingen, hvor de overtager ejerskabet af energiomstillingen, drager fordel af nye teknologier for at opnå besparelser og deltager aktivt på markedet.
- 77) Der bør lægges vægt på potentielle synergier mellem en indsats for at øge udbredelsen af vedvarende opvarmning og køling og de eksisterende ordninger inden for rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU¹¹ og 2012/27/EU. Medlemsstaterne bør i videst muligt omfang gives mulighed for at anvende de eksisterende administrative strukturer til at gennemføre en sådan indsats med henblik på at mindske den administrative byrde.
- 78) På fjernvarmeområdet er det derfor afgørende at åbne mulighed for at skifte til energi fra vedvarende energikilder og forebygge reguleringsmæssig og teknologisk fastlåsning hhv. udelukkelse af bestemte teknologier ved at styrke rettighederne for producenter af vedvarende energi og endelige forbrugere og give endelige forbrugere værktøjer, der letter deres valg af de energimæssigt mest ydedygtige løsninger under hensyntagen til fremtidige behov for opvarmning og køling i overensstemmelse med de forventede kriterier for bygningers ydeevne. Endelige forbrugere bør modtage gennemsigtige og pålidelige oplysninger om fjernvarme- og fjernkølingssystemers effektivitet og andelen af energi fra vedvarende energikilder i deres specifikke varme- eller køleforsyning.
- 79) For at beskytte forbrugere af fjernvarme- og fjernkølingssystemer, der ikke er effektive fjernvarme- og fjernkølingssystemer, og gøre det muligt for dem at producere deres opvarmning eller køling fra vedvarende energikilder og med betydeligt bedre energimæssig ydeevne bør forbrugere have

ret til at frakoble sig og dermed afbryde varme- eller kølingstjenesten fra ikkeeffektive fjernvarme- og fjernkølingssystemer for hele ejendommen ved at opsiges deres kontrakt eller, hvis kontrakten omfatter flere ejendomme, ved at ændre kontrakten med fjernvarme- eller fjernkølingsoperatøren.

- 80) For at forberede overgangen til avancerede biobrændstoffer og minimere de samlede virkninger af direkte og indirekte ændringer i arealanvendelsen er det hensigtsmæssigt at begrænse den mængde af biobrændstoffer og flydende biobrændsler, som produceres af korn og andre stivelsesrige afgrøder, sukker og olieholdige afgrøder, der kan medregnes i opfyldelsen af målene i dette direktiv uden at begrænse den generelle mulighed for at anvende sådanne biobrændstoffer og flydende biobrændsler. Indførelsen af en grænseværdi på EU-plan bør ikke forhindre medlemsstaterne i at fastsætte lavere grænseværdier for den mængde af biobrændstoffer og flydende biobrændsler, som produceres på grundlag af korn og andre stivelsesrige afgrøder, sukker og olieholdige afgrøder, der på nationalt plan kan medregnes i opfyldelsen af målene i dette direktiv uden at begrænse den generelle mulighed for at anvende sådanne biobrændstoffer og flydende biobrændsler.
- 81) Med direktiv 2009/28/EF indførtes et sæt bæredygtighedskriterier, herunder kriterier til beskyttelse af arealer med høj biodiversitetsværdi og arealer med stort kulstoflager, men det omhandlede ikke spørgsmålet om indirekte ændringer i arealanvendelsen. Indirekte ændringer i arealanvendelsen forekommer, når dyrkning af afgrøder til biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler fortrænger den traditionelle produktion af afgrøder til fødevarer- og foderbrug. Et sådan yderligere behov øger presset på arealer og kan føre til, at landbrugsarealer udvides ind på arealer med stort kulstoflager såsom skove, vådområder og tørvebundsarealer, hvilket forårsager yderligere drivhusgasemissioner. I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1513¹² erkendes det, at omfanget af indirekte ændringer i arealanvendelsen, der er forbundet med drivhusgasemissioner, er i stand til at modvirke alle eller nogle af de besparelser i drivhusgasemissionerne, der opnås med individuelle biobrændstoffer, flydende biobrændsler eller biomassebrændsler. Selv om der er risici forbundet med indirekte ændringer i arealanvendelsen, har forskning vist, at omfanget af virkningerne afhænger af forskellige faktorer, herunder typen af råprodukt, der anvendes til brændstofproduktion, omfanget af yderligere behov for råprodukter, der skyldes anvendelsen af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, og i hvor høj grad arealer med stort kulstoflager er beskyttet på verdensplan.

Mens niveauet af drivhusgasemissioner, der er forårsaget af indirekte ændringer i arealanvendelsen, ikke på nuværende tidspunkt kan fastslås utvetydigt med den grad af præcision, der er nødvendig for at indgå i metoden til beregning af drivhusgasemissioner, er de største risici ved indirekte ændringer i arealanvendelsen identificeret for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, som er produceret af råprodukter, for hvilke der er konstateret en betydelig udvidelse af produktionsarealet ind på arealer med stort kulstoflager. Det er derfor hensigtsmæssigt generelt at begrænse biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler baseret på fødevarer- og foderafgrøder, som fremmes i henhold til dette direktiv, og derudover at pålægge medlemsstaterne at fastsætte en specifik og gradvis lavere grænse for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der produceres af fødevarer- og foderafgrøder, for hvilke der er konstateret en betydelig udvidelse af produktionsarealet ind på arealer med stort kulstoflager. Biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler med lav risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen bør undtages fra den specifikke og gradvis lavere grænse.

- 82) Udbytteforøgelse i landbrugssektorer ved hjælp af forbedrede landbrugsmetoder, investeringer i bedre maskiner og vidensoverførsel ud over de niveauer, der ville have været gældende, hvis der ikke havde været produktivitetsfremmende ordninger for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler baseret på fødevarer- og foderafgrøder samt dyrkning af afgrøder på arealer, som ikke tidligere blev brugt til dyrkning af afgrøder, kan modvirke indirekte ændringer i arealan-

vendelsen. Hvor der er dokumentation for, at sådanne foranstaltninger har ført til, at produktionen er steget mere end forventet, bør biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomasse brændsler, der er produceret af sådanne yderligere råprodukter, betragtes som biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler med lav risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen. Der bør i den forbindelse tages højde for årlige udsving i udbyttet.

- 83) I direktiv (EU) 2015/1513 blev Kommissionen opfordret til hurtigst muligt at fremlægge et omfattende forslag til en omkostningseffektiv og teknologineutral politik for perioden efter 2020 for at skabe et langsigtet perspektiv for investeringer i bæredygtige biobrændstoffer med lav risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen med henblik på det overordnede mål om dekarbonisering af transportsektoren. Pålægges medlemsstaterne at kræve, at brændstofleverandørerne leverer en samlet andel af brændstoffer fra vedvarende energikilder, kan dette give investorer vished og tilskynde til fortsat at udvikle alternative vedvarende transportbrændstoffer, herunder avancerede biobrændstoffer, vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og elektricitet fra vedvarende energikilder til transportsektoren. Da vedvarende alternativer måske ikke er tilgængelige eller omkostningseffektivt for alle brændstofleverandører, er det passende at tillade medlemsstaterne at sondre mellem brændstofleverandører og om nødvendigt undtage bestemte typer af brændstofleverandører fra forpligtelsen. Da handel med transportbrændstoffer er ukompliceret, vil brændstofleverandører i medlemsstater med ringe udbud af de relevante ressourcer sandsynligvis let kunne anskaffe brændstoffer fra vedvarende energikilder andetsteds fra.
- 84) En EU-database bør oprettes for at sikre gennemsigtighed og sporbarhed af brændstoffer fra vedvarende energikilder. Medlemsstaterne bør have tilladelse til fortsat at anvende eller indføre nationale databaser, men disse nationale databaser bør være knyttet til EU-databasen for at sikre øjeblikkelig overførsel af data og harmonisering af datastrømme.
- 85) Avancerede biobrændstoffer, andre biobrændstoffer og biogas produceret af råprodukter, der er opført i et bilag til dette direktiv, vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og elektricitet fra vedvarende energikilder inden for transportsektoren kan bidrage til lave kulstofemissioner, fremme dekarboniseringen af Unionens transportsektor på en omkostningseffektiv måde og forbedre bl.a. energimæssig diversificering i transportsektoren, samtidig med at innovation, vækst og beskæftigelse fremmes i Unionens økonomi og afhængigheden af importeret energi nedbringes. Pålægges medlemsstaterne at kræve, at brændstofleverandører sikrer en minimumsandel af avancerede biobrændstoffer og visse biogasser, er hensigten hermed at fremme den videre udvikling af avancerede brændstoffer, herunder biobrændstoffer. Det er vigtigt at sikre, at en sådan forpligtelse også tilskynder til at forbedre drivhusgaspræstationerne for de brændstoffer, som leveres for at opfylde forpligtelsen. Kommissionen bør vurdere disse brændstoffers drivhusgaspræstationer, tekniske innovation og bæredygtighed.
- 86) For så vidt angår intelligent transport er det vigtigt at skabe øget udvikling og anvendelse af elektrisk mobilitet på vejene og at fremskynde integration af avancerede teknologier i innovativ togdrift.
- 87) Elektromobilitet forventes at udgøre en betydelig del af den vedvarende energi i transportsektoren senest i 2030. Der bør skabes yderligere incitament i betragtning af den hurtige udvikling af elektromobilitet og denne sektors potentiale med hensyn til vækst og beskæftigelse i Unionen. Multiplikatorer for vedvarende elektricitet, der leveres til transportsektoren, bør bruges til at fremme vedvarende elektricitet i transportsektoren og mindske den komparative ulempe i energistatistikkerne. Da det er ikke muligt at tage højde for al elektricitet leveret til vej køretøjer i statistikkerne gennem dedikeret måling, såsom opladning i hjemmet, bør multiplikatorer anvendes for at sikre, at der på behørig vis tages højde for de positive virkninger af elektrificeret transport baseret på

vedvarende energikilder. Forskellige muligheder bør undersøges for at sikre, at den nye efterspørgsel efter elektricitet i transportsektoren imødekommes med yderligere produktionskapacitet af energi fra vedvarende energikilder.

- 88) I lyset af de klimatiske begrænsninger, der indskrænker muligheden for at forbruge visse former for biobrændstoffer på grund af miljømæssige, tekniske eller sundhedsmæssige betænkeligheder, og på grund af deres brændstofmarkeders størrelse og struktur er det passende, at Cypern og Malta har mulighed for at tage højde for disse indbyggede begrænsninger, når de påviser overholdelsen af de nationale VE-forpligtelser, som pålægges brændstofleverandørerne.
- 89) Fremme af genanvendte kulstofbrændsler kan også bidrage til at opfylde de politiske målsætninger om energidiversificering og dekarbonisering af transportsektoren, når de opfylder de passende minimumstærskler for drivhusgasemissionsbesparelser. Det er derfor passende at lade disse brændstoffer omfatte af den forpligtelse, som pålægges brændstofleverandørerne, samtidig med at medlemsstaterne gives mulighed for ikke at medtage disse brændstoffer i forpligtelsen, hvis de ikke ønsker det. Da disse brændstoffer ikke er vedvarende, bør de ikke medregnes i opfyldelsen af det overordnede EU-mål for energi fra vedvarende energikilder.
- 90) Vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, er vigtige for at øge andelen af vedvarende energi i sektorer, der forventes at være afhængige af flydende brændstoffer på lang sigt. For at sikre, at vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, bidrager til reduktion af drivhus gasemissioner, bør den elektricitet, der anvendes til brændstofproduktionen, være af vedvarende oprindelse. Kommissionen bør ved hjælp af gennemførelsesretsakter udarbejde en pålidelig EU-metode, hvor sådan elektricitet tages fra nettet. Den metode bør sikre, at der er tidsmæssig og geografisk sammenhæng mellem den elproduktionsenhed, som producenten har en bilateral VE-elkøbsaftale med, og brændstofproduktionen. For eksempel kan vedvarende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, ikke betragtes som fuldt ud vedvarende, hvis de produceres på et tidspunkt, hvor den enhed til vedvarende energiproduktion, som er omfattet af kontrakten, ikke producerer elektricitet. Et andet eksempel er overbelastning af elnettet, hvor brændstoffer kun kan betragtes som fuldt ud vedvarende, hvis både elproduktions- og brændstofproduktionsanlægget er beliggende på samme side for så vidt angår overbelastningen. Desuden bør der være et element af additionalitet, hvilket betyder, at brændstofproducenten bidrager til udbredelsen eller finansieringen af vedvarende energi.
- 91) Råprodukter, der medfører få indirekte ændringer i arealanvendelsen, når de anvendes til produktion af biobrændstoffer, bør fremmes på grund af deres bidrag til dekarboniseringen af økonomien. Råprodukter til avancerede biobrændstoffer og biogas til transport, for hvilke teknologien er mere innovativ og mindre moden, og som derfor har behov for mere intensiv støtte, bør navnlig opføres i et bilag til dette direktiv. For at sikre, at dette bilag er ajour med den nyeste teknologiske udvikling, samtidig med at utilsigtede negative virkninger søges undgået, bør Kommissionen evaluere det for at vurdere, om nye råprodukter bør tilføjes.
- 92) Omkostningerne ved at tilslutte nye producenter af gas fra vedvarende energikilder til gasnettet bør være baseret på objektive, gennemsigtige og ikkediskriminerende kriterier, og der bør tages behørigt hensyn til de fordele, som tilsluttede lokale producenter af gas fra vedvarende energikilder bibringer gasnettet.
- 93) For at udnytte det fulde potentiale af biomasse, der ikke omfatter tørv eller materiale, der er indlejret i geologiske formationer og/eller transformeret til fossile stoffer, med henblik på at bidrage til dekarboniseringen af økonomien i forbindelse med anvendelsen heraf til materialer og energi

bør Unionen og medlemsstaterne fremme øget bæredygtig anvendelse af eksisterende tømmer- og landbrugsressourcer og udvikling af nye skovbrugs- og landbrugsproduktionssystemer, under forudsætning af at bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner er opfyldt.

- 94) Biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsel bør altid produceres på en bæredygtig måde. Biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der anvendes for at opfylde EU- mål fastsat i dette direktiv, og biobrændstoffer, der nyder godt af støtteordninger, bør derfor pålægges at opfylde bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Harmoniseringen af sådanne kriterier for biobrændstoffer og flydende biobrændsler er afgørende for opfyldelsen af Unionens energipolitiske mål som indeholdt i artikel 194, stk. 1, i TEUF. En sådan harmonisering sikrer, at det indre energimarked fungerer, og letter således, navnlig med hensyn til medlemsstaternes forpligtelse til ikke at afvise at tage biobrændstoffer og flydende biobrændsler, der er fremstillet i overensstemmelse med dette direktiv, i betragtning, samhandelen mellem medlemsstaterne med biobrændstoffer og flydende biobrændsler, der opfylder kravene. Harmoniseringen af disse kriterier har en positiv virkning på, at det indre marked fungerer efter hensigten, og at der undgås konkurrenceforvriddning i Unionen, og dette må ikke modarbejdes. For biomassebrændsler bør medlemsstaterne kunne fastsætte yderligere bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.
- 95) Unionen bør tage de nødvendige skridt inden for rammerne af dette direktiv, herunder til fremme af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer og for biobrændstoffer og biomassebrændsler.
- 96) Produktionen af landbrugsråvarer bestemt til biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler og incitamenterne i dette direktiv til at anvende dem bør ikke have den virkning at tilskynde til ødelæggelse af arealer med biodiversitet. Sådanne udtømmelige ressourcer, hvis universelle værdi er anerkendt i diverse internationale instrumenter, bør bevares. Det er derfor nødvendigt at fastsætte bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, der sikrer, at biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler kun er omfattet af incitamenterne, hvor det garanteres, at landbrugsråvarer ikke stammer fra arealer med biodiversitet eller, når det drejer sig om områder, der har fået status som naturbeskyttelsesområder eller til beskyttelse af sjældne, truede eller udryddelsestruede økosystemer eller arter, hvor den relevante kompetente myndighed påviser, at fremstilling af den pågældende landbrugsråvare ikke indvirker på denne status eller beskyttelse.
- 97) Skove bør betragtes som værende biologisk mangfoldige ifølge bæredygtighedskriterierne, hvis de er primærskove i overensstemmelse med den definition, som FN's Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO) anvender i sin Global Forest Resource Assessment, eller hvis de er beskyttet i henhold til national naturbeskyttelsesret. Områder, hvor der indsamles andet forstmateriale end træ, bør betragtes som biologisk mangfoldige skove, forudsat at den menneskelige påvirkning er lille. Andre skovtyper som defineret af FAO, f.eks. modificerede naturlige skove, delvist naturlige skove og plantager, bør ikke betragtes som værende primærskove. I betragtning af, at visse græsarealer i såvel tempererede som tropiske områder, herunder savanner, stepper, kratområder og prærier, også har stor biodiversitet, bør biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler baseret på landbrugsråvarer fra sådanne arealer heller ikke være omfattet af incitamenterne i dette direktiv. Med henblik på at fastsætte hensigtsmæssige kriterier for at definere sådanne græsarealer med stor biodiversitet i overensstemmelse med de bedste tilgængelige videnskabelige data og relevante internationale standarder bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser.

-
- 98) Der bør ikke ske omlægning af arealer med henblik på fremstilling af landbrugsråvarer til biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, hvis tab af kulstoflagre ved en sådan omlægning ikke inden for et rimeligt tidsrum, set i lyset af klimaproblematikkens hastende karakter, vil kunne opvejes af den besparelse i drivhusgasemissionen, der opnås ved produktion og anvendelse af biobrændstof, flydende biobrændsler og biomassebrændsler. Dette ville kunne forhindre, at de økonomiske aktører pålægges unødvendig, byrdefuld forskning, og at arealer med store kulstoflagre, som påvises at være uegnede til fremstilling af landbrugsråvarer til biobrændstof, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, omlægges. Opgørelser af verdens kulstoflagre indikerer, at vådområder og konstant skovbevoksede områder med en kronedækningsgrad på over 30 % bør høre til i denne kategori.
- 99) Inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik bør landbrugere overholde en lang række miljøkrav for at komme i betragtning til direkte støtte. Overholdelsen af kravene kan mest effektivt kontrolleres inden for rammerne af landbrugspolitikken. Det er u hensigtsmæssigt at indføre kravene i bæredygtighedsordningen, da bæredygtighedskriterierne for bioenergi bør fastsætte objektive regler, der gælder på verdensplan. Verifikation af overholdelsen af dette direktiv kunne ligeledes risikere at medføre en unødvendig administrativ byrde.
- 100) Landbrugsråprodukter til produktion af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler bør fremstilles ved fremgangsmåder, som er i overensstemmelse med beskyttelsen af jordkvalitet og organisk kulstof i jorden. Jordkvalitet og kulstof i jorden bør derfor omfattes af operatørers eller nationale myndigheders overvågningssystemer.
- 101) Det er hensigtsmæssigt at indføre EU-dækkende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes i elektricitetssektoren og i varme- og kølesektoren, med henblik på fortsat at sikre høje drivhusgasemissionsbesparelser i forhold til fossile brændstoffer, således at utilsigtede konsekvenser for bæredygtigheden undgås, og det indre marked fremmes. Regionerne i den yderste periferi bør kunne udnytte potentialet i deres ressourcer med henblik på at øge produktionen af vedvarende energi og deres energiuafhængighed.
- 102) For at sikre, at hugsten til trods for den stigende efterspørgsel efter skovbiomasse finder sted på en bæredygtig måde i skove, hvor genplantning garanteres, at der lægges særlig vægt på områder, som udtrykkeligt er udpeget med henblik på beskyttelse af biodiversitet, landskaber og særlige naturbetingede forhold, at biodiversitetsressourcer bevares, og at kulstoflagre spores, bør træråvarer alene stamme fra skove, hvori hugsten finder sted i overensstemmelse med de principper for bæredygtig skovforvaltning, som er opstillet inden for rammerne af internationale skovprocesser såsom Forest Europe, og som gennemføres gennem national ret, eller den bedste forvaltningspraksis på kildeområdet. Aktører bør træffe egnede foranstaltninger for at minimere risikoen for at anvende ikkebæredygtig skovbiomasse til produktion af bioenergi. Aktørerne bør til dette formål indføre en risikobaseret tilgang. I denne sammenhæng bør Kommissionen udvikle operationel vejledning om kontrol af overensstemmelsen med den risikobaserede tilgang ved hjælp af gennemførelsesretsakter efter høring af Udvalget om Biobrændstoffers, Flydende Biobrændsler og Biomassebrændsler Bæredygtighed.
- 103) Omfanget af hugst til energiformål er steget og forventes at fortsætte med at stige, hvilket resulterer i større import af råvarer fra lande uden for Unionen samt en stigning i produktionen af disse materialer inden for Unionen. Det bør sikres, at hugsten er bæredygtig.

- 104) For at minimere den administrative byrde bør Unionens bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner kun gælde for elektricitet og opvarmning fra biomassebrændsler, der er produceret i anlæg med en samlet nominal indfyret termisk effekt på 20 MW eller derover.
- 105) Biomassebrændsler bør omdannes til elektricitet og varme på en effektiv måde for at maksimere energiforsyningsikkerheden og drivhusgasemissionsbesparelser og desuden begrænse emissioner af luftforurenende stoffer og minimere presset på begrænsede biomasseressourcer.
- 106) De minimumstærskler for drivhusgasemissionsbesparelser, der gælder for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biogas til transport, som produceres i nye anlæg, bør forhøjes for at forbedre deres samlede drivhusgasbalance og modvirke yderligere investeringer i anlæg med lav præstation for så vidt angår drivhusgasemissionsbesparelser. Med en sådan forhøjelse beskyttes investeringer i produktionskapacitet for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biogas til transport.
- 107) På grundlag af erfaringen med den praktiske gennemførelse af Unionens bæredygtighedskriterier bør frivillige internationale og nationale certificeringsordningers rolle med hensyn til verifikation af overholdelsen af bæredygtighedskriterierne styrkes på en harmoniseret måde.
- 108) Det er i Unionens interesse at fremme udviklingen af frivillige internationale eller nationale ordninger, der sætter standarder for fremstillingen af bæredygtige biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler og certificerer, at produktionen af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler opfylder disse standarder. Af den grund bør det være muligt at beslutte, at ordninger skal anses for at give pålidelig dokumentation og pålidelige oplysninger, når de opfylder rimelige krav om pålidelighed, gennemsigtighed og uafhængig kontrol. For at sikre, at overholdelse af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner kontrolleres på en solid og harmoniseret måde, og navnlig for at forebygge svig, bør Kommissionen bemyndiges til at vedtage gennemførelsesbestemmelser, herunder passende standarder for pålidelighed, gennemsigtighed og uafhængig revision, som de frivillige ordninger skal anvende.
- 109) Frivillige ordninger spiller en stadig vigtigere rolle med hensyn til tilvejebringelse af dokumentation for overholdelse af bæredygtighedskriterierne og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler. Det er derfor hensigtsmæssigt for Kommissionen at kræve, at frivillige ordninger, herunder dem, som Kommissionen allerede anerkender, regelmæssigt aflægger rapport om deres aktiviteter. Sådanne rapporter bør offentliggøres for at øge gennemsigtigheden og forbedre Kommissionens tilsyn. Desuden vil sådanne rapporter give Kommissionen den fornødne information til at rapportere om de frivillige ordningers funktion med henblik på at kortlægge bedste praksis og eventuelt fremlægge et forslag med henblik på yderligere fremme af sådan bedste praksis.
- 110) For at fremme et velfungerende indre marked bør dokumentation for bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, som er fremstillet i overensstemmelse med en af Kommissionen anerkendt ordning, anerkendes i alle medlemsstater. Medlemsstaterne bør bidrage til at sikre den korrekte gennemførelse af principperne for certificering af frivillige ordninger ved at føre tilsyn med aktiviteterne i certificeringsorganer, som det nationale akkrediteringsorgan har akkrediteret, og ved at informere de frivillige ordninger om relevante observationer.
- 111) For at undgå en uforholdsmæssigt stor administrativ byrde bør der udfærdiges en liste over standardværdier for gængse produktionsveje for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, og denne liste bør ajourføres og udvides, når yderligere pålidelige data foreligger. Økonomiske aktører bør altid være berettigede til at kræve den drivhusgasemissionsbesparelse for

biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der er opført på denne liste. Hvor standardværdien for drivhusgasemissionsbesparelser fra en produktionsvej ligger under det krævede minimumsniveau for drivhusgasemissionsbesparelser, bør producenter, som ønsker at påvise, at de lever op til dette minimumsniveau, anmodes om at dokumentere, at de faktiske drivhusgasemissioner fra deres produktionsproces er lavere end dem, man gik ud fra ved beregningen af standardværdierne.

- 112) Det er nødvendigt at fastsætte klare regler baseret på objektive og ikkediskriminerende kriterier for beregningen af drivhusgasemissionsbesparelser fra biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler og de fossile brændstoffer, de sammenlignes med.
- 113) I overensstemmelse med den nuværende tekniske og videnskabelige viden bør drivhusgasemissionsopgørelsesmetoden tage hensyn til omdannelsen af faste og gasformige biomassebrændsler til endelig energi for at sikre sammenhængen med beregningen af vedvarende energi, som bidrager til opfyldelsen af EU-målet i dette direktiv. Allokering af drivhusgasemissioner til biprodukter, som adskiller sig fra affald og restprodukter, bør også gennemgås på ny i tilfælde, hvor elektricitet eller opvarmning og køling produceres i kraftvarmeanlæg eller multiproduktionsanlæg.
- 114) Hvis arealer med store kulstoflagre i jorden eller i vegetation omlægges for at dyrke råmaterialer til biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, vil en del af det lagrede kulstof som regel blive frigivet til atmosfæren og føre til dannelsen af kuldioxid (CO₂). Den heraf følgende negative drivhusgaseffekt kan overstige den positive drivhusgaseffekt af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, i visse tilfælde med en stor margin. Ved beregning af drivhusgasemissionsbesparelsen for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, bør den fulde kulstofvirkning af sådanne omlægninger indregnes. Dette er nødvendigt for at sikre, at der ved beregningen af drivhusgasemissionsbesparelsen tages hensyn til de samlede kulstofvirkninger ved brugen af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler.
- 115) Ved beregning af drivhusgaseffekten ved arealomlægning bør de økonomiske aktører kunne benytte faktiske værdier for kulstoflagre i forbindelse med referencearealanvendelsen og arealanvendelsen efter omlægningen. De bør også kunne anvende standardværdier. Der kan passende tages udgangspunkt i Det Mellemsstatslige Panel for Klimaændringerne (IPCC) metode for sådanne faste værdier. Dette arbejde har endnu ikke fået en form, der umiddelbart kan anvendes af de økonomiske aktører. Kommissionen bør derfor revidere sine retningslinjer af 10. juni 2010 for beregning af kulstoflagre i jorden med henblik på reglerne for beregning af drivhusgaseffekterne af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og de fossile brændstoffer, de sammenlignes med, som er fastlagt i et bilag til dette direktiv, og samtidig sikre sammenhæng med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013¹³.
- 116) Ved beregningen af drivhusgasemissioner fra produktion og anvendelse af brændstoffer bør der tages hensyn til biprodukter. Substitutionsmetoden er hensigtsmæssig til politikanalyseformål, men ikke til fastsættelse af regler for de enkelte økonomiske aktører og individuelle partier af transportbrændstof. I disse tilfælde er energiallokeringsmetoden den mest hensigtsmæssige, fordi den er let at anvende, er forudsigelig over tid, minimerer incitament, der virker mod hensigten, og giver resultater, der generelt svarer til substitutionsmetodens resultater. Til politikanalyseformål bør Kommissionen i sin rapportering ligeledes oplyse de resultater, der opnås ved at anvende substitutionsmetoden.
- 117) Biprodukter adskiller sig fra affald og restprodukter fra landbruget, idet disse er hovedformålet for produktionsprocessen. Det bør derfor præciseres, at restprodukter fra landbrugsafgrøder er restpro-

dukter og ikke biprodukter. Dette har ingen følger for den eksisterende metode, men præciserer de gældende bestemmelser.

- 118) Den fastlagte metode, hvorved energiallokering benyttes til at fordele drivhusgasemissioner mellem biprodukter, har fungeret godt og bør videreføres. Metoden til beregning af drivhusgasemissioner hidrørende fra anvendelsen af kraftvarme, når kraftvarme anvendes til forarbejdning af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomasse brændsler, bør tilpasses den anvendte metode, når kraftvarme er det endelige anvendelsesformål.
- 119) I metoden indregnes de reducerede drivhusgasemissioner, der skyldes anvendelsen af kraftvarme, sammenholdt med anvendelsen af anlæg, der producerer enten elektricitet eller varme, under hensyntagen til varmens nytteværdi i forhold til elektricitet og varmens nytteværdi ved forskellige temperaturer. Det følger heraf, at en højere temperatur bør tilskrives en større del af de samlede drivhusgasemissioner end varme ved lav temperatur, når varmen er opstået i forbindelse med elproduktion. I metoden tages der hensyn til den samlede kæde frem til den endelige energi og herunder omdannelse til varme eller elektricitet.
- 120) Det er hensigtsmæssigt, at de data, der anvendes til beregning af standardværdierne, indhentes fra uafhængige, videnskabelige ekspertkilder og ajourføres efter behov, efterhånden som der sker fremskridt i disse kilders arbejde. Kommissionen bør tilskynde disse kilder til, når de ajourfører deres arbejde, at tage højde for emissioner fra dyrkning, virkningen af regionale og klimatologiske forhold, virkningerne af dyrkning med bæredygtige landbrugsmetoder og økologisk jordbrug samt videnskabelige bidrag fra producenter i Unionen og tredjelande og civilsamfundet.
- 121) Den globale efterspørgsel efter landbrugsråvarer stiger. En af metoderne til at efterkomme den stigende efterspørgsel vil sandsynligvis bestå i at afsætte flere arealer til landbrugsformål. Genopretning af arealer, der er stærkt nedbrudte og som derfor ellers ikke kan anvendes til landbrugsformål, er en måde, hvorpå man kan forøge de arealer, der kan opdyrkes. Eftersom fremme af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler vil bidrage til den stigende efterspørgsel efter landbrugsråvarer, bør bæredygtighedsordningen fremme brugen af sådanne genoprettede arealer.
- 122) For at sikre den harmoniserede gennemførelse af metoden til beregning af drivhusgasemissioner og tilpasse den til den seneste videnskabelige dokumentation bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til at tilpasse de metodologiske principper og værdier, der er nødvendige for at vurdere, om kriterier for besparelse af drivhus gasemissioner er opfyldt, og til at vurdere, om de rapporter, der forelægges af medlemsstaterne og tredjelande, indeholder nøjagtige data om emissioner fra dyrkning af råprodukter.
- 123) De europæiske gasnet bliver mere integrerede. Fremme af produktionen og anvendelsen af biomethan, tilførslen heraf til et naturgasnet og den grænseoverskridende handel skaber et behov for at sikre en korrekt beregning af vedvarende energi såvel som at undgå dobbelte incitamentersom følge af støtteordninger i de forskellige medlemsstater. Massebalancesystemet i forbindelse med verifikation af bioenergis bæredygtighed og den nye EU-database har til hensigt at bidrage til at tackle disse spørgsmål.
- 124) Opnåelsen af målene for dette direktiv forudsætter, at Unionen og medlemsstaterne afsætter betydelige finansielle ressourcer til forskning i og udvikling af teknologier til vedvarende energi. Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi bør navnlig prioritere forskning i og udvikling af teknologier til vedvarende energi højt.

- 125) Gennemførelsen af dette direktiv bør, hvor det er relevant, afspejle konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, navnlig som den er gennemført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF¹⁴.
- 126) For at ændre eller supplere ikkevæsentlige elementer i bestemmelserne i dette direktiv bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår fastsættelse af metoden til beregning af den mængde vedvarende energi, der anvendes til køling og fjernkøling, og revision af metoden til beregning af energi fra varmepumper, oprettelse af URDP og fastsættelse af betingelserne for at afslutte transaktioner i forbindelse med statistisk overførsel mellem medlemsstater via URDP, fastsættelse af den passende minimumstærskel for de drivhusgasemissionsbesparelser, der opnås med genanvendte kulstofbrændsler, vedtagelse af kriterier og, hvis det er relevant, revision heraf for certificering af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler med lav risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen og for fastsættelse af de råprodukter med høj risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen, for hvilke der er konstateret en betydelig udvidelse af produktionsarealet ind på arealer med stort kulstoflager, og den gradvise nedgang i disses bidrag til målene fastsat i dette direktiv, tilpasning af energiindholdet i transportbrændstoffer til den videnskabelige og tekniske udvikling, fastsættelse af EU-metoden for at opstille regler for, hvordan økonomiske aktører skal overholde kravene for fuldt ud at anse elektricitet for vedvarende energi, når den bruges ved produktion af vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, eller når den tages fra nettet, fastsættelse af metoden til fastlæggelse af den andel af biobrændstof og biogas til transport, der stammer fra biomasse, som forarbejdes med fossile brændstoffer i en fælles proces og metoden til vurdering af drivhusgasemissionsbesparelser fra vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og fra genanvendt kulstofbrændsel for at sikre, at drivhusgasemissionsbesparelser kun godskrives én gang, ændring ved tilføjelser til, men ikke fjernelse fra, listen over råprodukter til produktion af avancerede biobrændstoffer og andre biobrændstoffer og biogas samt tilføjelser til eller ændring af reglerne for beregning af drivhusgaseffekterne af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og de fossile brændstoffer, de sammenlignes med. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning¹⁵. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelsen af delegerede retsakter.
- 127) De foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre dette direktiv, bør vedtages i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011¹⁶.
- 128) Målet for dette direktiv, nemlig at opnå en andel af energi fra vedvarende energikilder på mindst 32 % af Unionens endelige bruttoenergiforbrug senest i 2030, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- 129) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁷ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale

gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

- 130) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til direktiv 2009/28/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, der er uændrede, følger af nævnte direktiv.
- 131) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i Rådets direktiv 2013/18/EU¹⁸ og direktiv (EU) 2015/1513 angivne frister for gennemførelse i national ret.

VEDTAGET I DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter en fælles ramme for fremme af energi fra vedvarende energikilder. Det fastsætter et bindende EU-mål for den samlede andel af energi fra vedvarende energikilder i Unionens endelige bruttoenergiforbrug i 2030. Det fastlægger også regler om finansiel støtte til elektricitet fra vedvarende energikilder, om egetforbrug af sådan elektricitet, om anvendelse af energi fra vedvarende energikilder i varme- og kølesektoren og transportsektoren, om regionalt samarbejde mellem medlemsstater og mellem medlemsstater og tredjelande, om oprindelsesgarantier, om administrative procedurer og om information og uddannelse. Det fastlægger også bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler.

Artikel 2

Definitioner

Med henblik på dette direktiv finder de relevante definitioner i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF¹ anvendelse.

Endvidere forstås ved:

- 1) »energi fra vedvarende energikilder« eller »vedvarende energi«: energi fra vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi (solvarme og solceller) og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas
- 2) »omgivelsesenergi«: naturligt forekommende termisk energi og energi akkumuleret i miljøet med indskrænkede grænser, som kan lagres i den omgivende luft, med undtagelse af i afgangsluft, eller i overflade- eller spildevand
- 3) »geotermisk energi«: energi, som lagres i form af varme under jordens faste overflade
- 4) »endeligt bruttoenergiforbrug«: energiprodukter, der leveres til energiformål til industri-, og transportsektoren, til husholdninger, til servicesektorerne inklusive den offentlige sektor samt til landbrug, skovbrug og fiskeri, energisektorens el- og varmemeforbrug i forbindelse med el-, varme- og transportbrændstofproduktion og el- og varmetab i forbindelse med distribution og transmission
- 5) »støtteordning«: enhver form for instrument, ordning eller mekanisme, som en medlemsstat eller en gruppe af medlemsstater anvender, og som fremmer brugen af energi fra vedvarende energikilder

- (VE) ved enten at mindske omkostningerne ved denne energi, at øge den pris, den kan sælges til, eller gennem indførelse af en VE-forpligtelse eller på anden måde at øge den mængde af denne energiform, der købes, herunder, men ikke begrænset til, investeringsstøtte, skattefritagelse eller nedsættelse, skatterefusion, støtteordninger for VE-forpligtelser, herunder anvendelse af grønne certifikater, og direkte prisstøtte, herunder afregningstariffer og variable eller faste præmieudbetalinger
- 6) »VE-forpligtelse«: en støtteordning, der kræver, at en bestemt andel af energiproducenternes produktion stammer fra energi fra vedvarende energikilder, at en bestemt andel af energileverandørernes leverancer stammer fra energi fra vedvarende energikilder, eller at en bestemt andel af energiforbrugernes forbrug stammer fra energi fra vedvarende energikilder, herunder ordninger, under hvilke der kan udstedes grønne certifikater til opfyldelse af sådanne forpligtelser
 - 7) »finansielt instrument«: et finansielt instrument som defineret i artikel 2, nr. 29), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046²
 - 8) »SMV«: en mikrovirksomhed, en lille eller mellemstor virksomheder som defineret i artikel 2 i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF³
 - 9) »overskudsvarme og -kulde«: uundgåelig varme eller kulde produceret som biprodukt fra industri- eller elproduktionsanlæg eller i tertiærsektoren, der ville blive bortledt uudnyttet i luft eller vand uden adgang til et fjernvarme- eller fjernkølingssystem, hvor en kraftvarmeproduktionsproces er blevet eller vil blive anvendt, eller hvor kraftvarmeproduktion ikke er gennemførlig
 - 10) »repowering«: fornyelse af kraftværker, som producerer vedvarende energi, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet
 - 11) »distributionssystemoperatør«: en operatør som defineret i artikel 2, nr. 6), i direktiv 2009/72/EF og i artikel 2, nr. 6), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF⁴
 - 12) »oprindelsesgaranti«: et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder
 - 13) »restenergimiks«: det samlede årlige energimiks for en medlemsstat, bortset fra den andel, der er omfattet af annullerede oprindelsesgarantier
 - 14) »VE-egenforbruger«: en slutkunde, der opererer på sin lokalitet inden for afgrænsede områder eller, hvis en medlemsstat tillader det, på andre lokaliteter, og som producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet, forudsat at disse aktiviteter — for så vidt angår andre VE-egenforbrugere end husholdninger — ikke udgør deres primære forretnings- eller erhvervsmæssige virksomhed
 - 15) »fællesskab af VE-egenforbrugere«: et fællesskab af mindst to VE-egenforbrugere i overensstemmelse med nr. 14), der opererer sammen, og som befinder sig i samme bygning eller boligejendom
 - 16) »VE-fællesskab«: en retlig enhed:
 - a) der i henhold til gældende national ret er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af aktionærer eller medlemmer, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne retlige enhed
 - a) hvis aktionærer eller medlemmer er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner

-
- a) hvis hovedformål er at give sine aktionærer eller medlemmer eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste
- 17) »VE-elkøbsaftale«: en aftale, hvorved en fysisk eller juridisk person accepterer at købe vedvarende elektricitet direkte fra en elektricitetsproducent
- 18) »peer-to-peer-handel« med vedvarende energi: salg af vedvarende energi mellem markedsdeltagere gennem en kontrakt med forudfastsatte betingelser, der gælder for den automatiske udførelse og afregning af transaktionen enten direkte mellem markedsdeltagere eller indirekte gennem en certificeret tredjepartsmarkedsdeltager som f. eks. en aggregator. Retten til at foretage peer-to-peer-handel berører ikke rettighederne og forpligtelserne hos de parter, der deltager som slutkunder, producenter, leverandører eller aggregatorer
- 19) »fjernvarme« eller »fjernkøling«: distribution af termisk energi i form af damp, varmt vand eller afkølede væsker fra centrale eller decentrale produktionssteder gennem et net til flere bygninger eller anlæg til anvendelse ved rum- eller procesopvarmning eller -køling
- 20) »effektiv fjernvarme og fjernkøling«: effektiv fjernvarme og fjernkøling som defineret i artikel 2, nr. 41), i direktiv 2012/27/EU
- 21) »højeffektiv kraftvarmeproduktion«: højeffektiv kraftvarmeproduktion som defineret i artikel 2, nr. 34), i direktiv 2012/27/EU
- 22) »energiattest«: energiattest som defineret i artikel 2, nr. 12), i direktiv 2010/31/EU
- 23) »affald«: affald som defineret i artikel 3, nr. 1), i direktiv 2008/98/EF, med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller forurenede med henblik på at opfylde denne definition
- 24) »biomasse«: den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, herunder fiskeri og akvakultur, samt den bionedbrydelige del af affald og herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse
- 25) »biomasse fra landbrug«: biomasse, som er produceret ved landbrug
- 26) »biomasse fra skovbrug«: biomasse, som er produceret ved skovbrug
- 27) »biomassebrændsel«: gasformige og faste brændsler produceret af biomasse
- 28) »biogas«: gasformige brændsler produceret af biomasse
- 29) »bioaffald«: bioaffald som defineret i artikel 3, nr. 4), i direktiv 2008/98/EF
- 30) »kildeområde«: geografisk afgrænset område, som råprodukter i form af skovbiomasse stammer fra, hvorfra der er pålidelige og uafhængige oplysninger, og hvor forholdene er tilstrækkelig ensartede til, at risikoen i forbindelse med skovbiomassens bæredygtigheds- og lovligheds karakteristika kan vurderes
- 31) »genplantning af skove«: genoprettelse af en skovbevoksning med naturlige eller kunstige midler efter at den forrige skovbevoksning er fjernet ved fældning eller som følge af naturlige årsager, herunder brand og storme
- 32) »flydende biobrændsler«: flydende brændstof til energiformål, bortset fra transport, herunder elektricitet og opvarmning og køling, fremstillet på grundlag af biomasse

-
- 33) »biobrændstoffer«: flydende brændstof til transport, som er produceret på grundlag af biomasse
- 34) »avancerede biobrændstoffer«: biobrændstoffer produceret af de råprodukter, der er anført i bilag IX, del A
- 35) »genanvendt kulstofbrændsel«: flydende og gasformigt brændsel, der er produceret af flydende eller faste affaldsstrømme af ikkevedvarende oprindelse, der ikke er egnet til materialenyttiggørelse i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2008/98/EF, eller af spildgas fra produktion og udstødningsgas af ikkevedvarende oprindelse, der produceres som en uundgåelig og utilsigtet konsekvens af produktionsprocessen i industrianlæg
- 36) »vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse«: flydende eller gasformige brændstoffer, som bruges i transportsektoren, undtagen biobrændstoffer eller biogas, og hvis energiindhold stammer fra andre vedvarende energikilder end biomasse
- 37) »biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler med lav risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen«: biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, hvis råprodukter er fremstillet under ordninger, der forhindrer fortrængningseffekter af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der er baseret på fødevarer- og foderafgrøder, ved hjælp af forbedrede landbrugsmetoder såvel som ved dyrkning af afgrøder på arealer, der ikke tidligere blev brugt til dyrkning af afgrøder, og som blev fremstillet i henhold til bæredygtighedskriterierne for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der er fastsat i artikel 29
- 38) »brændstofleverandør«: en enhed, som leverer brændstof til markedet, og som er ansvarlig for ekspedition af brændstof gennem et punktafgiftsopkrævningssted, eller i tilfælde af elektricitet, eller hvor der ikke opkræves nogen afgift, eller hvor det er behørigt begrundet, enhver anden relevant enhed udpeget af en medlemsstat
- 39) »stivelsesrige afgrøder«: afgrøder, der hovedsagelig omfatter korn, uanset om det er kornene alene eller hele planten, såsom ved fodermajs, der anvendes, rod- og knoldfrugter, såsom kartoffel, jordkok, batat, maniok og yams, samt stængelknolde, såsom taro og tannia
- 40) »fødevarer- og foderafgrøder«: stivelsesrige afgrøder, sukkerafgrøder eller olieholdige afgrøder, der produceres på landbrugsarealer som hovedafgrøder, undtagen restprodukter, affald eller lignocellulose materiale og mellemafgrøder såsom efterafgrøder og dækafgrøder, forudsat at deres anvendelse af sådanne mellemafgrøder ikke udløser en efterspørgsel efter yderligere arealer
- 41) »lignocellulose materiale«: materiale bestående af lignin, cellulose og hemicellulose såsom biomasse fra skove, træagtige energiafgrøder og skovbaserede industrielle restprodukter samt skovbaseret industrielt affald
- 42) »celluloseholdigt nonfood-materiale«: råprodukter, der hovedsageligt består af cellulose og hemicellulose, og som har et lavere ligninindhold end lignocellulose materiale, herunder restprodukter fra fødevarer- og foderafgrøder, såsom halm, majsstammer, avner og skaller, energiafgrøder i form af græsser med lavt stivelsesindhold, såsom rajgræs, rishirse, elefantgræs, kæmperør), dækafgrøder før og efter hovedafgrøder, afgrøder fra græsmarker, industrielle restprodukter, herunder fra fødevarer- og foderafgrøder efter udvinding af vegetabiliske olier, sukker, stivelse og protein, og materiale fra bioaffald, hvor afgrøder fra græsmarker og dækafgrøder skal forstås som midlertidige græsarealer, der tilsås i en kortere periode, og som består af en blanding af græs og bælgeplanter med lavt stivelsesindhold med henblik på foder til husdyr og forbedring af jordfrugtbarheden for at opnå større udbytte af hovedmarkafgrøder

- 43) »restprodukt«: et stof, som ikke er det slutprodukt eller de slutprodukter, der er det direkte formål med en produktionsproces; det er ikke det primære formål med produktionsprocessen, og processen er ikke bevidst ændret for at producere det
- 44) »restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug«: restprodukter, som direkte genereres af landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug, og som ikke omfatter restprodukter fra tilknyttede erhvervssektorer eller tilknyttet forarbejdning
- 45) »faktisk værdi«: drivhusgasemissionsbesparelserne på visse eller samtlige trin i en specifik proces til produktion af biobrændstof, biobrændsler eller biomassebrændsler beregnet i overensstemmelse med den metode, der er fastlagt i bilag V, del C, eller bilag VI, del B
- 46) »typisk værdi«: et skøn over drivhusgasemissioner og drivhusgasemissionsbesparelser for en bestemt produktionsvej for biobrændstoffer, flydende biobrændsler eller biomassebrændsler, der er repræsentativ for forbruget i Unionen
- 47) »standardværdi«: en værdi der bygger på en typisk værdi ved anvendelsen af forudfastsatte faktorer, og som under omstændigheder, der specificeres i dette direktiv, kan anvendes i stedet for en faktisk værdi.

Artikel 3

Bindende overordnet EU-mål for 2030

1. Medlemsstaterne sikrer i fællesskab, at andelen af energi fra vedvarende energikilder senest i 2030 udgør mindst 32 % af Unionens endelige bruttoenergiforbrug. Kommissionen tager dette mål op til vurdering med henblik på at fremsætte et lovgivningsforslag senest i 2023 for at opjustere det, hvis der er yderligere betydelige reduktioner af omkostningerne til produktion af vedvarende energi, hvis det er nødvendigt for at opfylde Unionens internationale forpligtelser vedrørende dekarbonisering, eller hvis et markant fald i energiforbruget i Unionen begrundet en sådan opjustering.
2. Medlemsstaterne fastsætter nationale bidrag for i fællesskab at nå det i denne artikels stk. 1 fastsatte bindende overordnede EU-mål som led i deres integrerede nationale energi- og klimaplaner i overensstemmelse med artikel 3-5 og artikel 9-14 i forordning (EU) 2018/1999. Når medlemsstaterne udarbejder udkastene til disse integrerede nationale energi- og klimaplaner, kan de overveje formlen omhandlet i bilag II til nævnte forordning.

Hvis Kommissionen på grundlag af vurderingen af de udkast til de integrerede nationale energi- og klimaplaner, der forelægges i henhold til artikel 9 i forordning (EU) 2018/1999, konkluderer, at de nationale bidrag fra medlemsstaterne er utilstrækkelige til i fællesskab at nå det bindende overordnede EU-mål, følger den processen fastlagt i artikel 9 og 31 i nævnte forordning.

3. Medlemsstaterne sikrer, at deres nationale politikker, herunder de forpligtelser, som følger af artikel 25-28 i dette direktiv, og deres støtteordninger udformes under behørig hensyntagen til affaldshierarkiet som fastsat i artikel 4 i direktiv 2008/98/EF med henblik på at undgå uberettigede forvridende virkninger på råmaterialemarkederne. Medlemsstaterne yder ingen støtte til vedvarende energi, der produceres ved affaldsforbrænding, hvis forpligtelserne vedrørende særskilt indsamling fastsat i nævnte direktiv ikke er opfyldt.
4. Fra og med den 1. januar 2021 må andelen af energi fra vedvarende energikilder i hver medlemsstats endelige bruttoenergiforbrug ikke være mindre end referenceandelen, der er anført i tredje kolonne af tabellen i bilag I, del A, til dette direktiv. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger

til at sikre overholdelsen af denne referenceandel. Hvis en medlemsstat ikke opretholder sin referenceandel som målt over en etårig periode, finder artikel 32, stk. 4, første og andet afsnit, i forordning (EU) 2018/1999 anvendelse.

5. Kommissionen understøtter medlemsstaternes høje ambitionsniveau gennem en befordrende ramme, der omfatter forbedret udnyttelse af EU-midler, herunder yderligere midler, der skal lette en retfærdig omstilling for kulstofintensive regioner til en øget andel af vedvarende energi, navnlig finansielle instrumenter, særlig med følgende formål:
 - a) nedbringelse af kapitalomkostningerne for projekter for vedvarende energi
 - a) udvikling af projekter og programmer til integration af vedvarende energikilder i energisystemet, øget fleksibilitet i energisystemet, opretholdelse af nettets stabilitet og håndtering af overbelastning af nettet
 - a) udvikling af transmissions- og distributionsnetinfrastruktur, intelligente net, lagringsfaciliteter og sammenkoblinger med det mål at nå et elsammenkoblingsmål på 15 % senest i 2030 for at øge det teknisk gennemførlige og økonomisk overkommelige niveau af vedvarende energi elektricitetssystemet
 - a) styrkelse af regionalt samarbejde mellem medlemsstater og mellem medlemsstater og tredjelande gennem fælles projekter, fælles støtteordninger og åbning af støtteordninger til elektricitet fra vedvarende energikilder for producenter beliggende i andre medlemsstater.
6. Kommissionen opretter en fremmede platform for at støtte de medlemsstater, der anvender samarbejdsmechanismer for at bidrage til i stk. 1 fastsatte bindende overordnede EU-mål.

Artikel 4

Støtteordninger til elektricitet fra vedvarende energikilder

1. For at opfylde eller overgå det EU-mål, som er opstillet i artikel 3, stk. 1, og hver medlemsstats bidrag til dette mål, der er fastsat på nationalt plan for udnyttelse af vedvarende energi, kan medlemsstaterne anvende støtteordninger.
2. Støtteordninger til elektricitet fra vedvarende energikilder skal indeholde incitamentet til integration af elektricitet fra vedvarende energikilder i elmarkedet på en markedsbaseret og markedsfølsom måde og samtidig undgå unødvendige forvridninger på elmarkederne og tage hensyn til eventuelle systemintegrationsomkostninger og til netstabiliteten.
3. Støtteordninger til elektricitet fra vedvarende energikilder skal udformes således, at integrationen af elektricitet fra vedvarende energikilder i elmarkedet maksimeres, og det sikres, at producenterne af vedvarende energi reagerer på markedets prissignaler og maksimerer deres markedsindtægter.

Med henblik herpå og for så vidt angår direkte prisstøtteordninger ydes støtte i form af en markedspræmie, som blandt andet kan være variabel eller fast.

Medlemsstaterne kan undtage mindre anlæg og demonstrationsprojekter fra dette stykke, jf. dog gældende EU-ret om det indre marked for elektricitet.

4. Medlemsstaterne sikrer, at støtte til elektricitet fra vedvarende energikilder ydes på en åben, gennemsigtig, konkurrencepræget, ikkediskriminerende og omkostningseffektiv måde.

Medlemsstaterne kan undtage mindre anlæg og demonstrationsprojekter fra udbudsprocedurer.

Medlemsstaterne kan også overveje at etablere mekanismer til at sikre regional diversificering i udbredelsen af vedvarende elektricitet, navnlig for at sikre omkostningseffektiv systemintegration.

5. Medlemsstaterne kan begrænse udbudsprocedurer til specifikke teknologier, hvor det ville medføre et suboptimalt resultat at åbne støtteordninger for alle producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder, i lyset af:
 - a) en bestemt teknologis langsigtede potentiale
 - a) behovet for at opnå diversificering
 - a) netintegrationsomkostninger
 - a) netbegrænsninger og netstabilitet
 - a) for så vidt angår biomasse behovet for at undgå forvriddinger på råmaterialemarkederne.
6. Når der ydes støtte til elektricitet fra vedvarende energikilder gennem udbudsprocedurer, skal medlemsstaterne for at sikre en høj projektgennemførelsesrate:
 - a) fastsætte og offentliggøre ikkediskriminerende og gennemsigtige kriterier for kvalificering til deltagelse i udbudsproceduren og fastsætte klare datoer og regler for gennemførelsen af projektet
 - a) offentliggøre oplysninger om tidligere udbudsprocedurer, herunder projektgennemførelsesrater.
7. For at øge produktionen af energi fra vedvarende energikilder i regionerne i den yderste periferi og på små øer kan medlemsstaterne tilpasse finansielle støtteordninger til projekter i disse regioner for at tage hensyn til de produktionsomkostninger, der er forbundet med deres særlige vilkår i form af isolation og afhængighed af andre.
8. Senest den 31. december 2021 og hvert tredje år herefter rapporterer Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om resultaterne af støtte ydet til elektricitet fra vedvarende energikilder via udbudsprocedurer i Unionen og analyserer navnlig udbudsprocedurernes evne til at:
 - a) opnå nedbringelse af omkostninger
 - a) opnå teknologiske forbedringer
 - a) opnå høje gennemførelsesprocenter
 - a) sikre ikkediskriminerende deltagelse af mindre aktører og, hvor det er relevant, lokale myndigheder
 - a) begrænse miljøpåvirkningen
 - a) sikre lokal accept
 - a) sikre forsyningssikkerhed og netintegration.
9. Denne artikel berører ikke artikel 107 og 108 i TEUF.

Artikel 5

Åbning for adgang til støtteordninger til elektricitet fra vedvarende energikilder

1. Medlemsstaterne har ret til i overensstemmelse med dette direktivs artikel 7-13 at beslutte, i hvilket omfang de støtter elektricitet fra vedvarende energikilder, der er produceret i en anden medlemsstat. Medlemsstaterne kan dog åbne for deltagelse i støtteordninger til elektricitet fra vedvarende energikilder for producenter beliggende i andre medlemsstater på de betingelser, der er fastsat i denne artikel.

Medlemsstaterne kan, når de åbner for deltagelse i støtteordninger til elektricitet fra vedvarende energikilder, bestemme, at støtte til en vejledende andel af den nyoprettede kapacitet eller af det budget, der er tildelt dertil, hvert år er åben for producenter beliggende i andre medlemsstater.

Sådanne vejledende andele kan hvert år udgøre mindst 5 % fra 2023 til 2026 og mindst 10 % fra 2027 til 2030 eller, hvis lavere, til graden af sammenkobling i den pågældende medlemsstat i et givet år.

For at opnå yderligere erfaringer med gennemførelsen kan medlemsstaterne tilrettelægge en eller flere pilotordninger, hvis støtte er åben for producenter beliggende i andre medlemsstater.

2. Medlemsstaterne kan anmode om dokumentation for fysisk import af elektricitet fra vedvarende energikilder. Med henblik herpå kan medlemsstaterne begrænse deltagelse i deres støtteordninger til producenter beliggende i medlemsstater, hvortil der er en direkte forbindelse via samkøringslinjer. Medlemsstaterne må dog ikke ændre eller på anden måde påvirke overførselsplaner og kapacitetstildeling på grund af producenter, der deltager i grænseoverskridende støtteordninger. Grænseoverskridende elektricitetsoverførsler fastlægges udelukkende ud fra resultatet af kapacitetstil delingen i medfør af EU-retten om det indre marked for elektricitet.
3. Hvis en medlemsstat beslutter at åbne for deltagelse i støtteordninger for producenter beliggende i andre medlemsstater, skal de relevante medlemsstater aftale principperne for en sådan deltagelse. Sådanne aftaler skal mindst omfatte principperne for tildeling af vedvarende elektricitet, som er genstand for grænseoverskridende støtte.
4. Kommissionen bistår på anmodning af de relevante medlemsstater disse under hele forhandlingsprocessen med etableringen af samarbejdsordninger ved at levere informationer og analyser, herunder kvantitative og kvalitative data om direkte og indirekte omkostninger og fordele ved samarbejde såvel som med rådgivning og teknisk ekspertise. Kommissionen kan tilskynde til eller lette udveksling af bedste praksis og kan udvikle modeller for samarbejdsaftaler med henblik på at lette processen. Senest i 2025 vurderer Kommissionen omkostningerne ved og de gavnlige virkninger af udbredelsen af elektricitet fra vedvarende energikilder i Unionen i medfør af denne artikel.
5. Senest i 2023 evaluerer Kommissionen gennemførelsen af denne artikel. Denne evaluering vurderer behovet for at indføre en forpligtelse for medlemsstaterne til delvist at åbne for deltagelse i deres støtteordninger til elektricitet fra vedvarende energikilder til producenter beliggende i andre medlemsstater med henblik på en åbning på 5 % senest i 2025 og en åbning på 10 % senest i 2030.

Artikel 6

Den finansielle støttes stabilitet

1. Uden at dette berører tilpasninger, der er nødvendige for at overholde artikel 107 og 108 i TEUF, sikrer medlemsstaterne, at omfanget af og betingelserne for støtten til projekter for vedvarende energi ikke revideres på en måde, som har negative konsekvenser for de rettigheder, som er tildelt i forbindelse med støtten, og som undergraver den økonomiske levedygtighed af projekter, der allerede nyder godt af støtte.
2. Medlemsstaterne kan tilpasse støttens omfang efter objektive kriterier, forudsat at sådanne kriterier er fastsat i den oprindelige udformning af støtteordningen.
3. Medlemsstaterne offentliggør en langsigtet plan, der forudser den forventede støttetildeling, og som skal dække som reference mindst de næste fem år eller, i tilfælde af budgetplanlægningsmæssige begrænsninger, de næste tre år, herunder den vejledende tidsplan, hyppigheden af udbudsprocedurer, hvis det er hensigtsmæssigt, den forventede kapacitet og det forventede budget eller den maksimale støtte pr. enhed, der forventes at blive tildelt, samt de forventede støtteberettigede teknologier, hvis det er relevant. Denne plan ajourføres en gang om året, eller når det er nødvendigt, for at afspejle den seneste markedsudvikling eller den forventede støttetildeling.
4. Medlemsstaterne vurderer mindst hver femte år effektiviteten af deres støtteordninger til elektricitet fra vedvarende energikilder og deres vigtigste fordelingsmæssige virkninger for forskellige brugergrupper og for investeringer. I vurderingen skal der tages hensyn til de virkninger, som mulige ændringer af støtteordningerne kan have. Den vejledende langsigtede planlægning om afgørelserne om støtte og udformning af ny støtte skal tage hensyn til resultaterne af denne vurdering. Medlemsstaterne medtager denne vurdering i de relevante ajourføringer af deres integrerede nationale energi- og klimaplaner og statusrapporter i overensstemmelse med forordning (EU) 2018/1999.

Artikel 7

Beregning af andelen af energi fra vedvarende energikilder

1. Det endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder i hver medlemsstat beregnes som summen af:
 - a) det endelige bruttoforbrug af elektricitet fra vedvarende energikilder
 - a) det endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder i varme- og kølesektoren, og
 - a) det endelige forbrug af energi fra vedvarende energikilder i transportsektoren.

For så vidt angår første afsnit, litra a), b) eller c), tages gas, elektricitet og brint fra vedvarende energikilder tages kun i betragtning én gang ved beregningen af andelen af det endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder.

Med forbehold af artikel 29, stk. 1, andet afsnit, tages biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomas-sebrændsler, der ikke opfylder bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner i artikel 29, stk. 2-7 og 10, ikke i betragtning.

2. Med henblik på stk. 1, første afsnit, litra a), beregnes det endelige bruttoforbrug af elektricitet fra vedvarende energikilder som mængden af elektricitet produceret i en medlemsstat fra vedvarende energikilder, inklusive elproduktion fra VE-egenforbrugere og VE-energifællesskaber, men eksklusive produktionen af elektricitet i pumpekraftværker, der anvender vand, der tidligere har været pumpet op til et højere niveau.

I multibrændselsanlæg, der anvender vedvarende og ikkevedvarende energikilder, tages der kun hensyn til den del af elektriciteten, der produceres fra vedvarende energikilder. Med henblik på denne beregning beregnes størrelsen af bidraget fra hver energikilde på grundlag af dens energiindhold.

Den elektricitet, der produceres ved hjælp af vandkraft og vindkraft, indregnes i overensstemmelse med normaliseringsreglerne i bilag II.

3. Med henblik på stk. 1, første afsnit, litra b), beregnes det endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder til opvarmning og køling som mængden af fjernvarme og fjernkøling produceret i en medlemsstat fra vedvarende energikilder plus forbruget af anden energi fra vedvarende energikilder inden for industrien, husholdninger, tjenesteydelser, landbrug, skovbrug og fiskeri til brug for opvarmning, køling og forarbejdning.

I multibrændselsanlæg, der benytter vedvarende og ikkevedvarende energikilder, tages der kun hensyn til den del af opvarmningen og kølingen, der produceres fra vedvarende energikilder. Med henblik på denne beregning beregnes størrelsen af bidraget fra hver energikilde på grundlag af dens energiindhold.

Omgivelses- og geotermisk energi, der anvendes til opvarmning og køling ved hjælp af varmepumper og fjernkølings systemer, tages i betragtning med henblik på stk. 1, første afsnit, litra b), forudsat at den endelige energiproduktion væsentligt overstiger den tilførsel af primærenergi, der kræves for at drive varmepumperne. Den mængde varme eller kulde, som skal betragtes som energi fra vedvarende energikilder med henblik på dette direktiv, beregnes efter den metode, der er indeholdt i bilag VII, og skal tage hensyn til energianvendelsen i alle slutbrugersektorer.

Termisk energi genereret ved hjælp af passive energisystemer, hvor et lavere energiforbrug opnås passivt ved bygningers udformning eller fra varme genereret af energi fra ikkevedvarende energikilder, tages ikke i betragtning med henblik på stk. 1, første afsnit, litra b).

Senest den 31. december 2021 vedtager Kommissionen i overensstemmelse med artikel 32 delegerede retsakter til at supplere dette direktiv ved at fastsætte en metode til beregning af den mængde vedvarende energi, der anvendes til køling og fjernkøling, og reviderer bilag VII om beregning af energi fra varmepumper.

Denne metode skal omfatte et mindstemål af sæsonydelsesfaktorer for varmepumper, der kan benyttes i omvendt tilstand.

4. I forbindelse med stk. 1, første afsnit, litra c), finder følgende bestemmelser anvendelse:
 - a) Det endelige energiforbrug fra vedvarende energikilder i transportsektoren beregnes som summen af alle biobrændstoffer, biomassebrændsel og vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, som forbruges i transportsektoren. Vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse og produceres på basis af vedvarende elektricitet, anses dog kun for at være en del af beregningen i henhold til stk. 1, første afsnit, litra a), ved beregningen af mængden af elektricitet produceret fra vedvarende energikilder i en medlemsstat.

- a) Ved beregningen af det endelige energiforbrug i transportsektoren skal de værdier for transportbrændstoffernes energiindhold, som er angivet i bilag III, anvendes. Til bestemmelse af energiindholdet i transportbrændstoffer, der ikke er medtaget i bilag III, anvender medlemsstaterne Den Europæiske Standardiseringsorganisations (ESO) relevante standarder til bestemmelse af brændstoffers brændværdi. I tilfælde, hvor der ikke er vedtaget ESO-standarder til dette formål, anvender medlemsstaterne de relevante standarder fra Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO).
5. Andelen af energi fra vedvarende energikilder beregnes som det endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder divideret med det endelige bruttoenergiforbrug fra alle energikilder udtrykt i procent.

Med henblik på dette stykkes første afsnit tilpasses den i denne artikels stk. 1, første afsnit, omhandlede sum i overensstemmelse med artikel 8, 10, 12 og 13.

Ved beregningen af en medlemsstats endelige bruttobruuttoenergiforbrug med henblik på at måle, om den overholder målene og det vejledende forløb i dette direktiv, betragtes energiforbruget inden for luftfarten som udgørende højst 6,18 % udtrykt som en andel af den pågældende medlemsstats endelige bruttoenergiforbrug. For Cypern og Maltas vedkommende betragtes energiforbruget inden for luftfarten, udtrykt som andel af disse medlemsstats endelige bruttoenergiforbrug, som udgørende højst 4,12 %.

6. Der anvendes den samme metode og de samme definitioner ved beregningen af andelen af energi fra vedvarende energikilder som i forordning (EF) nr. 1099/2008.

Medlemsstaterne sikrer, at der er sammenhæng mellem de statistiske oplysninger, der anvendes til beregning af disse sektorspecifikke og samlede andele, og de statistiske oplysninger, der indberettes til Kommissionen i henhold til nævnte forordning.

Artikel 8

EU-platform for udvikling af vedvarende energi og statistiske overførsler mellem medlemsstater

1. Medlemsstaterne kan aftale statistisk overførsel af en nærmere angivet mængde energi fra vedvarende energikilder fra en medlemsstat til en anden medlemsstat. Den overførte mængde skal:
 - a) fratrækkes den mængde energi fra vedvarende energikilder, der tages i betragtning ved beregningen af andelen af vedvarende energi i den medlemsstat, der foretager overførslen med henblik på dette direktiv, og
 - a) lægges til den mængde energi fra vedvarende energikilder, der tages i betragtning ved beregningen af andelen af vedvarende energi i den medlemsstat, der accepterer overførslen med henblik på dette direktiv.
2. For at lette opfyldelsen af det i dette direktivs artikel 3, stk. 1, fastsatte EU-mål og af de enkelte medlemsstats bidrag til dette mål i overensstemmelse med dette direktivs artikel 3, stk. 2, og for at lette statistiske overførsler i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1 opretter Kommissionen en EU-platform for udvikling af vedvarende energi (»URDP«). Medlemsstaterne kan frivilligt indgive årlige data til URDP om deres nationale bidrag til EU-målet for 2030 eller et eventuelt benchmark, der er fastsat for overvågning af fremskridtene i forordning (EU) 2018/1999, herunder den forventede manglende eller overskydende opfyldelse af deres bidrag, samt en angivelse af den pris ved hvilken de vil acceptere at overføre en eventuel overskydende produktion af energi fra vedvarende energikil-

der fra eller til en anden medlemsstat. Prisen for sådanne overførsler vil blive fastsat i det enkelte tilfælde på grundlag af URDP-mekanismen for matchning af udbud og efterspørgsel.

3. Kommissionen sikrer, at URDP er i stand til at matche udbud og efterspørgsel for mængder af energi fra vedvarende energikilder, der tages i betragtning ved beregningen af andelen af vedvarende energi i en medlemsstat, på grundlag af priser eller andre kriterier, der fastsættes af den medlemsstat, som accepterer overførslen.

Kommissionen har beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 32 med henblik på at supplere dette direktiv ved at oprette URDP og fastsætte betingelserne for at afslutte transaktioner som omhandlet i stk. 5.

4. Ordningerne i stk. 1 og 2 kan have en varighed af et eller flere kalenderår. Sådanne ordninger meddeles Kommissionen eller afsluttes på URDP senest 12 måneder efter udgangen af hvert enkelt af de år, hvori de er gyldige. De oplysninger, der sendes til Kommissionen, skal omfatte mængde og pris for den energi, det drejer sig om. For så vidt angår overførsler, som afsluttes på URDP, vil kun oplysninger om de deltagende parter og om den pågældende overførsel af disse transaktioner blive offentliggjort.
5. En overførsel træder i kraft, når alle de medlemsstater, der deltager i overførslen, har anmeldt den til Kommissionen, eller alle clearingbetingelserne er opfyldt på URDP, alt efter hvad der er tilfældet.

Artikel 9

Fælles projekter mellem medlemsstaterne

1. To eller flere medlemsstater kan samarbejde om alle typer af fælles projekter vedrørende produktionen af elektricitet, opvarmning eller køling fra vedvarende energikilder. Dette samarbejde kan involvere private operatører.
2. Medlemsstaterne giver Kommissionen underretning om den andel eller mængde elektricitet, opvarmning eller køling fra vedvarende energikilder produceret af fælles projekter på deres område, der er sat i drift efter 25. juni 2009 eller som følge af en kapacitetsforøgelse i anlæg, der er blevet renoveret efter denne dato, som skal betragtes som et bidrag til opfyldelse af andelen af vedvarende energi i en anden medlemsstat med henblik på måling af overholdelse af kravene i dette direktiv.
3. Underretningen i stk. 2 skal:
 - a) beskrive det foreslåede anlæg eller angive det renoverede anlæg
 - a) præcisere, hvilken andel eller mængde af den elektricitet, opvarmning eller køling, der produceres i anlægget, der skal betragtes som bidrag til opfyldelsen af den anden medlemsstats andel af vedvarende energi
 - a) oplyse, hvilken medlemsstat der drager nytte af underretningen, og
 - a) præcisere det tidsrum i hele kalenderår, hvor den elektricitet, opvarmning eller køling, der produceres i anlægget fra vedvarende energikilder, skal betragtes som bidrag til opfyldelsen af den anden medlemsstats andel af vedvarende energi.
4. Varigheden af et fælles projekt som omhandlet i denne artikel kan gå ud over 2030.

5. En underretning, der gives i henhold til denne artikel, må ikke ændres eller trækkes tilbage, uden at den medlemsstat, der giver underretningen, og den medlemsstat, der er angivet i henhold til stk. 3, litra c), er enige herom.
6. Kommissionen letter på anmodning af de berørte medlemsstater oprettelsen af fælles projekter mellem medlemsstaterne, navnlig via teknisk assistance og projektudviklingsassistance med henblik herpå.

Artikel 10

Virkningerne af fælles projekter mellem medlemsstaterne

1. Inden tre måneder efter udgangen af hvert år inden for det tidsrum, der er angivet i artikel 9, stk. 3, litra d), udsender den medlemsstat, der har givet den i artikel 9 omhandlede underretning, en underretningsskrivelse med angivelse af:
 - a) den samlede mængde elektricitet, opvarmning eller køling, der i løbet af året er produceret fra vedvarende energikilder af det anlæg, som den i artikel 9 omhandlede underretning handler om, og
 - b) den mængde elektricitet, opvarmning eller køling, der i løbet af året er produceret fra vedvarende energikilder af det pågældende anlæg, og som skal bidrage til opfyldelsen af en anden medlemsstats andel af vedvarende energi i overensstemmelse med underretningen.
2. Den underrettende medlemsstat indgiver underretningsskrivelsen til den medlemsstat, som underretningen er givet til fordel for, og til Kommissionen.
3. Med henblik på dette direktiv skal den mængde elektricitet, opvarmning eller køling fra vedvarende energikilder, der er givet underretning om i overensstemmelse med stk. 1, litra b):
 - a) trækkes fra den mængde elektricitet, opvarmning eller køling fra vedvarende energikilder, der tages i betragtning ved beregningen af andelen af vedvarende energi i den medlemsstat, der har udsendt underretningsskrivelsen i henhold til stk. 1, og
 - b) lægges til den mængde elektricitet, opvarmning eller køling fra vedvarende energikilder, der tages i betragtning ved beregningen af andelen af vedvarende energi i den medlemsstat, der har modtaget underretningsskrivelsen i henhold til stk. 2.

Artikel 11

Fælles projekter mellem medlemsstaterne og tredjelande

1. En eller flere medlemsstater kan samarbejde med et eller flere tredjelande om alle typer af fælles projekter vedrørende produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder. Dette samarbejde kan involvere private operatører og skal foregå under fuld overholdelse af folkeretten.
2. Elektricitet fra vedvarende energikilder, der produceres i et tredjeland, tages kun i betragtning med henblik på at beregne medlemsstaternes andele af vedvarende energi, hvis følgende betingelser er opfyldt:
 - a) elektriciteten forbruges i Unionen, hvilken betingelse anses for opfyldt, hvis:
 - i) en mængde elektricitet svarende til den elektricitet, der er medregnet, er blevet fast nomineret til den tildelte sammenkoblingskapacitet af alle ansvarlige transmissionssystemoperatører i oprindelseslandet, bestemmelseslandet og, hvor det er relevant, hvert transittredjeland

-
- ii) en mængde elektricitet svarende til den elektricitet, der er medregnet, er blevet fast registreret på listen over balancer af den ansvarlige transmissionssystemoperatør på EU-siden af en samkøringslinje, og
 - iii) den nominerede kapacitet og produktionen af elektricitet fra vedvarende energikilder i anlægget omhandlet i litra b) henviser til samme tidsrum
- b) elektriciteten produceres på et anlæg, som er blevet sat i drift efter den 25. juni 2009, eller gennem udvidet kapacitet på et anlæg, der er blevet renoveret efter denne dato, i henhold til et fælles projekt som omhandlet i stk. 1
 - c) mængden af produceret og eksporteret elektricitet har ikke fået anden støtte fra en støtteordning i et tredjeland end investeringsstøtte til anlægget, og
 - d) elektriciteten er produceret i overensstemmelse med folkeretten i et tredjeland, der har undertegnet Europarådets konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder eller andre internationale konventioner eller traktater om menneskerettigheder.
3. Med henblik på stk. 4 kan medlemsstaterne anmode Kommissionen om, at der tages hensyn til elektricitet fra vedvarende energikilder produceret og forbrugt i et tredjeland i forbindelse med etableringen af en samkøringslinje med en meget lang gennemførelsestid mellem en medlemsstat og et tredjeland, hvor følgende betingelser er opfyldt:
- a) Etableringen af samkøringslinjen var påbegyndt senest den 31. december 2026.
 - b) Det er ikke muligt at sætte samkøringslinjen i drift senest den 31. december 2030.
 - c) Det er muligt at sætte samkøringslinjen i drift senest den 31. december 2032.
 - d) Efter at samkøringslinjen er sat i drift, vil den blive anvendt til eksport til Unionen af elektricitet fra vedvarende energikilder i overensstemmelse med stk. 2.
 - e) Anmodningen vedrører et fælles projekt, der opfylder kriterierne i stk. 2, litra b) og c), og som vil benytte samkøringslinjen, efter at den er sat i drift, og en mængde elektricitet, der ikke overstiger den mængde, der vil blive eksporteret til Unionen, efter at samkøringslinjen er sat i drift.
4. Kommissionen underrettes om den andel eller mængde elektricitet produceret på et hvilket som helst anlæg på et tredjelands område, som skal indgå i en eller flere medlemsstaters andel af vedvarende energi med henblik på dette direktiv. Når mere end én medlemsstat er berørt, underrettes Kommissionen om fordelingen af denne andel eller mængde mellem medlemsstaterne. Denne andel eller mængde må ikke overstige den andel eller mængde, der faktisk eksporteres til og forbruges i Unionen, skal svare til den mængde, der er nævnt i stk. 2, litra a), nr. i) og ii), og skal opfylde betingelserne i nævnte stykkes litra a). Underretningen udarbejdes af hver medlemsstat, til hvis nationale overordnede mål andelen eller mængden af elektricitet medregnes.
5. Underretningen i stk. 4 skal:
- a) beskrive det foreslåede anlæg eller angive det renoverede anlæg
 - b) præcisere den andel eller mængde elektricitet produceret i anlægget, der skal betragtes som bidrag til opfyldelsen af en medlemsstats andel af vedvarende energi, såvel som de tilhørende finansielle ordninger under overholdelse af fortrolighedskrav

- c) præcisere det tidsrum i hele kalenderår, hvor elektriciteten skal anses for at bidrage til medlemsstatens andel af vedvarende energi, og
 - d) indeholde en skriftlig anerkendelse af litra b) og c) fra det tredjeland, på hvis område anlægget skal sættes i drift, og angive, hvilken andel eller mængde af den elektricitet, der produceres af anlægget, tredjelandet selv vil forbruge indenlandsk.
6. Varigheden af et fælles projekt som omhandlet i denne artikel kan gå ud over 2030.
 7. En underretning, der gives i henhold til denne artikel, må kun ændres eller trækkes tilbage, såfremt at den medlemsstat, der giver underretningen, og det tredjeland, der har anerkendt det fælles projekt i overensstemmelse med stk. 5, litra d), er enige herom.
 8. Medlemsstaterne og Unionen tilskynder Energifællesskabets relevante organer til i overensstemmelse med energifællesskabstraktaten at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de kontraherende parter kan anvende dette direktivs bestemmelser om samarbejde mellem medlemsstater.

Artikel 12

Virkninger af fælles projekter mellem medlemsstaterne og tredjelände

1. Inden 12 måneder efter udgangen af hvert år inden for det tidsrum, der er angivet i artikel 11, stk. 5, litra c), udsteder den underrettede medlemsstat en underretningsskrivelse med angivelse af:
 - a) den samlede mængde elektricitet, der i løbet af året er produceret fra vedvarende energikilder af det anlæg, som den i artikel 11 omhandlede underretning handler om
 - b) den mængde elektricitet, der i løbet af året er produceret fra vedvarende energikilder af det pågældende anlæg, og som skal bidrage til opfyldelsen af dens andel af vedvarende energi i overensstemmelse med den i artikel 11 omhandlede underretnings vilkår, og
 - c) dokumentation for opfyldelsen af betingelserne i artikel 11, stk. 2.
2. Den i stk. 1 omhandlede medlemsstat indgiver underretningsskrivelsen til Kommissionen og til det tredjeland, der har anerkendt projektet i overensstemmelse med artikel 11, stk. 5, litra d)
3. Med henblik på at beregne andelene af vedvarende energi i henhold til dette direktiv skal den mængde elektricitet fra vedvarende energikilder, der er givet underretning om i overensstemmelse med stk. 1, litra b), lægges til den mængde energi fra vedvarende energikilder, der tages i betragtning ved beregningen af andelene af vedvarende energi i den medlemsstat, der har udstedt underretningsskrivelsen.

Artikel 13

Fælles støtteordninger

1. Uden at det berører medlemsstaternes forpligtelser i henhold til artikel 5, kan to eller flere medlemsstater beslutte på frivillig basis at sammenlægge eller delvist koordinere deres nationale støtteordninger. I sådanne tilfælde kan en vis mængde energi fra vedvarende energikilder produceret på en af de deltagende medlemsstaters område bidrage til opfyldelsen af en anden deltagende medlemsstats andel af vedvarende energi, forudsat at de pågældende medlemsstater:

- a) foretager en statistisk overførsel af nærmere angivne mængder energi fra vedvarende energikilder fra en medlemsstat til en anden i overensstemmelse med artikel 8 eller
- b) fastsætter en fordelingsregel, som de deltagende medlemsstater er enige i, og som fordeler mængder af energi fra vedvarende energikilder mellem de deltagende medlemsstater.

En fordelingsregel som omhandlet i første afsnit, litra b), meddeles Kommissionen senest tre måneder efter udgangen af det første år, hvor den er gyldig.

2. Inden tre måneder efter udgangen af hvert år skal hver medlemsstat, der har givet underretning i henhold til stk. 1, andet afsnit, udstede en underretningsskrivelse, der fastslår den samlede mængde elektricitet, opvarmning eller køling fra vedvarende energikilder, der er produceret i løbet af det år, som skal være omfattet af fordelingsreglen.
3. For at beregne andelene af vedvarende energi i henhold til dette direktiv skal den mængde elektricitet, opvarmning eller køling fra vedvarende energikilder, der gives underretning om i overensstemmelse med stk. 2, omfordeles mellem de berørte medlemsstater i overensstemmelse med den meddelte fordelingsregel.
4. Kommissionen udbreder retningslinjer og bedste praksis og letter, på anmodning af de berørte medlemsstater, oprettelsen af fælles støtteordninger mellem medlemsstaterne.

Artikel 14

Kapacitetsforøgelser

Med henblik på artikel 9, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, litra b), behandles enheder af energi fra vedvarende energikilder, der kan tilskrives en forøgelse af kapaciteten på et anlæg, som om de var produceret af et særskilt anlæg, der blev sat i drift på det tidspunkt, hvor kapacitetsforøgelsen skete.

Artikel 15

Administrative procedurer, forskrifter og regler

1. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle nationale regler om godkendelses-, certificerings- og licensprocedurer, der anvendes på anlæg og tilknyttede transmissions- og distributionsnet til produktion af elektricitet, opvarmning eller køling fra vedvarende energikilder, og på processen for forarbejdning af biomasse til biobrændstoffer, flydende biobrændsler, biomassebrændsler eller andre energiprodukter og til vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, er forholdsmæssige og nødvendige og bidrager til gennemførelse af princippet »energieffektivitet først«.

Medlemsstaterne tager navnlig passende skridt til at sikre, at:

- a) de administrative procedurer strømlines og fremskyndes på det rette administrative niveau, og at der fastsættes forudsigelige tidsrammer for procedurerne som omhandlet i første afsnit
- b) reglerne om godkendelse, certificering og licensudstedelse er objektive, gennemsigtige og forholdsmæssige, ikke diskriminerer mellem ansøgere og tager fuldt hensyn til de særlige træk ved individuelle teknologier til vedvarende energi

- c) de administrative omkostninger, der betales af forbrugere, planlæggere, arkitekter, entreprenører og udstyrs- og systeminstallatører, er gennemsigtige og omkostningsrelaterede, og
 - d) der opstilles forenklede og mindre byrdefulde godkendelsesprocedurer, herunder en procedure for simpel underretning, for decentrale anlæg og for produktion og lagring af energi fra vedvarende energikilder.
2. Medlemsstaterne definerer klart eventuelle tekniske specifikationer, der skal opfyldes af udstyr og systemer til vedvarende energi, for at de kan være omfattet af støtteordninger. Hvis der findes europæiske standarder, herunder miljømærker, energimærker og andre tekniske referencesystemer opstillet af europæiske standardiseringsorganer, skal de tekniske specifikationer bygge på disse standarder. Sådanne tekniske specifikationer må ikke foreskrive, hvor udstyret og systemerne skal certificeres, og må ikke hindre det indre markeds korrekte funktion.
 3. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder på nationalt, regionalt og lokalt niveau indfører bestemmelser om integration og udbredelse af vedvarende energi, herunder til VE-egetforbrug og VE-fællesskaber, og anvendelse af uundgåelig overskudsvarme og -kulde i forbindelse med planlægning, herunder tidlig fysisk planlægning, udformning, opførelse og renovering af byinfrastruktur, industri-, forretnings- eller beboelseskvarterer og energiinfrastruktur, herunder elektricitet, fjernvarme og fjernkøling, naturgas og alternative brændselsnet. Medlemsstaterne tilskynder navnlig lokale og regionale administrative organer til at medtage opvarmning og køling fra vedvarende energikilder i planlægningen af byinfrastruktur, hvor det er hensigtsmæssigt, og høre netoperatørerne for at afspejle indvirkningen af programmer for energieffektivitet og efterspørgselsreaktion samt specifikke bestemmelser om VE-egetforbrug og VE-fællesskaber på operatørernes planer for infrastrukturudvikling.
 4. Medlemsstaterne indfører passende foranstaltninger i deres byggeforskrifter og reglementer til at øge andelen af alle former for energi fra vedvarende energikilder i byggesektoren.

Medlemsstaterne kan ved indførelsen af sådanne foranstaltninger eller i deres støtteordninger, hvor det er relevant, tage hensyn til nationale foranstaltninger knyttet til væsentlige forøgelse af VE-egetforbrug, lokal energilagring og energieffektivitet vedrørende kraftvarmeproduktion og vedrørende passiv energi-, lavenergi- eller nulenergibygninger.

Medlemsstaterne indfører i deres byggeforskrifter og -reglementer eller på anden måde, der har en tilsvarende virkning, et krav om, at der skal anvendes et vist minimum af energi fra vedvarende energikilder i nye bygninger og i eksisterende bygninger, der skal gennemrenoveres, for så vidt dette er teknisk, funktionelt og økonomisk gennemførligt og afspejler resultaterne af den beregning af det omkostningsoptimale niveau, der foretages i medfør af artikel 5, stk. 2, i direktiv 2010/31/EU for så vidt dette ikke har negativ indvirkning på kvaliteten af indeluften. Medlemsstaterne tillader, at disse mindstekrav blandt andet kan opfyldes ved hjælp af effektiv fjernvarme og fjernkøling, der er produceret ved anvendelse af en væsentlig andel af vedvarende energi og overskudsvarme og -kulde.

Kravene i første afsnit finder anvendelse på de væbnede styrker, dog kun i det omfang deres anvendelse ikke strider mod karakteren af og det primære formål med de væbnede styrkers aktiviteter, og med undtagelse af materiel, der udelukkende anvendes til militære formål.

5. Medlemsstaterne sikrer, at nye offentlige bygninger og eksisterende offentlige bygninger, der skal gennemrenoveres på nationalt, regionalt og lokalt plan, danner forbillede i forbindelse med dette

- direktiv fra den 1. januar 2012 og fremefter. Medlemsstaterne kan bl.a. tillade, at denne forpligtelse opfyldes ved at overholde bestemmelserne om næsten energineutrale bygninger direktiv 2010/31/EU, eller ved at bestemme, at taget på offentlige bygninger eller blandede privat-offentlige bygninger kan anvendes af tredjeparter til installation af anlæg, der producerer energi fra vedvarende energikilder.
6. Med hensyn til deres byggeforskrifter og -reglementer fremmer medlemsstaterne anvendelsen af systemer og udstyr til vedvarende opvarmning og køling, som opnår en betydelig reduktion i energiforbruget. Med henblik herpå anvender medlemsstaterne, hvor sådanne eksisterer, energi- eller miljømærker eller andre passende certifikater eller standarder, der er udviklet på nationalt plan eller EU-plan, og sikrer, at der er tilstrækkelig information og rådgivning om vedvarende, yderst energieffektive alternativer samt eventuelle finansielle instrumenter og incitamenter til rådighed i tilfælde af udskiftning, med henblik på at fremme en øget udskiftningsrate for gamle varmesystemer og øget omstilling til løsninger baseret på vedvarende energi i overensstemmelse med direktiv 2010/31/EU.
 7. Medlemsstaterne foretager en vurdering af deres potentiale, hvad angår energi fra vedvarende energikilder og anvendelse af overskudsvarme og -kulde i varme- og kølesektoren. Denne vurdering skal, hvor det er relevant, omfatte fysisk analyse af egnede områder, hvor udbredelse kan ske med lav miljørisiko, og muligheden for mindre projekter for husholdninger og skal indgå i den anden omfattende vurdering, der kræves i henhold til artikel 14, stk. 1, i direktiv 2012/27/EU for første gang senest den 31. december 2020 og derefter i ajourføringerne af de omfattende vurderinger.
 8. Medlemsstaterne vurderer de reguleringsmæssige og administrative hindringer for langfristede VE-elkøbsaftaler og fjerner uberettigede hindringer og letter udbredelsen af sådanne aftaler. Medlemsstaterne sikrer, at disse aftaler ikke er omfattet af uforholdsmæssige eller diskriminerende procedurer eller gebyrer.

Medlemsstaterne skal beskrive politikker og foranstaltninger, der letter udbredelsen af VE-elkøbsaftaler, i de integrerede nationale energi- og klimaplaner og de efterfølgende statusrapporter i henhold til forordning (EU) 2018/1999.

Artikel 16

Tilrettelæggelse og varighed af tilladelsesprocessen

1. Medlemsstaterne opretter eller udpeger et eller flere kontaktpunkter. På anmodning af ansøgeren skal disse kontaktpunkter vejlede om og lette hele den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelse. En ansøger behøver kun at kontakte ét kontaktpunkt for hele den administrative proces. Tilladelsesprocessen omfatter de relevante administrative tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder samt de aktiver, der er nødvendige for deres tilslutning til nettet. Tilladelsesprocessen omfatter alle procedurer, lige fra kvittering for modtagelse af ansøgningen til fremsendelse af resultaterne af proceduren omhandlet i stk. 2.
2. Kontaktpunktet vejleder ansøgeren om den administrative ansøgningsproces på en gennemsigtig måde, frem til de ansvarlige myndigheder træffer en eller flere afgørelser ved slutningen af processen, forsyner ansøgeren med alle nødvendige oplysninger og inddrager andre administrative myndigheder, hvor det er relevant. Ansøgerne skal også kunne fremsende relevante dokumenter i digital form.
3. Kontaktpunktet stiller en procedurehåndbog til rådighed for initiativtagere til projekter til produktion af vedvarende energi, som også udtrykkelig omhandler mindre projekter og VE-egenforbrugeres projekter, og gør også disse oplysninger tilgængelige online. Onlineoplysningerne angiver det kontaktpunkt, der er relevant for ansøgerens ansøgning. Hvis medlemsstaten beslutter at have mere end et kontaktpunkt, angiver onlineoplysningerne det kontaktpunkt, der er relevant for ansøgerens ansøgning.

4. Tilladelsesprocessen i stk. 1 må ikke overstige to år for procedurer, der gælder for kraftværker, herunder alle relevante kompetente myndigheders procedurer, jf. dog stk. 7. Hvor dette er behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder, kan denne etårsperiode forlænges med op til et år.
5. For anlæg med en elkapacitet på under 150 kW må tilladelsesprocessen ikke overstige et år, jf. dog stk. 7. Hvor dette er behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder, kan denne periode forlænges med op til et år.

Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har adgang til enkle og tilgængelige procedurer for bilæggelse af tvister om tilladelsesprocesser og udstedelse af tilladelse til at bygge og drive anlæg for vedvarende energi, herunder, hvor det er relevant, alternative tvistbilæggelsesmekanismer.

6. Medlemsstaterne letter repowering af eksisterende anlæg for vedvarende energi ved at sikre en forenklet og hurtig tilladelsesproces. Varigheden af denne proces må ikke overstige et år.

Hvor dette er behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder, såsom i tvingende sikkerhedsmæssige grunde, hvor repoweringprojektet har en væsentlig indvirkning på nettet eller anlæggets oprindelige kapacitet, størrelse eller ydeevne, kan denne etårsperiode forlænges med op til et år.

7. De frister, der er fastsat i denne artikel, finder anvendelse, uden at det berører forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, og kan forlænges med varigheden af sådanne procedurer.
8. Medlemsstaterne kan fastsætte en procedure for simpel underretning med henblik på nettilslutninger for repoweringprojekter som omhandlet i artikel 17, stk. 1. Hvor medlemsstaterne gør dette, skal repowering tillades efter indgivelse af en underretning herom til den ansvarlige myndighed, hvor der ikke forventes negative miljømæssige eller arbejdsmarkedsmæssige virkninger af betydning. Denne myndighed træffer afgørelse senest seks måneder efter modtagelsen af underretningen, hvorvidt denne er fyldestgørende.

Hvis den relevante myndighed beslutter, at underretningen er fyldestgørende, udsteder den automatisk tilladelsen. Hvis denne myndighed beslutter, at underretningen ikke er fyldestgørende, skal der ansøges om en ny tilladelse, og tidsfristerne i stk. 6 finder anvendelse.

Artikel 17

Procedure for simpel underretning for nettilslutninger

1. Medlemsstaterne indfører en procedure for simpel underretning for nettilslutninger, hvorefter VE-egenforbrugeres anlæg eller aggregerede produktionsenheder og vedvarende energi demonstrationsprojekter med en elkapacitet, der er lig med eller mindre end 10,8 kW, eller tilsvarende for andre tilslutninger end trefasetilslutninger, skal tilsluttes nettet efter indgivelse af en underretning til distributionssystemoperatøren.

Distributionssystemoperatøren kan inden for en begrænset periode efter underretningen beslutte at afvise den begærede nettilslutning eller foreslå et alternativt nettilslutningspunkt med berettiget begrundelse i sikkerhedsmæssige betænkeligheder eller systemkomponenters tekniske inkompatibilitet. I tilfælde af en positiv beslutning fra distributionssystemoperatøren eller i mangel af en beslutning fra denne inden for en måned efter underretningen kan anlægget eller den aggregerede produktionsenhed tilsluttes.

2. Medlemsstaterne kan tillade en procedure for simpel underretning for anlæg eller aggregerede produktionsenheder med en elkapacitet på over 10,8 kW og op til 50 kW, forudsat at nettets stabilitet, pålidelighed og sikkerhed opretholdes.

Artikel 18

Oplysning og uddannelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om støtteforanstaltninger stilles til rådighed for alle relevante aktører, såsom forbrugere, herunder udsatte lavindkomstforbrugere, VE-egenforbrugere, VE-fællesskaber, entreprenører, installatører, arkitekter, leverandører af udstyr og systemer til opvarmning, køling og elektricitet, og leverandører af køretøjer, der er forenelige med brugen af vedvarende energi og af intelligente transportsystemer.
2. Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om nettofordele, omkostninger og energieffektivitet i forbindelse med udstyr og systemer til anvendelse af opvarmning, køling og elektricitet fra vedvarende energikilder stilles til rådighed enten af leverandøren af udstyret eller systemet eller af de kompetente myndigheder.
3. Medlemsstaterne sikrer, at certificeringsordninger eller tilsvarende kvalificeringsordninger er til rådighed for installatører af små biomassekedler og -ovne, solcellesystemer og solvarmesystemer, systemer til overfladenær udnyttelse af geotermisk energi og varmepumper. Disse ordninger kan efter behov tage hensyn til eksisterende ordninger og strukturer og skal være baseret på de kriterier, der er fastlagt i bilag IV. Hver medlemsstat anerkender certificeringer, der er givet af andre medlemsstater i overensstemmelse med disse kriterier.
4. Medlemsstaterne stiller informationer om certificeringsordninger eller tilsvarende kvalificeringsordninger, der er omhandlet i stk. 3, til rådighed for offentligheden. Medlemsstaterne kan også stille listen over installatører, der er kvalificerede eller certificerede i overensstemmelse med stk. 3, til rådighed for offentligheden.
5. Medlemsstaterne sikrer, at der stilles rådgivning til rådighed for alle relevante aktører, navnlig for planlæggere og arkitekter, så disse er i stand til behørigt at overveje den optimale kombination af energi fra vedvarende energikilder, højeffektive teknologier og fjernvarme og fjernkøling ved planlægning, udformning, opførelse og renovering af industri-, forretnings- eller beboelsesområder.
6. Medlemsstaterne udvikler, om nødvendigt med deltagelse af de lokale og regionale myndigheder, passende informations-, bevidstgørelses-, rådgivnings- eller uddannelsesprogrammer med henblik på orientering af borgerne om, hvordan de udøver deres rettigheder som aktive forbrugere, og om fordele og praktiske spørgsmål, herunder tekniske og finansielle aspekter, i forbindelse med udvikling og anvendelse af energi fra vedvarende energikilder, inklusive ved VE-egetforbrug eller inden for rammerne af VE-fællesskaber.

Artikel 19

Oprindelsesgaranti for energi fra vedvarende energikilder

1. For over for slutkunden at påvise andelen eller mængden af energi fra vedvarende energikilder i en energileverandørs energimiks og i den energi, som leveres til forbrugere i henhold til kontrakter, som markedsføres med henvisning til forbrug af energi fra vedvarende energikilder, sikrer medlemsstaterne, at oprindelsen af energi fra vedvarende energikilder kan garanteres som sådan i den i dette direktiv anvendte betydning efter objektive, gennemsigtige og ikkediskriminerende kriterier.

2. Til dette formål sikrer medlemsstaterne, at en oprindelsesgaranti udstedes som svar på en anmodning fra en producent af energi fra vedvarende energikilder, medmindre medlemsstaterne med henblik på at tage oprindelsesgarantiens markedsværdi i betragtning beslutter ikke at udstede en sådan oprindelsesgaranti til en producent, som modtager finansiel støtte fra en støtteordning. Medlemsstaterne kan sørge for, at oprindelsesgarantier udstedes for energi fra ikkevedvarende energikilder. I forbindelse med udstedelsen af oprindelsesgarantier kan der gælde en minimumskapacitetsgrænse. En oprindelsesgaranti skal være af standardstørrelsen 1 MWh. Der udstedes ikke mere end én oprindelsesgaranti for hver produceret energienhed.

Medlemsstaterne sikrer, at samme energienhed fra vedvarende energikilder kun tages i betragtning én gang.

Medlemsstaterne sikrer, at når en producent modtager finansiel støtte fra en støtteordning, tages oprindelsesgarantiens markedsværdi for samme produktion i betragtning på passende vis i den relevante støtteordning.

Det formodes, at oprindelsesgarantiens markedsværdi er blevet taget i betragtning på passende vis i ethvert af følgende tilfælde:

- a) hvor finansiel støtte ydes via en udbudsprocedure eller et omsætteligt grønt certificeringssystem
- b) hvor oprindelsesgarantiernes markedsværdi tages administrativt i betragtning i niveauet af finansiel støtte, eller
- c) hvor oprindelsesgarantierne ikke udstedes direkte til producenten, men til en leverandør eller forbruger, der køber energien fra vedvarende energikilder enten i et konkurrencepræget miljø eller i en langsigtet VE-elkøbsaftale.

For at tage oprindelsesgarantiens markedsværdi i betragtning kan medlemsstaterne bl.a. beslutte at udstede en oprindelsesgaranti til producenten og straks annullere den.

Oprindelsesgarantien har ingen funktion med hensyn til en medlemsstats overholdelse af artikel 3. Overførsler af oprindelsesgarantier, separat eller sammen med den fysiske energioverførsel, har ingen indflydelse på medlemsstaternes beslutning om at anvende statistiske overførsler, fælles projekter eller fælles støtteordninger med henblik på opfyldelse af artikel 3 eller på beregning af det endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder i henhold til artikel 7.

3. Med henblik på stk. 1 er oprindelsesgarantier gyldige i 12 måneder efter produktionen af den pågældende energienhed. Medlemsstaterne sikrer, at alle oprindelsesgarantier, som ikke er blevet annulleret, udløber senest 18 måneder efter produktionen af energienheden. Medlemsstaterne medtager udløbne oprindelsesgarantier i beregningen af deres restenergimiks.
4. Med henblik på videregivelse af oplysninger som omhandlet i stk. 8 og 13 sikrer medlemsstaterne, at energiselskaber annullerer oprindelsesgarantierne senest seks måneder efter udløbet af oprindelsesgarantiens gyldighed.
5. Medlemsstaterne eller de udpegede kompetente organer overvåger udstedelsen, overførslen og annulleringen af oprindelsesgarantier. De udpegede kompetente organer må ikke have overlappende geografiske ansvarsområder og skal være uafhængige af aktiviteter vedrørende produktion, handel og levering.

6. Medlemsstaterne eller de kompetente udpegede organer indfører fornødne ordninger for at sikre, at oprindelsesgarantierne udstedes, overføres og annulleres elektronisk og er korrekte, pålidelige og sikret mod svindel. Medlemsstaterne og de udpegede kompetente organer sikrer, at de krav, som de pålægger, er i overensstemmelse med standard CEN — EN 16325.
7. En oprindelsesgaranti skal som minimum specificere:
 - a) den energikilde, fra hvilken energien er produceret, og begyndelses- og afslutningsdatoerne for produktionen
 - b) om oprindelsesgarantien vedrører
 - i. elektricitet eller
 - ii. gas, herunder brint, eller
 - iii. opvarmning eller køling
 - c) navn, beliggenhed, type og kapacitet for det anlæg, hvor energien er produceret
 - d) om anlægget har fået investeringsstøtte, og om energienheden på anden måde har nydt godt af en national støtteordning, samt støtteordningens art
 - e) dato for, hvornår anlægget blev sat i drift, og
 - f) udstedelsesdato og -land og et entydigt identifikationsnummer.

Forenkede oplysninger kan angives på oprindelsesgarantier fra anlæg på mindre end 50 kW.

8. Hvor det kræves af en elektricitetsleverandør, at vedkommende påviser andelen eller mængden af energi fra vedvarende energikilder i sit energimiks med henblik på artikel 3, stk. 9, litra a), i direktiv 2009/72/EF, skal vedkommende gøre dette ved at anvende oprindelsesgarantien, bortset fra:
 - a) den andel i vedkommendes energimiks, der svarer til eventuelle ikkesporede kommercielle tilbud, for hvilken leverandøren kan anvende restmiksset, eller
 - b) hvor en medlemsstat beslutter ikke at udstede oprindelsesgarantier til en producent, der modtager finansiel støtte fra en støtteordning.

Hvor medlemsstaterne har sørget for oprindelsesgarantier for andre former for energi, skal leverandørerne med henblik på videregivelse anvende den samme type oprindelsesgarantier som den leverede energi. Tilsvarende kan oprindelsesgarantier, der er oprettet i henhold til artikel 14, stk. 10, i direktiv 2012/27/EU, anvendes til at underbygge et eventuelt krav om at påvise mængden af elektricitet fra højeffektiv kraftvarmeproduktion. Med henblik på nærværende artikels stk. 2 kan der, når elektricitet er genereret fra højeffektiv kraftvarmeproduktion med anvendelse af vedvarende energikilder, kun udstedes én oprindelsesgaranti, der præciserer begge karakteristika.

9. Medlemsstaterne anerkender oprindelsesgarantier, der er udstedt af andre medlemsstater i overensstemmelse med dette direktiv, udelukkende som dokumentation for de elementer, der er anført i stk. 1 og stk. 7, første afsnit, litra a)-f). En medlemsstat kan kun afslå at anerkende en oprindelsesgaranti, hvor den har begrundet tvivl om dens nøjagtighed, pålidelighed eller korrekthed. Medlemsstaten underretter Kommissionen om et sådant afslag og begrundelsen herfor.

10. Hvis Kommissionen finder, at et afslag på at anerkende en oprindelsesgaranti er ubegrundet, kan den vedtage en beslutning, der pålægger den pågældende medlemsstat at anerkende den.
11. Medlemsstaterne må ikke anerkende oprindelsesgarantier, der er udstedt af et tredjeland, medmindre Unionen har indgået en aftale med det pågældende tredjeland om gensidig anerkendelse af oprindelsesgarantier udstedt i Unionen og kompatible oprindelsesgarantiordninger, der er etableret i dette tredjeland, og kun hvor energi importeres og eksporteres direkte.
12. En medlemsstat kan i overensstemmelse med EU-retten indføre objektive, gennemsigtige og ikkediskriminerende kriterier for anvendelsen af oprindelsesgarantier i overensstemmelse med forpligtelserne i artikel 3, stk. 9, i direktiv 2009/72/EF.
13. Kommissionen vedtager en rapport med en vurdering af mulighederne for at indføre et EU-dækkende grønt mærke med henblik på at fremme anvendelsen af vedvarende energi fra nye anlæg. Leverandørerne anvender oplysningerne i oprindelsesgarantier til at påvise overholdelsen af kravene vedrørende et sådant mærke.

Artikel 20

Adgang til og drift af nettene

1. Medlemsstaterne vurderer, når det er relevant, behovet for udvidelse af den bestående gasnetinfrastruktur for at lette inddragelsen af gas fra vedvarende energikilder.
2. Medlemsstaterne pålægger, når det er relevant, transmissions- og distributionssystemoperatører på deres område at offentliggøre de tekniske forskrifter i overensstemmelse med artikel 8 i direktiv 2009/73/EF, navnlig hvad angår nettilslutningsregler, der omfatter gaskvalitets-, gaslugts- og gastykskrav. Medlemsstaterne pålægger endvidere transmissions- og distributionssystemoperatører at offentliggøre tilslutningstarifferne i forbindelse med tilslutning af gas fra vedvarende energikilder baseret på gennemsigtige og ikkediskriminerende kriterier.
3. Som resultat af deres vurdering, der er indeholdt i de integrerede nationale energi- og klimaplaner i overensstemmelse med bilag I til forordning (EU) 2018/1999 om nødvendigheden af at opbygge ny infrastruktur for fjernvarme og fjernkøling fra vedvarende energikilder med henblik på at nå det EU-mål, der er fastsat i dette direktivs artikel 3, stk. 1, tager medlemsstaterne, hvor det er relevant, de nødvendige skridt til at udvikle en fjernvarme- og fjernkølingsinfrastruktur, der egner sig til udvikling af produktion af opvarmning og køling fra store anlæg baseret på biomasse, solenergi, omgivelsesenergi og geotermisk energi samt overskudsvarme og -kulde.

Artikel 21

VE-egenforbrugere

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne har ret til at blive VE-egenforbrugere med forbehold af bestemmelserne i denne artikel.
2. Medlemsstaterne sikrer, at VE-egenforbrugere, individuelt eller gennem aggregatorer, har ret til:
 - a) at producere vedvarende energi, herunder til eget forbrug, at lagre og at sælge deres overskydende produktion af vedvarende elektricitet, herunder via VE-elkøbsaftaler, elleverandører og peer-to-peer-handelsordninger, uden at være underlagt:

-
- i) diskriminerende eller uforholdsmæssige procedurer og gebyrer og netgebyrer, som ikke afspejler omkostningerne, i forbindelse med den elektricitet, de forbruger fra eller tilfører nettet
 - ii) diskriminerende eller uforholdsmæssige procedurer og nogen gebyrer eller afgifter i forbindelse med deres egenproducerede elektricitet fra vedvarende energikilder, som forbliver på deres lokalitet
- b) at installere og drive ellagringsystemer, som er kombineret med anlæg, der producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, uden ansvar for nogen dobbeltgebyrer, herunder netgebyrer for lagret elektricitet, som forbliver på deres lokalitet
 - c) at opretholde deres rettigheder og forpligtelser som endelige forbrugere
 - d) at modtage betaling, herunder eventuelt gennem støtteordninger, for egenproduceret vedvarende elektricitet leveret til nettet, der afspejler markedsværdien og kan tage hensyn til dens langsigtede værdi for nettet, miljøet og samfundet.
3. Medlemsstaterne kan opkræve ikkediskriminerende og forholdsmæssige gebyrer og afgifter fra VE-egenforbrugere i forbindelse med deres egenproducerede vedvarende elektricitet, som forbliver på deres lokalitet, i et eller flere af følgende tilfælde:
 - a) hvis den egenproducerede vedvarende elektricitet effektivt støttes gennem støtteordninger, kun i det omfang projektets økonomiske levedygtighed og den pågældende støttes incitamentvirkning ikke undergraves
 - b) fra 1. december 2026, hvis den samlede andel af anlæg til eget forbrug overstiger 8 % af en medlemsstats samlede installerede elkapacitet, og hvis det er påvist ved en cost-benefit-analyse udført af denne medlemsstats nationale regulerende myndighed ved en åben, gennemsigtig og deltagelsesbaseret proces, at bestemmelsen i stk. 2, litra a), nr. ii), enten har resulteret i en betydelig uforholdsmæssig byrde for elsystemets finansielle bæredygtighed på lang sigt eller skaber et incitament, der går videre, end hvad der objektivt betragtes er nødvendigt for at opnå en omkostningseffektiv udnyttelse af vedvarende energikilder, og at en sådan byrde eller et sådant incitament ikke kan minimiseres ved at træffe andre rimelige foranstaltninger, eller
 - c) hvis egenproducerede vedvarende elektricitet produceres i anlæg med en total installeret elkapacitet på over 30 kW.
 4. Medlemsstaterne sikrer, at VE-egenforbrugere, som befinder sig i samme bygning, herunder bolig-ejendomme, har ret til i fællesskab at deltage i de i stk. 2 omhandlede aktiviteter, og at de er tilladt at foranstalte deling indbyrdes af vedvarende energi, der er produceret på stedet, med forbehold af gældende netgebyrer og andre relevante gebyrer, afgifter og skatter påhvilende hver enkelt VE-egenforbruger. Medlemsstaterne kan differentiere mellem individuelle VE-egenforbrugere og et fællesskab af VE-egenforbrugere. Enhver sådan forskellig behandling skal være forholdsmæssig og behørigt begrundet.
 5. VE-egenforbrugerens anlæg kan ejes af en tredjepart eller forvaltes af en tredjepart med hensyn til installation og drift, herunder måling, samt vedligeholdelse, forudsat at tredjeparten forbliver underlagt VE-egenforbrugerens instrukser. Tredjeparten betragtes ikke selv som en VE-egenforbruger.
 6. Medlemsstaterne indfører en befordrende ramme for at fremme og lette udviklingen af VE-eggetforbrug på grundlag af en vurdering af de eksisterende ubegrundede hindringer for og potentialet i forbindelse med VE-eggetforbrug på deres område og i deres energinet. Denne befordrende ramme skal bl.a.:

- a) behandle tilgængeligheden af VE-egetforbrug for alle slutkunder, herunder personer i lavindkomsthusholdninger eller sårbare husholdninger
- b) afhjælpe ubegrundede hindringer for finansieringen af projekter på markedet og foranstaltninger til at lette adgangen til finansiering
- c) afhjælpe andre ubegrundede reguleringsmæssige hindringer for VE-egetforbrug, herunder for lejere
- d) omhandle incitament til, at ejere af bygninger skaber muligheder for VE-egetforbrug, herunder for lejere
- e) give VE-egenforbrugere, for egenproduceret elektricitet fra vedvarende energikilder, som de leverer til nettet, ikkediskriminerende adgang til relevante ikraftværende støtteordninger såvel som til alle elmarkedssegmenter
- f) sikre, at VE-egenforbrugere bidrager på en fyldestgørende og afbalanceret måde til systemets samlede deling af omkostninger, når elektricitet tilføres nettet.

Medlemsstaterne medtager en sammenfattende redegørelse for politikkerne og foranstaltningerne i henhold til den befordrende ramme og en vurdering af gennemførelsen heraf i henholdsvis deres integrerede nationale energi- og klimaplaner og statusrapporter i overensstemmelse med forordning (EU) 2018/1999.

7. Denne artikel berører ikke artikel 107 og 108 i TEUF.

Artikel 22

VE-fællesskaber

1. Medlemsstaterne sikrer, at slutkunder, navnlig privatkunder, er berettiget til at deltage i et VE-fællesskab samtidig med, at de bevarer deres rettigheder eller forpligtelser som slutkunder, og uden at være underlagt urimelige eller diskriminerende betingelser eller procedurer, som vil kunne forhindre dem i at deltage i et VE-fællesskab, for private virksomheders vedkommende forudsat at deres deltagelse ikke udgør deres primære handels- eller erhvervs-mæssige virksomhed.
2. Medlemsstaterne sikrer, at VE-fællesskaber har ret til:
 - a) at producere, forbruge, lagre og sælge vedvarende energi, herunder via VE-elkøbsaftaler
 - b) inden for VE-fællesskabet at dele vedvarende energi, der produceres af de af VE-fællesskabet ejede produktionsenheder, med forbehold af de øvrige krav fastsat i denne artikel og under overholdelse af VE-fællesskabsmedlemmernes rettigheder og forpligtelser som kunder
 - c) at få adgang til alle egnede energimarkeder, både direkte og gennem aggregering, på en ikkediskriminerende måde.
3. Medlemsstaterne foretager en vurdering af de eksisterende hindringer for og potentialet til udvikling af VE-fællesskaber på deres område.
4. Medlemsstaterne tilvejebringer en befordrende ramme for at fremme og lette udviklingen af VE-fællesskaber. Denne befordrende ramme sikrer bl.a.,
 - a) at ubegrundede reguleringsmæssige og administrative hindringer for VE-fællesskaber fjernes

- b) at VE-fællesskaber, der leverer energi, yder aggregering eller andre kommercielle energitjenester, er underlagt de bestemmelser, der er relevante for sådanne aktiviteter
 - c) at den relevante distributionssystemoperatør samarbejder med VE-fællesskaber for at lette energioverførsler inden for VE-fællesskaber
 - d) at VE-fællesskaber er underlagt rimelige, forholdsmæssige og gennemsigtige procedurer, herunder registrerings- og licensudstedelsesprocedurer, og omkostningsrelaterede netgebyrer samt relevante gebyrer, afgifter og skatter, således at det sikres, at de bidrager på en fyldestgørende, rimelig og afbalanceret måde til systemets samlede deling af omkostninger i overensstemmelse med en gennemsigtig cost-benefit-analyse af distribuerede energikilder udarbejdet af de nationale kompetente myndigheder
 - e) at VE-fællesskaber ikke er underlagt diskriminerende behandling for så vidt angår deres aktiviteter, rettigheder og forpligtelser som slutkunder, producenter, leverandører, distributionssystemoperatører eller som andre markedsdeltagere
 - f) at deltagelse i VE-fællesskaber er tilgængelig for alle forbrugere, herunder personer i lavindkomsthusholdninger eller sårbare husholdninger
 - g) at redskaber til at lette adgangen til finansiering og oplysninger er tilgængelige
 - h) at der ydes reguleringsmæssig og kapacitetsopbyggende støtte til offentlige myndigheder i forbindelse med befordring og etablering af VE-fællesskaber og som hjælp til myndighedernes direkte deltagelse
 - i) at regler er på plads for at sikre lige og ikkediskriminerende behandling af forbrugere, der deltager i VE-fællesskabet.
5. De væsentligste elementer i den i stk. 4 omhandlede befordrende ramme og for dens gennemførelse indgår i ajourføringerne af medlemsstaternes integrerede nationale energi- og klimaplaner og statusrapporterne i medfør af forordning (EU) 2018/1999.
6. Medlemsstaterne kan fastsætte, at VE-fællesskaber skal være åbne for grænseoverskridende deltagelse.
7. Uden at dette berører artikel 107 og 108 i TEUF, tager medlemsstaterne hensyn til særlige forhold, der gør sig gældende for VE-fællesskaber, ved udformningen af støtteordninger, med henblik på at give dem mulighed for at konkurrere om støtte på lige vilkår med andre markedsdeltagere.

Artikel 23

Integration af vedvarende energi i opvarmning og køling

1. For at fremme brugen af vedvarende energikilder i varme- og kølesektoren bestræber hver medlemsstat sig på at forhøje andelen af vedvarende energi i denne sektor med vejledende 1,3 procentpoint som et årligt gennemsnit beregnet for perioderne 2021-2025 og 2026-2030 med udgangspunkt i andelen af vedvarende energi i varme- og kølesektoren i 2020, udtrykt som den nationale andel af det endelige energiforbrug og beregnet i overensstemmelse med metoden i artikel 7, jf. dog nærværende artikels stk. 2. Denne forhøjelse begrænses til vejledende 1,1 procentpoint for medlemsstater, hvor overskudsvarme og -kulde ikke anvendes. Medlemsstaterne prioriterer de bedste tilgængelige teknologier, når det er relevant.

2. Med henblik på stk. 1 kan hver medlemsstat ved beregningen af dens andel af vedvarende energi i varme- og kølesektoren, og dens årlige gennemsnitlige forhøjelse i overensstemmelse med stk. 1:
 - a) medregne overskudsvarme og -kulde med op til 40 % af den gennemsnitlige årlige forhøjelse
 - b) for så vidt dens andel af vedvarende energi i varme- og kølesektoren er over 60 %, anse en sådan andel for at opfylde den gennemsnitlige årlige forhøjelse, og
 - c) for så vidt dens andel af vedvarende energi i varme- og kølesektoren er på over 50 % og op til 60 %, anse en sådan andel for at opfylde halvdelen af den gennemsnitlige årlige forhøjelse.

Når de træffer beslutninger om hvilke foranstaltninger, der skal vedtages for at udnytte vedvarende energikilder i varme- og kølesektoren, kan medlemsstaterne tage hensyn til omkostningseffektivitet, som afspejler strukturelle hindringer som følge af den høje andel af naturgas eller køling eller af en spredt bebyggelsesstruktur med lav befolkningstæthed.

Hvis disse foranstaltninger medfører en lavere gennemsnitlig årlig forhøjelse end den, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, offentliggør medlemsstaterne den, f.eks. ved hjælp af deres nationale energi- og klimapolitiske statusrapporter i overensstemmelse med artikel 20 i forordning (EU) 2018/1999, og fremsender en begrundelse, herunder for valget af foranstaltninger som omhandlet i nærværende stykkes andet afsnit, til Kommissionen.

3. På grundlag af objektive og ikkediskriminerende kriterier kan medlemsstaterne udarbejde og offentliggøre en liste over foranstaltninger og udpege og offentliggøre de gennemførende organer såsom brændstofleverandører eller offentlige eller erhvervs-mæssige organer, der skal bidrage til den gennemsnitlige årlige forhøjelse, der er omhandlet i stk. 1.
4. Medlemsstaterne kan gennemføre den gennemsnitlige årlige forhøjelse omhandlet i stk. 1 ved anvendelse af bl.a. en eller flere af følgende valgmuligheder:
 - a) fysisk integration af vedvarende energi og overskudsvarme og -kulde i forsyningen af energi og energibrændsel til opvarmning og køling
 - b) direkte afbødende foranstaltninger såsom installering af højeffektive VE-varme og -kølesystemer i bygninger eller brug af vedvarende energi eller overskudsvarme og -kulde i industrielle opvarmnings- og kølingsprocesser
 - c) indirekte afbødende foranstaltninger, der er omfattet af omsættelige certifikater, som attesterer overholdelsen af den ved stk. 1 fastsatte forpligtelse i kraft af støtte til indirekte afbødende foranstaltninger, som udføres af en anden økonomisk aktør, såsom en uafhængig installatør af VE-teknologi eller et energitjenesteselskab, der udfører VE- installationstjenester
 - d) andre politiske foranstaltninger med en tilsvarende virkning for at nå den gennemsnitlige årlige forhøjelse, der er omhandlet i stk. 1, herunder finanspolitiske foranstaltninger eller andre økonomiske incitament.

Når medlemsstaterne vedtager og gennemfører de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, tilstræber de, at foranstaltningerne er tilgængelige for alle forbrugere, navnlig personer i lavindkomsthusholdninger eller sårbare husholdninger, som ellers ikke ville have tilstrækkelige rede midler til at nyde godt af dem.

5. Medlemsstaterne kan anvende de strukturer, som er etableret inden for rammerne af den nationale energispareforpligtelse, jf. artikel 7 i direktiv 2012/27/EU, til at gennemføre og overvåge de foranstaltninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 3.
6. Når enheder er udpeget i henhold til stk. 3, sikrer medlemsstaterne, at disse udpegede enheders bidrag kan måles og verificeres, og at de udpegede enheder årligt rapporterer om:
 - a) den samlede mængde energi, der er leveret til opvarmning og køling
 - b) den samlede mængde vedvarende energi, der er leveret til opvarmning og køling
 - c) den mængde overskudsvarme og -kulde, der er leveret til opvarmning og køling
 - d) andelen af vedvarende energi og overskudsvarme og -kulde i den samlede mængde energi, der er leveret til opvarmning og køling, og
 - e) typen af vedvarende energikilde.

Artikel 24

Fjernvarme og fjernkøling

1. Medlemsstaterne sikrer, at slutbrugere oplyses om energiforbruget og andelen af vedvarende energi i deres fjernvarme- og fjernkølingssystemer på lettilgængelig vis såsom på leverandørernes websteder, i årsafregninger eller på anmodning.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger og fastsætter de nødvendige betingelser for, at kunder til fjernvarme- eller fjernkølingssystemer, som ikke er effektive fjernvarme- og fjernkølingssystemer, eller som ikke vil være et sådant system senest 31. december 2025 på grundlag af en plan godkendt af den kompetente myndighed, kan frakoble sig ved at opsiges eller ændre deres kontrakt med henblik på selv at producere opvarmning eller køling fra vedvarende energikilder.

Såfremt opsigelsen af kontrakten er knyttet til fysisk afbrydelse, kan kontraktopsigelsen gøres betinget af kompensationen for omkostninger, der er direkte forårsaget af fysisk afbrydelse, og den ikkenedskrevne del af aktiver, der er nødvendige for at levere varme og kulde til den pågældende kunde.

3. Medlemsstaterne kan begrænse retten til at frakoble sig ved at opsiges eller ændre en kontrakt i overensstemmelse med stk. 2 til kunder, som kan påvise, at den planlagte alternative forsyningsløsning til opvarmning eller køling medfører en betydeligt bedre energimæssig ydeevne. Evalueringen af den alternative forsyningsløsnings energimæssige ydeevne kan bygge på energiattesten.
4. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at fjernvarme- og fjernkølingssystemer bidrager til den forhøjelse, der er omhandlet i dette direktivs artikel 23, stk. 1, ved at gennemføre mindst én af følgende to muligheder:
 - a) bestræbe sig på at øge andelen af energi fra vedvarende energikilder og fra overskudsvarme og -kulde i fjernvarme og fjernkøling med mindst et procentpoint som et årligt gennemsnit beregnet for perioderne 2021-2025 og 2026-2030 med udgangspunkt i den andel af energi fra vedvarende energikilde og fra overskudsvarme og -kulde i fjernvarme og fjernkøling i 2020, udtrykt som andelen af det endelige energiforbrug i fjernvarme og fjernkøling, ved at gennemføre foranstaltninger, som kan forventes at udløse denne gennemsnitlige årlige forhøjelse i år med normale klimatiske forhold.

Medlemsstater med en andel af energi fra vedvarende energikilder og fra overskudsvarme og -kulde i fjernvarme og fjernkøling på over 60 % kan anse en sådan andel for at opfylde den gennemsnitlige årlige forhøjelse, der er omhandlet i dette litras første afsnit.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre den gennemsnitlige årlige forhøjelse, der er omhandlet i dette litras første afsnit, i deres nationale energi- og klimaplaner i overensstemmelse med bilag I til forordning (EU) 2018/1999

- b) sikre, at operatører af fjernvarme- eller fjernkølingssystemer er forpligtet til at tilslutte leverandører af energi fra vedvarende energikilder og fra overskudsvarme og -kulde eller er forpligtet til at tilbyde at tilslutte og købe varme og kulde fra vedvarende energikilder og fra overskudsvarme og -kulde fra tredjepartsleverandører, baseret på ikkediskriminerende kriterier fastsat af den kompetente myndighed i den berørte medlemsstat, hvor de skal gøre en eller flere af følgende:
 - i) imødekomme efterspørgslen fra nye kunder
 - ii) erstatte eksisterende varme- eller kuldeproduktionskapacitet og
 - iii) udvide eksisterende varme- eller kuldeproduktionskapacitet.
- 5. Hvor en medlemsstat udnytter muligheden omhandlet i stk. 4, litra b), kan en operatør af et fjernvarme- eller fjernkølingssystem afvise at tilslutte og at købe varme eller kulde fra en tredjepartsleverandør, hvor:
 - a) systemet ikke har den nødvendige kapacitet på grund af anden forsyning med overskudsvarme og -kulde, varme eller kulde produceret fra vedvarende energikilder eller varme eller kulde produceret af højeffektiv kraftvarmeproduktion
 - b) varme eller kulde fra en tredjepartsleverandør ikke opfylder de tekniske parametre, som er nødvendige for at tilslutte og sikre en pålidelig og sikker drift af fjernvarme- og fjernkølingssystemer, eller
 - c) operatøren kan påvise, at det at give adgang ville føre til en alt for stor udgiftsstigning for varme eller kulde for slutkunderne sammenlignet med udgiften ved brug af den vigtigste lokale varme- eller kuldeforsyning, som den vedvarende energikilde eller overskudsvarmen og -kulden konkurrerer med.

Medlemsstaterne sikrer, at hvis en operatør af fjernvarme- eller fjernkølingssystemet afviser at tilslutte en leverandør af opvarmning eller køling i henhold til første afsnit, forelægger operatøren den kompetente myndighed oplysninger om begrundelsen for afvisningen samt de betingelser, der vil skulle opfyldes, og de foranstaltninger, der vil skulle træffes i systemet for at muliggøre tilslutningen i overensstemmelse med stk. 9.

- 6. Hvor en medlemsstat udnytter muligheden omhandlet i stk. 4, litra b), kan den undtage operatører af følgende fjernvarme- og fjernkølingssystemer fra anvendelsen af nævnte litra:
 - a) effektiv fjernvarme og fjernkøling
 - b) effektiv fjernvarme og fjernkøling, der udnytter højeffektiv kraftvarmeproduktion
 - c) fjernvarme og fjernkøling, der på grundlag af en plan godkendt af den kompetente myndighed er effektiv fjernvarme og fjernkøling senest 31. december 2025
 - d) fjernvarme og fjernkøling med en samlet nominel indfyret termisk effekt på mindre end 20 MW.

7. Retten til at frakoble sig ved at opsige eller ændre en kontrakt i overensstemmelse med stk. 2 kan udøves af individuelle kunder, af fællesforetagender bestående af kunder, eller af parter der handler på vegne af kunder. I ejendomme med flere lejligheder i blokke kan en sådan frakobling kun foretages for hele ejendomme i overensstemmelse med gældende boligret.
8. Medlemsstaterne pålægger eldistributionssystemoperatører mindst hvert fjerde år i samarbejde med operatørerne af fjernvarme- eller fjernkølingssystemer på deres område at vurdere fjernvarme- eller fjernkølingssystemers potentiale i henseende til balancering og andre systemtjenester, herunder efterspørgselsreaktion og lagring af overskudselektricitet fra vedvarende energikilder, og ligeledes vurdere om anvendelsen af det påviste potentiale ville være mere ressource- og omkostningseffektivt end alternative løsninger.
9. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugernes rettigheder og reglerne for driften af fjernvarme- og fjernkølingssystemer i henhold til denne artikel er klart defineret og håndhæves af den kompetente myndighed.
10. En medlemsstat er ikke forpligtet til at anvende denne artikels stk. 2-9, hvor:
 - a) dens andel af fjernvarme og fjernkøling er mindre end eller lig med 2 % af det samlede energiforbrug til opvarmning og køling den 24. december 2018
 - b) dens andel af fjernvarme og fjernkøling er steget til over 2 % ved at udvikle ny effektiv fjernvarme og fjernkøling på grundlag af dens integrerede nationale energi- og klimaplan i henhold til bilag I til forordning (EU) 2018/1999 eller den vurdering, der er omhandlet i dette direktivs artikel 15, stk. 7,
 - c) eller dens andel af systemer som omhandlet i stk. 6 udgør mere end 90 % af det samlede salg af dets fjernvarme og fjernkøling.

Artikel 25

Integration af vedvarende energi i transportsektoren

1. For at integrere brugen af vedvarende energi i transportsektoren pålægger hver medlemsstat brændstofleverandører en forpligtelse til at sikre, at andelen af vedvarende energi inden for det endelige energiforbrug i transportsektoren udgør mindst 14 % senest i 2030 (minimumsandel) i overensstemmelse med et vejledende udviklingsforløb, som medlemsstaten har fastsat og beregnet efter den metode, der er fastsat i denne artikel og i artikel 26 og 27. Kommissionen tager denne forpligtelse op til vurdering med henblik på senest i 2023 at fremsætte et lovgivningsforslag for at øge den i tilfælde af, at der er yderligere betydelige reduktioner af omkostningerne til produktion af vedvarende energi, såfremt det er nødvendigt for at opfylde Unionens internationale forpligtelser vedrørende dekarbonisering, eller såfremt det er begrundet i et markant fald i energiforbruget i Unionen.

Medlemsstaterne kan undtage eller skelne mellem forskellige brændstofleverandører og forskellige energibærere ved fastsættelsen af forpligtelse for brændstofleverandører og derved sikre, at de varierende grader af modenhed og omkostningerne ved forskellige teknologier tages i betragtning.

Ved beregningen i den i første afsnit omhandlede minimumsandel:

- a) tager medlemsstaterne hensyn til vedvarende flydende og gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, når de anvendes som mellemprodukt til produktion af konventionelle brændstoffer, og

b) kan medlemsstaterne tage hensyn til genanvendt kulstofbrændsel.

I den i første afsnit omhandlede minimumsandel skal bidraget fra avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er anført i bilag IX, del A, som en del af det endelige energiforbrug i transportsektoren være mindst 0,2 % i 2022, mindst 1 % i 2025 og mindst 3,5 % i 2030.

Medlemsstaterne kan undtage brændstofleverandører, der leverer brændstoffer i form af elektricitet eller vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, fra forpligtelsen til at overholde minimumsandelen af avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er opført i bilag IX, del A, for så vidt angår disse brændstoffer.

Ved fastsættelsen af forpligtelsen omhandlet i første og fjerde afsnit for at sikre opnåelsen af den andel, der er fastsat deri, kan medlemsstaterne bl.a. anvende foranstaltninger rettet mod mængder, energiindhold eller drivhusgasemissioner, forudsat at det påvises, at den minimumsandel, der er omhandlet i første og fjerde afsnit, er opnået.

2. Drivhusgasemissionsbesparelserne som følge af anvendelsen af vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, skal udgøre mindst 70 % fra den 1. januar 2021.

Senest den 1. januar 2021 vedtager Kommissionen en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 35 for at supplere dette direktiv ved at fastsætte passende minimumstærskler for drivhusgasemissionsbesparelser, der opnås med genanvendte kulstofbrændsler som led i en livscyklusvurdering, der tager hensyn til hvert brændstofs særlige egenskaber.

Artikel 26

Særlige regler for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af fødevarer- og foderafgrøder

1. Ved beregningen af en medlemsstats endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder omhandlet i artikel 7 og minimumsandelen omhandlet i artikel 25, stk. 1, første afsnit, må bidraget fra biobrændstoffer og flydende biobrændsler samt fra biomassebrændsler anvendt til transport, hvor de er produceret af fødevarer- og foderafgrøder, ikke være mere end et procentpoint højere end andelen af sådanne brændstoffer til vej- og jernbanetransportsektorerne i den pågældende medlemsstats endelige energiforbrug i 2020 med højst 7 % af det endelige energiforbrug i vej- og jernbane transportsektorerne i den pågældende medlemsstat.

Hvis dette bidrag er under 1 % i en medlemsstat, kan bidraget forhøjes til højst 2 % af det endelige energiforbrug i vej- og jernbanetransportsektorerne.

Medlemsstaterne kan fastsætte en lavere grænse og med henblik på artikel 29, stk. 1, skelne mellem forskellige biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af fødevarer- og foderafgrøder, idet der tages hensyn til den bedste tilgængelige dokumentation vedrørende indirekte ændringer i arealanvendelsen. Medlemsstaterne kan f.eks. fastsætte en lavere grænse for andelen af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler baseret på fødevarer- eller foderafgrøder, som er produceret af olieholdige afgrøder.

Hvor andelen af biobrændstoffer og flydende biobrændsler samt fra biomassebrændsler anvendt til transport, der er produceret af fødevarer- og foderafgrøder, i en medlemsstat begrænses til en andel på mindre

end 7 %, eller hvor en medlemsstat beslutter at begrænse andelen yderligere, kan denne medlemsstat reducere den i artikel 25, stk. 1, første afsnit, omhandlede minimumsandel tilsvarende, med højst 7 procentpoint.

2. Ved beregningen af en medlemsstats endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder omhandlet i artikel 7 og minimumsandelen omhandlet i artikel 25, stk. 1, første afsnit, må andelen af biobrændstoffer, flydende biobrændsler eller biomassebrændsler med høj risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen, og som er produceret af fødevarer- og foderafgrøder, for hvilke der er konstateret en betydelig udvidelse af produktionsarealet ind på arealer med stort kulstoflager, ikke overstige forbrugsniveauet for sådanne brændstoffer i denne medlemsstat i 2019, medmindre de er certificeret som værende biobrændstoffer, flydende biobrændsler eller biomassebrændsler med lav risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen i henhold til nærværende stykke.

Fra den 31. december 2023 og indtil senest 31. december 2030 mindskes denne grænse gradvist til 0 %.

Senest den 1. februar 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om status med hensyn til produktionsudvidelsen af de relevante fødevarer- og foderafgrøder på verdensplan.

Senest den 1. februar 2019 vedtager Kommissionen en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 35 som supplement til dette direktiv ved at fastlægge kriterierne for certificering af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler med lav risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen og fastsætte de råprodukter med høj risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen, for hvilke der er konstateret en betydelig udvidelse af produktionsarealet ind på arealer med stort kulstoflager. Rapporten og den ledsagende delegerede retsakt baseres på de bedste tilgængelige videnskabelige data.

Senest den 1. september 2023 reviderer Kommissionen de kriterier, der er indeholdt i den i fjerde afsnit omhandlede delegerede retsakt, på grundlag af de bedste tilgængelige videnskabelige data og vedtager en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 35 for at ændre de pågældende kriterier, såfremt det er relevant, og medtage udviklings forløbet med henblik på gradvist at mindske bidraget til EU-målene fastsat i artikel 3, stk. 1, og til minimumsandelen omhandlet i artikel 25, stk. 1, fra biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler med høj risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen, som er produceret af råprodukter, for hvilke der er konstateret en betydelig udvidelse af produktionsarealet ind på arealer med stort kulstoflager.

Artikel 27

Beregningsregler med hensyn til minimumsandelev af vedvarende energi i transportsektoren

1. Ved beregningen af de i artikel 25, stk. 1, første og fjerde afsnit, omhandlede minimumsandelev gælder følgende bestemmelser:
 - a) ved beregningen af nævneren, dvs. energiindholdet i de vej- og jernbanetransportbrændstoffer, der leveres til forbrug eller anvendelse på markedet, tages benzin, diesel, naturgas, biobrændstoffer, biogas, vedvarende flydende og gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, genanvendte kulstofbrændsler og elektricitet, der leveres til vej- og jernbanetransportsektorerne, i betragtning
 - b) ved beregningen af tælleren, dvs. mængden af energi fra vedvarende energikilder, som forbruges i transportsektoren med henblik på artikel 25, stk. 1, første afsnit, tages energiindholdet i alle former for energi fra vedvarende energikilder, der leveres til alle transportsektorer, herunder vedvarende elektricitet, der leveres til vej- og jernbanetransportsektorerne, i betragtning. Medlemsstater kan også tage genanvendt kulstofbrændsel i betragtning.

Ved beregningen af tælleren begrænses andelen af biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der opført i bilag IX, del B, til 1,7 % af energiindholdet i transportbrændstoffer, der leveres til forbrug eller anvendelse på markedet, bortset fra i Cypern og Malta. Medlemsstaterne kan, hvor det er begrundet, ændre denne grænse under hensyn til tilgængeligheden af råprodukter. Enhver sådan ændring skal godkendes af Kommissionen

- c) Ved beregningen af både tæller og nævner anvendes de værdier for transportbrændstoffernes energiindhold, som er angivet i bilag III. Til bestemmelse af energiindholdet i transportbrændstoffer, der ikke er medtaget i bilag III, anvender medlemsstaterne de relevante ESO-standarder til bestemmelse af brændstoffers brændværdi. I tilfælde, hvor der ikke er vedtaget ESO-standarder til dette formål, anvendes de relevante ISO-standarder. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 32 til at ændre dette direktiv ved at tilpasse energiindholdet i transportbrændstoffer, der er angivet i bilag III, i overensstemmelse med den videnskabelige og tekniske udvikling.
2. Med henblik på at påvise overholdelse af de i artikel 25, stk. 1, omhandlede minimumsandele:
 - a) kan andelen af biobrændstoffer og biogas til transport, der er produceret af de råprodukter, der er opført i bilag IX, sættes til to gange dets energiindhold
 - b) skal andelen af vedvarende elektricitet sættes til fire gange dets energiindhold, når det leveres til vej køretøjer og kan sættes til 1,5 gange dets energiindhold, når det leveres til jernbanetransport
 - c) skal bidraget fra brændstoffer, der leveres til luftfart og søfart, med undtagelse af brændstoffer, som er produceret af fødevarer- og foderafgrøder, sættes til 1,2 gange deres energiindhold.
 3. Ved beregningen af andelen af elektricitet fra vedvarende energikilder i den elektricitet, der leveres til vej- og jernbanekøretøjer med henblik på denne artikels stk. 1, henviser medlemsstaterne til tårnsperioden inden det år, hvor elektriciteten leveres på deres område.

Uanset dette stykkes første afsnit gælder det, at for at bestemme andelen af elektricitet med henblik på denne artikels stk. 1 i tilfælde af elektricitet fra direkte tilslutning til et anlæg, som producerer elektricitet fra vedvarende energikilder, når den leveres til vej køretøjer, medregnes den pågældende elektricitet fuldt ud som vedvarende elektricitet.

For at sikre, at den forventede forøgelse af efterspørgslen efter elektricitet i transportsektoren ud over den nuværende referenceværdi mødes ved yderligere produktion af vedvarende energikapacitet, udvikler Kommissionen en ramme for additionalitet i transportsektoren og udvikler forskellige valgmuligheder med henblik på at bestemme medlemsstaternes referenceværdi og måle additionalitet.

Med henblik på dette stykke bestemmes andelen af vedvarende energi ud fra den gennemsnitlige andel af elektricitet fra vedvarende energikilder i produktionslandet som målt to år inden det pågældende år, når elektricitet anvendes til produktion af vedvarende flydende og gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, enten direkte eller med henblik på produktion af mellemprodukter.

Elektricitet fra direkte tilslutning til et anlæg, som producerer elektricitet fra vedvarende energikilder kan dog fuldt ud medregnes som vedvarende elektricitet, hvor det bruges til produktion af disse flydende og gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, forudsat at anlægget

- a) sættes i drift efter eller samtidig med de anlæg, der producerer de vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og
- b) ikke er tilsluttet elnettet eller er tilsluttet elnettet, men det kan dokumenteres, at den pågældende elektricitet er leveret uden at tage elektricitet fra nettet.

Elektricitet, der er taget fra nettet, kan fuldt ud medregnes som vedvarende energi, forudsat at den udelukkende er produceret af vedvarende energikilder, og de vedvarende egenskaber og alle andre relevante kriterier er blevet påvist, så det sikres, at de vedvarende egenskaber af denne elektricitet kun gøres gældende én gang og kun i én slutbrugersektor.

Senest 31. december 2021 vedtager Kommissionen en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 35 som supplement til dette direktiv ved at fastlægge en EU-metode, der opstiller detaljerede regler for, hvordan økonomiske aktører skal overholde kravene indeholdt i dette stykkes femte og sjette afsnit.

Artikel 28

Andre bestemmelser om vedvarende energi i transportsektoren

1. Med henblik på at mindske risikoen for, at individuelle partier påberåbes mere end én gang, styrker medlemsstaterne og Kommissionen samarbejdet mellem de nationale systemer indbyrdes og mellem de nationale systemer og frivillige ordninger, der er oprettet i henhold til artikel 30, herunder udvekslingen af data, hvor dette er relevant. Hvis en medlemsstats kompetente myndighed har mistanke om eller påviser svig, underretter den de øvrige medlemsstater, hvor dette er relevant.
2. Kommissionen sikrer, at der oprettes en EU-database for at gøre det muligt at spore flydende og gasformige transportbrændstoffer, som kan komme i betragtning ved beregningen af tælleren, der er omhandlet i artikel 27, stk. 1, litra b), eller som tages i betragtning med henblik på de i artikel 29, stk. 1, litra a), b) og c), omhandlede formål. Medlemsstaterne pålægger den pågældende økonomiske aktør at indlæse oplysninger om gennemførte transaktioner og disse brændstoffers bæredygtigheds-egenskaber, herunder deres drivhusgasemissioner for hele deres livscyklus fra produktionsstedet til den brændstofleverandør, der markedsfører brændstoffet. En medlemsstat kan oprette en national database, der er forbundet med EU-databasen, således at det sikres, at indlæste oplysninger øjeblikkeligt overføres mellem databaserne.

Brændstofleverandører indlæser de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere opfyldelsen af de i artikel 25. stk. 1, første og fjerde afsnit, fastsatte krav.

3. Senest den 31. december 2021 træffer medlemsstaterne foranstaltninger til at sikre tilgængeligheden af brændstoffer fra vedvarende energikilder til transport, herunder for så vidt angår offentligt tilgængelige højeffektlastestandere og anden optankningsinfrastruktur som fastsat i deres nationale politikammer i overensstemmelse med direktiv 2014/94/EU.
4. Medlemsstaterne har adgang til den i denne artikels stk. 2 omhandlede EU-database. De træffer foranstaltninger til at sikre, at økonomiske aktører indfører nøjagtige oplysninger i den relevante database. Kommissionen kræver, at de ordninger, der er genstand for en afgang i medfør af dette direktivs artikel 30, stk. 4, kontrollerer opfyldelsen af dette krav, når overholdelsen af bæredygtighedskriterierne for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler kontrolleres. Den

offentliggør hvert andet år aggregerede oplysninger fra databasen i overensstemmelse med bilag VIII i forordning (EU) 2018/1999.

5. Senest den 31. december 2021 vedtager Kommissionen delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 35 som supplement til dette direktiv ved at præcisere den metode, der skal bestemme andelen af biobrændstoffer og biogas til transport, der stammer fra biomasse forarbejdet med fossile brændstoffer i en fælles proces, og præcisere metoden til vurdering af drivhusgasemissionsbesparelser fra vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologiske oprindelse, og fra genanvendt kulstofbrændsel, hvilket skal sikre, at der ikke sker godskrivning for undgåede emissioner af CO₂, hvis opsamling allerede har modtaget en emissionsgodskrivning i henhold til andre retlige bestemmelser.
6. Senest den 25. juni 2019 og hver andet år derefter vurderer Kommissionen den liste over råprodukter, der er indeholdt i bilag IX, del A og B, med henblik på at tilføje råprodukter i overensstemmelse med principperne indeholdt i tredje afsnit.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 35 for at ændre listen over råprodukter indeholdt i bilag IX, del A og B, med henblik på at tilføje, men ikke fjerne, råprodukter. Råprodukter, der kun kan forarbejdes med avancerede teknologier, tilføjes til bilag IX, del A. Råprodukter, der kan forarbejdes til biobrændstoffer eller biogas til transport med modne teknologier, tilføjes til bilag IX, del B.

Sådanne delegerede retsakter baseres på en analyse af råmaterialets potentiale som råprodukt med henblik på produktion af biobrændstoffer og biogas til transport under hensyntagen til alt det følgende:

- a) principperne for den cirkulære økonomi og for det affaldshierarki, der er fastsat i direktiv 2008/98/EF
 - b) Unionens bæredygtighedskriterier som fastlagt i artikel 29, stk. 2-7
 - c) behovet for at undgå betydelige forvridende virkninger på markeder for (bi)produkter, affald eller restprodukter
 - d) potentialet for at give betydelige drivhusgasemissionsbesparelser i forhold til fossile brændstoffer på grundlag af en livscyklusvurdering af emissioner
 - e) behovet for at undgå negative virkninger for miljøet og biodiversiteten
 - f) behovet for at undgå at skabe et øget arealbehov.
7. Senest den 31. december 2025 vurderer Kommissionen inden for rammerne af den vurdering, der gennemføres hvert andet år af de fremskridt, der er gjort i henhold til forordning (EU) 2018/1999, om den i artikel 25, stk. 1, fjerde afsnit, fastlagte forpligtelse vedrørende avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af råprodukter, der er opført i bilag IX, del A, effektivt fremmer innovation og sikrer drivhusgasemissionsbesparelser i transportsektorerne. Kommissionen analyserer i denne vurdering, hvorvidt anvendelsen af denne artikel effektivt undgår dobbelttælling af vedvarende energi.

Kommissionen forelægger, hvis det er relevant, et forslag om ændring af den i artikel 25, stk. 1, fjerde afsnit, fastlagte forpligtelse vedrørende avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af råprodukter, der er opført i bilag IX, del A.

Bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler

1. Energi fra biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler tages kun i betragtning med henblik på de i dette afsnits litra a), b) og c) omhandlede formål, hvis de opfylder bæredygtighedskriterierne og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i stk. 2-7 og 10:
 - a) bidrager til opfyldelsen af EU-målet fastlagt i artikel 3, stk. 1, og medlemsstaternes andel af vedvarende energi
 - b) måling af overholdelse af VE-forpligtelse, herunder den forpligtelse, der er fastsat i artikel 25
 - c) berettigelse til finansiel støtte til forbrug af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler.

Biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der er fremstillet af affald og restprodukter, bortset fra restprodukter, som stammer fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug, skal dog kun opfylde kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner fastlagt i stk. 10 for at blive taget i betragtning med henblik på de i første afsnits litra a), b) og c) omhandlede formål. Nærværende afsnit finder også anvendelse på affald og restprodukter, som først forarbejdes til et produkt, inden de videreforarbejdes til biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler.

Elektricitet, opvarmning og køling, der produceres fra kommunalt fast affald, er ikke omfattet af de kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, der er fastsat i stk. 10.

Biomassebrændsler skal opfylde bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner i stk. 2- 7 og 10, hvis de anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, opvarmning og køling eller brændsler med en samlet nominel indfyret termisk effekt på 20 MW eller derover for faste biomassebrændsler og med en samlet nominel indfyret termisk effekt på 2 MW eller derover for gasformige biomassebrændsler. Medlemsstaterne kan anvende bæredygtigheds kriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner på anlæg med lavere samlet nominel indfyret termisk effekt.

Bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i stk. 2-7 og 10 gælder uanset biomassens geografiske oprindelse.

2. Bio brændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der er fremstillet af affald og restprodukter, som ikke stammer fra skovbrug, men fra landbrugsarealer, tages i betragtning med henblik på de i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, kun hvor operatørerne eller de nationale myndigheder har indført overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden. Oplysningerne om, hvordan disse virkninger overvåges og håndteres, indberettes i henhold til artikel 30, stk. 3.
3. Biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der produceres af biomasse fra landbrug, der tages i betragtning med henblik på de i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, må ikke fremstilles af råmaterialer fra et areal med høj biodiversitetsværdi, dvs. et areal, der havde en af følgende statusser i januar 2008 eller derefter, uanset om arealet stadig har denne status:

- a) primærskov og andre træbevoksede arealer, dvs. skov og andre træbevoksede arealer med hjemmehørende arter, hvor der ikke er noget klart synligt tegn på menneskelig aktivitet, og hvor de økologiske processer ikke er forstyrret i væsentlig grad
- b) skove og andre træbevoksede arealer med høj biodiversitet, som er artsrige og ikke nedbrudte eller af den relevante kompetente myndighed er blevet udpeget som areal med høj biodiversitet, medmindre det dokumenteres, at produktionen af dette råmateriale ikke har forstyrret disse naturbeskyttelsesformål
- c) områder:
 - i) der ved lov har fået status som, eller af den relevante kompetente myndighed er udlagt som, naturbeskyttelsesområde, eller
 - ii) til beskyttelse af sjældne, truede eller udryddelsestruede økosystemer eller arter, der er anerkendt i internationale aftaler eller er medtaget på lister udarbejdet af mellemstatslige organisationer eller Den Internationale Naturværnsunion, idet disse områder dog skal være anerkendt i overensstemmelse med artikel 30, stk. 4, første afsnit, medmindre det dokumenteres, at produktionen af dette råmateriale ikke har forstyrret disse naturbeskyttelsesformål
- d) græsarealer med høj biodiversitet på over en ha, som er:
 - i) naturlige, dvs. græsarealer, der ville forblive græsarealer uden menneskelig intervention, og som opretholder den naturlige artssammensætning og de økologiske kendetegn og processer, eller
 - ii) ikkenaturlige, dvs. græsarealer, der ville ophøre med at være græsarealer uden menneskelig intervention, og som er artsrige og ikke nedbrudte og af en relevant kompetent myndighed er blevet udpeget som areal med høj biodiversitet, medmindre det dokumenteres, at det er nødvendigt at høste råmaterialet for at bevare deres status som græsarealer med høj biodiversitet.

Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der præciserer kriterierne nærmere med henblik på at afgøre, hvilke græsarealer der er omfattet af første afsnit, litra d). Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 3.

- 4. Biobrændstoffer flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af biomasse fra landbrug, der tages i betragtning med henblik på de i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, må ikke fremstilles af råmaterialer fra arealer med stort kulstoflager, dvs. arealer, der havde en af følgende statusser i januar 2008, og som ikke længere har denne status:
 - a) vådområder, dvs. arealer, der permanent eller i en betydelig del af året er vanddækkede eller vandmættede
 - b) sammenhængende skovarealer, dvs. arealer på over en ha bevokset med træer af en højde på over fem meter og med en kronedækningsgrad på mindst 30 % eller med træer, der kan nå disse tærskler på lokaliteten
 - c) arealer på over en ha bevokset med træer af en højde på over fem meter og med en kronedækningsgrad på mellem 10 % og 30 % eller med træer, der kan nå disse tærskler på lokaliteten, medmindre det dokumenteres, at arealets kulstoflager før og efter omlægning er således, at det ved anvendelse af metoden i bilag V, del C, vil opfylde betingelserne i denne artikels stk. 10.

Dette stykke finder ikke anvendelse, hvis arealet på det tidspunkt, hvor råmaterialet blev udvundet, havde samme status som i januar 2008.

5. Biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af biomasse fra landbrug, der tages i betragtning med henblik på de i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, må ikke fremstilles af råmaterialer fra arealer, der var tørvebundsarealer i januar 2008, medmindre det dokumenteres, at dyrkning og høst af dette råmateriale ikke indebærer afvanding af hidtil udrænet jord.
6. Biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af biomasse fra skove, som tages i betragtning med henblik på stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), skal opfylde følgende kriterier for at minimere risikoen for, at der anvendes skovbiomasse fra ikkebæredygtig produktion:
 - a) det land, hvor skovbiomasse blev fældet, har indført national eller regional lovgivning, der finder anvendelse i fældningsområdet, samt overvågnings- og håndhævelsessystemer, der sikrer:
 - i) fældningens lovlighed
 - ii) at skove genplantes på fældede arealer
 - iii) at områder, der ved international eller national ret eller af den relevante kompetente myndighed er udlagt som naturbeskyttelsesområder, herunder i vådområder og tørvemoser, beskyttes
 - iv) at fældningen udføres under hensyntagen til opretholdelsen af jordbundens kvalitet og biodiversiteten med det formål at minimere negative virkninger og
 - v) at fældningen opretholder eller forbedrer skovens produktionskapacitet på lang sigt
 - b) når den dokumentation, der er omhandlet i dette stykkes litra a), ikke er tilgængelig, skal biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af skovbiomasse tages i betragtning med henblik på de i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, hvis der er indført systemer til styring på skovbrugets kildeområdeniveau for at sikre:
 - i) fældningens lovlighed
 - ii) at skove genplantes på fældede arealer
 - iii) at områder, der ved international eller national ret eller af den relevante kompetente myndighed er udlagt som naturbeskyttelsesområder, herunder i vådområder og tørvemoser, beskyttes, medmindre det dokumenteres, at fældning af dette råmateriale ikke indvirker på disse naturbeskyttelsesområder
 - iv) at fældningen udføres under hensyntagen til opretholdelsen af jordbundens kvalitet og biodiversiteten med det formål at minimere de negative virkninger, og
 - v) at fældningen opretholder eller forbedrer skovens produktionskapacitet på lang sigt.
7. Biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af biomasse fra skove, der tages i betragtning med henblik på de i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, skal opfylde følgende kriterier for arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF):
 - a) landet eller den regionale organisation for økonomisk integration, hvorfra skovbiomasse stammer:
 - i) er part i Parisaftalen

- ii) har forelagt et nationalt bestemt bidrag for De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC), som omfatter emissioner og optag i landbrug, skovbrug og arealanvendelse, hvormed det sikres, at ændringer i kulstoflagrene i forbindelse med hugst af biomasse medregnes i landets forpligtelse til at mindske eller begrænse drivhusgasemissioner, jf. det nationalt bestemte bidrag, eller
 - iii) har indført nationale eller regionale love i overensstemmelse med Parisaftalens artikel 5, som finder anvendelse i fældningsområdet, med henblik på at bevare og øge kulstoflagre og -dræn, og det dokumenteres, at rapporterede emissioner fra LULUCF-sektoren ikke overstiger optag
- b) hvor den dokumentation, der er omhandlet i dette stykkes litra a), ikke er tilgængelig, tages biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af skovbiomasse i betragtning med henblik på de i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, hvis der er indført systemer til styring på skovbrugets kildeområdeniveau for at sikre, at niveauet af kulstoflagre og -dræn i skovene opretholdes eller forbedres på lang sigt.
8. Senest den 31. januar 2021 vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, der fastsætter den operationelle vejledning om dokumentationen for overholdelse af de i denne artikels stk. 6 og 7 fastlagte kriterier. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 3.
9. Senest den 31. december 2026 vurderer Kommissionen, om de i stk. 6 og 7 fastlagte kriterier på effektiv vis minimerer risikoen for, at der anvendes skovbiomasse fra ikkebæredygtig produktion, og ser nærmere på LULUCF- kriterier på grundlag af de foreliggende oplysninger.

Kommissionen forelægger, hvis det er relevant, et lovgivningsmæssigt forslag om ændring af de i stk. 6 og 7 fastlagte kriterier for perioden efter 2030.

10. Drivhusgasemissionsbesparelserne ved anvendelse af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der tages i betragtning med henblik på de i stk. 1 omhandlede formål, skal være:
- a) mindst 50 % for biobrændstoffer, biogas forbrugt i transportsektoren og flydende biobrændsler produceret i anlæg, der var i drift senest den 5. oktober 2015
 - b) mindst 60 % for biobrændstoffer, biogas forbrugt i transportsektoren og flydende biobrændsler produceret i anlæg, der er sat i drift fra den 6. oktober 2015 og indtil 31. december 2020
 - c) mindst 65 % for biobrændstoffer, biogas forbrugt i transportsektoren og flydende biobrændsler produceret i anlæg, der sættes i drift fra den 1. januar 2021
 - d) mindst 70 % for elektricitet, opvarmning og køling produceret af biomassebrændsel anvendt i anlæg, som sættes i drift fra den 1. januar 2021 og indtil 31. december 2025, og 80 % for anlæg, der sættes i drift fra den 1. januar 2026.

Et anlæg anses for at være i drift, hvis den fysiske produktion af biobrændstoffer, biogas forbrugt i transportsektoren og flydende biobrændsler og den fysiske produktion af opvarmning og køling og elektricitet produceret af biomassebrændsel er påbegyndt.

Besparselsen i drivhusgasemissionen som følge af anvendelse af biobrændstoffer, biogas forbrugt i transportsektoren, flydende biobrændsler og biomassebrændsler anvendt i anlæg, der producerer biomasse til opvarmning, køling og elektricitet, beregnes i overensstemmelse med artikel 31, stk. 1.

11. Elektricitet fra biomassebrændsler må alene tages i betragtning med henblik på de i denne artikels stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, hvis den opfylder et eller flere af følgende krav:
 - a) den produceres i anlæg med en samlet nominel indfyret termisk effekt på mindre end 50 MW
 - b) den i tilfælde af anlæg med en samlet nominel indfyret termisk effekt på mellem 50 og 100 MW produceres ved anvendelse af højeffektiv kraftvarmeproduktionsteknologi, eller den i tilfælde af rent elproducerende anlæg overholder et energieffektivitetsniveau, der svarer til den bedste tilgængelige teknik (BAT-AEEL'er) som defineret i Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/1442¹, eller
 - c) den i tilfælde af anlæg med en samlet nominel indfyret termisk effekt på over 100 MW produceres ved anvendelse af højeffektiv kraftvarmeproduktionsteknologi, eller den i tilfælde af rent elproducerende anlæg, der opnår et nettoeffektivitetsniveau på mindst 36 %
 - d) den produceres ved anvendelse af CO₂-opsamling og -lagring fra biomasse.

Med henblik på de i denne artikels stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, må rent elproducerende anlæg alene tages i betragtning, hvis de ikke anvender fossile brændstoffer som hovedbrændsel, og hvis der ikke er et omkostningseffektivt potentiale for at anvende højeffektiv kraftvarmeproduktionsteknologi i overensstemmelse med den vurdering, der foretages i overensstemmelse med artikel 14 i direktiv 2012/27/EU.

Med henblik på nærværende artikels stk. 1, første afsnit, litra a) og b), gælder nærværende stykke kun for anlæg, som sættes i drift eller omdannes til brug af biomassebrændsler efter den 25. december 2021. Med henblik på nærværende artikels stk. 1, første afsnit, litra c), berører nærværende stykke ikke støtte, der ydes i henhold til støtteordninger i overensstemmelse med artikel 4 og godkendt senest den 25. december 2021.

Medlemsstaterne kan anvende højere energieffektivitetskrav end de i første afsnits nævnte krav på anlæg med lavere nominel indfyret termisk effekt.

Første afsnit finder ikke anvendelse på elektricitet fra anlæg, der er omfattet af en særlig underretning fra en medlemsstat til Kommissionen på grundlag af en behørigt dokumenteret forekomst af risici for elforsyningssikkerheden. Kommissionen vedtager efter at have vurderet underretningen en afgørelse under hensyn til de elementer, der indgår deri.

12. Med henblik på de i nærværende artikels stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, og uden at dette berører artikel 25 og 26, må medlemsstaterne ikke ud fra andre bæredygtighedsbegrundelser afvise at tage biobrændstoffer og flydende biobrændsler, der er fremstillet i overensstemmelse med nærværende artikel, i betragtning. Nærværende stykke berører ikke offentlig støtte, der ydes i henhold til støtteordninger, som er godkendt inden den 24. december 2018.
13. Med henblik på det i denne artikels stk. 1, første afsnit, litra c), omhandlede formål kan medlemsstaterne i en begrænset periode fravige de kriterier, der er fastsat i denne artikels stk. 2-7, 10 og 11, gennem vedtagelse af forskellige kriterier for:

- a) anlæg beliggende i en region i den yderste periferi som omhandlet i artikel 349 i TEUF, i det omfang disse faciliteter producerer elektricitet eller opvarmning eller køling fra biomassebrændsel, og
- b) biomassebrændsel, der anvendes i anlæg nævnt i dette afsnits litra a), uanset den pågældende biomassens oprindelsessted, forudsat at sådanne kriterier er objektivt begrundede med det formål at sikre for den pågældende region i den yderste periferi en smidig overgang til de kriterier, der er fastsat i denne artikels stk. 2-7, 10 og 11, og derved give incitament til overgangen fra fossile brændstoffer til bæredygtige biomassebrændsler.

De forskellige kriterier, der nævnes i dette stykke, er omfattet af en særlig underretning fra den relevante medlemsstat til Kommissionen.

14. Med henblik på de i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål kan medlemsstaterne indføre yderligere kriterier for biomassebrændsels bæredygtighed.

Senest den 31. december 2026 vurderer Kommissionen de pågældende yderligere kriteriers indvirkning på det indre marked, om nødvendigt ledsaget af et forslag til at sikre harmonisering deraf.

Artikel 30

Kontrol af overholdelsen af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner

1. Hvor biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, eller andre brændstoffer, som kan komme i betragtning ved beregningen af tælleren, der er omhandlet i artikel 27, stk. 1, litra b), skal tages i betragtning med henblik på de i artikel 23 og 25 samt i artikel 26, stk. 1, litra a), b) og c), omhandlede formål, kræver medlemsstaterne af de økonomiske aktører, at de dokumenterer, at de bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, der er fastsat i artikel 29, stk. 2-7 og 10, er opfyldt. Til disse formål kræver de, at de økonomiske aktører anvender et massebalancesystem, der:
 - a) tillader, at partier af råmaterialer eller brændstoffer med forskellige bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskarakteristika blandes eksempelvis i en container, i et forarbejdnings- eller logistikanlæg samt i transmissions- og distributionsinfrastruktur eller i en transmissions- og distributionslokalitet
 - b) tillader, at partier af råmaterialer med forskelligt energiindhold blandes med henblik på yderligere forarbejdning, forudsat at partiernes størrelse justeres efter deres energiindhold
 - c) kræver, at oplysninger om bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskarakteristikaene og de i litra a) nævnte partiers størrelse forbliver knyttet til blandingen, og
 - d) fastsætter, at summen af alle partier, der trækkes ud af blandingen, beskrives som havende de samme bæredygtighedskarakteristika i de samme mængder som summen af alle partier, der tilføres blandingen, og stiller krav om, at denne balance opretholdes i et passende tidsrum.

Massebalancesystemet sikrer, at hvert parti kun tælles én gang i artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a), b) eller c), med henblik på beregning af det endelige bruttoenergiforbrug fra vedvarende energikilder og indeholder oplysninger om, hvorvidt der er ydet støtte til produktion af det pågældende parti, og i givet fald fra hvilken type støtteordning.

2. Når et parti er forarbejdet, skal oplysninger om partiets bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskarakteristika justeres og tildeles det pågældende output i overensstemmelse med følgende regler:
 - a) når forarbejdningen af et parti råmaterialer kun giver ét output, som er bestemt til produktion af biobrændstoffer, flydende biobrændsler eller biomassebrændsel, vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, eller genanvendt kulstofbrændsel, skal partiets størrelse og de tilknyttede mængder af bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskarakteristika justeres ved at anvende en omregningsfaktor, der repræsenterer forholdet mellem mængden af det output, som er bestemt til en sådan produktion, og massen af det råmateriale, som indgår i processen
 - b) når forarbejdningen af et parti råmaterialer resulterer i mere end ét output, som er bestemt til produktion af biobrændstoffer, flydende biobrændsler eller biomassebrændsel, vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, eller genanvendt kulstofbrændsel, skal der for hvert output anvendes en særskilt omregningsfaktor og en særskilt massebalance.
3. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at sikre, at de økonomiske aktører forelægger pålidelige oplysninger om overholdelsen af de drivhusgasemissionsbesparelsestærskler, der er fastsat i og vedtaget i medfør af artikel 25, stk. 2, og af de bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, der er fastsat i artikel 29, stk. 2-7 og 10, og at økonomiske aktører efter anmodning stiller de data, der blev anvendt til at udarbejde oplysningerne, til rådighed for den relevante medlemsstat. Medlemsstaterne kræver af de økonomiske aktører, at de sørger for en tilstrækkelig standard for en uafhængig kontrol af de oplysninger, de forelægger, og at de dokumenterer, at dette er blevet gjort. Med henblik på at overholde artikel 29, stk. 6, litra a), og artikel 29, stk. 7, litra a), kan første eller anden parts revision anvendes indtil skovbiomassens første opsamlingssted. Revisionen skal bekræfte, at de systemer, der anvendes af de økonomiske aktører, er nøjagtige, pålidelige og sikret mod svindel, herunder ved en kontrol, som sikrer, at materialer ikke bevidst ændres eller kasseres, så partiet eller en del deraf kan blive til affald eller et restprodukt. Den skal evaluere frekvensen og metoden i prøveudtagningen og dataenes pålidelighed.

De forpligtelser, der er fastlagt i dette stykke, finder anvendelse, uanset om biobrændstofferne, de flydende biobrændsler, biomassebrændslerne, de vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, eller det genanvendte kulstofbrændsel er produceret inden for Unionen eller er importeret. Oplysninger om geografisk oprindelse og typen af råprodukt for biobrændstofferne, de flydende biobrændsler og biomassebrændslerne for hver brændstofleverandør stilles til rådighed for forbrugerne på operatørernes, leverandørernes eller de relevante kompetente myndigheders websteder og ajourføres en gang om året.

Medlemsstaterne indberetter i sammenfattet form oplysningerne i første afsnit af dette stykke til Kommissionen. Kommissionen offentliggør et resumé af disse oplysninger på den i artikel 28 i forordning (EU) 2018/1999 omhandlede e-rapporteringsplatform under iagttagelse af fortroligheden af forretningsmæssigt følsomme oplysninger.

4. Kommissionen kan træffe afgørelse om, at frivillige nationale eller internationale ordninger, der fastsætter standarder for fremstilling af biobrændstoffer, flydende biobrændsler eller biomassebrændsler eller andre brændstoffer, som kan komme i betragtning ved beregningen af tælleren, der er omhandlet i artikel 27, stk. 1, litra b), indeholder nøjagtige data om drivhusgasemissionsbesparelser med henblik på artikel 25, stk. 2, og artikel 29, stk. 10, påviser overholdelsen af artikel 27, stk. 2, og artikel 28,

stk. 2 og 4 eller påviser, at partier af biobrændstoffer, flydende biobrændsler eller biomassebrændsler overholder bæredygtighedskriterierne fastsat i artikel 29, stk. 2-7. Operatørerne kan i forbindelse med deres påvisning af, at kriterierne fastsat i artikel 29, stk. 6 og 7, er opfyldt, forelægge den krævede dokumentation direkte på kildeområdeniveau. Kommissionen kan med henblik på artikel 29, stk. 3, første afsnit, litra c), nr. ii), anerkende områder til beskyttelse af sjældne, truede eller udryddelsestruede økosystemer eller arter, der er anerkendt ved internationale aftaler eller er medtaget på lister udarbejdet af mellemstatslige organisationer eller Den Internationale Naturvårnsunion.

Kommissionen kan beslutte, at disse ordninger indeholder nøjagtige oplysninger om trufne foranstaltninger med henblik på beskyttelse af jordbund, vand og luft, genopretning af nedbrudte arealer, undgåelse af overdrevent vandforbrug i områder, hvor der er vandknaphed, og certificering af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler med lav risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen.

5. Kommissionen vedtager afgørelser i henhold til nærværende artikels stk. 4 i form af gennemførelsesretsakter. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 3. Sådanne afgørelser er gyldige i højst fem år.

Kommissionen kræver, at hver frivillig ordning, som er genstand for en afgørelse vedtaget i henhold til stk. 4, årligt senest den 30. april forelægger Kommissionen en rapport, der dækker hvert af punkterne i bilag IX til forordning (EU) 2018/1999. Rapporten dækker det forudgående kalenderår. Kravet om at forelægge en rapport finder kun anvendelse på frivillige ordninger, som har fungeret i mindst 12 måneder.

Kommissionen offentliggør rapporterne fra de frivillige ordninger i sammendrag eller, hvis det er hensigtsmæssigt, i deres fulde ordlyd på den e-rapporteringsplatform, der er omhandlet i artikel 28 i forordning (EU) 2018/1999.

6. Medlemsstaterne kan oprette nationale ordninger, hvor overholdelse af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner, der er fastsat i artikel 29, stk. 2-7 og 10, og drivhusgasemissionsbesparelestærsklerne for vedvarende flydende og gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, og genanvendt kulstofbrændsel, der er fastsat og vedtaget i henhold til artikel 25, stk. 2, og i overensstemmelse med artikel 28, stk. 5 kontrolleres i hele sporbarhedskæden med deltagelse af de kompetente nationale myndigheder.

En medlemsstat kan give meddelelse om en sådan national ordning til Kommissionen. Kommissionen prioriterer vurderingen af en sådan ordning med henblik på at lette gensidig bilateral og multilateral anerkendelse af ordninger til kontrol af overholdelsen af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler og af de drivhusgasemissionsbesparelestærskler for andre brændstoffer, som kan komme i betragtning ved beregningen af tælleren omhandlet i artikel 27, stk. 1, litra b). Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter bestemme, hvorvidt en således meddelt national ordning opfylder betingelserne fastsat i dette direktiv. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 3,

Er afgørelsen positiv, må ordninger oprettet i overensstemmelse med nærværende artikel ikke afslå gensidig anerkendelse af den pågældende medlemsstats ordning, for så vidt angår kontrol af overholdelsen af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner i artikel 29, stk. 2-7 og 10, og de drivhusgasemissionsbesparelestærskler, der er fastsat i og vedtaget i henhold til artikel 25, stk. 2.

7. Kommissionen vedtager kun beslutninger i henhold til denne artikels stk. 4, hvis den pågældende ordning opfylder tilstrækkelige standarder for pålidelighed, gennemsigtighed og uafhængig kontrol og giver tilstrækkelig sikkerhed for, at ingen materialer bevidst er ændret eller kasseret, så partiet eller en del deraf falder ind under bilag IX. Ordninger til at måle besparelsen i drivhusgasemissionen skal også overholde metodekravene i bilag V eller VI. Lister over områder med høj biodiversitetsværdi, jf. artikel 29, stk. 3, første afsnit, litra c), nr. ii), skal opfylde rimelige standarder for objektivitet og overensstemmelse med internationalt anerkendte standarder samt sikre passende ankeprocedurer.

De i stk. 4 omhandlede frivillige ordninger skal mindst én gang om året offentliggøre en liste over deres certificeringsorganer, som anvendes til uafhængig kontrol, idet det for hvert certificeringsorgan angives, hvilken enhed eller national offentlig myndighed der har anerkendt det, og hvilken enhed eller national offentlig myndighed der fører tilsyn med det.

8. For at sikre, at overholdelsen af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner såvel som af bestemmelserne om biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler med lav eller høj risiko for direkte og indirekte ændringer i arealanvendelsen kontrolleres på en produktiv og harmoniseret måde og navnlig med henblik på at forhindre svig vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, der fastsætter detaljerede gennemførelsesbestemmelser, herunder passende standarder for pålidelighed, gennemsigtighed og uafhængig kontrol, og kræver, at alle frivillige ordninger anvender disse standarder. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 3.

I disse gennemførelsesretsakter er Kommissionen særlig opmærksom på behovet for at minimere den administrative byrde. Sådanne gennemførelsesretsakter fastlægger en tidsfrist, inden for hvilken de frivillige ordninger skal gennemføre standarderne. Kommissionen kan ophæve afgørelser om anerkendelse af frivillige ordninger i henhold til stk. 4, såfremt disse ordninger ikke gennemfører sådanne standarder inden for den fastlagte tidsfrist. Hvor en medlemsstat rejser bekymring for, at en ordning ikke fungerer i overensstemmelse med de standarder for pålidelighed, gennemsigtighed og uafhængig kontrol, som udgør grundlaget for afgørelser i henhold til stk. 4, skal Kommissionen undersøge sagen og træffe passende foranstaltninger.

9. Såfremt en økonomisk aktør fremlægger dokumentation eller data, der er opnået i overensstemmelse med en ordning, der har været genstand for en afgørelse i henhold til denne artikels stk. 4 eller 6, kan en medlemsstat ikke, i det omfang dette er omfattet af den pågældende afgørelse, kræve, at leverandøren fremlægger yderligere dokumentation for overholdelse af de bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, der er fastsat i artikel 29, stk. 2-7 og 10.

Medlemsstaternes kompetente myndigheder fører tilsyn med driften af certificeringsorganer, som foretager uafhængig revision i henhold til en frivillig ordning. Certificeringsorganerne forelægger på anmodning af de kompetente myndigheder alle relevante oplysninger, der er nødvendige for at føre tilsyn med driften, herunder den nøjagtige dato og det nøjagtige tidspunkt og sted for revisionen. Hvor medlemsstaterne konstaterer problemer med manglende overholdelse, underretter de straks den frivillige ordning.

10. På anmodning af en medlemsstat, som kan være på grundlag af en anmodning fra en økonomisk aktør, undersøger Kommissionen på grundlag af al tilgængelig dokumentation, om bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i artikel 29, stk. 2-7 og 10, er opfyldt for så vidt angår en kilde til biobrændstoffer, flydende biobrændsler eller biomassebrændsler

og de drivhusgasemissionsbesparelsetærskler, der er fastsat i og vedtaget i henhold til artikel 25, stk. 2.

Senest seks måneder efter modtagelsen af en sådan anmodning og i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 3, bestemmer Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter, hvorvidt den pågældende medlemsstat:

- a) kan tage biobrændstoffer, flydende biobrændsler eller biomassebrændsler og andre brændstoffer, der kan komme i betragtning ved beregning af tælleren omhandlet i artikel 27, stk. 1 litra b), fra denne kilde i betragtning med henblik på de i artikel 29, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c), omhandlede formål, eller
- b) uanset nærværende artikels stk. 9 kan kræve, at leverandører af kilden til biobrændstof, flydende biobrændsler, biomassebrændsler og andre brændstoffer, der kan komme i betragtning ved beregning af tælleren omhandlet i artikel 27, stk. 1, litra b), fremlægger yderligere dokumentation for overholdelse af disse bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner og drivhusgasemissionsbesparelsetærskler.

Artikel 31

Beregning af drivhusgaseffekten af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler

1. Drivhusgasemissionsbesparelser i forbindelse med anvendelse af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler beregnes med henblik på artikel 29, stk. 10, på en af følgende måder:
 - a) hvor en standardværdi for drivhusgasemissionsbesparelse for den pågældende produktionsvej er fastlagt i bilag V, del A eller B, for biobrændstoffer og flydende biobrændsler og i bilag VI, del A, for biomassebrændsler, hvor e_1 -værdien for de pågældende biobrændstoffer eller flydende biobrændsler beregnet i henhold til bilag V, del C, punkt 7, og for disse biomassebrændsler beregnet i henhold til bilag VI, del B, punkt 7, er lig med eller mindre end nul, ved at anvende denne standardværdi
 - b) ved at anvende en faktisk værdi beregnet i overensstemmelse med den metode, der er fastlagt i bilag V, del C, for biobrændstoffer og flydende biobrændsler og i bilag VI, del B, for biomassebrændsler
 - b) ved at anvende en værdi beregnet som summen af faktorerne i de formler, der er nævnt i bilag V, del C, punkt 1, hvor de disaggregerede standardværdier i bilag V, del D eller E, kan anvendes for nogle faktorer, og de faktiske værdier beregnet i overensstemmelse med den metode, der er fastlagt i bilag V, del C, anvendes for alle andre faktorer eller
 - c) ved at anvende en værdi beregnet som summen af faktorerne i de formler, der er nævnt i bilag VI, del B, punkt 1, hvor de disaggregerede standardværdier i bilag VI, del C, kan anvendes for nogle faktorer, og de faktiske værdier beregnet i overensstemmelse med den metode, der er fastlagt i bilag VI, del B, anvendes for alle andre faktorer.
2. Medlemsstaterne kan forelægge Kommissionen rapporter med oplysninger om de typiske drivhusgasemissioner fra dyrkningen af landbrugsråvarer for de områder på deres territorium, der er klassificeret som niveau 2 i den fælles nomenklatur for statistiske regionale enheder (i det følgende benævnt »NUTS«) eller som et mere disaggregeret NUTS-niveau i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1059/2003¹. Disse rapporter skal ledsages af en beskrivelse af den metode og

de data, der anvendes til at beregne emissionsniveauet. Metoden tager jordbeskaffenhed, klima og forventede råmaterialeudbytter i betragtning.

3. Når der er tale om områder uden for Unionen, kan rapporter, der svarer til dem, som er omhandlet i stk. 2, og som er udarbejdet af kompetente organer, forelægges Kommissionen.
4. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter bestemme, at de i nærværende artikels stk. 2 og 3 omhandlede rapporter indeholder nøjagtige data med henblik på måling af drivhusgasemissioner, som er knyttet til dyrkning af råprodukter i form af biomasse fra landbrug, der produceres i de områder, der er omfattet af sådanne rapporter i forbindelse med artikel 29, stk. 10. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 3.

Disse data kan i henhold til sådanne afgørelser anvendes i stedet for de disaggregerede standardværdier for dyrkning i bilag V, del D eller E, for biobrændstoffer og flydende biobrændsler, og i bilag VI, del C, for biomassebrændsler.

5. Kommissionen gennemgår løbende bilag V og VI med henblik på, hvis det er berettiget, at tilføje eller revidere værdier for produktionsveje for biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsel. Disse gennemgange tager også hensyn til ændring af den metode, der er fastsat i bilag V, del C, og i bilag VI, del B.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i henhold til artikel 35 for, hvor det er relevant, at ændre bilag V og VI ved at tilføje eller ændre standardværdierne eller justere metoden.

Ved enhver tilpasning af eller tilføjelse til listen over standardværdier i bilag V og bilag VI:

- a) hvor en faktors bidrag til de samlede emissioner er lille, hvor der er begrænset variation, eller hvor omkostningerne eller vanskelighederne ved at fastslå de faktiske værdier er store, skal standardværdierne være typiske for normale produktionsprocesser
 - b) i alle andre tilfælde fastsættes standardværdierne konservativt sammenlignet med normale produktionsprocesser.
6. Hvis det er nødvendigt for at sikre en ensartet anvendelse af bilag V, del C, og bilag VI, del B, kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter, der fastlægger detaljerede tekniske specifikationer, herunder definitioner, omregnings faktorer, beregningen af den årlige emission fra dyrkning eller emissionsbesparelser som følge af ændringer på jorden og i undergrunden med hensyn til kulstoflagre i opdyrket jord, beregning af emissionsbesparelser fra opsamling, erstatning og geologisk lagring af CO₂. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 3.

Artikel 32

Gennemførelsesretsakter

De i nærværende direktivs artikel 29, stk. 3, andet afsnit, artikel 29, stk. 8, artikel 30, stk. 5, første afsnit, artikel 30, stk. 6, andet afsnit, artikel 30, stk. 8, første afsnit, artikel 31, stk. 4, første afsnit, og artikel 31, stk. 6, omhandlede gennemførelsesforanstaltninger skal tage fuldt hensyn til bestemmelserne vedrørende drivhusgasemissionsbesparelser i overensstemmelse med artikel 7a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/70/EF¹.

*Artikel 33***Kommissionens overvågning**

1. Kommissionen overvåger oprindelsen af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der forbruges i Unionen, og effekten af deres produktion, herunder fortrængningseffekten, på arealanvendelsen i Unionen og i de vigtigste leverandørtredjelande. Overvågningen er baseret på medlemsstaternes integrerede nationale energi- og klimaplaner og tilknyttede statusrapporter i henhold til artikel 3, 17 og 20 i forordning (EU) 2018/1999, og rapporterne fra relevante tredjelande og mellemstatslige organisationer samt videnskabelige undersøgelser og alle andre relevante oplysninger. Kommissionen overvåger også ændringer i råvarepriserne i forbindelse med anvendelsen af biomasse til energiformål og eventuelle positive og negative virkninger for fødevarerikkerheden forbundet hermed.
2. Kommissionen opretholder en løbende dialog og udveksling af oplysninger med tredjelande og producenter af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, forbrugerorganisationer og civilsamfundet vedrørende den generelle gennemførelse af foranstaltningerne i dette direktiv med relation til biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler. Den skal i den forbindelse være særlig opmærksom på den indvirkning, som produktionen af biobrændstoffer, flydende biobrændsel og biomassebrændsel kan have på fødevarerpriserne.
3. I 2026 forelægger Kommissionen, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag om regelsættet til fremme af energi fra vedvarende energikilder for perioden efter 2030.

Dette forslag tager hensyn til erfaringerne fra gennemførelsen af dette direktiv, herunder dettes bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, og den teknologiske udvikling inden for energi fra vedvarende energikilder.

4. I 2032 offentliggør Kommissionen en rapport, der evaluerer gennemførelsen af dette direktiv.

*Artikel 34***Udvalgsprocedure**

1. Kommissionen bistås af Udvalget vedrørende Energiunionen nedsat ved artikel 44 i forordning (EU) 2018/1999.
2. Uanset stykke 1 bistås Kommissionen i spørgsmål vedrørende bæredygtigheden af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler af Udvalget om Biobrændstoffers, Flydende Biobrændsler og Biomassebrændsler Bæredygtighed. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

*Artikel 35***Udøvelse af de delegerede beføjelser**

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, stk. 3, andet afsnit, artikel 25, stk. 2, andet afsnit, artikel 26, stk. 2, fjerde og femte afsnit, artikel 27, stk. 1, litra c), artikel 27, stk. 3, syvende afsnit, artikel 28, stk. 5, artikel 28, stk. 6, andet afsnit, og artikel 31, stk. 5, andet afsnit, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 24. december 2018. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 7, stk. 3, femte afsnit, tillægges Kommissionen for en periode på to år fra den 24. december 2018.
4. Den i artikel 7, stk. 3, femte afsnit, artikel 8, stk. 3, andet afsnit, artikel 25, stk. 2, andet afsnit, artikel 26, stk. 2, fjerde og femte afsnit, artikel 27, stk. 1, litra c), artikel 27, stk. 3, syvende afsnit, artikel 28, stk. 5, artikel 28, stk. 6, andet afsnit, og artikel 31, stk. 5, andet afsnit, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
5. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
6. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
7. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 7, stk. 3, femte afsnit, artikel 8, stk. 3, andet afsnit, artikel 25, stk. 2, andet afsnit, artikel 26, stk. 2, fjerde og femte afsnit, artikel 27, stk. 1, litra c), artikel 27, stk. 3, syvende afsnit, artikel 28, stk. 5, artikel 28, stk. 6, andet afsnit, og artikel 31, stk. 5, andet afsnit, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 36

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 2-13, 15-31 og 37 samt bilag II, III og V-IX senest den 30. juni 2021. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende

direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen og træffer bestemmelse om affattelsen af den nævnte oplysning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.
3. Dette direktiv berører ikke anvendelsen af undtagelserne i henhold til EU-retten om det indre marked for elektricitet.

Artikel 37

Ophævelse

Direktiv 2009/28/EF som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag X, del A, ophæves med virkning fra den 1. juli 2021, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de frister for gennemførelse i national ret af de direktiver, der er angivet i bilag X, del B, og uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser i 2020, jf. artikel 3, stk. 1, i og bilag I, del A, til direktiv 2009/28/EF.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag XI.

Artikel 38

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 39

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 11. 2018.

På Europa-Parlamentets

vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets

vegne

J. BOGNER-STRAUSS

Formand

BILAG I

NATIONALE OVERORDNEDE MÅL FOR ANDELEN AF ENERGI FRA VEDVARENDE ENERGIKILDER I DET ENDELIGE BRUTTOENERGIFORBRUG I 2020¹

A. Nationale overordnede mål

	Andelen af energi fra vedvarende energikilder i det endelige bruttoenergiforbrug i 2005 –(S2005)	Mål for andelen af energi fra vedvarende energi kilder i det endelige bruttoenergiforbrug i 2020 (S2020)
Belgien	2,2 %	13 %
Bulgarien	9,4 %	16 %
Tjekkiet	6,1 %	13 %
Danmark	17,0 %	30 %
Tyskland	5,8 %	18 %
Estland	18,0 %	25 %
Irland	3,1 %	16 %
Grækenland	6,9 %	18 %
Spanien	8,7 %	20 %
Frankrig	10,3 %	23 %
Kroatien	12,6 %	20 %
Italien	5,2 %	17 %
Cypern	2,9 %	13 %
Letland	32,6 %	40 %
Litauen	15,0 %	23 %
Luxembourg	0,9 %	11 %
Ungarn	4,3 %	13 %
Malta	0,0 %	10 %
Nederlandene	2,4 %	14 %
Østrig	23,3 %	34 %
Polen	7,2 %	15 %
Portugal	20,5 %	31 %
Rumænien	17,8 %	24 %
Slovenien	16,0 %	25 %
Slovakiet	6,7 %	14 %
Finland	28,5 %	38 %
Sverige	39,8 %	49 %
Det Forenede Kongerige	1,3 %	15 %

BILAG II

NORMALISERINGSREGEL FOR INDREGNING AF ELEKTRICITET PRODUCERET VED VANDKRAFT OG VINDKRAFT

Følgende regel anvendes ved indregning af elektricitet, der produceres ved vandkraft i en given medlemsstat: $(QN_{(norm)}) \cdot (C_N [((i)(N-14)) (Q_i C_i)] 15)$, hvor

N	=	Referenceåret
QN(norm)	=	den normaliserede elproduktion fra alle vandkraftværker i medlemsstaten i år N, til opgørelsesformål
Q _i	=	den mængde af elektricitet, der faktisk er produceret på alle medlemsstatens vandkraftværker i år i, målt i GWh, eksklusivt produktion fra pumpekraftværker, der anvender vand, der tidligere har været pumpet op til et højere niveau
C _i	=	den samlede installerede effekt, fratrukket pumpelagre, af alle medlemsstatens vandkraftværker ved udgangen af år i, målt i MW.

Følgende regel anvendes ved indregning af elektricitet, der produceres ved landbaseret vindkraft i en given medlemsstat: $(QN_{(norm)}) \cdot ((CN - CN_{12}) \cdot ((i)(N_n)) Q_i / ((j)(N_n)) (C_j - C_{j12}))$, hvor

N	=	Referenceåret
QN(norm)	=	den normaliserede elproduktion fra alle landbaserede vindkraftanlæg i medlemsstaten i år N, til opgørelsesformål
Q _i	=	den mængde af elektricitet, der faktisk er produceret på alle medlemsstatens landbaserede vindkraftanlæg i år i, målt i GWh
C _j	=	den samlede installerede effekt af alle medlemsstatens landbaserede vindkraftanlæg ved udgangen af år j, målt i MW
n	=	4 eller det antal år forud for år N, for hvilke der foreligger kapacitets- og produktionsdata for den pågældende medlemsstat, afhængigt af hvilket der er mindst.

Følgende regel anvendes ved indregning af elektricitet, der produceres ved offshorevindkraft i en given medlemsstat: $(QN_{(norm)}) \cdot ((CN - CN_{12}) \cdot ((i)(N_n)) Q_i / ((j)(N_n)) (C_j - C_{j12}))$, hvor

N	=	Referenceåret
QN(norm)	=	den normaliserede elproduktion fra alle offshorevindkraftanlæg i medlemsstaten i år N, til opgørelsesformål
Q _i	=	den mængde af elektricitet, der faktisk er produceret på alle medlemsstatens offshorevindkraftanlæg i år i, målt i GWh
C _j	=	den samlede installerede effekt af alle medlemsstatens offshorevindkraftanlæg ved udgangen af år j, målt i MW
n	=	4 eller det antal år forud for år N, for hvilke der foreligger kapacitets- og produktionsdata for den pågældende medlemsstat, afhængigt af hvilket der er mindst.

BILAG III

ENERGIINDHOLDET I BRÆNDSTOFFER

Brændstof	Energiindhold pr. vægtenhed (nedre brændværdi, MJ/kg)	Energiindhold pr. volumenenhed (nedre brændværdi, MJ/l)
BRÆNDSTOFFER FRA BIOMASSE OG/ELLER FRA FORARBEJDNING AF BIOMASSE		
Biopropan	46	24

Ren vegetabilsk olie (olie, der er fremstillet af olieplanter ved presning, ekstraktion eller lignende processer, som kan være rå eller raffineret, men ikke kemisk modificeret)	37	34
Biodiesel — fedtsyremethylester (methylester fremstillet af olie med biomasseoprindelse)	37	33
Biodiesel — fedtsyreethylester (ethylester fremstillet af olie med biomasseoprindelse)	38	34
Biogas, som kan renses til naturgaskvalitet	50	—
Hydrogeneret (termokemisk behandlet med brint) olie af biomasseoprindelse, til brug som erstatning for diesel	44	34
Hydrogeneret (termokemisk behandlet med brint) olie af biomasseoprindelse, til brug som erstatning for benzin	45	30
Hydrogeneret (termokemisk behandlet med brint) olie af biomasseoprindelse, til brug som erstatning for jetbrændstof	44	34
Hydrogeneret (termokemisk behandlet med brint) olie af biomasseoprindelse, til brug som erstatning for LPG	46	24
Sambehandlet olie (behandlet i et raffinaderi samtidigt med fossilt brændstof) af biomasseoprindelse eller pyrolyseret biomasseoprindelse, til brug som erstatning for diesel	43	36
Sambehandlet olie (behandlet i et raffinaderi samtidigt med fossilt brændstof) af biomasseoprindelse eller pyrolyseret biomasseoprindelse, til brug som erstatning for benzin	44	32
Sambehandlet olie (behandlet i et raffinaderi samtidigt med fossilt brændstof) af biomasseoprindelse eller pyrolyseret biomasseoprindelse, til brug som erstatning for jetbrændstof	43	33
Sambehandlet olie (behandlet i et raffinaderi samtidigt med fossilt brændstof) af biomasseoprindelse eller pyrolyseret biomasseoprindelse, til brug som erstatning for LPG	46	23

BRÆNDSTOFFER FRA VEDVARENDE ENERGIKILDER, SOM KAN FREMSTILLES AF FORSKELLIGE VEDVARENDE ENERGIKILDER, HERUNDER BIOMASSE

Methanol fra vedvarende energikilder	20	16
Ethanol fra vedvarende energikilder	27	21
Propanol fra vedvarende energikilder	31	25
Butanol fra vedvarende energikilder	33	27

Brændstof	Energiindhold pr. vægtenhed (nedre brændværdi, MJ/kg)	Energiindhold pr. volumen enhed (nedre brændværdi, MJ/l)
Fischer-Tropsch-diesel (en syntetisk kulbrinte eller en blanding af syntetiske kulbrinter, til brug som erstatning for diesel)	44	34
Fischer-Tropsch-benzin (en syntetisk kulbrinte eller en blanding af syntetiske kulbrinter fremstillet af biomasse, til brug som erstatning for benzin)	44	33
Fischer-Tropsch-jetbrændstof (en syntetisk kulbrinte eller en blanding af syntetiske kulbrinter fremstillet af biomasse, til brug som erstatning for jetbrændstof)	44	33
Fischer-Tropsch-LPG (en syntetisk kulbrinte eller en blanding af syntetiske kulbrinter, til brug som erstatning for LPG)	46	24
DME (dimethylether)	28	19
Brint fra vedvarende energikilder	120	—
Bio-ETBE (ethyl-tert-butylether, der er fremstillet ud fra ethanol)	36 (heraf 37 % fra vedvarende energikilder)	27 (heraf 37 % fra vedvarende energikilder)
MTBE (methyl-tert-butylether, der er fremstillet ud fra methanol)	35 (heraf 22 % fra vedvarende energikilder)	26 (heraf 22 % fra vedvarende energikilder)
TAAE (tert-amylethylether, der er fremstillet ud fra ethanol)	38 (heraf 29 % fra vedvarende energikilder)	29 (heraf 29 % fra vedvarende energikilder)
TAME (tert-amylmethylether, der er fremstillet ud fra methanol)	36 (heraf 18 % fra vedvarende energikilder)	28 (heraf 18 % fra vedvarende energikilder)
THxEE (tert-hexylethylether, der er fremstillet ud fra ethanol)	38 (heraf 25 % fra vedvarende energikilder)	30 (heraf 25 % fra vedvarende energikilder)
THxME (tert-hexylmethylether, der er fremstillet ud fra methanol)	38 (heraf 14 % fra vedvarende energikilder)	30 (heraf 14 % fra vedvarende energikilder)
FOSSILE BRÆNDSTOFFER		
Benzin	43	32
Diesel	43	36

BILAG IV

CERTIFICERING AF INSTALLATØRER

De i artikel 18, stk. 3, omhandlede certificeringsordninger eller tilsvarende kvalificeringsordninger skal baseres på følgende kriterier:

1. Certificerings- eller kvalificeringsprocessen skal være gennemsigtig og nøje fastlagt af medlemsstaterne eller det administrative organ, de udpeger.

2. Installatører af biomasseanlæg, varmepumpeanlæg, systemer til overfladenær udnyttelse af geotermisk energi, solcelleanlæg og solvarmeanlæg skal være certificeret af et anerkendt uddannelsesprogram eller uddannelsessted.
3. Uddannelsessteder og -programmer anerkendes af medlemsstaterne eller de administrative organer, de udpeger. Det anerkendende organ skal sørge for, at uddannelsesstedet løbende tilbyder uddannelsesprogrammet med god dækning både regionalt og nationalt. Uddannelsesstedet skal råde over tilstrækkeligt teknisk udstyr til at kunne tilbyde praktisk uddannelse, herunder laboratorieudstyr eller tilsvarende. Uddannelsesstedet skal ud over grunduddannelsen tilbyde kortere emnespecifikke genopfriskningskurser, bl.a. om ny teknologi, således at der er mulighed for livslang uddannelse vedrørende disse anlæg. Uddannelsesstedet kan være producenten af udstyret eller anlægget, institutter eller foreninger.
4. Uddannelse med henblik på certificering eller kvalificering af en installatør skal omfatte såvel teori som praksis. Efter gennemført uddannelse skal installatøren have tilstrækkelige kompetencer til at installere det pågældende udstyr og de pågældende systemer, så de opfylder kundens krav til ydeevne og driftssikkerhed, er af god håndværksmæssig kvalitet og opfylder alle gældende bestemmelser og standarder, også med hensyn til energi- og miljømærkning.
5. Uddannelseskurset skal afsluttes med aflæggelse af en prøve med henblik på udstedelse af et certifikat eller et kvalifikationsbevis. Prøven skal omfatte en praktisk vurdering af, om kedler og ovne til biomasse, varmepumpeanlæg, systemer til overfladenær udnyttelse af geotermisk energi, solcelleanlæg eller solvarmeanlæg er korrekt installeret.
6. De i artikel 18, stk. 3, omhandlede certificeringsordninger eller tilsvarende kvalificeringsordninger skal tage behørigt hensyn til følgende retningslinjer:
 - a) Der bør tilbydes anerkendt uddannelse til installatører med erhvervs erfaring, som allerede har eller er ved at gennemføre følgende uddannelse:
 - i) for installatører af kedler og ovne til biomasse: uddannelse som blikkenslager, vvs-installatør, vvs-energitekniker, rørsmed eller rørlægger forudsættes
 - ii) for installatører af varmepumpeanlæg: uddannelse som blikkenslager eller køletekniker; grundlæggende elektriker- og blikkenslagerkompetencer (skæring af rør og samling af rør ved svejsning, lodning og limning, isolering, tætning af fittings, tæthedstest samt installation af varme- og køleanlæg) er en forudsætning
 - iii) for installatører af solcelle- og solvarmeanlæg: uddannelse som blikkenslager eller elektriker; der forudsættes blikkenslager-, elektriker- og tagdækningskompetencer, herunder kendskab til samling af rør ved svejsning, lodning og limning, tætning af fittings, tæthedstest af rørsystemer, forbindelse af ledninger samt metoder til inddækning og tætning, eller
 - iv) en erhvervsuddannelse, hvorved en installatør får de kompetencer, der svarer til en treårig uddannelse inden for et af de områder, der er omhandlet i litra a), b) eller c), ved både skoleundervisning og praktik.
 - b) Den teoretiske del af uddannelsen til installatør af kedler og ovne til biomasse bør give et overblik over situationen på markedet for biomasse og omfatte miljøaspekter, biobrændsler, logistik, brandbeskyttelse, relaterede støtteordninger, forbrændingsteknik, fyringsteknik, optimale rørføringsløsninger, omkostnings- og lønsomheds sammenligninger samt konstruktion, installation og vedligeholdelse af biomassekedler og -ovne. Uddannelsen bør tillige bibringe et godt kendskab til eventuelle europæiske

standarder for teknologi og biobrændsler, bl.a. granulat, og national ret og EU-ret på biomasseområdet.

- c) Den teoretiske del af uddannelsen til installatør af varmepumpeanlæg bør give et overblik over situationen på markedet for varmepumper og omfatte forskellige regioners geotermiske ressourcer og jordtemperatur, identifikation af jord- og bjergarter og deres varmeledningsevne, lovbestemmelser om udnyttelse af geotermiske ressourcer, mulighederne for brug af varmepumper i bygninger og valg af det bedst egnede varmepumpeanlæg samt viden om anlæggenes tekniske krav, sikkerhed, luftfiltrering, tilslutning til varmekilden og systemdesign. Uddannelsen bør tillige bibringe et godt kendskab til eventuelle europæiske standarder for varmepumper samt relevant national ret og EU-ret på området. Installatøren bør påvise følgende hovedkompetencer:
- i. grundlæggende viden om varmepumpers fysik og driftsprincipper, herunder varmepumpecyklussens karakteristika, dvs. sammenhængen mellem varmedrænets lave temperatur, varmekildens høje temperatur og systemets effektivitet, bestemmelse af effektfaktoren og sæsonydelsesfaktoren (SPF)
 - i. viden om komponenterne og deres funktion i varmepumpecyklussen, herunder kompressor, ekspansionsventil, fordamper, kondensator, fittings, smøreolie, kølemiddel, overhedning og underafkøling samt varmepumpers kølemuligheder, og
 - ii. evne til at vælge og dimensionere komponenterne til et typisk anlæg, herunder bestemmelse af typiske værdier for forskellige bygningers varmebehov og for produktion af varmt vand baseret på energiforbrug, bestemmelse af varmepumpens kapacitet som funktion af varmebehovet til varmt vand, bygningens varmekapacitet og afbrydelser af elforsyningen; bestemme buffertankkomponenten og dens størrelse og inkludering af et supplerende varmesystem.
- d) Den teoretiske del af uddannelsen til installatør af solcelle- og solvarmeanlæg bør give et overblik over situationen på markedet for solenergiprodukter og omkostnings- og lønsomheds-sammenligninger og omfatte miljøaspekter, solenergianlægs komponenter, karakteristika og dimensionering af solvarmesystemer, udvælgelse af præcisions systemer og dimensionering af komponenter, bestemmelse af varmebehov, brandbeskyttelse, relaterede støtteordninger samt konstruktion, installation og vedligeholdelse af solcelle- og solvarmeanlæg. Uddannelsen bør tillige bibringe et godt kendskab til eventuelle europæiske teknologistandarder og mærkningssystemer, f.eks. Solar Keymark, og national ret og EU-ret på området. Installatøren bør påvise følgende hovedkompetencer:
- i. evne til at arbejde sikkert med det nødvendige værktøj og udstyr under overholdelse af sikkerhedskrav og standarder og til at udpege faremomenter ved solenergianlæg med hensyn til elektricitet, vand mv.
 - ii. evne til at identificere anlæg og komponenter dertil, som er specifikke for aktive og passive systemer, herunder den mekaniske konstruktion, og bestemme komponenternes placering og systemets design og konfiguration
 - iii. for solcelleanlæg og solvandvarmere evne til at udpege en egnet placering af anlægget og dets orientering og hældning under hensyntagen til skyggeforhold, solindfald, den bærende konstruktion og anlæggets egnethed i forhold til bygningen eller klimaet samt identificere forskellige installationsmetoder til tagtyper og det nødvendige reguleringsudstyr, og
 - iv. navnlig for solcelleanlæg, evne til at tilpasse elkonstruktionen, herunder fastslå den normale belastningsstrøm, vælge egnede ledningstyper og -dimensioner til hvert enkelt kredsløb, fastsætte den korrekte størrelse og placering af alt tilhørende udstyr og delsystemer og vælge et hensigtsmæssigt tilslutningspunkt.
- e) Installatørcertifikatet bør have tidsbegrænset gyldighed, idet fornyelse betinges af gennemførelse af et genopfriskningsseminar eller lignende.

BILAG V

**REGLER FOR BEREGNING AF DRIVHUSGASEFFEKTERNE AF BIOBRÆNDSTOFFER,
FLYDENDE BIOBRÆNDSLER OG DE FOSSILE BRÆNDSTOFFER, DE SAMMENLIGNES
MED**

**A. TYPISKE VÆRDIER OG STANDARDVÆRDIER FOR BIOBRÆNDSTOFFER, NÅR DE PRO-
DUCERES UDEN NETTOKULSTOFEMISSION SOM FØLGE AF ÆNDRET AREALANVEN-
DELSE**

Produktionsvej for biobrændstof	Drivhusgasemissions- be-sparelse	Drivhusgasemissions- besparelse
	— typisk værdi	— standardværdi
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	67 %	59 %
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	77 %	73 %
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeværk (*))	73 %	68 %
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	79 %	76 %
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	58 %	47 %
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	71 %	64 %
Ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	48 %	40 %
Ethanol fra majs, (naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	55 %	48 %
Ethanol fra majs (brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	40 %	28 %
Ethanol fra majs (restprodukter fra skovbrug som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	69 %	68 %
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	47 %	38 %
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	53 %	46 %

Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (brun- kul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	37 %	24 %
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (rest- produkter fra skovbrug som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	67 %	67 %
Produktionsvej for biobrændstof	Drivhusgasemissions- besparelse — typisk værdi	Drivhusgasemissions- besparelse — standardværdi
Ethanol fra sukkerrør	70 %	70 %
Andelen fra vedvarende energikilder af ethyl tert-butylether (ETBE)	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Andelen fra vedvarende energikilder af tert-amylethylether (TAEE)	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Biodiesel fra rapsfrø	52 %	47 %
Biodiesel fra solsikke	57 %	52 %
Biodiesel fra sojabønner	55 %	50 %
Biodiesel fra palmeolie (åbent spildevandsbas- sin)	32 %	19 %
Biodiesel fra palmeolie (proces med methanop- samling fra oliemølle)	51 %	45 %
Biodiesel fra olieaffald	88 %	84 %
Animalsk fedt fra afsmeltning af biodiesel (**)	84 %	78 %
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra rapsfrø	51 %	47 %
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra solsikke	58 %	54 %
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra sojabønne	55 %	51 %
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	34 %	22 %
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	53 %	49 %
Hydrogeneret olie fra olieaffald	87 %	83 %
Hydrogeneret olie fra animalsk fedt fra af- smeltning (**)	83 %	77 %

Ren vegetabilsk olie fra rapsfrø	59 %	57 %
Ren vegetabilsk olie fra solsikke	65 %	64 %
Ren vegetabilsk olie fra sojabønne	63 %	61 %
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	40 %	30 %
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	59 %	57 %
Produktionsvej for biobrændstof	Drivhusgasemissionsbesparelse — typisk værdi	Drivhusgasemissionsbesparelse — standardværdi
Ren olie fra olieaffald	98 %	98 %

(*) Standardværdier for processer, som anvender kraftvarmeanlæg er kun gyldige, hvis al procesvarmen leveres af kraftvarmeanlæg. (**) Finder kun anvendelse på biobrændstoffer fremstillet af animalske biprodukter, der er klassificeret som kategori 1- og 2-materiale i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009¹, for hvilke emissioner fra hygiejniserings som led i afsmeltningen ikke tages i betragtning.

A. SKØNNEDE TYPISKE VÆRDIER OG STANDARDVÆRDIER FOR FREMTIDIGE BIOBRÆNDSTOFFER, DER IKKE VAR PÅ MARKEDET, ELLER DER KUN VAR PÅ MARKEDET I UDETYDELIG MÆNGDE, I 2016, NÅR DE PRODUCERES UDEN NETTOKULSTOFEMISSIONER SOM FØLGE AF ÆNDRET AREALANVENDELSE

Produktionsvej for biobrændstof	Drivhusgasemissionsbesparelse — typisk værdi	Drivhusgasemissionsbesparelse — standardværdi
Ethanol fra hvedehalm	85 %	83 %
Fischer-Tropsch-diesel fra træaffald i fritstående anlæg	85 %	85 %
Fischer-Tropsch-diesel fra dyrket træ i fritstående anlæg	82 %	82 %
Fischer-Tropsch-benzin fra træaffald i fritstående anlæg	85 %	85 %
Fischer-Tropsch-benzin fra dyrket træ i fritstående anlæg	82 %	82 %
Dimethylether (DME) fra træaffald i fritstående anlæg	86 %	86 %
Dimethylether (DME) fra dyrket træ i fritstående anlæg	83 %	83 %
Methanol fra træaffald i fritstående anlæg	86 %	86 %

Methanol fra dyrket træ i fritstående anlæg	83 %	83 %
Fischer–Tropsch-diesel fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	89 %	89 %
Fischer–Tropsch-benzin fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	89 %	89 %
Dimethylether (DME) fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	89 %	89 %
Methanol fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	89 %	89 %
Andelen fra vedvarende energikilder af methyl tert-butylether (MTBE)	Svarende til den anvendte produktionsvej for methanol	

A. METODER

1. Drivhusgasemissionerne fra produktion og anvendelse af transportbrændstoffer, biobrændstoffer og flydende biobrændsler beregnes således:
 - a) Drivhusgasemissionerne fra produktion og anvendelse af biobrændstoffer beregnes ved følgende formel: $E = eec + el + ep + etd + eu - esca - eccs - eccr$,

hvor

E	=	de samlede emissioner fra anvendelsen af brændstoffet
eec	=	emissionerne fra udvinding eller dyrkning af råmaterialerne
el	=	de årlige emissioner fra ændringer i kulstoflagrene som følge af ændringer i arealanvendelsen
ep	=	emissionerne fra forarbejdning
etd	=	emissionerne fra transport og distribution
eu	=	emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet
esca	=	emissionsbesparelse fra akkumulering af kulstof i jorden via forbedret landbrugsforvaltning
eccs	=	emissionsbesparelse fra opsamling og geologisk lagring af CO ₂ og
eccr	=	emissionsbesparelse fra opsamling og erstatning af CO ₂ .

Emissioner fra fremstilling af maskiner og udstyr medregnes ikke.

- b) Drivhusgasemissionerne fra produktion og anvendelse af flydende biobrændsler beregnes som for biobrændstoffer (E), men med den nødvendige udvidelse for at inkludere energikonverteringen til produceret elektricitet og/eller opvarmning og køling, således:
 - i. Energianlæg, som kun leverer varme:

$$EC_h = \frac{E}{\eta_h}$$

i. Energianlæg, som kun leverer elektricitet:

$$EC_{el} = \frac{E}{\eta_{el}}$$

hvor

$EC_{h,el}$ = De samlede drivhusgasemissioner fra det endelige energiprodukt.

E = De samlede drivhusgasemissioner fra det flydende biobrændstof inden den afsluttende konvertering.

η_{el} = Eleffektiviteten, defineret som den årlige elproduktion divideret med den årlige tilførsel af det flydende biobrændstof baseret på dets energiindhold.

η_h = Varmeeffektiviteten, defineret som den årlige nyttevarmeproduktion divideret med den årlige tilførsel af det flydende biobrændstof baseret på dets energiindhold.

i. For den elektriske eller mekaniske energi fra energianlæg, som leverer nyttevarme sammen med elektricitet og/eller mekanisk energi:

$$EC_{el} = \frac{E}{\eta_{el}} \left(\frac{C_{el} \cdot \eta_{el}}{C_{el} \cdot \eta_{el} + C_h \cdot \eta_h} \right)$$

i. For nyttevarmen fra energianlæg, som leverer varme sammen med elektricitet og/eller mekanisk energi:

$$EC_h = \frac{E}{\eta_h} \left(\frac{C_h \cdot \eta_h}{C_{el} \cdot \eta_{el} + C_h \cdot \eta_h} \right)$$

$EC_{h,el}$ = De samlede drivhusgasemissioner fra det endelige energiprodukt.

E = De samlede drivhusgasemissioner fra det flydende biobrændstof inden den afsluttende konvertering.

η_{el} = Eleffektiviteten, defineret som den årlige elproduktion divideret med den årlige tilførsel af brændsel baseret på dets energiindhold.

η_h = Varmeeffektiviteten, defineret som den årlige nyttevarmeproduktion divideret med den årlige tilførsel af brændsel baseret på dets energiindhold.

C_{el} = Brøkdelen af energi i elektricitet og/eller mekanisk energi, fastsat til 100 % ($C_{el} = 1$). C_h = Carnotvirkningsgrad (brøkdelen af eksergi i nyttevarmen).

Carnotvirkningsgraden, C_h , for nyttevarme ved forskellige temperaturer er defineret som:

$$C_h = \frac{T_h - T_0}{T_h}$$

hvor

Th = Nyttevarmens temperatur, målt i absolut temperatur (kelvin) på det sted, hvor den leveres.

T0 = Omgivelsernes temperatur, fastsat til 273,15 kelvin (svarende til 0 oC)

Hvis den overskydende varme overføres til opvarmning af bygninger ved en temperatur under 150 oC (423,15 kelvin), kan Ch alternativt defineres således:

Ch = Carnotvirkningsgrad for varme ved 150 oC (423,15 kelvin), som er: 0,3546 Med henblik på denne beregning finder følgende definitioner anvendelse:

- a) »kraftvarmeproduktion«: samtidig produktion af termisk energi og elektrisk og/eller mekanisk energi i en og samme proces
- a) »nyttevarme«: varme, der produceres med henblik på tilfredsstillelse af en økonomisk begrundet efterspørgsel efter varme til opvarmning eller køling
- a) »økonomisk begrundet efterspørgsel«: den efterspørgsel, der ikke overstiger behovet for opvarmning eller køling, og som ellers ville kunne imødekommes på markedets betingelser.

2. Drivhusgasemissioner fra biobrændstoffer og flydende biobrændsler udtrykkes således:

- a) drivhusgasemissionerne fra biobrændstoffer, E, udtrykkes i gram CO2-ækvivalent pr. MJ brændstof, g CO2eq/MJ.
- b) drivhusgasemissionerne fra flydende biobrændstoffer, EC, udtrykkes i gram CO2-ækvivalenter pr. MJ endeligt energiprodukt (varme eller elektricitet), g CO2eq/MJ.

Når opvarmning og køling produceres i én proces med elektricitet, skal emissionerne fordeles mellem varme og elektricitet (som under punkt 1, litra b)), uanset om varmen faktisk anvendes til opvarmning eller køling¹.

Hvis drivhusgasemissionerne fra udvinding eller dyrkning af råmaterialerne eec udtrykkes i enheden g CO2eq/tørrton råprodukt, beregnes konverteringen til gram CO2-ækvivalent pr. MJ brændsel, g CO2eq/MJ, således² :

$$e_{cc, \text{brændstof}} \left[\frac{\text{gCO}_2\text{-eq}}{\text{MJ brændstof}} \right]_{cc} = \frac{e_{cc, \text{råprodukt}} \left[\frac{\text{gCO}_2\text{-eq}}{\text{tørrton råprodukt}} \right]}{\text{LHV}_c \left[\frac{\text{MJ}}{\text{tørrton råprodukt}} \right]} \times \text{Brændstof råprodukt faktor}_c \times \text{Fordelingsfaktor brændstof}_c$$

hvor

$$\text{Fordelingsfaktor brændstof}_c = \frac{\text{Brændstoffs energiværdi}}{[\text{varme} + \text{elektricitet}]}$$

$$\text{Brændstof råprodukt faktor}_c = [\text{forbruket ved den MJ råprodukt der bruges til at fremstille 1 MJ brændstof}]$$

Emissioner pr. tørrton råprodukt beregnes således:

$$e_{cc, \text{råprodukt}} \left[\frac{\text{gCO}_2\text{-eq}}{\text{tørrton råprodukt}} \right] = \frac{e_{cc, \text{brændstof}} \left[\frac{\text{gCO}_2\text{-eq}}{\text{MJ brændstof}} \right]}{[\text{varme} + \text{elektricitet}]}$$

3. Drivhusgasemissionsbesparelser fra biobrændstoffer og flydende biobrændsler beregnes således:

- a) drivhusgasemissionsbesparelser fra biobrændstoffer:

$$\text{BESPARELSE} = (\text{E F}(t) - \text{E B})/\text{E F}(t),$$

hvor

EB	=	de samlede emissioner fra biobrændstoffet og
EF(t)	=	de samlede emissioner fra det fossile transportbrændstof, der sammenlignes med.

- b) drivhusgasemissionsbesparelser fra varme og køling og elektricitet, der produceres ud fra flydende biobrændsler:

$$\text{BESPARELSE} = (\text{ECF}(\text{h\&c,el}) - \text{ECB}(\text{h\&c,el})) / \text{ECF}(\text{h\&c,el}),$$

hvor

$\text{ECB}(\text{h\&c,el})$ = de samlede emissioner fra varmen eller elektriciteten og

$\text{ECF}(\text{h\&c,el})$ = de samlede emissioner fra det fossile brændstof, der sammenlignes med, for nyttevarme eller elektricitet.

4. Ved beregningen efter punkt 1 medregnes drivhusgasserne CO₂, N₂O og CH₄. Der benyttes følgende koefficienter ved beregning af CO₂-ækvivalenter:

CO ₂	:	1
N ₂ O	:	298
CH ₄	:	25

5. I emissionerne fra udvinding eller dyrkning af råmaterialerne, eec, indgår emissioner fra følgende: selve udvindings- eller dyrkningsprocessen; indsamlingen, tørringen og lagringen af råmaterialerne; svind og lækager; fremstillingen af kemikalier eller produkter, der benyttes ved udvindingen eller dyrkningen. Opsamling af CO₂ ved dyrkning af råmaterialer medregnes ikke. I stedet for de faktiske værdier af emissionen fra dyrkning af landbrugsbiomasse kan der benyttes skøn, der bygger på regionale gennemsnit for dyrkningsemissioner i de i artikel 31, stk. 4, omhandlede rapporter eller oplysningerne om de disaggregerede standardværdier for dyrkningsemissioner i dette bilag. Er der ingen relevante informationer i disse rapporter, er det tilladt at beregne gennemsnit på grundlag af lokal landbrugspraksis, f.eks. ud fra data om grupper af landbrug, som et alternativ til brugen af faktiske værdier.
6. I forbindelse med den i punkt 1, litra a), omhandlede beregning tages der kun hensyn til drivhusgasemissionsbesparelser fra forbedret landbrugsforvaltning, esca, såsom skifte til begrænset eller ingen jordbearbejdning, forbedrede afgrøder/vekseldrift, brug af dækafgrøder, herunder håndtering af afgrøderester, og brug af organiske jordforbedringsmidler (f.eks. kompost, forgæret naturgødningsfermentat), hvis der forelægges pålidelig og verificerbar dokumentation for øget kulstof i jorden, eller hvis det er rimeligt at forvente, at kulstoffet er øget over den periode, hvor de pågældende råmaterialer blev dyrket, samtidig med at der også tages hensyn til emissioner, hvor sådan praksis har ført til øget brug af gødning og ukrudtsmidler.¹
7. Årlige emissioner fra ændringer i kulstoflagrene som følge af ændringer i arealanvendelsen, el, beregnes ved fordeling af de samlede emissioner ligeligt over 20 år. Sådanne emissioner beregnes efter følgende formel:

$$e_1 = (\text{CSR} - \text{CSA}) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B,^2$$

hvor

e ₁	=de årlige drivhusgasemissioner fra ændringer i kulstoflagrene som følge af ændringer i arealanvendelsen (målt i vægtmængde (gram) CO ₂ -ækvivalenter pr. energienhed fra biobrændstof eller flydende bio brændsel (megajoule)). »Dyrkede arealer« ¹ og »dyrkede arealer med flerårige afgrøder« ² betragtes som én arealanvendelse.
CSR	=det kulstoflager pr. arealenhed, der svarer til referencearealanvendelsen (målt i vægtmængde (tons) kulstof pr. arealenhed, inkl. jord og vegetation). Som referencearealanvendelse gælder arealanvendelsen i ja nuar 2008, eller 20 år før råmateriale er høstet, afhængigt af hvilken der er senest
CSA	=det kulstoflager pr. arealenhed, der svarer til den faktiske arealanvendelse (målt i vægtmængde (tons) kulstof pr. arealenhed, inkl. jord og vegetation). I tilfælde, hvor kulstoflagrene akkumuleres over mere end et år, skal den værdi, der tillægges CSA, være det skønnede lager pr. arealenhed efter 20 år, eller når afgrøden er moden, afhængigt af hvilket der er tidligst
P	=afgrødens produktivitet (målt i biobrændstoffets eller det flydende biobrændsels energiindhold pr. arealenhed pr. år), og
eB	=bonus på 29 g CO ₂ eq/MJ biobrændstof eller flydende biobrændsel, såfremt biomassen stammer fra genoprettede nedbrudte arealer på de i punkt 8 omhandlede betingelser.

¹ 1Dyrkede arealer som defineret af IPCC.

² 2Flerårige afgrøder er defineret som stedsevarende afgrøder, hvis stængel eller stamme sædvanligvis ikke høstes hvert år, såsom hurtigvoksende stævningskov og oliepalmer.

8. Bonussen på 29 g CO₂eq/MJ finder anvendelse, såfremt det kan dokumenteres, at det pågældende areal:
- ikke blev udnyttet til landbrugsformål eller nogen anden aktivitet i januar 2008 og
 - er et stærkt nedbrudt areal, herunder sådanne arealer, der tidligere har været udnyttet til landbrugsformål.

Bonussen på 29 g CO₂eq/MJ finder anvendelse i en periode på op til 20 år fra tidspunktet for omlægningen af jorden til landbrugsmæssig udnyttelse, forudsat at der på arealer, der hører under b), sikres en regelmæssig vækst i kulstoflageret samt en anselig reduktion af erosionen.

9. »Stærkt nedbrudte arealer« betyder arealer, som i et betydeligt tidsrum har været enten betydeligt tilsaltede eller har haft et særlig lavt indhold af organiske materialer, og som har været stærkt eroderede.
10. Kommissionen reviderer senest den 31. december 2020 retningslinjer for beregning af kulstoflagre i jorden¹ på grundlag af IPCC's 2006 retningslinjer for nationale drivhusgasopgørelser — bind 4 og i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 525/2013 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/841². Kommissionens retningslinjer skal fungere som grundlag ved beregning af kulstoflagre i jorden med henblik på dette direktiv.
11. I emissionerne fra forarbejdning, ep, skal indgå emissioner fra følgende: selve forarbejdningen, svind og lækager; fremstilling af kemikalier eller produkter, der benyttes ved forarbejdningen, herunder CO₂-emissioner svarende til kulstofindholdet af fossile tilførsler, uanset om de faktisk forbrændes i processen.

Ved indregningen af det elforbrug, der ikke produceres på brændstofproduktionsanlægget selv, antages intensiteten af drivhusgasemissionerne ved produktion og distribution af den pågældende elektricitet at have samme størrelse som den gennemsnitlige emissionsintensitet ved produktion og distribution af elektricitet i et nærmere defineret område. Uanset denne regel kan producenter benytte en gennemsnitsværdi for et enkelt elværks elproduktion, hvis det pågældende værk ikke er tilsluttet til elnettet.

Emissioner fra forarbejdning skal omfatte emissioner fra tørring af mellemprodukter og -materialer, hvis relevant.

12. I emissionerne fra transport og distribution, etd, indgår emissioner fra transport af råmaterialer og halvfabrikata samt fra lagring og distribution af færdigvarer. Emissionerne fra transport og distribution, der medtages i henhold til punkt 5, er ikke omfattet af dette punkt.
13. Emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet, eu, sættes til nul for biobrændstoffer og flydende biobrændsler.

Emissioner af ikke-CO₂-drivhusgasserne (N₂O og CH₄) fra det anvendte brændsel inkluderes i eu-faktoren for flydende biobrændsler.

14. Emissionsbesparelse fra opsamling og geologisk lagring af CO₂, eccs, der ikke allerede er medregnet i ep, må kun omfatte emissioner, der undgås ved opsamling og lagring af CO₂, hvis emission er direkte knyttet til udvinding, transport, forarbejdning og distribution af brændstof, hvis lagringen sker i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF³ om geologisk lagring af kuldioxid.
15. Emissionsbesparelse fra opsamling og erstatning af CO₂, eccr, skal være direkte forbundet med produktionen af biobrændstof eller flydende biobrændsel, som de er knyttet til, og må kun omfatte emissioner, der undgås ved opsamling af CO₂, hvis kulstof hidrører fra biomasse, og som anvendes til at erstatte fossilt afledt CO₂ under produktion af kommercielle produkter og tjenesteydelser.
16. Hvis en kraftvarmeproduktionsenhed — som leverer varme og/eller elektricitet til en brændstoffremstillingsproces, for hvilke emissionerne beregnes — producerer overskydende elektricitet og/eller overskydende nyttevarme, fordeles drivhusgasemissionerne mellem elektriciteten og nyttevarmen i henhold til varmens temperatur (som afspejler udbyttet (nytten) af varmen). Den nyttige del af varmen fås ved at gange dens energiindhold med Carnotvirkningsgraden, Ch, beregnet således:

$$C_h = \frac{T_h - T_0}{T_h}$$

Th = Nyttevarmens temperatur, målt i absolut temperatur (kelvin) på det sted, hvor den leveres.

T0 = Omgivelsernes temperatur, fastsat til 273,15 kelvin (svarende til 0 oC)

Hvis den overskydende varme overføres til opvarmning af bygninger ved en temperatur under 150 oC (423,15 kelvin), kan Ch alternativt defineres således:

Ch = Carnotvirkningsgrad for varme ved 150 oC (423,15 kelvin), som er: 0,3546

I forbindelse med denne beregning anvendes de faktiske virkningsgrader, der er defineret som den årlige mekaniske energi, elektricitet og varme produceret, som hver især divideres med den årlige energitilførsel.

Med henblik på denne beregning finder følgende definitioner anvendelse:

- a) »kraftvarmeproduktion«: samtidig produktion af termisk energi og elektrisk og/eller mekanisk energi i en og samme proces
 - a) »nyttevarme«: varme, der produceres med henblik på tilfredsstillelse af en økonomisk begrundet efterspørgsel efter varme til opvarmning eller køling
 - a) »økonomisk begrundet efterspørgsel«: den efterspørgsel, der ikke overstiger behovet for opvarmning eller køling, og som ellers ville kunne imødekommes på markedets betingelser.
17. Hvis der ved en brændstofproduktionsproces fremstilles en kombination af det brændstof, hvis emissioner beregnes, og et eller flere andre produkter (biprodukter), fordeles drivhusgasemissionerne mellem brændstoffet eller dets mellemprodukt og biprodukterne i forhold til deres energiindhold (udtrykt ved nedre brændværdi for alle andre biprodukter end elektricitet og varme). Drivhusgasintensiteten af overskydende nyttevarme eller overskydende elektricitet er den samme som drivhusgasintensiteten af varme eller elektricitet, der leveres til brændstofproduktionsprocessen, og bestemmes ved at beregne drivhusgasintensiteten af alle tilførsler og emissioner, herunder råprodukter og CH₄- og N₂O-emissioner, til og fra kraftvarmeproduktionsenheden, kedelanlægget eller andet udstyr, der leverer varme eller elektricitet til brændstofproduktionsprocessen. Hvis der er tale om samtidig produktion af varme og elektricitet (kraftvarmeproduktion), foretages beregningen som i punkt 16.
18. De emissioner, der skal fordeles ved beregningen under punkt 17, er $e_{ec} + e_l + e_{ca} + de$ brøkdelen af e_p , e_{td} , e_{ccs} , og e_{ccr} , som finder sted til og med det procestrin, hvor et biprodukt er fremstillet. Hvis der på et tidligere procestrin i livscyklussen er sket allokering til biprodukter, træder den brøkdel af disse emissioner, der i det sidste procestrin er tilskrevet brændstofmellemproduktet, i stedet for den fulde emission ved beregningen.

For biobrændstoffer og flydende biobrændsler skal alle biprodukter tages med ved beregningen. Der allokeres ingen emissioner til affald og restprodukter. Biprodukter med negativt energiindhold sættes ved beregningen til et energiindhold på nul.

Affald og restprodukter, herunder trætoppe og grene, halm, bælg, avner og nøddeskaller, og restprodukter fra forarbejdning, herunder råglycerin (glycerin, der ikke er raffineret) og bagasse, sættes til at have drivhusgasemissioner på nul i de processer i deres livscyklus, der ligger forud for indsamlingen af disse materialer, uanset om de forarbejdes til mellemprodukter, inden de omdannes til det endelige produkt.

Hvis der er tale om brændstoffer produceret i raffinaderier, i andre tilfælde end kombinationen af forarbejdningsanlæg med kedelanlæg eller kraftvarmeproduktionsanlæg, der leverer varme og/eller elektricitet til forarbejdningsanlægget, skal den enhed, der analyseres i forbindelse med beregningen i punkt 17, være raffinaderiet.

19. Ved beregninger efter formlen i punkt 3 for biobrændstoffer benyttes som værdi for emissionen fra det fossile brændstof, der sammenlignes med, $EF(t) 94 \text{ g CO}_2\text{eq/MJ}$.

Ved beregninger efter formlen i punkt 3 for flydende biobrændsler til elproduktion benyttes for emissionen fra det fossile brændstof, der sammenlignes med, ECF(e) 183 g CO₂eq/MJ.

Ved beregninger efter formlen i punkt 3 for flydende biobrændsler til produktion af nyttevarme samt til produktion af opvarmning og/eller køling benyttes for emissionen fra det fossile brændstof, der sammenlignes med, ECF(h&c)-værdien 80 g CO₂eq/MJ.

A. DISAGGREGEREDE STANDARDVÆRDIER FOR BIOBRÆNDSTOFFER OG FLYDENDE BIOBRÆNDSLER

Disaggregerede standardværdier for dyrkning: »eec« som defineret i dette bilags del C, inklusive N₂O-emissioner fra jord

Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Ethanol fra sukkerroer	9,6	9,6
Ethanol fra majs	25,5	25,5
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs	27,0	27,0
Ethanol fra sukkerrør	17,1	17,1
Andelen fra vedvarende energikilder af ETBE	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Andelen fra vedvarende energikilder af TAAE	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Biodiesel fra rapsfrø	32,0	32,0
Biodiesel fra solsikke	26,1	26,1
Biodiesel fra sojabønner	21,2	21,2
Biodiesel fra palmeolie	26,2	26,2
Biodiesel fra olieaffald	0	0
Animalsk fedt fra afsmeltning af biodiesel (**)	0	0
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra rapsfrø	33,4	33,4
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra solsikke	26,9	26,9
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra sojabønne	22,1	22,1
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie	27,4	27,4
Hydrogeneret olie fra olieaffald	0	0

Hydrogeneret olie fra animalsk fedt fra afsmeltning (**)	0	0
Ren vegetabilsk olie fra rapsfrø	33,4	33,4
Ren vegetabilsk olie fra solsikke	27,2	27,2
Ren vegetabilsk olie fra sojabønne	22,2	22,2
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie	27,1	27,1
Ren olie fra olieaffald	0	0

(**) Finder kun anvendelse på biobrændstoffer fremstillet af animalske biprodukter, der er klassificeret som kategori 1- og 2-materiale i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1069/2009, for hvilke emissioner fra hygiejniserings som led i afsmeltningen ikke tages i betragtning.

Disaggregerede standardværdier for dyrkning: »eec« — kun for N₂O-emissioner fra jord (disse værdier er allerede medtaget i de disaggregerede værdier for dyrkningsemissioner i »eec«-tabellen)

Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — ty pisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Ethanol fra sukkerroer	4,9	4,9
Ethanol fra majs	13,7	13,7
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs	14,1	14,1
Ethanol fra sukkerrør	2,1	2,1
Andelen fra vedvarende energikilder af ETBE	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Andelen fra vedvarende energikilder af TAAE	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Biodiesel fra rapsfrø	17,6	17,6
Biodiesel fra solsikke	12,2	12,2
Biodiesel fra sojabønner	13,4	13,4
Biodiesel fra palmeolie	16,5	16,5
Biodiesel fra olieaffald	0	0
Animalsk fedt fra afsmeltning af biodiesel (**)	0	0
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra rapsfrø	18,0	18,0
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra solsikke	12,5	12,5

Hydrogeneret vegetabilsk olie fra sojabønne	13,7	13,7
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie	16,9	16,9
Hydrogeneret olie fra olieaffald	0	0
Hydrogeneret olie fra animalsk fedt fra afsmeltning (**)	0	0
Ren vegetabilsk olie fra rapsfrø	17,6	17,6
Ren vegetabilsk olie fra solsikke	12,2	12,2
Ren vegetabilsk olie fra sojabønne	13,4	13,4
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie	16,5	16,5
Ren olie fra olieaffald	0	0

(**) Finder kun anvendelse på bibrændstoffer fremstillet af animalske biprodukter, der er klassificeret som kategori 1- og 2-materiale i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1069/2009, for hvilke emissioner fra hygiejniserings som led i afsmeltningen ikke tages i betragtning.

Disaggregerede standardværdier for forarbejdning: »ep« som defineret i dette bilags del C

Produktionsvej for bibrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	18,8	26,3
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	9,7	13,6
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	13,2	18,5
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	7,6	10,6
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	27,4	38,3
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	15,7	22,0

Ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	20,8	29,1
Ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	14,8	20,8
Ethanol fra majs (brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	28,6	40,1
Ethanol fra majs (restprodukter fra skovbrug som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,8	2,6
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	21,0	29,3
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	15,1	21,1
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	30,3	42,5
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (restprodukter fra skovbrug som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,5	2,2
Ethanol fra sukkerrør	1,3	1,8
Andelen fra vedvarende energikilder af ETBE	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Andelen fra vedvarende energikilder af TAEE	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Biodiesel fra rapsfrø	11,7	16,3
Biodiesel fra solsikke	11,8	16,5
Biodiesel fra sojabønner	12,1	16,9
Biodiesel fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	30,4	42,6
Biodiesel fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	13,2	18,5
Biodiesel fra olieaffald	9,3	13,0

Animalsk fedt fra afsmeltning af biodiesel (**)	13,6	19,1
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra rapsfrø	10,7	15,0
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra solsikke	10,5	14,7
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra sojabønne	10,9	15,2
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	27,8	38,9
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	9,7	13,6
Hydrogeneret olie fra olieaffald	10,2	14,3
Hydrogeneret olie fra animalsk fedt fra afsmeltning (**)	14,5	20,3
Ren vegetabilsk olie fra rapsfrø	3,7	5,2
Ren vegetabilsk olie fra solsikke	3,8	5,4
Ren vegetabilsk olie fra sojabønne	4,2	5,9
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	22,6	31,7
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	4,7	6,5
Ren olie fra olieaffald	0,6	0,8

(*) Standardværdier for processer, som anvender kraftvarmeanlæg er kun gyldige, hvis al procesvarmen leveres af kraftvarmeanlæg.

(**) Finder kun anvendelse på biobrændstoffer fremstillet af animalske biprodukter, der er klassificeret som kategori 1- og 2-materiale i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1069/2009, for hvilke emissioner fra hygiejniserings som led i afsmeltningen ikke tages i betragtning.

Disaggregerede standardværdier kun for olieekstraktion (disse værdier er allerede medtaget i de disaggregerede værdier for forarbejdningsemissioner i »ep«-tabellen)

Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi	Drivhusgasemissioner — standardværdi
	(g CO ₂ eq/MJ)	(g CO ₂ eq/MJ)
Biodiesel fra rapsfrø	3,0	4,2
Biodiesel fra solsikke	2,9	4,0

Biodiesel fra sojabønner	3,2	4,4
Biodiesel fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	20,9	29,2
Biodiesel fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	3,7	5,1
Biodiesel fra olieaffald	0	0
Animalsk fedt fra afsmeltning af biodiesel (**)	4,3	6,1
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra rapsfrø	3,1	4,4
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra solsikke	3,0	4,1
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra sojabønne	3,3	4,6
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	21,9	30,7
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	3,8	5,4
Hydrogeneret olie fra olieaffald	0	0
Hydrogeneret olie fra animalsk fedt fra afsmeltning (**)	4,3	6,0
Ren vegetabilsk olie fra rapsfrø	3,1	4,4
Ren vegetabilsk olie fra solsikke	3,0	4,2
Ren vegetabilsk olie fra sojabønne	3,4	4,7
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	21,8	30,5
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	3,8	5,3
Ren olie fra olieaffald	0	0

(**) Finder kun anvendelse på biobrændstoffer fremstillet af animalske biprodukter, der er klassificeret som kategori 1- og 2-materiale i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1069/2009, for hvilke emissioner fra hygiejniseringsmiddel som led i afsmeltningen ikke tages i betragtning.

Disaggregerede standardværdier for transport og distribution: »etd« som defineret i dette bilags del C

Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner	Drivhusgasemissioner
	— typisk værdi	— standardværdi
	(g CO ₂ eq/MJ)	(g CO ₂ eq/MJ)

Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	2,3	2,3
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	2,3	2,3
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	2,3	2,3
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	2,3	2,3
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	2,3	2,3
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	2,3	2,3
Ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	2,2	2,2
Ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	2,2	2,2
Ethanol fra majs (brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	2,2	2,2
Ethanol fra majs (restprodukter fra skovbrug som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	2,2	2,2
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	2,2	2,2
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	2,2	2,2
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	2,2	2,2
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (restprodukter fra skovbrug som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	2,2	2,2
Ethanol fra sukkerrør	9,7	9,7
Andelen fra vedvarende energikilder af ETBE	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	

Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi	Drivhusgasemissioner — standardværdi
	(g CO ₂ eq/MJ)	(g CO ₂ eq/MJ)
Andelen fra vedvarende energikilder af TAAE	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Biodiesel fra rapsfrø	1,8	1,8
Biodiesel fra solsikke	2,1	2,1
Biodiesel fra sojabønner	8,9	8,9
Biodiesel fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	6,9	6,9
Biodiesel fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	6,9	6,9
Biodiesel fra olieaffald	1,9	1,9
Animalsk fedt fra afsmeltning af biodiesel (**)	1,7	1,7
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra rapsfrø	1,7	1,7
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra solsikke	2,0	2,0
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra sojabønne	9,2	9,2
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	7,0	7,0
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	7,0	7,0
Hydrogeneret olie fra olieaffald	1,7	1,7
Hydrogeneret olie fra animalsk fedt fra afsmeltning (**)	1,5	1,5
Ren vegetabilsk olie fra rapsfrø	1,4	1,4
Ren vegetabilsk olie fra solsikke	1,7	1,7
Ren vegetabilsk olie fra sojabønne	8,8	8,8
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	6,7	6,7
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	6,7	6,7
Ren olie fra olieaffald	1,4	1,4

(*) Standardværdier for processer, som anvender kraftvarmeanlæg er kun gyldige, hvis al procesvarmen leveres af kraftvarmeanlæg.

(**) Finder kun anvendelse på biobrændstoffer fremstillet af animalske biprodukter, der er klassificeret som kategori 1- og 2-materiale i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1069/2009, for hvilke emissioner fra hygiejnisering som led i afsmeltningen ikke tages i betragtning.

Disaggregerede standardværdier for transport og distribution, kun endeligt brændstof. Disse værdier er allerede medtaget i tabellen om »transport- og distributionsemissioner etd« som defineret i dette bilags del C, men de følgende værdier kan være nyttige, hvis en økonomisk aktør ønsker at angive de faktiske transportemissioner kun for transport af afgrøder eller olie.

Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	1,6	1,6
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	1,6	1,6
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,6	1,6
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,6	1,6
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,6	1,6
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,6	1,6
Ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	1,6	1,6
Ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,6	1,6
Ethanol fra majs (brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,6	1,6
Ethanol fra majs (restprodukter fra skovbrug som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,6	1,6
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	1,6	1,6

Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,6	1,6
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,6	1,6
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (restprodukter fra skovbrug som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	1,6	1,6
Ethanol fra sukkerrør	6,0	6,0
Andelen af ethyl tert-butylether (ETBE) fra vedvarende ethanol	Vil blive anset som svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Andelen af tert-amylethylether (TAEE) fra vedvarende ethanol	Vil blive anset som svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Biodiesel fra rapsfrø	1,3	1,3
Biodiesel fra solsikke	1,3	1,3
Biodiesel fra sojabønner	1,3	1,3
Biodiesel fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	1,3	1,3
Biodiesel fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	1,3	1,3
Biodiesel fra olieaffald	1,3	1,3
Animalsk fedt fra afsmeltning af biodiesel (**)	1,3	1,3
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra rapsfrø	1,2	1,2
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra solsikke	1,2	1,2
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra sojabønne	1,2	1,2
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	1,2	1,2
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	1,2	1,2
Hydrogeneret olie fra olieaffald	1,2	1,2

Hydrogeneret olie fra animalsk fedt fra afsmeltning (**)	1,2	1,2
Ren vegetabilsk olie fra rapsfrø	0,8	0,8
Ren vegetabilsk olie fra solsikke	0,8	0,8
Ren vegetabilsk olie fra sojabønne	0,8	0,8
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	0,8	0,8
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	0,8	0,8
Ren olie fra olieaffald	0,8	0,8

(*) Standardværdier for processer, som anvender kraftvarmeanlæg er kun gyldige, hvis al procesvarmen leveres af kraftvarmeanlæg.

(**) Finder kun anvendelse på bibrændstoffer fremstillet af animalske biprodukter, der er klassificeret som kategori 1- og 2-materiale i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1069/2009, for hvilke emissioner fra hygiejnisering som led i afsmeltningen ikke tages i betragtning.

I alt for dyrkning, forarbejdning, transport og distribution

Produktionsvej for bibrændstof og flydende bibrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	30,7	38,2
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	21,6	25,5
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	25,1	30,4
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	19,5	22,5
Ethanol fra sukkerroer (ingen biogas fra slop, brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	39,3	50,2
Ethanol fra sukkerroer (med biogas fra slop, brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	27,6	33,9
Ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	48,5	56,8

Ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	42,5	48,5
Ethanol fra majs (brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	56,3	67,8
Ethanol fra majs (restprodukter fra skovbrug som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	29,5	30,3
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i konventionelt kedelanlæg)	50,2	58,5
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (naturgas som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	44,3	50,3
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (brunkul som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	59,5	71,7
Andet korn, eksklusive ethanol fra majs (restprodukter fra skovbrug som procesbrændsel i kraftvarmeanlæg (*))	30,7	31,4
Ethanol fra sukkerrør	28,1	28,6
Andelen fra vedvarende energikilder af ETBE	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Andelen fra vedvarende energikilder af TAAE	Svarende til den anvendte produktionsvej for ethanol	
Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Biodiesel fra rapsfrø	45,5	50,1
Biodiesel fra solsikke	40,0	44,7
Biodiesel fra sojabønner	42,2	47,0
Biodiesel fra palmeolie (åbent spildevandsbasin)	63,5	75,7
Biodiesel fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	46,3	51,6
Biodiesel fra olieaffald	11,2	14,9
Animalsk fedt fra afsmeltning af biodiesel (**)	15,3	20,8
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra rapsfrø	45,8	50,1

Hydrogeneret vegetabilsk olie fra solsikke	39,4	43,6
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra sojabønne	42,2	46,5
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	62,2	73,3
Hydrogeneret vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	44,1	48,0
Hydrogeneret olie fra olieaffald	11,9	16,0
Hydrogeneret olie fra animalsk fedt fra afsmeltning (**)	16,0	21,8
Ren vegetabilsk olie fra rapsfrø	38,5	40,0
Ren vegetabilsk olie fra solsikke	32,7	34,3
Ren vegetabilsk olie fra sojabønne	35,2	36,9
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (åbent spildevandsbassin)	56,3	65,4
Ren vegetabilsk olie fra palmeolie (proces med methanopsamling fra oliemølle)	38,4	57,2
Ren olie fra olieaffald	2,0	2,2

(*) Standardværdier for processer, som anvender kraftvarmeanlæg er kun gyldige, hvis al procesvarmen leveres af kraftvarmeanlæg.

(**) Finder kun anvendelse på biobrændstoffer fremstillet af animalske biprodukter, der er klassificeret som kategori 1- og 2-materiale i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1069/2009, for hvilke emissioner fra hygiejniserings som led i afsmeltningen ikke tages i betragtning.

E. SKØNNED E DISAGGREGEREDE STANDARDVÆRDI ER FOR FREMTIDIGE BIOBRÆNDSTOFFER, DER IKKE VAR PÅ MARKEDET, ELLER DER KUN VAR PÅ MARKEDET I UBE- TYDELIG MÆNGDE I 2016

Disaggregerede standardværdier for dyrkning: »eec« som defineret i dette bilags del C, inklusive N₂O-emissioner (herunder opflissing af træaffald eller dyrket træ)

Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Ethanol fra hvedehalm	1,8	1,8
Fischer-Tropsch-diesel fra træaffald i fritstående anlæg	3,3	3,3

Fischer-Tropsch-diesel fra dyrket træ i fritstående anlæg	8,2	8,2
Fischer-Tropsch-benzin fra træaffald i fritstående anlæg	8,2	8,2
Fischer-Tropsch-benzin fra dyrket træ i fritstående anlæg	12,4	12,4
Dimethylether (DME) fra træaffald i fritstående anlæg	3,1	3,1
Dimethylether (DME) fra dyrket træ i fritstående anlæg	7,6	7,6
Methanol fra træaffald i fritstående anlæg	3,1	3,1
Methanol fra dyrket træ i fritstående anlæg	7,6	7,6
Fischer-Tropsch-diesel fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	2,5	2,5
Fischer-Tropsch-benzin fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	2,5	2,5
Dimethylether (DME) fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	2,5	2,5
Methanol fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	2,5	2,5
Andelen fra vedvarende energikilder af MTBE	Svarende til den anvendte produktionsvej for methanol	

Disaggregerede standardværdier for N₂O-emissioner fra jord (inkluderet i de disaggregerede standardværdier for dyrkningsemissioner i »ec«-tabellen)

Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Ethanol fra hvedehalm	0	0
Fischer-Tropsch-diesel fra træaffald i fritstående anlæg	0	0
Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Fischer-Tropsch-diesel fra dyrket træ i fritstående anlæg	4,4	4,4
Fischer-Tropsch-benzin fra træaffald i fritstående anlæg	0	0

Fischer-Tropsch-benzin fra dyrket træ i fritstående anlæg	4,4	4,4
Dimethylether (DME) fra træaffald i fritstående anlæg	0	0
Dimethylether (DME) fra dyrket træ i fritstående anlæg	4,1	4,1
Methanol fra træaffald i fritstående anlæg	0	0
Methanol fra dyrket træ i fritstående anlæg	4,1	4,1
Fischer-Tropsch-diesel fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	0	0
Fischer-Tropsch-benzin fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	0	0
Dimethylether (DME) fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	0	0
Methanol fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	0	0
Andelen fra vedvarende energikilder af MTBE	Svarende til den anvendte produktionsvej for methanol	

Disaggregerede standardværdier for forarbejdning: »ep« som defineret i dette bilags del C

Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Ethanol fra hvedehalm	4,8	6,8
Fischer-Tropsch-diesel fra træaffald i fritstående anlæg	0,1	0,1
Fischer-Tropsch-diesel fra dyrket træ i fritstående anlæg	0,1	0,1
Fischer-Tropsch-benzin fra træaffald i fritstående anlæg	0,1	0,1
Fischer-Tropsch-benzin fra dyrket træ i fritstående anlæg	0,1	0,1
Dimethylether (DME) fra træaffald i fritstående anlæg	0	0
Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)

Dimethylether (DME) fra dyrket træ i fritstående anlæg	0	0
Methanol fra træaffald i fritstående anlæg	0	0
Methanol fra dyrket træ i fritstående anlæg	0	0
Fischer-Tropsch-diesel fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	0	0
Fischer-Tropsch-benzin fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	0	0
Dimethylether (DME) fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	0	0
Methanol fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	0	0
Andelen fra vedvarende energikilder af MTBE	Svarende til den anvendte produktionsvej for methanol	

Disaggregerede standardværdier for transport og distribution: »etd« som defineret i dette bilags del C

Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Ethanol fra hvedehalm	7,1	7,1
Fischer-Tropsch-diesel fra træaffald i fritstående anlæg	10,3	10,3
Fischer-Tropsch-diesel fra dyrket træ i fritstående anlæg	8,4	8,4
Fischer-Tropsch-benzin fra træaffald i fritstående anlæg	10,3	10,3
Fischer-Tropsch-benzin fra dyrket træ i fritstående anlæg	8,4	8,4
Dimethylether (DME) fra træaffald i fritstående anlæg	10,4	10,4
Dimethylether (DME) fra dyrket træ i fritstående anlæg	8,6	8,6
Methanol fra træaffald i fritstående anlæg	10,4	10,4
Methanol fra dyrket træ i fritstående anlæg	8,6	8,6
Fischer-Tropsch-diesel fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	7,7	7,7
Fischer-Tropsch-benzin fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	7,9	7,9

DME fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	7,7	7,7
Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Methanol fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	7,9	7,9
Andelen fra vedvarende energikilder af MTBE	Svarende til den anvendte produktionsvej for methanol	

Disaggregerede standardværdier for transport og distribution, kun endeligt brændstof: Disse værdier er allerede medtaget i tabellen om »transport- og distributionsemissioner etd« som defineret i dette bilags del C, men de følgende værdier kan være nyttige, hvis en økonomisk aktør ønsker at angive de faktiske transportemissioner kun for råprodukt.

Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Ethanol fra hvedehalm	1,6	1,6
Fischer-Tropsch-diesel fra træaffald i fritstående anlæg	1,2	1,2
Fischer-Tropsch-diesel fra dyrket træ i fritstående anlæg	1,2	1,2
Fischer-Tropsch-benzin fra træaffald i fritstående anlæg	1,2	1,2
Fischer-Tropsch-benzin fra dyrket træ i fritstående anlæg	1,2	1,2
Dimethylether (DME) fra træaffald i fritstående anlæg	2,0	2,0
Dimethylether (DME) fra dyrket træ i fritstående anlæg	2,0	2,0
Methanol fra træaffald i fritstående anlæg	2,0	2,0
Methanol fra dyrket træ i fritstående anlæg	2,0	2,0

Fischer-Tropsch-diesel fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	2,0	2,0
Fischer-Tropsch-benzin fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	2,0	2,0
Dimethylether (DME) fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	2,0	2,0
Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Methanol fra forgasning af sortlud integreret med cellulose mølle	2,0	2,0
Andelen fra vedvarende energikilder af MTBE	Svarende til den anvendte produktionsvej for methanol	
I alt for dyrkning, forarbejdning, transport og distribution		
Produktionsvej for biobrændstof og flydende biobrændsel	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Ethanol fra hvedehalm	13,7	15,7
Fischer-Tropsch-diesel fra træaffald i fritstående anlæg	13,7	13,7
Fischer-Tropsch-diesel fra dyrket træ i fritstående anlæg	16,7	16,7
Fischer-Tropsch-benzin fra træaffald i fritstående anlæg	13,7	13,7
Fischer-Tropsch-benzin fra dyrket træ i fritstående anlæg	16,7	16,7
Dimethylether (DME) fra træaffald i fritstående anlæg	13,5	13,5
Dimethylether (DME) fra dyrket træ i fritstående anlæg	16,2	16,2
Methanol fra træaffald i fritstående anlæg	13,5	13,5

Methanol fra dyrket træ i fritstående anlæg	16,2	16,2
Fischer-Tropsch-diesel fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	10,2	10,2
Fischer-Tropsch-benzin fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	10,4	10,4
Dimethylether (DME) fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	10,2	10,2
Methanol fra forgasning af sortlud integreret med cellulosemølle	10,4	10,4
Andelen fra vedvarende energikilder af MTBE	Svarende til den anvendte produktionsvej for methanol	

BILAG VI

REGLER FOR BEREGNING AF DRIVHUSGASEFFEKTERNE AF BIOMASSEBRÆNDSTOFFER OG DE FOSSILE BRÆNDSTOFFER, DE SAMMENLIGNES MED

A. Typiske værdier og standardværdier af drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændstoffer, når de produceres uden nettokulstofemission som følge af ændret arealanvendelse

Træflis

System til biomassebrændstofproduktion	Transportafstand	Drivhusgasemissionsbesparelser — typisk værdi		Drivhusgasemissionsbesparelser — standardværdi	
		varme	elektricitet	varme	elektricitet
Træflis fra restprodukter fra skovbrug	1-500 km	93 %	89 %	91 %	87 %
	500-2 500 km	89 %	84 %	87 %	81 %
	2 500-10 000 km	82 %	73 %	78 %	67 %
	over 10 000 km	67 %	51 %	60 %	41 %
Træflis fra hurtigvoksende stævningskov (eukalyptus)	2 500-10 000 km	77 %	65 %	73 %	60 %
Træflis fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — gødet)	1-500 km	89 %	83 %	87 %	81 %
	500-2 500 km	85 %	78 %	84 %	76 %
	2 500-10 000 km	78 %	67 %	74 %	62 %
	over 10 000 km	63 %	45 %	57 %	35 %

Træflis fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — uden gødning)	1-500 km	91 %	87 %	90 %	85 %
	500-2 500 km	88 %	82 %	86 %	79 %
	2 500-10 000 km	80 %	70 %	77 %	65 %
	over 10 000 km	65 %	48 %	59 %	39 %
Træflis fra stammetræ	1-500 km	93 %	89 %	92 %	88 %
	500-2 500 km	90 %	85 %	88 %	82 %
	2 500-10 000 km	82 %	73 %	79 %	68 %
	over 10 000 km	67 %	51 %	61 %	42 %
Træflis fra restprodukter fra industrien	1-500 km	94 %	92 %	93 %	90 %
	500-2 500 km	91 %	87 %	90 %	85 %
	2 500-10 000 km	83 %	75 %	80 %	71 %
	over 10 000 km	69 %	54 %	63 %	44 %

Træpiller (*)

System til biomassebrændstofproduktion		Transportafstand	Drivhusgasemission-sbesparelser — typisk værdi		Drivhusgasemission-sbesparelser — standardværdi	
			Varme	Elektricitet	Varme	Elektricitet
Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra skovbrug	Scenarie 1	1-500 km	58 %	37 %	49 %	24 %
		500-2 500 km	58 %	37 %	49 %	25 %
		2 500-10 000 km	55 %	34 %	47 %	21 %
		over 10 000 km	50 %	26 %	40 %	11 %
	Scenarie 2a	1-500 km	77 %	66 %	72 %	59 %
		500-2 500 km	77 %	66 %	72 %	59 %
		2 500-10 000 km	75 %	62 %	70 %	55 %
		over 10 000 km	69 %	54 %	63 %	45 %
	Scenarie 3a	1-500 km	92 %	88 %	90 %	85 %
		500-2 500 km	92 %	88 %	90 %	86 %

		2 500-10 000 km	90 %	85 %	88 %	81 %
		over 10 000 km	84 %	76 %	81 %	72 %
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende stævningskov (eukalyptus)	Scenarie 1	2 500-10 000 km	52 %	28 %	43 %	15 %
	Scenarie 2a	2 500-10 000 km	70 %	56 %	66 %	49 %
	Scenarie 3a	2 500-10 000 km	85 %	78 %	83 %	75 %
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — gødet)	Scenarie 1	1-500 km	54 %	32 %	46 %	20 %
		500-10 000 km	52 %	29 %	44 %	16 %
		over 10 000 km	47 %	21 %	37 %	7 %
	Scenarie 2a	1-500 km	73 %	60 %	69 %	54 %
		500-10 000 km	71 %	57 %	67 %	50 %
		over 10 000 km	66 %	49 %	60 %	41 %
	Scenarie 3a	1-500 km	88 %	82 %	87 %	81 %
		500-10 000 km	86 %	79 %	84 %	77 %
		over 10 000 km	80 %	71 %	78 %	67 %

Træpiller (*)

System til biomassebrændstofproduktion	Transportafstand	Drivhusgasemission-sbesparelser — typisk værdi		Drivhusgasemission-sbesparelser — standardværdi		
		Varme	Elektricitet	Varme	Elektricitet	
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — uden gødning)	Scenarie 1	1-500 km	56 %	35 %	48 %	23 %
		500-10 000 km	54 %	32 %	46 %	20 %
		over 10 000 km	49 %	24 %	40 %	10 %
	Scenarie 2a	1-500 km	76 %	64 %	72 %	58 %
		500-10 000 km	74 %	61 %	69 %	54 %
		over 10 000 km	68 %	53 %	63 %	45 %
	Scenarie 3a	1-500 km	91 %	86 %	90 %	85 %
		500-10 000 km	89 %	83 %	87 %	81 %
		over 10 000 km	83 %	75 %	81 %	71 %
		1-500 km	57 %	37 %	49 %	24 %

Stammetræ	Scenarie 1	500-2 500 km	58 %	37 %	49 %	25 %
		2 500-10 000 km	55 %	34 %	47 %	21 %
		over 10 000 km	50 %	26 %	40 %	11 %
	Scenarie 2a	1-500 km	77 %	66 %	73 %	60 %
		500-2 500 km	77 %	66 %	73 %	60 %
		2 500-10 000 km	75 %	63 %	70 %	56 %
		over 10 000 km	70 %	55 %	64 %	46 %
	Scenarie 3a	1-500 km	92 %	88 %	91 %	86 %
		500-2 500 km	92 %	88 %	91 %	87 %
		2 500-10 000 km	90 %	85 %	88 %	83 %
		over 10 000 km	84 %	77 %	82 %	73 %
	Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra træindustrien	Scenarie 1	1-500 km	75 %	62 %	69 %
500-2 500 km			75 %	62 %	70 %	55 %
2 500-10 000 km			72 %	59 %	67 %	51 %
over 10 000 km			67 %	51 %	61 %	42 %
Scenarie 2a		1-500 km	87 %	80 %	84 %	76 %
		500-2 500 km	87 %	80 %	84 %	77 %
		2 500-10 000 km	85 %	77 %	82 %	73 %
		over 10 000 km	79 %	69 %	75 %	63 %

Træpiller (*)

System til biomassebrændstofproduktion	Transportafstand	Drivhusgasemission-sbesparelser — typisk værdi		Drivhusgasemission-sbesparelser — standardværdi		
		Varme	Elektricitet	Varme	Elektricitet	
	Scenarie 3a	1-500 km	95 %	93 %	94 %	91 %
		500-2 500 km	95 %	93 %	94 %	92 %
		2 500-10 000 km	93 %	90 %	92 %	88 %
		over 10 000 km	88 %	82 %	85 %	78 %

(*) Scenarie 1 henviser til processer, hvor et naturgaskedelanlæg anvendes til at levere procesvarmen til pillepresseren. Elektriciteten til pillepresseren leveres fra nettet.

Scenarie 2a henviser til processer, hvor et træfliskedelanlæg med fortørret flis anvendes til at levere procesvarme. Elektriciteten til pillepresseren leveres fra nettet.

Sag 3a henviser til processer, hvor et kraftvarmeanlæg fyret med fortørret træflis anvendes til at levere elektricitet og varme til pillepresseren.

Landbrugsproduktionsveje

System til biomassebrændstofproduktion	Transportafstand	Drivhusgasemissionsbesparelser — typisk værdi		Drivhusgasemissionsbesparelser — standardværdi	
		Varme	Elektricitet	Varme	Elektricitet
Restprodukter fra landbruget med en massefylde på < 0,2 t/m ³ (*)	1-500 km	95 %	92 %	93 %	90 %
	500-2 500 km	89 %	83 %	86 %	80 %
	2 500-10 000 km	77 %	66 %	73 %	60 %
	over 10 000 km	57 %	36 %	48 %	23 %
Restprodukter fra landbruget med en massefylde på > 0,2 t/m ³ (**)	1-500 km	95 %	92 %	93 %	90 %
	500-2 500 km	93 %	89 %	92 %	87 %
	2 500-10 000 km	88 %	82 %	85 %	78 %
	over 10 000 km	78 %	68 %	74 %	61 %
Halmpiller	1-500 km	88 %	82 %	85 %	78 %
	500-10 000 km	86 %	79 %	83 %	74 %
	over 10 000 km	80 %	70 %	76 %	64 %
Bagassebriketter	500-10 000 km	93 %	89 %	91 %	87 %
	over 10 000 km	87 %	81 %	85 %	77 %
Palmekernemel	over 10 000 km	20 %	-18 %	11 %	-33 %

(*) Denne gruppe af materialer omfatter restprodukter fra landbruget med en lav rumvægt og omfatter materialer såsom halmballer, havreskaller, risskaller og bagasseballe (ikke udtømmende liste).

(**) Denne gruppe af restprodukter fra landbruget med højere rumvægt omfatter materialer som såsom majscolber, nøddeskaller, soja skaller, palmekernes skaller (ikke udtømmende liste).

Biogas til elektricitet (*)

System til biogasproduktion		Teknologiske muligheder	Drivhusgasemission-sbesparelser — typisk værdi	Drivhusgasemission-sbesparelser — standardværdi
Gylle ¹	Scenarie 1	åbent fermentat ²	146 %	94 %
		lukket fermentat ³	246 %	240 %
	Scenarie 2	åbent fermentat	136 %	85 %
		lukket fermentat	227 %	219 %
	Scenarie 3	åbent fermentat	142 %	86 %
		lukket fermentat	243 %	235 %
Majs (maize), hele planten ⁴	Scenarie 1	åbent fermentat	36 %	21 %
		lukket fermentat	59 %	53 %
	Scenarie 2	åbent fermentat	34 %	18 %
		lukket fermentat	55 %	47 %
	Scenarie 3	åbent fermentat	28 %	10 %
		lukket fermentat	52 %	43 %

¹ Værdierne for produktionen af biogas fra husdyrgødning omfatter negative emissioner for emissioner, som er sparet gennem håndtering af uforarbejdet husdyrgødning. Værdien af esca er lig med - 45 g CO₂ eq/MJ husdyrgødning anvendt i anaerob nedbrydning

² Åben lagring af fermentat tegner sig for yderligere emissioner af CH₄ og N₂O. Omfanget af disse emissioner skifter alt efter de omgivende betingelser, substrattyper og nedbrydningseffektiviteten.

³ Lukket lagring betyder, at den fermentat, der hidrører fra nedbrydningsprocessen, lagres i en gastæt beholder, og at den supplerende biogas, som frigives under lagringen, anses for at være nyttiggjort til produktion af yderligere elektricitet eller biomethan. Ingen driv husgasemissioner er medtaget i denne proces.

⁴ Majs (Maize), hele planten: majs høstet som foder og ensileret med henblik på konservering.

Biogas til elektricitet (*)

System til biogasproduktion		Teknologiske muligheder	Drivhusgasemission-sbesparelser — typisk værdi	Drivhusgasemission-sbesparelser — standardværdi
	Scenarie 1	åbent fermentat	47 %	26 %

Bioaffald	Scenarie 2	lukket fermentat	84 %	78 %
		åbent fermentat	43 %	21 %
	Scenarie 3	lukket fermentat	77 %	68 %
		åbent fermentat	38 %	14 %

(*) Scenarie 1 henviser til produktionsveje, hvor den til processen krævede elektricitet og varme leveres af selve motoren i kraftvarmeanlægget.

Scenarie 2 henviser til produktionsveje, hvor den til processen krævede elektricitet tages fra nettet, og procesvarmen leveres af selve motoren i kraftvarmeanlægget. I nogle medlemsstater er det ikke tilladt for operatørerne at kræve støtte til bruttoproduktion, og scenarie 1 er den mere sandsynlige konfiguration.

Scenarie 3 henviser til produktionsveje, hvor den til processen krævede elektricitet tages fra nettet, og procesvarmen leveres af et biogaskedelanlæg. Dette scenarie gælder for nogle anlæg, hvor motoren til kraftvarmeanlægget ikke er på stedet, og biogas sælges (men opgraderes ikke til biomethan).

Biogas til elproduktion — blandinger af husdyrgødning og majs (maize)

System til biogasproduktion		Teknologiske muligheder	Drivhusgasemission-sbesparelser — typisk værdi	Drivhusgasemission-sbesparelser — standardværdi
Husdyrgødning — majs (maize) 80 %-20 %	Scenarie 1	Åbent fermentat	72 %	45 %
		Lukket fermentat	120 %	114 %
	Scenarie 2	Åbent fermentat	67 %	40 %
		Lukket fermentat	111 %	103 %
	Scenarie 3	Åbent fermentat	65 %	35 %
		Lukket fermentat	114 %	106 %
Husdyrgødning — majs (maize) 70 %-30 %	Scenarie 1	Åbent fermentat	60 %	37 %
		Lukket fermentat	100 %	94 %
	Scenarie 2	Åbent fermentat	57 %	32 %
		Lukket fermentat	93 %	85 %
	Scenarie 3	Åbent fermentat	53 %	27 %

	Lukket fermentat	94 %	85 %
--	------------------	------	------

Biogas til elproduktion — blandinger af husdyrgødning og majs (maize)

System til biogasproduktion		Teknologiske muligheder	Drivhusgasemission-sbesparelser — typisk værdi	Drivhusgasemission-sbesparelser — standardværdi
Husdyrgødning — majs (maize) 60 %-40 %	Scenarie 1	Åbent fermentat	53 %	32 %
		Lukket fermentat	88 %	82 %
	Scenarie 2	Åbent fermentat	50 %	28 %
		Lukket fermentat	82 %	73 %
	Scenarie 3	Åbent fermentat	46 %	22 %
		Lukket fermentat	81 %	72 %

Biomethan til transport (*)

System til biomethan produktion	Teknologiske muligheder	Drivhusgasemissionsbesparelser — typisk værdi	Drivhusgasemissionsbesparelser — standard værdi
Gylle	Åbent fermentat, uden afgangforbrænding	117 %	72 %
	Åbent fermentat, med afgangforbrænding	133 %	94 %
	Lukket fermentat, uden afgangforbrænding	190 %	179 %
	Lukket fermentat, med afgangforbrænding	206 %	202 %
Majs (maize), hele planten	Åbent fermentat, uden afgangforbrænding	35 %	17 %
	Åbent fermentat, med afgangforbrænding	51 %	39 %
	Lukket fermentat, uden afgangforbrænding	52 %	41 %
	Lukket fermentat, med afgangforbrænding	68 %	63 %
Bioaffald	Åbent fermentat, uden afgangforbrænding	43 %	20 %
	Åbent fermentat, med afgangforbrænding	59 %	42 %

Lukket fermentat, uden afgangforbrænding	70 %	58 %
Lukket fermentat, med afgangforbrænding	86 %	80 %

(*) Drivhusgasemissionsbesparelserne for biomethan henviser kun til komprimeret biomethan i forhold til det fossile brændstof for transport, der sammenlignes med, på 94 g CO₂eq/MJ.

Biomethan — blandinger af husdyrgødning og majs (maize) (*)

System til biomethan produktion	Teknologiske muligheder	Drivhusgasemissionsbesparelser — typisk værdi	Drivhusgasemissionsbesparelser — standard værdi
Husdyrgødning — Majs (Maize) 80 % – 20 %	Åbent fermentat, uden afgangforbrænding ¹	62 %	35 %
	Åbent fermentat, med afgangforbrænding ²	78 %	57 %
	Lukket fermentat, uden afgangforbrænding	97 %	86 %
	Lukket fermentat, med afgangforbrænding	113 %	108 %
Husdyrgødning — Majs (Maize) 70 % – 30 %	Åbent fermentat, uden afgangforbrænding	53 %	29 %
	Åbent fermentat, med afgangforbrænding	69 %	51 %
	Lukket fermentat, uden afgangforbrænding	83 %	71 %
	Lukket fermentat, med afgangforbrænding	99 %	94 %
Husdyrgødning — Majs (Maize) 60 % – 40 %	Åbent fermentat, uden afgangforbrænding	48 %	25 %
	Åbent fermentat, med afgangforbrænding	64 %	48 %
	Lukket fermentat, uden afgangforbrænding	74 %	62 %
	Lukket fermentat, med afgangforbrænding	90 %	84 %

¹ Drivhusgasemissionerne fra produktion og anvendelse af biomassebrændstoffer beregnes som følger: membraner, kryogen og OPS (Organic Physical Scrubbing). Det omfatter en emission på 0,03 MJ CH₄/MJ biomethan for emission af methan i afgasserne.

² Denne kategori omfatter følgende kategorier for teknologier, der opgraderer biogas til biomethan: PWS (Pressure Water Scrubbing), når vand genanvendes, PSA (Pressure Swing Adsorption), kemisk skrubber, OPS (Organic Physical Scrubbing), membraner og kryogen opgradering. Der medtages ikke nogen methanemissioner for denne kategori (methanen i afgassen forbrændes, hvis den er til stede).

(*) Besparelserne i drivhusgasemissioner for biomethan henviser kun til komprimeret biomethan i forhold til det fossile brændstof for transport, der sammenlignes med, på 94 g CO₂eq/MJ.

A. METODER

1. Drivhusgasemissionerne fra produktion og anvendelse af biomassebrændstoffer beregnes som følger:

- a) Drivhusgasemissionerne fra produktion og anvendelse af biomassebrændstoffer forud for konverteringen til elektricitet, opvarmning og køling beregnes ved følgende formel:

$$E = eec + el + ep + etd + eu - esca - eccs - eccr,$$

hvor

E = de samlede emissioner fra produktionen af brændstoffet før energikonvertering

eec = emissionerne fra udvinding eller dyrkning af råmaterialerne

el = de årlige emissioner fra ændringer i kulstoflagrene som følge af ændringer i arealanvendelsen

ep = emissionerne fra forarbejdning

etd = emissionerne fra transport og distribution

eu = emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet

$esca$ = emissionsbesparelserne fra akkumulering af kulstof i jorden via forbedret landbrugsforvaltning

$eccs$ = emissionsbesparelserne fra opsamling og geologisk - lagring af CO₂ og

$eccr$ = emissionsbesparelser fra separation og erstatning af CO₂f.

Emissioner fra fremstilling af maskiner og udstyr medregnes ikke.

- a) I tilfælde af kombineret nedbrydning af forskellige substrater i et biogasanlæg til produktion af biogas eller biomethan beregnes de typiske værdier og standardværdierne for drivhusgasemissioner ved følgende formel:

$$E = \sum_{1}^{n} E_n$$

E = drivhusgasemissionerne pr. MJ biogas eller biogas produceret fra kombineret nedbrydning af den definerede blanding af substrater

S_n = andelen af råprodukter n i energiindhold

E_n = emissionen i g CO₂/MJ for produktionsvej n som angivet i del D i dette bilag (*)

$$S_n = \frac{P_n \cdot W_n}{\sum_{1}^n W_n}$$

P_n = energiudbytte [MJ] pr. kg våd tilførsel af råprodukt n (**)

W_n = vægtningsfaktor af substrat n , defineret som:

$$W_n = \frac{I_n}{\sum_1^n I_n} \cdot \left(\frac{1 - AM_n}{1 - SM_n} \right)$$

I_n = årligt input til reaktortank af substrat n [ton frisk produkt]

AM_n = gennemsnitlige årlige vandindhold af substrat n [kg vand/kg frisk produkt] $-SM_n$ = standardvandindhold for substrat n (***)).

(*) For husdyrgødning anvendt som substrat tilføjes en bonus på 45 g CO₂eq/MJ husdyrgødning (– 54 kg CO₂eq/t frisk produkt) for forbedret landbrugs- og husdyrgødningsforvaltning.

(**) Følgende værdier P_n anvendes til beregning af typiske værdier og standardværdier:

$P(\text{Majs})$: 4,16 [MJbiogas/kg våd majs med 65 % fugtighed]

$P(\text{Husdyrgødning})$: 0,50 [MJbiogas/kg gylle med 90 % fugtighed] $-P(\text{Bioaffald})$ 3,41 [MJbiogas/kg vådt bioaffald med 76 % fugtighed]

(***)Følgende værdier for standardvandindholdet af substrat SM_n anvendes:

$SM(\text{Majs})$: 0,65 [kg vand/kg frisk produkt]

$SM(\text{Husdyrgødning})$: 0,90 [kg vand/kg frisk produkt]

$SM(\text{Bioaffald})$: 0,76 [kg vand/kg frisk produkt]

a) I tilfælde af kombineret nedbrydning af n-substrater i et biogasanlæg til el- eller biomethanproduktion, beregnes de faktiske drivhusgasemissioner for biogas og biomethan således:

$$E = \sum_1^n S_n \cdot (e_{ec,n} + e_{td,råprodukt,n} + e_{l,n} - e_{sca,n}) + e_p + e_{td,produkt} + e_u - e_{ccs} - e_{ccr}$$

hvor

E = de samlede emissioner fra produktionen af biogas eller biomethan før energikonvertering S_n = andelen af råprodukt n, som brøkdelen af tilførsel til reaktortanken

$e_{ec,n}$ = emissionerne fra udvinding eller dyrkning af råprodukter n

$e_{td,råprodukt,n}$ = emissionerne fra transport af råprodukt til reaktortanken

$e_{l,n}$ = de årlige emissioner fra ændringer i kulstoflagrene som følge af ændringer i arealanvendelsen, for råprodukter n

e_{sca} = emissionsbesparelserne fra forbedret landbrugsforvaltning af råprodukt n (*) e_p = emissionerne fra forarbejdning

$e_{td,produkt}$ = emissionerne fra transport og distribution af biogas og/eller biomethan

e_u = emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet, dvs. drivhusgasemissioner i forbindelse med forbrænding

eccs = emissionsbesparelserne fra opsamling og geologisk lagring af CO₂ og -eccr = emissionsbesparelser fra separation og erstatning af kulstof.

(*) For esca finder en bonus på 45 g CO₂eq/MJ husdyrgødning anvendelse for forbedret landbrugs- og gødnings forvaltning, hvis husdyrgødning anvendes som substrat til produktion af biogas og biomethan.

- d) Drivhusgasemissioner fra anvendelsen af biomassebrændstof til elproduktion, opvarmning eller køling, herunder energikonverteringen til den producerede elektricitet og/eller opvarmning eller køling, beregnes på følgende måde:
- i. For energianlæg, som kun leverer varme:

$$EC_h = \frac{E}{\eta_h}$$

- i. Energianlæg, som kun leverer elektricitet:

$$EC_{el} = \frac{E}{\eta_{el}}$$

hvor

$EC_{h,el}$ = De samlede drivhusgasemissioner fra det endelige energiprodukt.

E = De samlede drivhusgasemissioner fra brændstoffet inden den afsluttende konvertering.

η_{el} = Eleffektiviteten, defineret som den årlige elproduktion divideret med den årlige tilførsel af brændsel baseret på dets energiindhold.

η_h = Varmeeffektiviteten, defineret som den årlige nyttevarmeproduktion divideret med den årlige tilførsel af brændsel baseret på dets energiindhold.

- i. For den elektriske eller mekaniske energi fra energianlæg, som leverer nyttevarme sammen med elektricitet og/eller mekanisk energi:

$$EC_{el} = \frac{E}{\eta_{el}} \left(\frac{C_{el} \cdot \eta_{el}}{C_{el} \cdot \eta_{el} + C_h + \eta_h} \right)$$

- i. For nyttevarmen fra energianlæg, som leverer varme sammen med elektricitet og/eller mekanisk energi:

$$EC_h = \frac{E}{\eta_h} \left(\frac{C_h \cdot \eta_h}{C_{el} \cdot \eta_{el} + C_h + \eta_h} \right)$$

hvor

$EC_{h,el}$ = De samlede drivhusgasemissioner fra det endelige energiprodukt.

E = De samlede drivhusgasemissioner fra brændstoffet inden den afsluttende konvertering.

η_{el} = Eleffektiviteten, defineret som den årlige elproduktion divideret med den årlige energitilførsel baseret på dets energiindhold.

η_h = Varmeeffektiviteten, defineret som den årlige nyttevarmeproduktion divideret med den årlige energitilførsel baseret på dets energiindhold.

C_{el} = Brøkdelen af eksergi i elektricitet og/eller mekanisk energi, fastsat til 100 % ($C_{el} = 1$). C_h = Carnotvirkningsgrad (brøkdelen af eksergi i nyttevarmen).

Carnotvirkningsgraden, C_h , for nyttevarme ved forskellige temperaturer er defineret som:

$$C_h = \frac{T_h - T_0}{T_h}$$

hvor

T_h = Nyttevarmens temperatur, målt i absolut temperatur (kelvin) på det sted, hvor den leveres.

T_0 = Omgivelsernes temperatur, fastsat til 273,15 kelvin (svarende til 0 °C)

Hvis den overskydende varme overføres til opvarmning af bygninger ved en temperatur under 150 °C (423,15 kelvin), kan C_h alternativt defineres således:

C_h = Carnotvirkningsgrad for varme ved 150 °C (423,15 kelvin), som er: 0,3546

Med henblik på denne beregning finder følgende definitioner anvendelse:

- i) »kraftvarmeproduktion«: samtidig produktion af termisk energi og elektrisk og/eller mekanisk energi i en og samme proces
 - i) »nyttevarme«: varme, der produceres med henblik på tilfredsstillelse af en økonomisk begrundet efterspørgsel efter varme til opvarmning eller køling
 - i) »økonomisk begrundet efterspørgsel«: den efterspørgsel, der ikke overstiger behovet for opvarmning eller køling, og som ellers ville kunne imødekommes på markedets betingelser.
2. Drivhusgasemissionerne fra biomassebrændstoffer udtrykkes som følger:
- a) Drivhusgasemissionerne fra biomassebrændstof, E , udtrykkes i gram CO₂-ækvivalenter pr. MJ biomassebrændstof, g CO₂eq/MJ.
 - b) Drivhusgasemissionerne fra opvarmning eller elektricitet, der fremstilles på grundlag af biomassebrændstof, EC , udtrykkes i gram CO₂-ækvivalenter pr. MJ endeligt energiprodukt (varme eller elektricitet), g CO₂eq/MJ.

Når opvarmning og køling produceres i én proces med elektricitet, skal emissionerne fordeles mellem varme og elektricitet (som under punkt 1, litra d)), uanset om varmen faktisk anvendes til opvarmning eller køling.¹

Hvor drivhusgasemissionerne fra udvinding eller dyrkning af råmaterialerne e_{ec} udtrykkes i enheden g CO₂eq/tørton råprodukt, beregnes konverteringen til gram CO₂-ækvivalent pr. MJ brændsel, g CO₂eq/MJ, således²

$$e_{ec} \text{ brændstof}_a \left[\frac{\text{gCO}_2\text{eq}}{\text{MJ brændstof}} \right]_{ec} = \frac{e_{ec} \text{ råprodukt}_a \left[\frac{\text{gCO}_2\text{eq}}{t_{\text{tør}}} \right]}{LHV_a \left[\frac{\text{MJ råprodukt}}{t \text{ tør råprodukt}} \right]} \times \text{Brændstof råprodukt faktor}_a \times \text{Fordelingsfaktor brændstof}_a$$

hvor

$$\text{Fordelingsfaktor brændstof}_a = \left[\frac{\text{Brændstoffets energitindhold}}{\text{Energi brændstof} + \text{Energi i biprodukter}} \right]$$

$\text{Brændstof råprodukt faktor}_a = [\text{Forholdet mellem MJ råprodukt, der kræves til at fremstille 1 MJ brændstof}]$

Emissioner pr. tørton råprodukt beregnes således:

$$e_{ec} \text{ råprodukt}_a \left[\frac{\text{gCO}_2\text{eq}}{t_{\text{tør}}} \right] = \frac{e_{ec} \text{ råprodukt}_a \left[\frac{\text{gCO}_2\text{eq}}{t_{\text{fugtig}}} \right]}{(1 - \text{fugtindholdet})}$$

3. Drivhusgasemissionsbesparelserne er fra biomassebrændstoffer beregnes således:

a) drivhusgasemissionsbesparelser fra biomassebrændstoffer anvendt som transportbrændstoffer:

$$\text{BESPARELSE} = (\text{EF}(t) - \text{EB})/\text{EF}(t),$$

hvor

EB = de samlede emissioner fra biobrændstoffer anvendt som transportbrændstoffer og $-\text{EF}(t)$ = de samlede emissioner fra det fossile transportbrændstof, der sammenlignes med

a) drivhusgasemissionsbesparelser fra varme og køling og elektricitet, der produceres ud fra biomassebrændstoffer: $-\text{BESPARELSE} = (\text{ECF}(h\&c,el) - \text{ECB}(h\&c,el))/\text{ECF}(h\&c,el)$,

hvor

ECB(h&c,el) = de samlede emissioner fra varmen eller elektriciteten

ECF(h&c,el) = de samlede emissioner fra det fossile brændstof, der sammenlignes med, for nyttevarme eller elektricitet.

4. Ved beregningen efter punkt 1 medregnes drivhusgasserne CO₂, N₂O og CH₄. Der benyttes følgende koefficienter ved beregning af CO₂-ækvivalenter:

CO₂: 1

N₂O: 298

CH₄: 25

5. I emissionerne fra udvinding, høst eller dyrkning af råmaterialerne, e_{ec} , indgår emissioner fra følgende: selve udvindings-, høst- eller dyrkningsprocessen; indsamlingen, tørringen og lagringen af råmaterialerne; svind og lækager; fremstillingen af kemikalier eller produkter, der benyttes ved udvindingen eller dyrkningen. Opsamling af CO₂ ved dyrkning af råmaterialer medregnes ikke. I stedet for de faktiske værdier af emissionen fra dyrkning af landbrugsbiomasse kan der benyttes skøn, der

bygger på regionale gennemsnit for dyrkningsemissioner indeholdt i de rapporter, der er omhandlet i dette direktivs artikel 28, stk. 4, eller oplysningerne om de disaggregerede standardværdier for dyrkningsemissioner i dette bilag. Er der ingen relevante information i de nævnte rapporter, er det tilladt at beregne gennemsnit på grundlag af lokal landbrugspraksis, f.eks. ud fra data om grupper af landbrug, som et alternativ til brugen af faktiske værdier.

I stedet for de faktiske værdier af emissioner fra dyrkning og høst af biomasse fra skovbrug kan der benyttes skøn, der bygger på gennemsnit for dyrknings- og høstemissioner beregnet for geografiske områder på nationalt plan.

6. I forbindelse med den i punkt 1, litra a), omhandlede beregning tages der kun hensyn til besparelser i emissionerne fra forbedret landbrugsforvaltning, esca, f.eks. skifte til begrænset eller ingen jordbearbejdning, forbedrede afgrøder/vekseldrift, brug af dækafgrøder, herunder håndtering af afgrøderester, og brug af organiske jordforbedringsmidler (f.eks. kompost, forgæret naturgødningsfermentat), hvis der forelægges pålidelig og verificerbar dokumentation for øget kulstof i jorden, eller hvis det er rimeligt at forvente, at kulstoffet er øget over den periode, hvor de pågældende råmaterialer blev dyrket, samtidig med at der også tages hensyn til emissioner, hvor sådan praksis har ført til øget brug af gødning og ukrudtsmidler¹.
7. Årlige emissioner fra ændringer i kulstoflagrene som følge af ændringer i arealanvendelsen, e_1 , beregnes ved fordeling af de samlede emissioner ligeligt over 20 år. Sådanne emissioner beregnes efter følgende formel:

$$e_1 = (CSR - CSA) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B,^2$$

hvor

e_1 = de årlige drivhusgasemissioner fra ændringer i kulstoflagrene som følge af ændringer i arealanvendelsen (målt i vægtmængde CO₂-ækvivalenter pr. biomassebrændstofenergienhed). »Dyrkede arealer«³ og »dyrkede arealer med flerårige afgrøder«⁴ betragtes som én arealanvendelse.

CSR = det kulstoflager pr. arealenhed, der svarer til referencearealanvendelsen (målt i vægtmængde (tons) kulstof pr. arealenhed, inkl. jord og vegetation). Som referencearealanvendelse gælder arealanvendelsen i januar 2008, eller 20 år før råmaterialet er høstet, afhængigt af hvilken der er senest

CSA = det kulstoflager pr. arealenhed, der svarer til den faktiske arealanvendelse (målt i vægtmængde (tons) kulstof pr. arealenhed, inkl. jord og vegetation). I tilfælde, hvor kulstoflagrene akkumuleres over mere end et år, skal den værdi, der tillægges CSA, være det skønnede lager pr. arealenhed efter 20 år, eller når afgrøden er moden, afhængigt af hvilket der er tidligst

P = afgrødens produktivitet (målt i biomassebrændstoffets energiindhold pr. arealenhed pr. år) og

e_B = bonus på 29 g CO₂eq/MJ biomassebrændstof, såfremt biomassen stammer fra genoprettede nedbrudte arealer på de i punkt 8 fastlagte betingelser.

8. Bonussen på 29 g CO₂eq/MJ finder anvendelse, såfremt det kan dokumenteres, at det pågældende areal:
- a) ikke blev udnyttet til landbrugsformål i januar 2008 eller til nogen anden aktivitet og
 - a) er et stærkt nedbrudt areal, herunder sådanne arealer, der tidligere har været udnyttet til landbrugsformål.

Bonussen på 29 g CO₂eq/MJ finder anvendelse i en periode på op til 20 år fra tidspunktet for omlægningen af jorden til landbrugsmæssig udnyttelse, forudsat at der på arealer, der hører under litra b), sikres en regelmæssig vækst i kulstoflageret samt en anseelig reduktion af erosionen.

9. »Stærkt nedbrudte arealer« betyder arealer, som i et betydeligt tidsrum har været enten betydeligt tilsaltede eller har haft et særlig lavt indhold af organiske materialer, og som har været stærkt eroderede.
10. I overensstemmelse med bilag V, del C, punkt 10, i dette direktiv fungerer Kommissionens afgørelse 2010/335/EU⁵, der giver retningslinjer for beregning af kulstoflagre i jorden i forbindelse med dette direktiv på grundlag af IPCC's 2006 retningslinjer for nationale drivhusgasopgørelser — bind 4 og i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 525/2013 og (EU) 2018/841 som grundlag ved beregning af kulstoflagre i jorden.
11. I emissionerne fra forarbejdning, ep, skal indgå emissioner fra følgende: selve forarbejdningen, svind og lækager; fremstilling af kemikalier eller produkter, der benyttes ved forarbejdningen, herunder CO₂-emissioner svarende til kulstofindholdet af fossile tilførsler, uanset om de faktisk forbrændes i processen.

Ved indregningen af det elforbrug, der ikke produceres på selve anlægget for produktion af fast eller gasformigt biomassebrændstof, antages intensiteten af drivhusgasemissionerne ved produktion og distribution af den pågældende elektricitet at have samme størrelse som den gennemsnitlige emissionsintensitet ved produktion og distribution af elektricitet i et nærmere defineret område. Uanset denne regel kan producenter benytte en gennemsnitsværdi for et enkelt elværks elproduktion, hvis det pågældende værk ikke er tilsluttet til elnettet.

Emissioner fra forarbejdning skal omfatte emissioner fra tørring af mellemprodukter og -materialer, hvis relevant.

12. I emissionerne fra transport og distribution, etd, indgår emissioner fra transport af råmaterialer og halvfabrikata samt fra lagring og distribution af færdigvarer. Emissionerne fra transport og distribution, der medtages i henhold til punkt 5, er ikke omfattet af dette punkt.
13. CO₂-emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet, eu, sættes til nul for biomassebrændstoffer. Emissioner af ikke-CO₂-drivhusgasserne (CH₄ og N₂O) fra det anvendte brændsel inkluderes i eu-faktoren.
14. Emissionsbesparelse fra opsamling og geologisk lagring af CO₂, eccc, der ikke allerede er medregnet i ep, må kun omfatte emissioner, der undgås ved opsamling og lagring af CO₂, hvis emission er direkte knyttet til udvinding, transport, forarbejdning og distribution af biomassebrændstof, hvis lagringen sker i overensstemmelse med direktiv 2009/31/EF.
15. Emissionsbesparelse fra opsamling og erstatning af CO₂, eccc, skal være direkte forbundet med den produktion af biomassebrændstof, som de er knyttet til, og må kun omfatte emissioner, der undgås

ved opsamling af CO₂, hvis kulstof hidrører fra biomasse, og som anvendes til at erstatte fossilt afledt CO₂ under produktion af kommercielle produkter og tjenesteydelser.

16. Hvis en kraftvarmeproduktionsenhed — som leverer varme og/eller elektricitet til en biomassebrændstoffremstillingsproces, for hvilke emissionerne beregnes — producerer overskydende elektricitet og/eller overskydende nyttevarme, fordeles drivhusgasemissionerne mellem elektriciteten og nyttevarmen i henhold til varmens temperatur (som afspejler udbyttet (nytten) af varmen). Den nyttige del af varmen fås ved at gange dens energiindhold med Carnotvirkningsgraden, C_h , beregnet således:

$$C_h = \frac{T_h - T_0}{T_h}$$

hvor

T_h = Nyttevarmens temperatur, målt i absolut temperatur (kelvin) på det sted, hvor den leveres.

T_0 = Omgivelsernes temperatur, fastsat til 273,15 kelvin (svarende til 0 °C)

Hvis den overskydende varme overføres til opvarmning af bygninger ved en temperatur under 150 °C (423,15 kelvin), kan C_h alternativt defineres således:

C_h = Carnotvirkningsgrad for varme ved 150 °C (423,15 kelvin), som er: 0,3546

I forbindelse med denne beregning anvendes de faktiske virkningsgrader, der er defineret som den årlige mekaniske energi, elektricitet og varme produceret, som hver især divideres med den årlige energitilførsel.

Med henblik på denne beregning finder følgende definitioner anvendelse:

- a) »kraftvarmeproduktion«: samtidig produktion af termisk energi og elektrisk og/eller mekanisk energi i en og samme proces
 - a) »nyttevarme«: varme, der produceres med henblik på tilfredsstillelse af en økonomisk begrundet efterspørgsel efter varme til opvarmning eller køling
 - a) »økonomisk begrundet efterspørgsel«: den efterspørgsel, der ikke overstiger behovet for opvarmning eller køling, og som ellers ville kunne imødekommes på markedets betingelser
17. Hvis der ved en biomassebrændstofproduktionsproces fremstilles en kombination af det brændstof, hvis emissioner beregnes, og et eller flere andre produkter (»biprodukter«), fordeles drivhusgasemissionerne mellem brændstoffet eller dets mellemprodukt og biprodukterne i forhold til deres energiindhold (udtrykt ved nedre brændværdi for alle andre biprodukter end elektricitet og varme). Drivhusgasintensiteten af overskydende nyttevarme eller overskydende elektricitet er den samme som drivhusgasintensiteten af varme eller elektricitet, der leveres til biomassebrændstofproduktionsprocessen, og bestemmes ved at beregne drivhusgasintensiteten af alle tilførsler og emissioner, herunder råprodukter og CH₄- og N₂O-emissioner, til og fra kraftvarmeproduktionsenheden, kedelanlægget eller andet udstyr, der leverer varme eller elektricitet til biomassebrændstofproduktionsprocessen. Hvis der er tale om samtidig produktion af varme og elektricitet (kraftvarmeproduktion), foretages beregningen som i punkt 16.

18. De emissioner, der skal fordeles ved beregningen under punkt 17, er $e_{ec} + e_l + e_{sca} +$ de brøkdele af e_p , e_{td} , e_{ccs} og e_{ccr} , som finder sted til og med det procestrin, hvor et biprodukt er fremstillet. Hvis der på et tidligere procestrin i livscyklussen er sket allokering til biprodukter, træder den brøkdel af disse emissioner, der i det sidste procestrin er tilskrevet brændstofmellemproduktet, i stedet for den fulde emission ved beregningen.

For biogas og biomethan skal alle biprodukter, der ikke er omfattet af punkt 7, tages med ved beregningen. Der allokeres ingen emissioner til affald og restprodukter. Biprodukter med negativt energiindhold sættes ved beregningen til et energiindhold på nul.

Affald og restprodukter, herunder trætoppe og grene, halm, bælg, avner og nøddeskaller, og restprodukter fra forarbejdning, herunder råglycerin (glycerin, der ikke er raffineret) og bagasse, sættes til at have drivhusgasemissioner på nul i de processer i deres livscyklus, der ligger forud for indsamlingen af disse materialer, uanset om de forarbejdes til mellemprodukter, inden de omdannes til det endelige produkt.

Hvis der er tale om biomassebrændstoffer produceres i raffinaderier, i andre tilfælde end kombinationen af forarbejdningsanlæg med kedelanlæg eller kraftvarmeproduktionsanlæg, der leverer varme og/eller elektricitet til forarbejdningsanlægget, skal den enhed, der analyseres i forbindelse med beregningen i punkt 17, være raffinaderiet.

19. Ved beregninger efter formlen i punkt 3 for biomassebrændstof til elproduktion benyttes for emissionen fra det fossile brændstof, der sammenlignes med, $ECF(e)$, værdien $183 \text{ g CO}_2\text{eq/MJ}$ elektricitet, eller $212 \text{ g CO}_2\text{eq/MJ}$ elektricitet for regionerne i den yderste periferi.

Ved beregninger efter formlen i punkt 3 for biomassebrændstof til produktion af nyttevarme samt til produktion af opvarmning og/eller køling benyttes for emissionen fra det fossile brændstof, der sammenlignes med, $ECF(h)$, værdien $80 \text{ g CO}_2\text{eq/MJ}$ varme.

Ved beregninger efter formlen i punkt 3 for biomassebrændstof til produktion af nyttevarme, hvor der kan påvises en direkte fysisk substitution af kul, benyttes for emissionen fra det fossile brændstof, der sammenlignes med, $ECF(h)$, værdien $124 \text{ g CO}_2\text{eq/MJ}$ varme.

Ved beregninger efter formlen i punkt 3 for biomassebrændstof til transport benyttes for emissionen fra det fossile brændstof, der sammenlignes med, $EF(t)$, værdien $94 \text{ g CO}_2\text{eq/MJ}$.

C) DISAGGREGEREDE STANDARDVÆRDIER FOR BIOMASSEBRÆNDSTOF

Træbriketter eller træpiller

System til biomassebrændstof- produktion	Transportafstand	Drivhusgasemissioner Typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)				Drivhusgasemissioner Standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)			
		Dyrkning	Forarbejdning	Transport	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet	Dyrkning	Forarbejdning	Transport	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet
Træflis fra restprodukter fra skovbrug	1-500 km	0,0	1,6	3,0	0,4	0,0	1,9	3,6	0,5
	500-2 500 km	0,0	1,6	5,2	0,4	0,0	1,9	6,2	0,5
	2 500-10 000 km	0,0	1,6	10,5	0,4	0,0	1,9	12,6	0,5
	Over 10 000 km	0,0	1,6	20,5	0,4	0,0	1,9	24,6	0,5
Træflis fra hurtigvoksende stævningskov (eukalyptus)	2 500-10 000 km	4,4	0,0	11,0	0,4	4,4	0,0	13,2	0,5
Træflis fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — gødet)	1-500 km	3,9	0,0	3,5	0,4	3,9	0,0	4,2	0,5
	500-2 500 km	3,9	0,0	5,6	0,4	3,9	0,0	6,8	0,5
	2 500-10 000 km	3,9	0,0	11,0	0,4	3,9	0,0	13,2	0,5
	Over 10 000 km	3,9	0,0	21,0	0,4	3,9	0,0	25,2	0,5
Træflis fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — uden gødning)	1-500 km	2,2	0,0	3,5	0,4	2,2	0,0	4,2	0,5
	500-2 500 km	2,2	0,0	5,6	0,4	2,2	0,0	6,8	0,5
	2 500-10 000 km	2,2	0,0	11,0	0,4	2,2	0,0	13,2	0,5
	Over 10 000 km	2,2	0,0	21,0	0,4	2,2	0,0	25,2	0,5
Træflis fra stammetræ	1-500 km	1,1	0,3	3,0	0,4	1,1	0,4	3,6	0,5
	500-2 500 km	1,1	0,3	5,2	0,4	1,1	0,4	6,2	0,5
	2 500-10 000 km	1,1	0,3	10,5	0,4	1,1	0,4	12,6	0,5

Over 10 000 km	1,1	0,3	20,5	0,4	1,1	0,4	24,6	0,5
----------------	-----	-----	------	-----	-----	-----	------	-----

Træbriketter eller træpiller

System til biomassebrændstof- produktion	Transportafstand	Drivhusgasemissioner				Drivhusgasemissioner			
		Typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)				Standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)			
		Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet	Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet
Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra skovbrug (scenarie 1)	1-500 km	0,0	25,8	2,9	0,3	0,0	30,9	3,5	0,3
	500-2 500 km	0,0	25,8	2,8	0,3	0,0	30,9	3,3	0,3
	2 500-10 000 km	0,0	25,8	4,3	0,3	0,0	30,9	5,2	0,3
	over 10 000 km	0,0	25,8	7,9	0,3	0,0	30,9	9,5	0,3
Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra skovbrug (scenarie 2a)	1-500 km	0,0	12,5	3,0	0,3	0,0	15,0	3,6	0,3
	500-2 500 km	0,0	12,5	2,9	0,3	0,0	15,0	3,5	0,3
	2 500-10 000 km	0,0	12,5	4,4	0,3	0,0	15,0	5,3	0,3
	over 10 000 km	0,0	12,5	8,1	0,3	0,0	15,0	9,8	0,3
Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra skovbrug (scenarie 3a)	1-500 km	0,0	2,4	3,0	0,3	0,0	2,8	3,6	0,3
	500-2 500 km	0,0	2,4	2,9	0,3	0,0	2,8	3,5	0,3
	2 500-10 000 km	0,0	2,4	4,4	0,3	0,0	2,8	5,3	0,3
	over 10 000 km	0,0	2,4	8,2	0,3	0,0	2,8	9,8	0,3

System til biomassebrændstof- produktion	Transportafstand	Drivhusgasemissioner				Drivhusgasemissioner			
		Typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)				Standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)			
		Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet	Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet
Træbriketter fra hurtigvoksende stævningskov (eukalyptus — scenarie 1)	2 500-10 000 km	3,9	24,5	4,3	0,3	3,9	29,4	5,2	0,3
Træbriketter fra hurtigvoksende stævningskov (eukalyptus — scenarie 2a)	2 500-10 000 km	5,0	10,6	4,4	0,3	5,0	12,7	5,3	0,3
Træbriketter fra hurtigvoksende stævningskov (eukalyptus — scenarie 3a)	2 500-10 000 km	5,3	0,3	4,4	0,3	5,3	0,4	5,3	0,3
Træbriketter fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — gødet — scenarie 1)	1-500 km	3,4	24,5	2,9	0,3	3,4	29,4	3,5	0,3
	500-10 000 km	3,4	24,5	4,3	0,3	3,4	29,4	5,2	0,3
	over 10 000 km	3,4	24,5	7,9	0,3	3,4	29,4	9,5	0,3
Træbriketter fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — gødet — scenarie 2a)	1-500 km	4,4	10,6	3,0	0,3	4,4	12,7	3,6	0,3
	500-10 000 km	4,4	10,6	4,4	0,3	4,4	12,7	5,3	0,3
	over 10 000 km	4,4	10,6	8,1	0,3	4,4	12,7	9,8	0,3

Træbriketter fra hurtigvoksende stævningskov	1-500 km	4,6	0,3	3,0	0,3	4,6	0,4	3,6	0,3
	500-10 000 km	4,6	0,3	4,4	0,3	4,6	0,4	5,3	0,3
	over 10 000 km	4,6	0,3	8,2	0,3	4,6	0,4	9,8	0,3
(poppe — gødet — scenarie 3a)									
Træbriketter fra hurtigvoksende stævningskov	1-500 km	2,0	24,5	2,9	0,3	2,0	29,4	3,5	0,3
	500-2 500 km	2,0	24,5	4,3	0,3	2,0	29,4	5,2	0,3
	2 500-10 000 km	2,0	24,5	7,9	0,3	2,0	29,4	9,5	0,3
(poppe — uden gødning — scenarie 1)									

System til biomassebrændstof- produktion	Transportafstand	Drivhusgasemissioner				Drivhusgasemissioner			
		Typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)				Standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)			
		Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet	Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet
Træbriketter fra hurtigvok sende stævningskov (poppel — uden gødning — scenarie 2a)	1-500 km	2,5	10,6	3,0	0,3	2,5	12,7	3,6	0,3
	500-10 000 km	2,5	10,6	4,4	0,3	2,5	12,7	5,3	0,3
	over 10 000 km	2,5	10,6	8,1	0,3	2,5	12,7	9,8	0,3
Træbriketter fra hurtigvok sende stævningskov (poppel — uden gødning — scenarie 3a)	1-500 km	2,6	0,3	3,0	0,3	2,6	0,4	3,6	0,3
	500-10 000 km	2,6	0,3	4,4	0,3	2,6	0,4	5,3	0,3
	over 10 000 km	2,6	0,3	8,2	0,3	2,6	0,4	9,8	0,3
Træbriketter eller træpiller fra stammetræ (scenarie 1)	1-500 km	1,1	24,8	2,9	0,3	1,1	29,8	3,5	0,3
	500-2 500 km	1,1	24,8	2,8	0,3	1,1	29,8	3,3	0,3
	2 500-10 000 km	1,1	24,8	4,3	0,3	1,1	29,8	5,2	0,3
	over 10 000 km	1,1	24,8	7,9	0,3	1,1	29,8	9,5	0,3
Træbriketter eller træpiller fra stammetræ (scenarie 2a)	1-500 km	1,4	11,0	3,0	0,3	1,4	13,2	3,6	0,3
	500-2 500 km	1,4	11,0	2,9	0,3	1,4	13,2	3,5	0,3
	2 500-10 000 km	1,4	11,0	4,4	0,3	1,4	13,2	5,3	0,3
	over 10 000 km	1,4	11,0	8,1	0,3	1,4	13,2	9,8	0,3
	1-500 km	1,4	0,8	3,0	0,3	1,4	0,9	3,6	0,3
	500-2 500 km	1,4	0,8	2,9	0,3	1,4	0,9	3,5	0,3

Træbriketter eller træpiller fra stammetræ (scenarie 3a)	2 500-10 000 km	1,4	0,8	4,4	0,3	1,4	0,9	5,3	0,3
	over 10 000 km	1,4	0,8	8,2	0,3	1,4	0,9	9,8	0,3
Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra træindustrien (scenarie 1)	1-500 km	0,0	14,3	2,8	0,3	0,0	17,2	3,3	0,3
	500-2 500 km	0,0	14,3	2,7	0,3	0,0	17,2	3,2	0,3
	2 500-10 000 km	0,0	14,3	4,2	0,3	0,0	17,2	5,0	0,3
	over 10 000 km	0,0	14,3	7,7	0,3	0,0	17,2	9,2	0,3

System til biomassebrændstof- produktion	Transportafstand	Drivhusgasemissioner				Drivhusgasemissioner			
		Typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)				Standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)			
		Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet	Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet
Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra træindustrien (scenarie 2a)	1-500 km	0,0	6,0	2,8	0,3	0,0	7,2	3,4	0,3
	500-2 500 km	0,0	6,0	2,7	0,3	0,0	7,2	3,3	0,3
	2 500-10 000 km	0,0	6,0	4,2	0,3	0,0	7,2	5,1	0,3
	over 10 000 km	0,0	6,0	7,8	0,3	0,0	7,2	9,3	0,3
Træbriketter eller træpiller fra Restprodukter fra træindustrien (scenarie 3a)	1-500 km	0,0	0,2	2,8	0,3	0,0	0,3	3,4	0,3
	500-2 500 km	0,0	0,2	2,7	0,3	0,0	0,3	3,3	0,3
	2 500-10 000 km	0,0	0,2	4,2	0,3	0,0	0,3	5,1	0,3
	over 10 000 km	0,0	0,2	7,8	0,3	0,0	0,3	9,3	0,3

Landbrugsproduktionsveje

System til biomassebrændstof- produktion	Transportafstand	Drivhusgasemissioner Typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)				Drivhusgasemissioner Standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)			
		Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet	Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet
Restprodukter fra landbruget med en massefylde på < 0,2 t/m ³	1-500 km	0,0	0,9	2,6	0,2	0,0	1,1	3,1	0,3
	500-2 500 km	0,0	0,9	6,5	0,2	0,0	1,1	7,8	0,3
	2 500-10 000 km	0,0	0,9	14,2	0,2	0,0	1,1	17,0	0,3
	over 10 000 km	0,0	0,9	28,3	0,2	0,0	1,1	34,0	0,3
Restprodukter fra landbruget med en Massefylde på > 0,2 t/m ³	1-500 km	0,0	0,9	2,6	0,2	0,0	1,1	3,1	0,3
	500-2 500 km	0,0	0,9	3,6	0,2	0,0	1,1	4,4	0,3
	2 500-10 000 km	0,0	0,9	7,1	0,2	0,0	1,1	8,5	0,3
	over 10 000 km	0,0	0,9	13,6	0,2	0,0	1,1	16,3	0,3

System til biomassebrændstof- produktion	Transportafstand	Drivhusgasemissioner Typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)				Drivhusgasemissioner Standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)			
		Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet	Dyrkning	Forarbejdning	Transport og distribution	Ikke-CO ₂ - emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet
Halmpiller	1-500 km	0,0	5,0	3,0	0,2	0,0	6,0	3,6	0,3
	500-10 000 km	0,0	5,0	4,6	0,2	0,0	6,0	5,5	0,3
	over 10 000 km	0,0	5,0	8,3	0,2	0,0	6,0	10,0	0,3
Bagassebriketter	500-10 000 km	0,0	0,3	4,3	0,4	0,0	0,4	5,2	0,5
	over 10 000 km	0,0	0,3	8,0	0,4	0,0	0,4	9,5	0,5
Palmekernemel	over 10 000 km	21,6	21,1	11,2	0,2	21,6	25,4	13,5	0,3
Palmekernemel (ingen CH ₄ - emissioner fra oliemøllen)	over 10 000 km	21,6	3,5	11,2	0,2	21,6	4,2	13,5	0,3

Disaggregerede standardværdier for biogas til elproduktion

System til biomassebrændstofpro- duktion		Teknologi	Typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)					Standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)				
			Dyrkning	Forarbejd- ning	Ikke-CO ₂ - emissio- nerne fra selve anven- delsen af brænd- stoffet	Transport	Gødnings- godskriv- ning	Dyrkning	Forarbejd- ning	Ikke-CO ₂ - emissio- nerne fra selve anven delsen af brænd- stoffet	Trans- port	Gødnings- godskriv- ning
Gylle (1)	Scenario 1	Åbent fermentat	0,0	69,6	8,9	0,8	-107,3	0,0	97,4	12,5	0,8	-107,3
		Lukket fermentat	0,0	0,0	8,9	0,8	-97,6	0,0	0,0	12,5	0,8	-97,6
	Scenario 2	Åbent fermentat	0,0	74,1	8,9	0,8	-107,3	0,0	103,7	12,5	0,8	-107,3
		Lukket fermentat	0,0	4,2	8,9	0,8	-97,6	0,0	5,9	12,5	0,8	-97,6
	Scenario 3	Åbent fermentat	0,0	83,2	8,9	0,9	-120,7	0,0	116,4	12,5	0,9	-120,7
		Lukket fermentat	0,0	4,6	8,9	0,8	-108,5	0,0	6,4	12,5	0,8	-108,5

(1) Værdierne for produktionen af biogas fra husdyrgødning omfatter negative emissioner for emissioner, som er sparet gennem håndtering af uforarbejdet husdyrgødning. Værdien af esca er lig med $-45 \text{ g CO}_2\text{eq/MJ}$ husdyrgødning anvendt i anaerob nedbrydning

System til biomassebrændstofproduktion		Teknologi	Typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)					Standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)				
			Dyrkning	Forarbejdning	Ikke-CO ₂ -emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet	Transport	Gødningsgodskrivning	Dyrkning	Forarbejdning	Ikke-CO ₂ -emissionerne fra selve anvendelsen af brændstoffet	Transport	Gødningsgodskrivning
Majs (Maize), hele planten (1)	Scenario 1	Åbent fermentat	15,6	13,5	8,9	0,0 (2)	—	15,6	18,9	12,5	0,0	—
		Lukket fermentat	15,2	0,0	8,9	0,0	—	15,2	0,0	12,5	0,0	—
	Scenario 2	Åbent fermentat	15,6	18,8	8,9	0,0	—	15,6	26,3	12,5	0,0	—
		Lukket fermentat	15,2	5,2	8,9	0,0	—	15,2	7,2	12,5	0,0	—
	Scenario 3	Åbent fermentat	17,5	21,0	8,9	0,0	—	17,5	29,3	12,5	0,0	—
		Lukket fermentat	17,1	5,7	8,9	0,0	—	17,1	7,9	12,5	0,0	—
Bioaffald	Scenario 1	Åbent fermentat	0,0	21,8	8,9	0,5	—	0,0	30,6	12,5	0,5	—
		Lukket fermentat	0,0	0,0	8,9	0,5	—	0,0	0,0	12,5	0,5	—
	Scenario 2	Åbent fermentat	0,0	27,9	8,9	0,5	—	0,0	39,0	12,5	0,5	—
		Lukket fermentat	0,0	5,9	8,9	0,5	—	0,0	8,3	12,5	0,5	—
	Scenario 3	Åbent fermentat	0,0	31,2	8,9	0,5	—	0,0	43,7	12,5	0,5	—
		Lukket fermentat	0,0	6,5	8,9	0,5	—	0,0	9,1	12,5	0,5	—

- 1) Majs (Maize), hele planten: majs høstet som foder og ensileret med henblik på konservering.
- 2) Transport af landbrugsråvarer til omdannelsesanlægget indgår i overensstemmelse med metoden i Kommissionens rapport af 25. februar 2010 om bæredygtighedskrav for anvendelsen af fast og gasformig biomasse til elproduktion, opvarmning og køling i værdien »dyrkning«. Værdien for transport af majsensilage tegner sig for 0,4 g CO₂eq/MJ biogas.

Disaggregerede standardværdier for biomethan

System til biomethanproduktion	Teknologiske muligheder		Typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)					Standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)						
			Dyrkning	Forarbejdning	Opgradering	Transport	Kompression på tankstation	Gødningsgødskrivning	Dyrkning	Forarbejdning	Opgradering	Transport	Kompression på tankstation	Gødningsgødskrivning
Gylle	Åbent fermentat	uden afgangforbrænding	0,0	84,2	19,5	1,0	3,3	-124,4	0,0	117,9	27,3	1,0	4,6	-124,4
		med afgangforbrænding	0,0	84,2	4,5	1,0	3,3	-124,4	0,0	117,9	6,3	1,0	4,6	-124,4
	Lukket fermentat	uden afgangforbrænding	0,0	3,2	19,5	0,9	3,3	-111,9	0,0	4,4	27,3	0,9	4,6	-111,9
		med afgangforbrænding	0,0	3,2	4,5	0,9	3,3	-111,9	0,0	4,4	6,3	0,9	4,6	-111,9
Majs (Maize), hele planten	Åbent fermentat	uden afgangforbrænding	18,1	20,1	19,5	0,0	3,3	—	18,1	28,1	27,3	0,0	4,6	—
		med afgangforbrænding	18,1	20,1	4,5	0,0	3,3	—	18,1	28,1	6,3	0,0	4,6	—
	Lukket fermentat	uden afgangforbrænding	17,6	4,3	19,5	0,0	3,3	—	17,6	6,0	27,3	0,0	4,6	—
		med afgangforbrænding	17,6	4,3	4,5	0,0	3,3	—	17,6	6,0	6,3	0,0	4,6	—
Bioaffald	Åbent fermentat	uden afgangforbrænding	0,0	30,6	19,5	0,6	3,3	—	0,0	42,8	27,3	0,6	4,6	—
		med afgangforbrænding	0,0	30,6	4,5	0,6	3,3	—	0,0	42,8	6,3	0,6	4,6	—
	Lukket fermentat	uden afgangforbrænding	0,0	5,1	19,5	0,5	3,3	—	0,0	7,2	27,3	0,5	4,6	—
		med afgangforbrænding	0,0	5,1	4,5	0,5	3,3	—	0,0	7,2	6,3	0,5	4,6	—

A) SAMLEDE TYPISKE VÆRDIER OG STANDARDVÆRDIER FOR PRODUKTIONSVEJE FOR BIOMASSEBRÆNDSTOF

System til biomassebrændstofproduktion	Transportafstand	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Træflis fra restprodukter fra skovbrug	1-500 km	5	6
	500-2 500 km	7	9
	2 500-10 000 km	12	15
	over 10 000 km	22	27
Træflis fra hurtigvoksende stævningskov (eukalyptus)	2 500-10 000 km	16	18
Træflis fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — gødet)	1-500 km	8	9
	500-2 500 km	10	11
	2 500-10 000 km	15	18
	over 10 000 km	25	30
Træflis fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — uden gødning)	1-500 km	6	7
	500-2 500 km	8	10
	2 500-10 000 km	14	16
	over 10 000 km	24	28
Træflis fra stammetræ	1-500 km	5	6
	500-2 500 km	7	8
	2 500-10 000 km	12	15
	over 10 000 km	22	27
Træflis fra restprodukter fra industrien	1-500 km	4	5
	500-2 500 km	6	7
	2 500-10 000 km	11	13
	over 10 000 km	21	25
Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra skovbrug (scenarie 1)	1-500 km	29	35
	500-2 500 km	29	35
	2 500-10 000 km	30	36
	over 10 000 km	34	41
Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra skovbrug (scenarie 2a)	1-500 km	16	19
	500-2 500 km	16	19
	2 500-10 000 km	17	21

	over 10 000 km	21	25
System til biomassebrændstofproduktion	Transportafstand	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra skovbrug (scenarie 3a)	1-500 km	6	7
	500-2 500 km	6	7
	2 500-10 000 km	7	8
	over 10 000 km	11	13
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende stævningskov (eukalyptus — scenarie 1)	2 500-10 000 km	33	39
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende stævningskov (eukalyptus — scenarie 2a)	2 500-10 000 km	20	23
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende stævningskov (eukalyptus — scenarie 3a)	2 500-10 000 km	10	11
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — gødet — scenarie 1)	1-500 km	31	37
	500-10 000 km	32	38
	over 10 000 km	36	43
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — gødet — scenarie 2a)	1-500 km	18	21
	500-10 000 km	20	23
	over 10 000 km	23	27
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — gødet — scenarie 3a)	1-500 km	8	9
	500-10 000 km	10	11
	over 10 000 km	13	15
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende stævningskov (poppel — uden gødning — scenarie 1)	1-500 km	30	35
	500-10 000 km	31	37
	over 10 000 km	35	41
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende Stæv-	1-500 km	16	19
	500-10 000 km	18	21
	over 10 000 km	21	25

ningsskov (poppel — uden gødning — scenarie 2a)			
Træbriketter eller træpiller fra hurtigvoksende stæv- ningsskov (poppel — uden gødning — scenarie 3a)	1-500 km	6	7
	500-10 000 km	8	9
	over 10 000 km	11	13
System til biomassebrænd- stofproduk tion	Transportafstand	Drivhusgasemissio- ner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissio- ner — standardvær- di (g CO ₂ eq/MJ)
Træbriketter eller træpiller fra stammetræ (scenarie 1)	1-500 km	29	35
	500-2 500 km	29	34
	2 500-10 000 km	30	36
	over 10 000 km	34	41
Træbriketter eller træpiller fra stammetræ (scenarie 2a)	1-500 km	16	18
	500-2 500 km	15	18
	2 500-10 000 km	17	20
	over 10 000 km	21	25
Træbriketter eller træpiller fra stammetræ (scenarie 3a)	1-500 km	5	6
	500-2 500 km	5	6
	2 500-10 000 km	7	8
	over 10 000 km	11	12
Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra træin- dustrien (scenarie 1)	1-500 km	17	21
	500-2 500 km	17	21
	2 500-10 000 km	19	23
	over 10 000 km	22	27
træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra træin- dustrien (scenarie 2a)	1-500 km	9	11
	500-2 500 km	9	11
	2 500-10 000 km	10	13
	over 10 000 km	14	17
Træbriketter eller træpiller fra restprodukter fra træin- dustrien (scenarie 3a)	1-500 km	3	4
	500-2 500 km	3	4
	2 500 til 10 000 km	5	6

over 10 000 km	8	10
----------------	---	----

Scenarie 1 henviser til processer, hvor et naturgaskedelanlæg anvendes til at levere procesvarmen til pillepresseren. Procesel købes fra nettet.

Scenarie 2a henviser til processer, hvor et kedelanlæg fyret med træflis anvendes til at levere procesvarmen til pillepresseren. Procesel købes fra nettet.

Scenarie 3a henviser til processer, hvor et kraftvarmeanlæg fyret med træflis anvendes til at levere elektricitet og varme til pillepresseren.

System til biomassebrændstofproduktion	Transportafstand	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Restprodukter fra landbruget med en massefylde på < 0,2 t/m ³ ¹	1-500 km	4	4
	500-2 500 km	8	9
	2 500-10 000 km	15	18
	over 10 000 km	29	35
Restprodukter fra landbruget med en massefylde på > 0,2 t/m ³ ²	1-500 km	4	4
	500-2 500 km	5	6
	2 500-10 000 km	8	10
	over 10 000 km	15	18
Halmpiller	1-500 km	8	10
	500-10 000 km	10	12
	over 10 000 km	14	16
Bagassebriketter	500-10 000 km	5	6
	over 10 000 km	9	10
Palmekernemel	over 10 000 km	54	61
Palmekernemel (ingen CH ₄ -emissioner fra oliemøllen)	over 10 000 km	37	40

¹ Denne gruppe af materialer omfatter restprodukter fra landbruget med en lav rumvægt og omfatter materialer såsom halmballer, havreskaller, risskaller og bagasseballeter (ikke udtømmende liste).

² Denne gruppe af restprodukter fra landbruget med højere rumvægt omfatter materialer som f.eks. majscolber, nøddeskaller, sojaskaller, palmekerneskaller (ikke udtømmende liste).

Typiske værdier og standardværdier — biogas til elektricitet

System til biogasproduktion	Teknologiske muligheder	Typiske værdier	Standardværdier
		Drivhusgasemissioner — (gCO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — (g CO ₂ eq/MJ)

Biogas til el fra gylle	Scenarie 1	Åbent fermentat ¹	- 28	3
		Lukket fermentat ²	- 88	- 84
	Scenarie 2	Åbent fermentat	- 23	10
		Lukket fermentat	- 84	- 78
	Scenarie 3	Åbent fermentat	- 28	9
		Lukket fermentat	- 94	- 89

¹ Åben lagring af fermentat tegner sig for yderligere emissioner af metan, som skifter alt efter vejret, substraten og nedbrydnings-effektiviteten. I disse beregninger sættes mængderne til at være lig med 0,05 MJ CH₄/MJ biogas for husdyrgødning, 0,035 MJ CH₄/MJ biogas for majs (Maize) og 0,01 MJ CH₄/MJ biogas for bioaffald.

² Lukket lagring betyder, at den fermentat, der hidrører fra nedbrydningsprocessen, lagres i en gastæt beholder, og den supplerende biogas, som frigives under lagringen, anses for at være nyttiggjort til produktion af yderligere elektricitet eller biomethan.

System til biogasproduktion	Teknologiske muligheder	Typiske værdier		
		Drivhusgasemissioner -(gCO ₂ eq/MJ)	Standardværdier Drivhusgasemissioner -(gCO ₂ eq/MJ)	
Biogas til el fra majs (Maize), hele planten	Scenarie 1	Åbent fermentat	38	47
		Lukket fermentat	24	28
	Scenarie 2	Åbent fermentat	43	54
		Lukket fermentat	29	35
	Scenarie 3	Åbent fermentat	47	59
		Lukket fermentat	32	38
Biogas til el fra bioaffald	Scenarie 1	Åbent fermentat	31	44
		Lukket fermentat	9	13
	Scenarie 2	Åbent fermentat	37	52
		Lukket fermentat	15	21
	Scenarie 3	Åbent fermentat	41	57
		Lukket fermentat	16	22

Typiske værdier og standardværdier for biomethan

System til biomethanproduktion	Teknologiske muligheder	Drivhusgasemissioner — typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	Drivhusgasemissioner — standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Biomethan fra gylle	Åbent fermentat, uden af gasforbrænding ¹	- 20	22
	Åbent fermentat, med af gasforbrænding ²	- 35	1

	Lukket fermentat, uden af gasforbrænding	- 88	- 79
	Lukket fermentat, med af gasforbrænding	- 103	- 100
Biomethan fra majs (Maize), hele planten	Åbent fermentat, uden af gasforbrænding	58	73
	Åbent fermentat, med af gasforbrænding	43	52
	Lukket fermentat, uden af gasforbrænding	41	51
	Lukket fermentat, med af gasforbrænding	26	30

¹ Denne kategori omfatter følgende kategorier for teknologier, der opgraderer biogas til biomethan: PSA (Pressure Swing Adsorption), PWS (Pressure Water Scrubbing), membraner, kryogen og OPS (Organic Physical Scrubbing). Det omfatter en emission på 0,03 M JCH₄/MJ biomethan for emission af metan i afgasserne.

² Denne kategori omfatter følgende kategorier for teknologier, der opgraderer biogas til biomethan: PWS (Pressure Water Scrubbing), når vand genanvendes, PSA (Pressure Swing Adsorption), kemisk skrubber, OPS (Organic Physical Scrubbing), membraner og kryogen opgradering. Der medtages ikke nogen methanemissioner for denne kategori (methanen i afgassen forbrændes, hvis den er til stede).

System til biomethanproduktion	Teknologiske muligheder	Drivhusgasemissioner	Drivhusgasemissioner
		— typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	— standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)
Biomethan fra bioaf-fald	Åbent fermentat, uden af gasforbrænding	51	71
	Åbent fermentat, med af gasforbrænding	36	50
	Lukket fermentat, uden af gasforbrænding	25	35
	Lukket fermentat, med af gasforbrænding	10	14

Typiske værdier og standardværdier — biogas til elproduktion — blandinger af husdyrgødning og majs (Maize): drivhus gasemissioner angivet som andele på basis af frisk masse

System til biogasproduktion	Teknologiske mulige heder	Drivhusgasemissioner	Drivhusgasemissioner	
		— typisk værdi (g CO ₂ eq/MJ)	— standardværdi (g CO ₂ eq/MJ)	
Husdyrgødning – Majs (Maize)	Scenarie 1	Åbent fermentat	17	33
		Lukket fermentat	-12	-9
	Scenarie 2	Åbent fermentat	22	40
		Lukket fermentat	-7	-2

80 %-20 %	Scenarie 3	Åbent fermentat	23	43	
		Lukket fermentat	-9	-4	
Husdyrgødning - Majs (Maize)	Scenarie 1	Åbent fermentat	24	37	
		Lukket fermentat	0	3	
	Scenarie 2	Åbent fermentat	29	45	
		Lukket fermentat	4	10	
	70 %-30 %	Scenarie 3	Åbent fermentat	31	48
			Lukket fermentat	4	10
Husdyrgødning - Majs (Maize)	Scenarie 1	Åbent fermentat	28	40	
		Lukket fermentat	7	11	
	Scenarie 2	Åbent fermentat	33	47	
		Lukket fermentat	12	18	
60 %-40 %	Scenarie 3	Åbent fermentat	36	52	
		Lukket fermentat	12	18	

Bemærkninger

Scenarie 1 henviser til produktionsveje, hvor den til processen krævede elektricitet og varme leveres af selve motoren i kraftvarmeanlægget.

Scenarie 2 henviser til produktionsveje, hvor den til processen krævede elektricitet tages fra nettet, og procesvarmen leveres af selve motoren i kraftvarmeanlægget. I nogle medlemsstater er det ikke tilladt for operatørerne at kræve støtte til bruttoproduktion, og scenarie 1 er den mere sandsynlige konfiguration.

Scenarie 3 henviser til produktionsveje, hvor den til processen krævede elektricitet tages fra nettet, og procesvarmen leveres af et biogaskedelanlæg. Dette scenarie gælder for nogle anlæg, hvor motoren til kraftvarmeanlægget ikke er på stedet, og biogas sælges (men opgraderes ikke til biomethan).

Typiske værdier og standardværdier — biomethan — blandinger af husdyrgødning og majs (Maize): drivhusgasemissioner angivet som andele på basis af frisk masse

System til biomethan- produktion	Teknologiske mulighe- der	Typisk værdi	Standardværdi
		(g CO ₂ eq/MJ)	(g CO ₂ eq/MJ)
Husdyrgødning- Majs (Maize)	Åbent fermentat, uden afgasforbrænding	32	57
	Åbent fermentat, med afgasforbrænding	17	36
	Lukket fermentat, uden afgasforbrænding	-1	9
80 %-20 %			

	Lukket fermentat, med afgangforbrænding	-16	-12
Husdyrgødning- Majs (Maize) 70 %-30 %	Åbent fermentat, uden afgangforbrænding	41	62
	Åbent fermentat, med afgangforbrænding	26	41
	Lukket fermentat, uden afgangforbrænding	13	22
	Lukket fermentat, med afgangforbrænding	-2	1
Husdyrgødning- Majs (Maize) 60 %-40 %	Åbent fermentat, uden afgangforbrænding	46	66
	Åbent fermentat, med afgangforbrænding	31	45
	Lukket fermentat, uden afgangforbrænding	22	31
	Lukket fermentat, med afgangforbrænding	7	10

For biomethan, der anvendes som komprimeret biomethan som brændstof til transport, skal der lægges en værdi på 3,3 g CO₂eq/MJ biomethan til de typiske værdier og en værdi på 4,6 g CO₂eq/MJ biomethan til standardværdierne.

BILAG VII

BEREGNING AF ENERGI FRA VARMEPUMPER

Den mængde af aerotermisk, geotermisk eller hydrotermisk energi opsamlet ved hjælp af varmepumper, der skal betragtes som energi fra vedvarende energikilder med henblik på dette direktiv, ERES, beregnes efter følgende regel:

$$\text{ERES} = \text{Qusable} * (1 - 1/\text{SPF})$$

hvor

Qusable = den skønnede samlede brugbare varme fra varmepumper, som opfylder de i artikel 7, stk. 4, nævnte kriterier, anvendt som følger: Kun varmepumper, for hvilke det gælder, at $\text{SPF} > 1,15 * 1/\eta$, tages i betragtning

SPF = den skønnede gennemsnitlige sæsonydelsesfaktor for disse varmepumper

η = forholdet mellem den totale bruttoproduktion af elektricitet og forbruget af primærenergi ved elproduktion og beregnes som et EU-gennemsnit på baggrund af data fra Eurostat.

BILAG VIII

DEL A. FORELØBIGE SKØNNEDE EMISSIONER SOM FØLGE AF INDIREKTE ÆNDRINGER I AREALANVENDELSEN VED ANVENDELSE AF RÅPRODUKTER TIL BIOBRÆNDSTOFFER, BIOBRÆNDSLER OG BIOMASSEBRÆNDSLER (g CO₂eq/MJ)¹

Råproduktgruppe	Gennemsnit ¹	Interpercentilt spænd afledt af følsomhedsanalysen ²
Korn og andre stivelsesrige afgrøder	12	8 til 16
Sukker	13	4 til 17
Olieholdige afgrøder	55	33 til 66

¹ De heri angivne gennemsnitsværdier udgør et vejlet gennemsnit af de individuelt modelberegne råproduktværdier.

² Det heri angivne spænd afspejler 90 % af resultaterne ved anvendelse af 5- og 95-percentilværdierne fra analysen. 5-percentilen indikerer en værdi, under hvilken 5 % af observationerne blev fundet (dvs. 5 % af de samlede anvendte data udviste et resultat på under 8, 4 og 33 g CO₂eq/MJ). 95-percentilen indikerer en værdi, under hvilken 95 % af observationerne blev fundet (dvs. 5 % af de samlede anvendte data udviste et resultat på over 16, 17 og 66 g CO₂eq/MJ).

DEL B. BIOBRÆNDSTOFFER, BIOBRÆNDSLER OG BIOMASSEBRÆNDSLER, FOR HVILKE DE SKØNNEDE EMISSIONER SOM FØLGE AF INDIREKTE ÆNDRINGER I AREALANVENDELSEN ANSES FOR AT VÆRE NUL

Biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der fremstilles af følgende fartøjskategorier, anses for at indebære nulemission som følge af indirekte ændringer i arealanvendelsen:

- 1) råprodukter, der ikke er opført i del A i dette bilag
- 2) råprodukter, for hvilke produktionen har ført til direkte ændringer i arealanvendelse, nemlig en ændring fra en af følgende IPCC-kategorier for arealdække — skovarealer, græsarealer, vådområder, bebyggede områder eller andre arealer — til dyrkede arealer eller dyrkede arealer med flerårige afgrøder¹. I så tilfælde bør en »værdi for emission som følge af direkte ændringer i arealanvendelsen (el)« have være beregnet i overensstemmelse med bilag V, del C, punkt 7.

BILAG IX

DEL A. RÅPRODUKTER TIL PRODUKTION AF BIOGAS TIL TRANSPORT OG AVANCEREDE BIOBRÆNDSTOFFER, HVIS BIDRAG TIL OPFYLDELSEN AF MINIMUMSANDELENE OMHANDLET I ARTIKEL 25, STK. 1, FØRSTE OG FJERDE AFSNIT, KAN SÆTTES TIL TO GANGE DERES ENERGIINDHOLD:

- a) Alger, hvis dyrket på land i damme eller fotobioreaktorer
- b) Biomassefraktion af blandet kommunalt affald, men ikke sorteret husholdningsaffald, der er omfattet af genanvendelsesmålene i henhold til artikel 11, stk. 2, litra a), i direktiv 2008/98/EF
- c) Bioaffald, jf. definitionen i artikel 3, nr. 4, i direktiv 2008/98/EF, fra private husholdninger, som er genstand for særskilt indsamling som defineret i artikel 3, nr. 11), i nævnte direktiv
- d) Biomassefraktion af industriaffald, som er uegnet til anvendelse i fødevarer- eller foderkæden, herunder materiale fra detail- og engroshandel og industrien for agrofødevarer og fiske- og akvakulturprodukter, undtagen råprodukter opført på listen i dette bilags del B
- e) Halm
- f) Husdyrgødning og spildevandsslam
- g) Spildevand fra palmeoliemøller og tomme palmefrugtbundter
- h) Talloliebeg

- i) Råglycerin
- j) Bagasse
- k) Presserester af vindruer og vinbærme
- l) Nøddeskaller
- m) Avner
- n) Kolber, som er rensset for majs-kerner
- o) Biomassefraktion af affald og rester fra skovbrug og skovbrugsbaserede industrier, nemlig bark, grene, førkommerciel udtynding, blade, nåle, trækrøner, savsmuld, savspåner, sortlud, brunlud, fiberslam, lignin og tallolie
- p) Andet celluloseholdigt nonfood-materiale
- q) Andet lignocellulosisk materiale, undtagen sav- og finérkævlér

DEL B. RÅPRODUKTER TIL PRODUKTION AF BIOBRÆNDSTOFFER OG BIOGAS TIL TRANSPORT, HVIS BIDRAG TIL OPFYLDELSEN AF MINIMUMSANDELENE OMHANDLET I ARTIKEL 25, STK. 1, FØRSTE AFSNIT, BEGRÆNSEDES OG KAN SÆTTES TIL TO GANGE DERES ENERGIINDHOLD:

- a) Brugt madolie
- b) Animalske fedtstoffer, der er klassificeret som kategori 1 og 2 i henhold til forordning (EF) nr. 1069/2009.

BILAG X

DEL A

Ophævet direktiv med en oversigt over efterfølgende ændringer (omhandlet i artikel 37)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 16)	
Rådets direktiv 2013/18/EU (EUT L 158 af 10.6.2013, s. 230)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1513 (EUT L 239 af 15.9.2015, s. 1)	Kun artikel 2

DEL B

Frister for gennemførelse i national ret (omhandlet i artikel 36)

Direktiv	Frist for gennemførelse
2009/28/EF	25. juni 2009
2013/18/EU	1. juli 2013
(EU) 2015/1513	10. september 2017

BILAG XI

Sammenligningstabel

Direktiv 2009/28/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, første afsnit	Artikel 2, første afsnit
Artikel 2, andet afsnit, indledningen – Artikel 2, andet afsnit, litra a) – Artikel 2, andet afsnit, litra b)	Artikel 2, andet afsnit, indledningen – Artikel 2, andet afsnit, nr. 1)
—	—
Artikel 2, andet afsnit, litra c) – Artikel 2, andet afsnit, litra d)	Artikel 2, andet afsnit, nr. 2)
Artikel 2, andet afsnit, litra e), f), g), h), i), j), k), l), m), n),	Artikel 2, andet afsnit, nr. 3)
o), p), q), r), s), t), u), v) og w)	—
—	Artikel 2, andet afsnit, nr. 2), 4), 19), 32), 33), 12), 5), 6),
Artikel 3	45), 46), 47), 23), 39), 41), 42), 43), 36), 44) og 37)
—	Artikel 2, andet afsnit, nr. 7), 8), 9), 10), 11), 13), 14), 15),
Artikel 4	16), 17), 18), 20), 21), 22), 25), 26), 27), 28), 29), 30),
—	31), 34), 35), 38) og 40)
—	—
—	Artikel 3
Artikel 5	—
Artikel 5, stk. 2	Artikel 4
Artikel 5, stk. 3	Artikel 5
Artikel 5, stk. 4, første, andet, tredje og fjerde afsnit	Artikel 6
—	Artikel 7, stk. 1
—	—
Artikel 5, stk. 5	Artikel 7, stk. 2 – Artikel 7, stk. 3, første, andet, tredje og fjerde afsnit –

Artikel 5, stk. 6 og 7	Artikel 7, stk. 3, femte og sjette afsnit
Artikel 6, stk. 1	Artikel 7, stk. 4
—	Artikel 27, stk. 1, første afsnit, litra c) –Artikel 7, stk. 5 og 6
Artikel 6, stk. 2 og 3	Artikel 8, stk. 1
Artikel 7, stk. 1, 2, 3, 4 og 5	Artikel 8, stk. 2 og 3
—	Artikel 8, stk. 4 og 5
Artikel 8	Artikel 9, stk. 1, 2, 3, 4 og 5
Artikel 9, stk. 1	Artikel 9, stk. 6
Artikel 9, stk. 2, første afsnit, litra a), b) og c)	Artikel 10
—	Artikel 11, stk. 1
Artikel 10	Artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra a), b) og c)
Artikel 11, stk. 1, 2 og 3	Artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra d)
	Artikel 12
	Artikel 13, stk. 1, 2 og 3
Direktiv 2009/28/EF	Nærværende direktiv
—	Artikel 13, stk. 4
Artikel 12	Artikel 14
Artikel 13, stk. 1, første afsnit	Artikel 15, stk. 1, første afsnit
Artikel 13, stk. 1, andet afsnit	Artikel 15, stk. 1, andet afsnit
Artikel 13, stk. 1, andet afsnit, litra a) og b)	—
Artikel 13, stk. 1, andet afsnit, litra c), d), e) og f)	Artikel 15, stk. 1, andet afsnit, litra a), b), c) og d)
Artikel 13, stk. 2, 3, 4 og 5	Artikel 15, stk. 2, 3, 4 og 5
Artikel 13, stk. 6, første afsnit	Artikel 15, stk. 6, første afsnit
Artikel 13, stk. 6, andet, tredje, fjerde og femte afsnit	—
—	Artikel 15, stk. 7 og 8
—	Artikel 16
—	Artikel 17
Artikel 14	Artikel 18
Artikel 15, stk. 1	Artikel 19, stk. 1
Artikel 15, stk. 2, første, andet og tredje afsnit	Artikel 19, stk. 2, første, andet og tredje afsnit

—	Artikel 19, stk. 2, fjerde og femte afsnit
Artikel 15, stk. 2, fjerde afsnit	Artikel 19, stk. 2, sjette afsnit
Artikel 15, stk. 3	—
—	Artikel 19, stk. 3 og 4
Artikel 15, stk. 4 og 5	Artikel 19, stk. 5 og 6
Artikel 15, stk. 6, første afsnit, litra a)	Artikel 19, stk. 7, første afsnit, litra a)
Artikel 15, stk. 6, første afsnit, litra b), nr. i)	Artikel 19, stk. 7, første afsnit, litra b), nr. i)
—	Artikel 19, stk. 7, første afsnit, litra b), nr. ii)
Artikel 15, stk. 6, første afsnit, litra b), nr. ii)	Artikel 19, stk. 7, første afsnit, litra b), nr. iii)
Artikel 15, stk. 6, første afsnit, litra c), d), e) og f)	Artikel 19, stk. 7, første afsnit, litra c), d), e) og f)
—	Artikel 19, stk. 7, andet afsnit
Artikel 15, stk. 7	Artikel 19, stk. 8
Artikel 15, stk. 8	—
Artikel 15, stk. 9 og 10	Artikel 19, stk. 9 og 10
—	Artikel 19, stk. 11
Artikel 15, stk. 11	Artikel 19, stk. 12
Artikel 15, stk. 12	—
—	Artikel 19, stk. 13
—	—
Artikel 16, stk. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 og 8	Artikel 20, stk. 1, 2 og 3
Artikel 16, stk. 9, 10 og 11	Artikel 21
—	Artikel 22
—	Artikel 23
—	Artikel 24
—	Artikel 25
—	Artikel 26
Direktiv 2009/28/EF	Nærværende direktiv
—	Artikel 27
—	Artikel 28
Artikel 17, stk. 1, første og andet afsnit	Artikel 29, stk. 1, første og andet afsnit
—	Artikel 29, stk. 1, tredje, fjerde og femte afsnit
—	Artikel 29, stk. 2
Artikel 17, stk. 2, første og andet afsnit	—
Artikel 17, stk. 2, tredje afsnit	Artikel 29, stk. 10, tredje afsnit
Artikel 17, stk. 3, første afsnit, litra a)	Artikel 29, stk. 3, første afsnit, litra a)
—	Artikel 29, stk. 3, første afsnit, litra b)
Artikel 17, stk. 3, første afsnit, litra b) og c)	Artikel 29, stk. 3, første afsnit, litra c) og d)
—	Artikel 29, stk. 3, andet afsnit
Artikel 17, stk. 4	Artikel 29, stk. 4
Artikel 17, stk. 5	Artikel 29, stk. 5

Artikel 17, stk. 6 og 7	—
—	Artikel 29, stk. 6, 7, 8, 9, 10 og 11
Artikel 17, stk. 8	Artikel 29, stk. 12
Artikel 17, stk. 9	—
—	Artikel 29, stk. 13 og 14
Artikel 18, stk. 1, første afsnit	Artikel 30, stk. 1, første afsnit
Artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c)	Artikel 30, stk. 1, første afsnit, litra a), c) og d)
—	Artikel 30, stk. 1, første afsnit, litra b)
—	Artikel 30, stk. 1, andet afsnit
Artikel 18, stk. 2	—
—	Artikel 30, stk. 2
Artikel 18, stk. 3, første afsnit	Artikel 30, stk. 3, første afsnit
Artikel 18, stk. 3, andet og tredje afsnit	—
Artikel 18, stk. 3, fjerde og femte afsnit	Artikel 30, stk. 3, andet og tredje afsnit
Artikel 18, stk. 4, første afsnit	—
Artikel 18, stk. 4, andet og tredje afsnit	Artikel 30, stk. 4, første og andet afsnit
Artikel 18, stk. 4, fjerde afsnit	—
Artikel 18, stk. 5, første og andet afsnit	Artikel 30, stk. 7, første og andet afsnit
Artikel 18, stk. 5, tredje afsnit	Artikel 30, stk. 8, første og andet afsnit
Artikel 18, stk. 5, fjerde afsnit	Artikel 30, stk. 5, tredje afsnit
—	Artikel 30, stk. 6, første afsnit
Artikel 18, stk. 5, femte afsnit	Artikel 30, stk. 6, andet afsnit
Artikel 18, stk. 6, første og andet afsnit	Artikel 30, stk. 6, første og andet afsnit
Artikel 18, stk. 6, tredje afsnit	—
Artikel 18, stk. 6, fjerde afsnit	Artikel 30, stk. 6, tredje afsnit
—	Artikel 30, stk. 6, fjerde afsnit
Artikel 18, stk. 6, femte afsnit	Artikel 30, stk. 6, femte afsnit
Artikel 18, stk. 7, første afsnit	Artikel 30, stk. 9, første afsnit
<hr/>	
Direktiv 2009/28/EF	Nærværende direktiv
—	Artikel 30, stk. 9, andet afsnit
Artikel 18, stk. 8 og 9	—
—	Artikel 30, stk. 10
Artikel 19, stk. 1, første afsnit	Artikel 31, stk. 1, første afsnit
Artikel 19, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c)	Artikel 31, stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c)
—	Artikel 31, stk. 1, første afsnit, litra d)
Artikel 19, stk. 2, 3 og 4	Artikel 31, stk. 2, 3 og 4
Artikel 19, stk. 5	—
Artikel 19, stk. 7, første afsnit	Artikel 31, stk. 5, første afsnit
Artikel 19, stk. 7, første afsnit, første, andet, tredje og fjerde led	—
Artikel 19, stk. 7, andet og tredje afsnit	Artikel 31, stk. 5, andet og tredje afsnit
Artikel 19, stk. 8	Artikel 31, stk. 6

Artikel 20	Artikel 32
Artikel 22	—
Artikel 23, stk. 1 og 2	Artikel 33, stk. 1 og 2
Artikel 23, stk. 3, 4, 5, 6, 7 og 8	—
Artikel 23, stk. 9	Artikel 33, stk. 3
Artikel 23, stk. 10	Artikel 33, stk. 4
Artikel 24	—
Artikel 25, stk. 1	Artikel 34, stk. 1
Artikel 25, stk. 2	Artikel 34, stk. 2
Artikel 25, stk. 3	Artikel 34, stk. 2
Artikel 25a, stk. 1	Artikel 35, stk. 1
Artikel 25a, stk. 2	Artikel 35, stk. 2 of 3
Artikel 25a, stk. 3	Artikel 35, stk. 4
—	Artikel 35, stk. 5
Artikel 25a, stk. 4 og 5	Artikel 35, stk. 6 og 7
Artikel 26	—
Artikel 27	Artikel 36
—	Artikel 37
Artikel 28	Artikel 38
Artikel 29	Artikel 39
Bilag I	Bilag I
Bilag II	Bilag II
Bilag III	Bilag III
Bilag IV	Bilag IV
Bilag V	Bilag V
Bilag VI	—
—	Bilag VI
Bilag VII	Bilag VII
Bilag VIII	Bilag VIII
Bilag IX	Bilag IX
—	Bilag X
—	Bilag XI

- ¹ EUT C 246 af 28.7.2017, s. 55.
- ² EUT C 342 af 12.10.2017, s. 79.
- ³ Europa-Parlamentets holdning af 13.11.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 4.12.2018.
- ¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 16).
- ² Jf. bilag XI, del A.
- ³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1999 af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimainsatsen, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 663/2009 og (EF) nr. 715/2009, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF, og (EU) 2015/652 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 (se side 1 i denne EUT).
- ⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1099/2008 af 22. oktober 2008 om energistatistik (EUT L 304 af 14.11.2008, s. 1).
- ⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/77/EF den 27. september 2001 om fremme af elektricitet produceret fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for elektricitet (EFT L 283 af 27.10.2001, s. 33).
- ⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/30/EF af 8. maj 2003 om fremme af anvendelsen af biobrændstoffer og andre fornyelige brændstoffer til transport (EUT L 123 af 17.5.2003, s. 42).
- ⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver (EUT L 312 af 22.11.2008, s. 3).
- ⁸ EUT L 198 af 20.7.2006, s. 18.
- ⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 1).
- ¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsfaglige kvalifikationer (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22).
- ¹¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (EUT L 153 af 18.6.2010, s. 13).
- ¹² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1513 af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og diesellole og om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (EUT L 239 af 15.9.2015, s. 1).
- ¹³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 af 21. maj 2013 om en mekanisme til overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner og rapportering af andre oplysninger vedrørende klimaændringer på nationalt plan og EU-plan og om ophævelse af beslutning nr. 280/2004/EF (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 13).
- ¹⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og om ophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF (EUT L 41 af 14.2.2003, s. 26).
- ¹⁵ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
- ¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).
- ¹⁷ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- ¹⁸ Rådets direktiv 2013/18/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse (EUT L 158 af 10.6.2013, s. 230).
- ¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 55).
- ² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1).
- ³ Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).
- ⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 94).
- ¹ Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/1442 af 31. juli 2017 om fastsættelse af BAT (bedste tilgængelige teknik) konklusioner i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU for så vidt angår store fyringsanlæg (EUT L 212 af 17.8.2017, s. 1).
- ¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1059/2003 af 26. maj 2003 om indførelse af en fælles nomenklatur for regionale enheder (NUTS) (EUT L 154 af 21.6.2003, s. 1).
- ¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/70/EF af 13. oktober 1998 om kvaliteten af benzin og diesellole og om ændring af direktiv 93/12/EØF (EFT L 350 af 28.12.1998, s. 58).
- ¹ For at de nationale mål i dette bilag kan nås, understreges det, at Unionens retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse anerkender, at der fortsat er behov for nationale støtteordninger til fremme af energi fra vedvarende energikilder.
- ¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 af 21. oktober 2009 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter og afledte produkter, som ikke er bestemt til konsum, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1774/2002 (forordningen om animalske biprodukter) (EUT L 300 af 14.11.2009, s. 1).
- ¹ Varme eller overskudsvarme anvendes til at producere køling (kold luft eller koldt vand) via absorptionskølere. Det er derfor hensigtsmæssigt kun at beregne emissionerne, der er knyttet til varmen, pr. MJ varme, uanset om slutanvendelsen af den pågældende varme faktisk er opvarmning eller køling via absorptionskølere.
- ² Formlen til beregning af drivhusgasemissioner fra udvinding eller dyrkning af råmaterialerne eec beskriver tilfælde, hvor råprodukter konverteres til biobrændstof i et enkelt skridt. Ved mere komplekse forsyningskæder er det nødvendigt at foretage justeringer med henblik på beregning af drivhusgasemissioner fra udvinding eller dyrkning af råmaterialerne eec for mellemprodukter.

- ¹ Måling af kulstof i jorden kan udgøre en sådan dokumentation, f.eks. ved en første måling før dyrkningen og efterfølgende målinger med regelmæssige mellemrum adskilt af flere år. Før anden måling er tilgængelig, skønnes forøgelsen af kulstof i jorden i dette tilfælde på grundlag af repræsentative eksperimenter eller jordmodeller. Fra anden måling og frem vil målingerne udgøre et grundlag for at kunne fastslå, at kulstoffet i jorden er forøget, og størrelsen heraf.
- ² Størrelsen 3,664 er den kvotient, der fås ved at dividere molekylvægten af CO₂ (44,010 g/mol) med molekylvægten af kulstof (12,011 g/mol).
- ¹ ¹ Kommissionens afgørelse 2010/335/EU af 10. juni 2010 om retningslinjer for beregning af kulstoflagre i jorden med henblik på bilag V til direktiv 2009/28/EF (EUT L 151 af 17.6.2010, s. 19).
- ² ² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/841 af 30. maj 2018 om medtagelse af drivhusgasemissioner og -optag fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug i klima- og energirammen for 2030 og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 og afgørelse nr. 529/2013/EU (EUT L 156 af 19.6.2018, s. 1).
- ³ ³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31/EF af 23. april 2009 om geologisk lagring af kuldioxid og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, 2001/80/EF, 2004/35/EF, 2006/12/EF, 2008/1/EF og forordning (EF) nr. 1013/2006 (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 114).
- ¹ ¹ Varme eller overskudsvarme anvendes til at producere køling (kold luft eller koldt vand) via absorptionskølere. Det er derfor hensigtsmæssigt kun at beregne emissionerne, der er knyttet til varmen, pr. MJ varme, uanset om slutanvendelsen af den pågældende varme faktisk er opvarmning eller køling via absorptionskølere.
- ² ² Formlen til beregning af drivhusgasemissioner fra udvinding eller dyrkning af råmaterialerne eec beskriver tilfælde, hvor råprodukter konverteres til biobrændstof i et enkelt skridt. Ved mere komplekse forsyningskæder er det nødvendigt at foretage justeringer med henblik på beregning af drivhusgasemissioner fra udvinding eller dyrkning af råmaterialerne eec for mellemprodukter.
- ¹ ¹ Måling af kulstof i jorden kan udgøre en sådan dokumentation, f.eks. ved en første måling før dyrkningen og efterfølgende målinger med regelmæssige mellemrum adskilt af flere år. Før anden måling er tilgængelig, skønnes forøgelsen af kulstof i jorden i dette tilfælde på grundlag af repræsentative eksperimenter eller jordmodeller. Fra anden måling og frem vil målingerne udgøre et grundlag for at kunne fastslå, at kulstoffet i jorden er forøget, og størrelsen heraf.
- ² ² Størrelsen 3,664 er den kvotient, der fås ved at dividere molekylvægten af CO₂ (44,010 g/mol) med molekylvægten af kulstof (12,011 g/mol).
- ³ ³ Dyrkede arealer som defineret af IPCC.
- ⁴ ⁴ Flerårige afgrøder er defineret som stedselevende afgrøder, hvis stængel eller stamme sædvanligvis ikke høstes hvert år, såsom hurtigvoksende stævningskov og oliepalmer.
- ⁵ ⁵ Kommissionens afgørelse 2010/335/EU af 10. juni 2010 om retningslinjer for beregning af kulstoflagre i jorden med henblik på bilag V til direktiv 2009/28/EF (EUT L 151 af 17.6.2010, s. 19).
- ¹ ¹ De heri anførte gennemsnitsværdier udgør et vejlet gennemsnit af de individuelt modelberegnedes råproduktværdier. Størrelsen af værdierne i bilaget er følsom over for den række af antagelser (f.eks. behandling af biprodukter, udvikling i udbytte, kulstoflagre og fortrængning af produktion af andre råvarer), som er anvendt i de økonomiske modeller udviklet med henblik på estimering af dem. Selv om det derfor ikke er muligt fuldt ud at karakterisere usikkerheden i forbindelse med sådanne estimater, blev der udført en følsomhedsanalyse af disse resultater baseret på en tilfældig variation af nøgleparametre, den såkaldte Monte Carlo-analyse.
- ¹ ¹ Flerårige afgrøder er defineret som stedselevende afgrøder, hvis stængel eller stamme sædvanligvis ikke høstes hvert år, såsom hurtigvoksende stævningskov og oliepalmer.